NOAPTEA
PLĂCERILOR
Tessa
DARE

NOAPTEA
PLĂCERILOR
Tessa
DARE

NOAPTEA
PLĂCERILOR
Tessa
DARE

NOAPTEA
PLĂCERILOR
Tessa
DARE

Tessa Dare

Noaptea plăcerilor

A Night to Surrender
Tessa Dare
Copyright © 2011 Eve Ortega
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Noaptea plăcerilor
Tessa Dare

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

ISBN 978-606-33-8142-3

ISBN EPUB 978-606-33-8420-2

TESSA DARE

Noaptea plăcerilor

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
București

Mamei mele, cu dragoste.
Vindecătoare, cărturar, scriitoare,

model în viață, prietenă.

Capitolul 1

Sussex, Anglia
Vara lui 1813

Bram privea fix în niște ochi mari și întunecați. Ochi ce reflectau o licărire surprinzătoare de inteligență. Era posibil să aibă în față una dintre acele puține reprezentante ale sexului feminin cu care un bărbat putea să discute.

– Deci, putem să facem asta cu binișorul sau cu forța!

Cu un pufnit, ea întoarse capul. Era ca și cum Bram dispăruse de pe fața pământului.

Bărbatul își mută greutatea pe piciorul lui bun, simțind o împunsătura în mândrie. Era locotenent-colonel în armata britanică și, la cei peste 1,80 metri înălțime, avea o siluetă impunătoare. În mod normal, o privire pătrunzătoare din partea lui potolea și cel mai mic impuls de nesupunere. Nu era obișnuit să fie ignorat.

– Ascultă la mine! Dacă știi ce e bine pentru tine, o să faci ce-ți zic.

Ridică vocea, apoi aceasta îi coborî, într-o amenințare baritonală.

Deși ea nu spuse nimic, răspunsul fu clar.

„Poți să mă pupi în fund!“

Oi nebune.

– Ah, zona rurală a Angliei. Atât de fermecătoare! Atât de… înmiresmată!

Colin se apropie, fără haina lui bună, luată de la Londra, înotând până la șolduri într-un râu de lână. Își șterse transpirația de pe frunte cu o batistă și întrebă:

– Presupun că asta nu înseamnă că o să ne întoarcem?

În fața lor, un băiat cu un cărucior scăpase toată marfa pe jos, împrăștiind porumb pe tot drumul. Era un bufet deschis, și fiecare berbec și oaie din Sussex părea să fi fost invitat. O gloată mare de oi se agita și behăia în jurul nefericitului tânăr, mâncând grăunțele vărsate și blocând cu totul drumul pentru căruțele lui Bram.

– Nu putem să dăm caii cu spatele? întrebă Colin. Poate putem să

ocolim, să găsim altă cale.

Bram arătă în jur.

– Nu există altă cale.

Stăteau în mijlocul unui drum accidentat, care trecea printr-o vale îngustă și șerpuitoare. Un deal înalt acoperit de grozamă se ridica într-o parte, iar în cealaltă, câțiva metri de câmp separau drumul de niște stânci dramatice. Dedesubt, cu mult sub ele, se întindea marea turcoaz, strălucitoare. Dacă aerul era uscat și limpede, iar Bram se uita cu atenție la linia subțire a orizontului, putea chiar să vadă coasta nordică a Franței.

Era atât de aproape. Avea să ajungă acolo. Nu azi, dar în curând. Avea de îndeplinit o sarcină aici și cu cât făcea asta mai repede, cu atât putea să se alăture din nou regimentului lui. Nu avea de gând să se oprească pentru nimic în lume.

Cu excepția oilor. La naiba! Se părea că se opriseră din cauza oilor.

– O să mă ocup eu de ele, spuse o voce aspră.

Thorne se alăturase grupului lor. Bram se uită într-o parte și-l văzu pe muntele de caporal ridicând o pușcă.

– Nu putem să le împușcăm pur și simplu, Thorne.

Ascultător ca întotdeauna, Thorne își lăsă arma jos.

– Atunci am o sabie, tocmai ce am ascuțit-o aseară.

– Nu putem nici să le măcelărim.

Thorne ridică din umeri.

– Mi-e foame.

Da, ăsta era Thorne, direct și practic. Nemilos.

– Tuturor ne e foame. Stomacul lui Bram chiorăi, susținându-i afirmația. Dar în momentul de față, scopul nostru e să eliberăm drumul, și o oaie moartă e mai greu de mișcat decât una vie. Va trebui să le strunim să plece.

Thorne își dezarmă pușca, apoi o folosi ca să împingă o oaie.

– Mișcă, bestie afurisită!

Animalul făcu câțiva pași, împingându-și la rândul ei vecinii să se miște mai încolo. În josul dealului, birjarii îndemnau caii să înainteze și apoi puneau frâiele. Nu erau dispuși să renunțe nici măcar la acei câțiva centimetri pentru care munciseră din greu.

Cele două căruțe erau umplute cu provizii pentru regimentul lui Bram: muschete, gloanțe, cartușe, lână și postav alb pentru uniforme. Nu se zgârcise cu banii și avea să le treacă de acest deal. Chiar dacă dura toată ziua, iar la fiecare pas, o durere fierbinte îl înjunghia de la coapsă până la tibie. Superiorii lui credeau că nu era destul de vindecat ca să preia din nou comanda pe câmpul de luptă? Avea să le demonstreze că se înșelau. Pas cu pas.

– E absurd, mormăi Colin. În ritmul ăsta, o să ajungem marțea viitoare.

– Nu mai vorbi și mișcă-te.

Bram împinse o oaie cu gheata, scâncind când făcu asta. Piciorul îl durea deja și ultimul lucru de care mai avea nevoie era o pacoste, dar exact asta moștenise, odată cu conturile și posesiile tatălui său: responsabilitatea pentru vărul lui cel risipitor, Colin Sandhurst, lordul Payne.

Lovi încă o oaie, ceea ce-i aduse un behăit indignat și un avans de câțiva centimetri.

– Am o idee, zise Colin.

Bram mormăi, deloc surprins. Ca adulți, el și Colin erau ceva mai mult decât niște simpli străini, dar în puținii ani în care fuseseră amândoi la Eton, vărul lui mai mic fusese plin de idei. Idei care-l băgaseră în rahat până la genunchi. La propriu, cel puțin o dată.

Colin își mută privirea de la Bram la Thorne, atent.

– Țin să vă întreb, domnilor: ne aflăm sau nu în posesia unei cantități mari de praf de pușcă?

– Liniștea este sufletul comunității noastre.

La nici doi kilometri distanță, Susanna Finch stătea în salonul cu perdele dantelate din Queen's Ruby, o pensiune pentru tinere nobile. Alături de ea erau cei mai noi posibili clienți ai pensiunii, doamna Highwood și cele trei fiice necăsătorite ale ei.

– Aici, în Spindle Cove, tinerele se bucură de o atmosferă sănătoasă, vindecătoare. Susanna arătă spre femeile strânse lângă șemineu, care brodau. Vedeți? Imaginea sănătății și a rafinamentului.

La unison, tinerele își ridicară privirea și pe fețe le apărură niște zâmbete liniștite, sfioase.

„Excelent." Le privi aprobator.

În mod normal, femeile din Spindle Cove nu ar fi irosit o după-amiază așa frumoasă stând înăuntru. S-ar fi plimbat sau s-ar fi îmbăiat în mare sau s-ar fi cățărat pe stânci. Dar în astfel de zile, când veneau vizitatori noi în sat, toată lumea înțelegea că era necesară o fațadă decentă. Susanna nu era împotriva unei minciuni nevinovate când venea vorba de salvarea vieții unei tinere.

– Mai vreți ceai? întrebă ea, în timp ce primi un ceainic plin de la doamna Nichols, proprietara în vârstă a hanului.

Dacă doamna Highwood le-ar fi examinat pe tinere îndeaproape, ar fi observat că broderia lui Kate Taylor avea în centru niște obscenități galeze, sau că acul lui Violet Winterbottom nici măcar nu avea ață.

Doamna Highwood pufni. Deși afară nu era foarte cald, ea își folosea evantaiul cu vigoare.

– Ei bine, domnișoară Finch, poate locul ăsta chiar o s-o ajute pe Diana mea, spuse ea, uitându-se spre fiica ei cea mare. Am fost la cei mai buni doctori, am încercat atâtea tratamente. Chiar am dus-o în Bath, pentru o cură.

Susanna încuviință, înțelegătoare. Din ce înțelesese, Diana Highwood

avusese crize de astm de mică. Cu păr bălai și un zâmbet timid, fiica cea mare a doamnei Highwood era o adevărată frumusețe. Sănătatea ei fragilă amânase ceea ce avea să fie cu siguranță un debut uimitor în societate. Însă Susanna bănuia că numeroșii doctori și multele tratamente o făcuseră pe tânără să fie bolnavă atâta timp.

Îi aruncă fetei un zâmbet prietenos.

– Sunt sigură că Spindle Cove o să îmbunătățească drastic sănătatea domnișoarei Highwood. A tuturor, de altfel.

În ultimii ani, Spindle Cove devenise destinația preferată de la malul mării pentru un anumit tip de tinere educate: cele cu care nimeni nu știa ce să facă. Printre acestea se numărau cele bolnave, cele scandaloase și cele dureros de timide. Soții tinere, dezamăgite de căsnicie, și tinere prea fermecate de bărbații nepotriviți. Toate erau aduse aici de tutorii cărora le făceau probleme, în speranța că aerul de mare o să le vindece de toate cele.

Fiind singura fiică a singurului gentleman din zonă, Susanna era, automat, gazda satului. Știa cum să le abordeze pe aceste tinere cu care nimeni nu știa ce să facă. Sau mai degrabă, știa ce să nu facă cu ele. Nu erau necesare „tratamente“. Nu aveau nevoie de doctori care să le înfigă bisturiul în vene sau de matroane de pension care să le bată la cap cu dicția. Aveau nevoie doar de un loc unde să fie ele însele.

Spindle Cove era acel loc.

Doamna Highwood își făcea vânt cu evantaiul.

– Domnișoară Finch, eu sunt o văduvă fără băieți. Una din fetele mele trebuie să se căsătorească bine, și asta repede. Am avut astfel de speranțe pentru Diana, care e minunată, dar dacă nu o să se pună pe picioare până sezonul viitor… Făcu un semn indiferent spre fiica ei mijlocie, care contrasta cu surorile ei bălaie. Nu voi avea de ales și va trebui să o iau pe Minerva în locul ei.

– Dar Minervei nu-i pasă de bărbați, spuse tânăra Charlotte, încercând să ajute. Preferă pământul și pietrele.

– Se numește geologie, spuse Minerva. E o știință.

– E o viață sigură de celibat, asta este! Ce fată neobișnuită! Stai dreaptă, te rog. Doamna Highwood oftă și flutură mai tare din evantai, apoi îi spuse Susannei: Ca să-ți spun adevărul, am ajuns la capătul răbdării. Tocmai de asta trebuie Diana să se facă bine. Ți-o imaginezi pe Minerva în societate?

Susanna își opri un zâmbet, imaginându-și foarte ușor acea scenă. Ar semăna probabil cu propriul ei debut. Ca și Minerva, fusese fascinată de niște lucruri deloc tipice pentru o domnișoară, iar femeile din familia ei își exprimau deseori exasperarea. La baluri, fusese acea amazoană pistruiată care stătea în colț, care ar fi fost fericită să devină una cu tapetul, dacă i-ar fi permis culoarea părului.

Cât despre bărbații pe care-i întâlnise, nici unul nu reușise să o cucerească. Adevărul era și că nici unul nu încercase prea mult.

Susanna dădu la o parte amintirile stânjenitoare. Totul fusese în trecut.

Privirea doamnei Highwood se opri asupra unei cărți de pe masă.

– Sunt încântată că ții volumul Mrs. Worthington's Wisdom[1] la îndemână.

– O, da, răspunse Susanna, întinzându-se după volumul albastru, învelit în piele. O să găsiți copii din Mrs. Worthington's Wisdom peste tot prin sat. Considerăm că e o carte foarte utilă.

– Ai auzit, Minerva? Ai face bine să o citești din scoarță-n scoarță. Când tânăra își dădu ochii peste cap, doamna Highwood spuse: Charlotte, deschide-o acum. Citește cu voce tare începutul capitolului 12.

Charlotte luă cartea și o deschise, apoi tuși și citi tare, pe un ton dramatic.

„Capitolul 12. Pericolele educației în exces. Intelectul unei tinere ar trebui să semene, în toate modurile, cu lenjeria ei, și anume să fie prezent, imaculat și imperceptibil observatorului de rând."

Doamna Highwood tuși.

– Da, exact așa. Ascultă și reține, Minerva. Să crezi fiecare cuvânt. Așa cum a spus domnișoara Finch, cartea o să-ți fie foarte utilă.

Susanna luă o gură de ceai, înghițind-o cu mici noduri de indignare. În mod normal, nu era o persoană furioasă sau ranchiunoasă. Dar când era provocată, era nevoie de eforturi formidabile ca să-și ascundă pasiunea.

Iar cartea aceea o provoca.

Mrs. Worthington's Wisdom for Young Ladies era blestemul fetelor inteligente din întreaga lume, plină cu sfaturi insipide și dăunătoare pe fiecare pagină. Susanna i-ar fi strivit cu plăcere paginile cu un mojar și un pistil, transformându-le în pulbere, ar fi etichetat sticla cu un craniu și oase și ar fi pus-o pe cel mai înalt raft din cămară, fix lângă frunzele uscate de degețel roșu și fructele de pădure otrăvitoare.

În schimb, se hotărî să scoată din circulație cât mai multe copii. Un fel de carantină. Fostele rezidente de la Queen's Ruby trimiseseră cărți din toată Anglia. Nu puteai intra într-o cameră din Spindle Cove fără să nu găsești un exemplar sau trei din Mrs. Worthington's Wisdom. Și, așa cum îi spusese doamnei Highwood, cartea le era foarte folositoare. Avea dimensiunea perfectă ca să țină geamul deschis. Mai era și un prag sau prespapier excelent. Susanna își folosea exemplarele personale pentru presarea ierburilor. Sau, ocazional, ca să exerseze trasul la țintă.

Arătă spre Charlotte.

– Îmi permiți?

Luă volumul din mâna fetei și îl ridică. Apoi îl folosi ca să zdrobească o insectă enervantă.

Cu un zâmbet calm, așeză apoi cartea pe masă.

– E, într-adevăr, foarte folositoare.

*

– Nu vor ști ce le-a lovit!

Cu călcâiul, Colin acoperi o gaură în care se afla primul explozibil.

– Nu o să le lovească nimic. Nu folosim gloanțe, spuse Bram.

Ultimul lucru de care aveau nevoie era să zboare șrapnel în jur, prin urmare pregătise gloanțe oarbe. Pudră, înfășurată în hârtie, pentru puțin zgomot și praf.

– Ești sigur că nu se vor speria caii? întrebă Colin, în timp ce desfășura un fitil cu ardere lentă.

– Sunt niște animale antrenate în cavalerie. Nu îi afectează exploziile. Oile, pe de altă parte…

– Se vor împrăștia ca muștele.

Colin îi aruncă un zâmbet.

– Presupun că da.

Bram știa că trasul în oi era un gest nechibzuit, impulsiv și destul de stupid, ca toate ideile vărului lui din copilărie. Sigur existau soluții mai bune, mai eficiente decât praful de pușcă pentru a împrăștia o baricadă de oi.

Dar timpul trecea, iar Bram era nerăbdător să meargă mai departe, din mai multe motive. În urmă cu opt luni, un glonț îi distrusese genunchiul drept și îi dăduse viața peste cap. Petrecuse luni întregi într-un pat de spital, apoi mai multe săptămâni târându-se și bombănind pe coridoare, ca o fantomă care-și trăgea lanțul după ea. În anumite zile, simțise că avea să explodeze.

Iar acum era atât de aproape de Summerfield și de Sir Lewis Finch. La nici doi kilometri depărtare. La nici doi kilometri de a recăpăta comanda. Nu avea să fie întors din drum de o turmă de oi înfometate, al căror stomac avea probabil să explodeze dacă nu erau date la o parte din porumb.

O explozie era fix ce le trebuia.

– Ajunge, spuse Thorne, care așeză ultimul explozibil în vârful crestei. Drumul e liber. Am văzut până departe.

– E un sat în apropiere, nu-i așa? întrebă Colin. Dumnezeule, te rog, spune-mi că e un sat în apropiere.

– Da, e, răspunse Bram, care puse la o parte praful de pușcă nefolosit. L-am văzut pe hartă. Cumva-Bay sau Nu-știu-cum-Harbor… nu-mi amintesc exact.

– Nu mă interesează cum se numește, spuse Colin. Atâta timp cât e o tavernă acolo și ceva societate. Dumnezeule, urăsc zona rurală.

– Am văzut satul, e după dealul ăla, spuse Thorne.

– Nu arăta fermecător, nu-i așa? Colin ridică o sprânceană, în timp ce se întinse după cutia de chibrituri. Nu aș vrea să fie fermecător. Prefer un sat umed, sărăcăcios, plin de vicii. Traiul sănătos îmi întoarce stomacul pe dos.

Caporalul îi aruncă o privire rece.

– Nu aș avea cum să știu dacă e fermecător, milord.

– Da, observ, bombăni Colin, care aprinse fitilul.

– Domnișoară Finch, ce sat fermecător! exclamă Diana Highwood, care-și împreună mâinile.

– Și nouă ni se pare.

Zâmbind cu modestie, Susanna își conduse invitatele prin sat.

– Aici e biserica, St. Ursula, un exemplu impresionant de arhitectură medievală. Bineînțeles, zona verde în sine e minunată.

Se abținu să arate spre ovalul de iarbă pe care-l foloseau pentru crichet și bile, apoi o trase pe domnișoara Highwood într-o parte, ca să nu vadă perechea de picioare cu dres care atârnau dintr-unul din copaci.

– Uită-te acolo. Arătă spre arcadele din piatră și turnurile care decorau fațada de piatră. Alea sunt ruinele castelului Rycliff. Sunt un loc excelent de unde să pictezi și să faci schițe.

– Ce romantic! oftă Charlotte.

– Pare umed, zise domnișoara Highwood.

– În nici un caz. Într-o lună, la castel o să aibă loc festivalul nostru pentru solstițiul de vară. Vin familii din zece parohii, unele chiar și din Eastbourne. Noi, femeile, ne îmbrăcăm în haine medievale, iar tata organizează o scenetă pentru copii. Vedeți voi, e un colecționar pasionat de armuri, printre altele.

– Ce idee minunată! spuse Diana.

– E punctul culminant al verii noastre.

Minerva se uită la stânci.

– Care e compoziția acelor stânci? Sunt din gresie sau calcar?

– Ăăă, cred că gresie.

Susanna își îndreptă atenția spre fațada roșie. Ghivecele de la ferestrele mari erau pline de flori și o pancartă aurie se legăna, fără zgomot, în briză.

– Și acolo e ceainăria. Domnul Fosbury, proprietarul, face torturi și dulciuri, care pot să rivalizeze cu orice cofetărie din Londra.

– Torturi? Gura doamnei Highwood se strâmbă. Sper că nu exagerezi cu dulciurile.

– O, nu, în nici un caz, minți Susanna.

– Dianei i s-a interzis să facă exces. Iar ea are tendințe de îngrășare, spuse femeia, arătând spre Minerva.

Când auzi împunsătura mamei ei, Minerva își lăsă privirea în jos, ca și cum studia cu atenție pietrele de sub picioare. Sau ca și cum implora pământul să o înghită cu totul.

– Minerva, se răsti mama ei. Ai grijă la postură!

Susanna își puse brațul în jurul tinerei.

– Am menționat și că avem cea mai însorită vreme din Anglia? Poșta vine de două ori pe săptămână. Vă interesează un tur al magazinelor?

– Magazine? Nu văd decât unul.

– Da, e unul singur, dar doar de asta avem nevoie. Magazinul Bright's All Things are tot ce și-ar putea dori o tânără.

Doamna Highwood analiză strada.

– Unde e doctorul? Diana trebuie să aibă mereu un doctor în apropiere, ca să-i scurgă sânge când are atacuri.

Susanna scânci. Nu era de mirare că Diana nu-și revenise niciodată cu sănătatea. Ce practică groaznică și inutilă, scurgerea sângelui. Un „remediu" care mai degrabă îți scurgea viața din tine, decât s-o salveze. Unul căruia Susanna abia îi supraviețuise. Din reflex, își aranjă mănușile lungi, până la cot. Cusăturile lor se frecară de cicatricele vindecate, aflate dedesubt.

– Avem un doctor în satul vecin, spuse ea. Unul căruia nu-i dădea voie să se apropie nici de animalele ei, cu atât mai puțin de o tânără. Avem în sat un farmacist foarte priceput.

Speră că femeia nu îi va cere detalii.

– Și bărbații? întrebă doamna Highwood.

– Bărbații? Ce e cu ei? zise Susanna.

– Având în vedere că aici locuiesc atâtea domnișoare necăsătorite, nu sunteți copleșite de vânătorii de avere? În Bath era plin de așa ceva, toți însetați după zestrea Dianei mele. Ca și cum s-ar fi căsătorit cu un neica nimeni cu vorba dulce.

– În nici un caz, doamnă Highwood. În acel moment, Susanna nu mai avu de ce să se foiască. Nu există nici crai îndatorați, și nici ofițeri ambițioși pe aici. De fapt, sunt foarte puțini bărbați în Spindle Cove. În afară de tata, mai sunt numai negustori și servitori.

– Nu știu ce să zic, oftă doamna Highwood, care se uită din nou prin sat. Totul e destul de comun, nu crezi? Verișoara mea, Lady Agatha, mi-a povestit de un spa nou în Kent. Băi minerale, tratamente de purificare. Contesa susține tratamentul cu mercur.

Susannei i se întoarse stomacul pe dos. Dacă Diana Highwood ajungea într-un astfel de spa, putea să fie finalul ei.

– Vă rog, doamnă Highwood. Nu puteți subestima beneficiile aerului de mare și ale soarelui.

Charlotte își mută privirea de la castelul ruinat destul cât să se roage de mama ei.

– Hai să rămânem, mamă! Vreau să merg la festivalul de solstițiu.

– Mi se pare că deja mă simt mai bine, spuse Diana, care inspiră adânc.

Susanna se îndepărtă de Minerva și se apropie de mama lor cea neliniștită. Chiar dacă doamna Highwood era o femeie dezorientată și agitată, era evident că-și iubea fetele și nu le voia decât binele. Nu avea nevoie decât de puțină încurajare că făcea ce trebuie.

Ei bine, Susanna putea să-i ofere asta cu sinceritate. Toate cele trei surori Highwood aveau nevoie de acest loc. Diana avea nevoie de o pauză de la tratamentele medicale. Minerva avea nevoie de șansa de a-și

urma vocația, fără cenzură. Tânăra Charlotte avea nevoie de un loc unde să fie pur și simplu o fată. Un loc unde să crească și să-și dezvolte imaginația.

Iar Susanna avea nevoie de familia Highwood, pentru motive pe care nu le putea explica cu ușurință. Nu avea cum să se întoarcă în timp și să repare ghinioanele din propria ei tinerețe. Dar putea să le ajute pe alte tinere să evite aceeași soartă mizerabilă, iar asta era aproape la fel de bine.

– Aveți încredere în mine, doamnă Highwood, zise ea, luând-o de mână pe femeie. Spindle Cove e locul perfect pentru vacanța de vară a fiicelor dumneavoastră. Vă promit, aici vor fi sănătoase, fericite și în siguranță.

Bum! O explozie din depărtare umplu aerul. Susanna se cutremură.

Doamna Highwood își strânse boneta.

– Dumnezeule! Aia a fost o explozie?

La naiba, la naiba, la naiba! Și totul mergea atât de bine!

– Domnișoară Finch, tocmai ne-ați spus că locul ăsta e sigur!

– Dar este. Este. Mai mult ca sigur că e doar un vas de pe canal, care a semnalizat cu tunul.

Susanna le oferi cel mai calm și încurajator zâmbet.

Știa însă că nu era vorba de un vas. Explozia aia nu putea să fie provocată decât de tatăl ei. La vremea lui, Sir Lewis Finch fusese un inventator celebru de arme și piese de artilerie. Contribuțiile lui la armata britanică îi aduseseră recunoaștere, influență și o avere considerabilă. Însă după acele incidente cu tunul experimental, îi promisese Susannei că nu va mai face teste pe teren.

Îi promisese!

În timp ce înaintau pe drum, un zgomot straniu umplu aerul.

– Ce e zgomotul ăsta? întrebă Diana.

Susanna se prefăcu că nu știe.

– Ce zgomot?

– Zgomotul ăla! spuse doamna Highwood.

Zgomotul deveni din ce în ce mai puternic, cu fiecare secundă care trecea. Pietrele de pe jos vibrau sub pantofii ei cu toc. Doamna Highwood închise ochii strâns și scânci încet.

– A, zgomotul ăla, spuse Susanna relaxată, ghidând familia Highwood să traverseze drumul. Nu trebuia decât să le ducă înăuntru… Nu aveți de ce să vă faceți griji. Auzim zgomotul ăsta mereu. E de la vreme.

– Nu pot să fie tunete, spuse Minerva.

– Nu, nu sunt tunete, e… un fenomen atmosferic, provocat de rafale intermitente de…

– Oi! strigă Charlotte, care arătă spre drum.

O turmă de animale speriate, cu blană, dădu buzna în sat, îndreptându-se spre ele.

– Da, bombăni Susanna. Exact, rafale intermitente de oi.

Grăbi pasul și intră, împreună cu invitatele ei, în magazinul All Things, în timp ce oile panicate trecură pe lângă ele. Corul de behăituri agitate îi zgâriară urechile.

Dacă tatăl ei se rănise, avea să-l omoare.

– Nu aveți de ce să vă panicați, zise Susanna. Viața rurală are farmecul ei aparte. Domnișoară Highwood, vă simțiți bine?

Diana încuviință.

– Da, mulțumesc.

– Vă rog să mă scuzați atunci un pic.

Fără să aștepte un răspuns, Susanna își ridică fusta și o luă la fugă printre puținele oi rămase, ieșind din sat. Nu îi luă decât câteva secunde, doar satul era mic.

În loc să o ia pe drumul mai lung, ocolitor, din jurul dealului, preferă să-l urce. Când se apropie de vârf, briza aruncă spre ea câteva rafale de vânt și smocuri de lână. În ciuda acestor semne de rău augur, urcă dealul și dădu peste o scenă care nu semăna cu vreunul din testele de artilerie ale tatălui ei. La capătul drumului, se aflau două căruțe. Când se uită mai atent, distinse siluete care umblau în jurul acestora. Niște siluete înalte, de bărbați. Nu era nici un bărbat scund și bondoc, care să chelească, printre ei.

Nici unul dintre ei nu putea fi tatăl ei.

Ușurată, tânăra inspiră aerul înțepător, cu miros de praf de pușcă. Teama îi fu înlocuită de curiozitate. Intrigată, se îndreptă spre drumul îngust. În depărtare, siluetele bărbaților se opriră în loc. O observaseră.

Își ridică mâna la ochi, ca să se ferească de soare, și se uită la bărbați, încercând să le deslușească identitățile. Unul dintre ei purta uniformă de ofițer. Celălalt nu purta nici o haină. Când se apropie de ei, bărbatul fără haină începu să fluture cu disperare. Briza aduse cu ea niște țipete. Susanna se încruntă și se apropie, sperând să audă mai bine ce-i spuneau.

– Stai! Domnișoară, nu…!

Pac!

O forță nevăzută o aruncă într-o parte. Tânăra căzu pe spate, în iarba înaltă, atacată de un animal agresiv.

Un animal agresiv care purta o haină din lână roșie.

Susanna și animalul se îndepărtară de drum, loviturile fiind absorbite de coate și genunchi. Tânăra simți cum dinții îi clănțăniră în cap și-și mușcă tare limba. Materialul rochiei se rupse, iar aerul rece ajunse mai sus de-a lungul coapsei ei decât ar fi trebuit s-o facă orice briză cu maniere.

Când se opriră, Susanna se trezi blocată sub o greutate imensă, care pufăia. Și o privire verde intensă.

– Ce…?

Susanna nu reuși să-și ducă întrebarea până la capăt.

Bum, îi răspunse lumea.

Susanna își lăsă capul în jos, căutând protecția a ceea ce recunoscuse ca fiind haina unui ofițer. Un nasture de aramă i se lipi de obraz. Corpul bărbatului formă un scut liniștitor, în timp ce un ploaie de noroi se revărsă peste amândoi. Bărbatul mirosea a whisky și a praf de pușcă.

După ce se limpezi aerul, tânăra îi dădu la o parte părul de pe frunte, căutându-i în privire urme de confuzie sau durere. Privirea lui era alertă și inteligentă, iar acea nuanță captivantă de verde, intensă ca jadul, o izbi cu putere.

– Ești bine? îl întrebă ea.

– Da. Tu? o întrebă el cu o voce răgușită.

Tânăra încuviință, așteptându-se ca el să-i dea drumul la văzul confirmării. Când bărbatul nu dădu semne că avea să se miște, Susanna fu derutată. Ori era foarte rănit, ori cu adevărat impertinent.

– Domnule, ești… ești destul de greu.

Bărbatul nu avea cum să rateze aluzia. Îi răspunse:

– Tu ești catifelată.

Dumnezeule, cine era bărbatul ăsta? De unde venise? Și de ce stătea în continuare pe ea?

– Ai o rană mică. Tânăra își trecu degetele tremurânde peste cucuiul roșiatic aflat sus pe tâmpla lui, aproape de păr. Aici.

Își lipi mâna de gâtul lui, ca să-i simtă pulsul. Îl găsi. Se simțea cu putere.

– Ce plăcut e!

Fața Susannei luă foc.

– Vezi dublu?

– Poate. Văd două buze, doi ochi, doi obraji îmbujorați… o mie de pistrui.

Susanna îl fixă cu privirea.

– Nu-ți face grijă, domnișoară. E o nimica toată. Nu e nimic ce nu ar putea fi rezolvat cu un mic sărut.

Privirea lui se umplu cu o intenție misterioasă.

Înainte ca Susanna să-și revină, bărbatul își lipi buzele de ale ei.

Un sărut. Gura lui o atingea pe a ei. Era caldă și fermă, iar apoi… se îndepărtă.

Primul ei sărut real în cei 25 de ani de viață se terminase într-o fracțiune de secundă. Acum era doar o amintire, cu excepția gustului vag de whisky de pe buzele ei. Și a căldurii. Susanna încă îi simțea căldura dogoritoare, masculină. Închise ochii, cu întârziere.

– Gata, acum e mai bine, șopti el.

Mai bine? Mai rău? Întunericul din spatele pleoapelor ei nu avea răspunsuri, așa că Susanna deschise ochii din nou.

Diferit. Bărbatul ăsta straniu și puternic o ținea în îmbrățișarea lui protectoare, iar ea era pierdută în privirea lui verde captivantă. Resimțea sărutul lui în oase cu mai multă forță decât explozia provocată

de praful de pușcă. Iar acum ea se simțea diferit.

Căldura și greutatea lui erau ca un răspuns. Răspunsul la o întrebare pe care Susanna nu fusese conștientă că i-o punea corpul ei. Deci așa era să stea sub un bărbat. Să simtă forma lui, corpul ei cedând în anumite locuri și rezistând în altele. Căldura care se forma dintre cele două corpuri. Inimi care băteau de ambele părți ale aceleiași tobe.

Poate asta așteptase să simtă toată viața ei. Nu să cadă din picioare, ci să fie aruncată în cealaltă parte a drumului și dată peste cap, în timp ce lumea exploda în jurul ei.

Bărbatul se dădu într-o parte, făcându-i loc să respire.

– De unde ai venit?

– Cred că eu ar trebui să te întreb asta. Cine ești? Ce naiba faci aici?

Tânăra încercă să se ridice pe un cot.

– Nu e evident? Bombardam oile, răspunse el pe un tonul grav.

– O, Dumnezeule. Bineînțeles că asta făceai.

Înăuntrul ei, empatia se amesteca cu disperarea. Omul ăsta avea probleme cu capul. Era unul din soldații ăia amărâți afectați de război. Ar fi trebuit să știe asta. Nici un bărbat sănătos la cap nu o mai privise așa.

Susanna își dădu la o parte dezamăgirea. Cel puțin bărbatul venise în locul potrivit. Și aterizase pe femeia potrivită. Era mult mai pricepută să trateze rănile de la cap decât să pareze avansurile bărbaților. Cheia era să nu-l mai privească drept un bărbat imens și viril și să-l considere pur și simplu o persoană care avea nevoie de ajutorul ei. Cineva neatrăgător, murdar, un eunuc.

Întinse mâna și-și plimbă degetul peste fruntea lui.

– Să nu-ți fie frică, zise ea pe un ton calm. Totul e bine. O să fii bine. Își puse mâna pe obrazul lui și-i întâlni privirea. Oile nu pot să te rănească aici.

Vorbele înțelepte ale doamnei Worthington

Capitolul 2

– O să fii bine, repetă ea.

Bram o crezu complet. În acel moment, se simțea al naibii de bine. Drumul era curățat de oi, avea un picior funcțional și o tânără atrăgătoare îl mângâia pe frunte. De ce naiba s-ar fi plâns?

Era adevărat că tânăra atrăgătoare îl considera un idiot, dar asta era o nimica toată. Adevărul era că încă încerca să se adune.

În momentele de după explozie, primul gând, chiar dacă egoist, se îndreptase spre genunchiul lui. Era aproape sigur că prin încercarea lui de salvare își distrusese din nou articulația. Tânăra avusese noroc că el se aflase pe marginea drumului și nu în josul dealului, alături de ceilalți. Altfel nu ar fi ajuns la ea la timp.

După ce evaluă situația câteva clipe și se asigură că genunchiul îi era intact, toate gândurile lui se îndreptară spre ea. Cum era posibil ca irisurile ochilor ei să aibă aceeași nuanță de albastru ca și, ei bine, irișii? Mirosea ca o grădină. Nu doar a flori și ierburi, dar și a sucul frunzelor verzi zdrobite și a esența bogată, fertilă, a pământului. Era locul perfect pe care să aterizeze, atât de caldă și catifelată. Trecuse stupid de mult timp de când avusese o femeie sub el și nu-și amintea ultima oară când cineva îl mângâiase atât de plăcut ca ea.

Dumnezeule, chiar o sărutase?

Da. Iar tânăra avea noroc că nu făcuse mai mult de atât. Pentru o clipă, fusese cu adevărat ametit. Crezuse că explozia era responsabilă pentru asta. Sau poate era doar vina ei.

Tânăra se mai ridică puțin. Șuvițe îi cădeau pe față. Părul ei avea o nuanță frapantă de auriu amestecat cu roșu. Îl ducea cu gândul la bronzul topit.

– Știi ce zi e? întrebă ea, privindu-l.

– Tu nu știi?

– Aici, în Spindle Cove, noi femeile avem un program. Zilele de luni sunt pentru plimbări. Zilele de marți pentru îmbăiat în mare. Miercurea, ne găsești în grădină. Își lipi dosul palmei de fruntea lui. Deci, ce facem lunea?

– Nu am ajuns la joi.

– Zilele de joi sunt irelevante. Îți testez abilitatea de a reține informații. Îți amintești ce facem lunea?

Bărbatul își opri un râset. Dumnezeule, atingerea ei era atât de plăcută. Dacă mai continua să-l mângâie așa, avea s-o ia razna.

– Spune-mi cum te cheamă, zise el. Îți promit că o să-mi amintesc.

Poate era prea direct, dar orice prezentări formale deveniseră victima prafului de pușcă.

Legat de praful de pușcă, tocmai se apropia de ei geniul din spatele asediului asupra oilor. La naiba cu el!

– Ești bine, domnișoară? întrebă Colin.

– Da, răspunse ea. Mă tem că nu pot să spun același lucru despre prietenul tău.

– Bram? Colin îl înghionti cu gheata. Pari să fii întreg.

„Nu datorită ție."

– E cu totul dus, săracul. Tânăra îl mângâie pe obraz. Războiul a fost de vină? De cât timp e așa?

– Așa? Colin îl privi zâmbind. Toată viața lui a fost așa.

– Toată viața?

– E vărul meu, știu ce spun.

O roșeață copleși obrajii tinerei și, implicit, și pistruii.

– Dacă ești vărul lui, ar trebui să ai mai multă grijă de el. Unde ți-e mintea, să-l lași să se plimbe aiurea pe aici, declarând război oilor?

Ce drăguț! Mândrei îi păsa de el. Ar fi fost capabilă să-l ducă într-un azil foarte confortabil. Poate zilele de joi aveau să fie cele în care-l vizita și îi punea cârpe umede pe frunte.

– Știu, știu, răspunse Colin cu gravitate. E, în mod oficial, un fraier. Cu totul instabil. Uneori, amărâtul chiar salivează. Dar ideea e că îmi controlează averea. Fiecare penny. Nu pot să-i spun ce să facă.

– Destul! spuse Bram.

Era momentul să pună punct situației. Una era să se bucure pentru o clipă de odihnă și de atingerea unei femei, și altceva să renunțe la toată mândria.

Bărbatul se ridică ușor în picioare și o ajută și pe Susanna să facă același lucru. Apoi făcu o mică plecăciune.

– Locotenent-colonel Victor Bramwell. Te asigur că sunt perfect sănătos, am mintea limpede și un văr care nu e bun de nimic.

– Nu înțeleg, zise ea. Exploziile alea…

– Sunt doar încărcături cu praf de pușcă. Le-am pus pe drum ca să speriem oile.

– Ai pus încărcături cu praf de pușcă să muți o turmă de oi. Tânăra își trase mâna din strânsoarea lui și studie craterele din drum. Domnule, continui să-mi pun întrebări în privința sănătății tale mintale, dar nu am nici un dubiu că ești bărbat.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Nu a existat niciodată vreun dubiu în privința asta.

Singurul ei răspuns fu o roșeață intensă în obraji.

– Te asigur, vărul meu e unica sursă de nebunie. Lordul Payne doar te tachina, se distra puțin pe seama mea.

– Înțeleg. Iar tu te distrai pe seama mea, prefăcându-te că ești rănit.

– Ei, haide. Se aplecă și șopti: O să zici acum că nu ți-a plăcut?

Tânăra ridică sprâncenele și le tot ridică, până când acestea formară niște arcuri perfecte, gata să arunce cu săgeți otrăvitoare.

– O să mă prefac că n-am auzit asta.

Tânăra își trase de mănușă, iar el înghiți, din reflex. În urmă cu câteva clipe, mâna ei era lipită de gâtul lui, iar el o sărutase. Lăsând la o parte măștile, trăiseră un moment de atracție. Senzual. Puternic. Real. Poate ar fi preferat să nege asta, dar nu putea să șteargă din memorie gustul buzelor ei dulci.

Și tânăra nu putea ascunde acel păr. Dumnezeule, acel păr. Acum că stătea dreaptă, învăluită de lumina zilei, aproape explodase de frumusețe. Flăcări roșii și lumină aurie, ambele încercând să se întreacă una pe cealaltă.

– Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă, zise el. Ești domnișoara…?

Înainte să răspundă, o trăsură veni în grabă de pe vârful dealului, îndreptându-se spre ei. Birjarul nu se sinchisi să încetinească, doar biciui caii să meargă mai repede. Toți cei prezenți trebuiră să se dea într-o parte, ca să nu fie zdrobiți de roțile trăsurii.

Într-un gest protector, Bram se așeză între tânără și drum. Când trăsura trecu pe lângă ei, se uită la blazonul aflat într-o parte a vehiculului.

– O, nu! Nu familia Highwood!

Strigă după trăsură, în timp ce aceasta se îndepărta.

– Domnișoară Highwood, așteaptă! Întoarce-te! Pot să explic tot. Nu pleca!

– Se pare că au plecat deja.

Tânăra se întoarse spre Bram, aruncându-i o privire furioasă. Intensitatea acesteia îl lovi în piept. Nu îndeajuns cât să-l mute din loc, dar destul cât să-și lase amprenta.

– Sper că ești mulțumit, domnule. De parcă nu era îndeajuns să sperii oile inocente și să faci gropi în drumul nostru, acum ai distrus și viitorul unei tinere.

– Am distrus?

Bram nu avea obiceiul să distrugă tinere, asta era specialitatea vărului lui. Dar dacă se hotăra să înceapă vreodată să facă asta, avea să folosească o tehnică diferită. Se apropie de ea.

– Serios acum, a fost doar un mic sărut. Sau e vorba de rochia ta?

Privirea lui se lăsă în jos. Rochia tinerei suportase ce era mai rău din întâlnirea lor. Iarba și pământul pătaseră rochia roz. Un volan rupt căzuse pe jos, moale ca o batistă uitată. Decolteul ei se strâmbase și el.

Bram se întrebă dacă tânăra știa că sânul ei stâng era pe punctul de a ieși cu totul din corsaj. Se întrebă și dacă ar trebui să nu se mai holbeze la el.

Se hotărî că nu. Avea să-i facă o favoare uitându-se la el, atrăgându-i astfel atenția asupra a ce trebuia reparat. Da. Era datoria lui solemnă să se uite la sânul ei pe jumătate expus și înroșit, iar Bram nu fusese niciodată genul care să dea înapoi în fața responsabilității.

– Hei.

Tânăra își încrucișă brațele la piept, făcându-l să renunțe abrupt la misiune.

– Nu e vorba de mine sau de rochia mea. Tânăra din trăsură era vulnerabilă, avea nevoie de ajutor, și… Expiră, dându-și la o parte câteva șuvițe de păr. Și acum a plecat. Toate au plecat. Îl analiză cu privirea. Deci ce vrei? Un rotar? Provizii? Indicații către strada principală? Spune-mi de ce ai nevoie și o să-ți ofer asta cu plăcere.

– Nu o să-ți provocăm astfel de probleme. Atâta timp cât ăsta e drumul spre Summerfield, o să…

– Summerfield? Nu ai zis nimic de Summerfield!

Bărbatul realiză, vag, că tânăra era supărată pe el și că probabil merita asta. Dar nu reușea să-i pară rău. Tulburarea ei era extrem de atrăgătoare. Modul în care pistruii ei se adunau când tânăra îl privea. Curba gâtului ei pal și suplu, când stătea dreaptă.

Era înaltă pentru o femeie. Îi plăceau femeile înalte.

– Ba am spus Summerfield, răspunse el. Acolo e casa lui Sir Lewis Finch, nu-i așa?

Tânăra se încruntă.

– Ce treabă ai cu Sir Lewis Finch?

– Treburi de bărbați. Nu te privesc detaliile.

– Summerfield e casa mea, zise ea. Iar Sir Lewis Finch e tatăl meu. Deci da, locotenent-colonel Victor Bramwell, ce faci mă privește, îl izbi tânăra cu vorbele, fiecare cuvânt ca o lovitură separată.

– Victor Bramwell, chiar tu ești!

Sir Lewis Finch se ridică de la birou și traversă camera cu pași nerăbdători. Când Bram încercă să facă o plecăciune, bărbatul îi făcu semn să se oprească. În schimb, luă cu ambele mâini mâna dreaptă a lui Bram și o strânse cu căldură.

– La naiba, ce mă bucur să te văd. Ultima oară când ne-am văzut, erai un căpitan lipsit de experiență, tocmai plecai din Cambridge.

– A trecut mult timp, nu-i așa?

– Îmi pare rău să aud de moartea tatălui tău.

– Mulțumesc, și mie.

Bram tuși, stângace.

Îl cercetă pe bătrânul excentric, în căutarea unor semne de nemulțumire. Sir Lewis Finch nu era numai un inventator genial, dar

devenise și consilier regal. Se spunea că însuși prințul regent îi asculta sfaturile. Cu un singur cuvânt din partea acestui bărbat, Bram putea să se întoarcă la regimentul lui chiar săptămâna viitoare.

Iar la cât de idiot era, Bram își anunțase sosirea în zonă punând-o la pământ pe fiica acestuia, murdărindu-i rochia și sărutând-o fără permisiune. În ceea ce priveau campaniile strategice, asta nu merita o medalie. Din fericire, Sir Lewis nu păruse să observe starea răvășită a fiicei lui când sosiseră. Dar Bram ar fi făcut bine să încheie discuția înainte de întoarcerea domnișoarei Finch și înainte ca aceasta să-i spună ce se întâmplase.

Nu putea fi învinovățit că nu făcuse legătura. Cu excepția ochilor albaștri pe care-i aveau în comun, tânăra era cât se poate de diferită de tatăl ei. Domnișoara Finch era suplă și remarcabil de înaltă pentru o femeie. În contrast, Sir Lewis era plinuț și scund. Puținele șuvițe de păr argintiu abia dacă ajungeau la epoletul lui Bram.

– Ia loc, îl îndemnă bărbatul.

Bram încercă să nu-și dea de gol ușurarea când se așeză pe scaunul de piele. Când Sir Lewis îi dădu ceva de băut, luă guri mici din whisky.

În timp ce bea, studie camera. Biblioteca nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Evident, era un birou. Câteva scaune. Cărți, evident. Pereți plini, cu rafturi din mahon de sus până jos. Rafturile în sine erau separate de coloane din gips, cu motive egiptene. Unele semănau cu niște papirusuri, altele erau sculptate sub formă de faraoni și regine. Iar într-o parte a camerei, ocupând cea mai mare parte a spațiului, se afla un sicriu enorm, din piatră crem. Pe suprafață erau inscripționate mici simboluri, în interior și în exterior.

– Aia e marmură? întrebă el.

– Alabastru. E un sarcofag, din mormântul regelui… Sir Lewis își trecu mâna prin păr. I-am uitat numele. Îl am pe aici pe undeva.

– Iar inscripțiile?

– În exterior sunt blesteme, iar în interior, indicații spre lumea subterană. Dacă vrei, poți să te întinzi în el. Face bine pentru spate.

– Mulțumesc, nu.

Bram tresări.

Sir Lewis își uni mâinile.

– Ei bine, presupun că nu ai venit cu două căruțe și ai plătit opt taxe de drum doar ca să vorbești despre antichități în timp ce bei whisky de calitate.

– În nici un caz. Conversațiile superficiale nu sunt scopul meu, dar o să beau niște whisky.

– Și o să stai la cină mai încolo, sper. Susanna a vorbit deja cu bucătarul.

„Susanna.“ Deci numele ei era Susanna.

Numele i se potrivea. Era simplu, drăguț.

„Susanna. Susanna Finch.“

Semăna cu refrenul unui cântec. Un cântec vesel, încăpățânat. Genul de cântec care persista, se întipărea în mintea unei persoane și pe care continua să-l audă ore, zile la rând, chiar dacă ar fi preferat să scape de el. Chiar când ar fi preferat să-și taie un deget, doar ca să-și îndrepte atenția spre altceva. Orice altceva.

„Susanna. Susanna Finch. Susanna cea frumoasă, cu păr de bronz."

Își îndreptă atenția spre fereastră, care dădea spre grădina foarte bine îngrijită. Cu fiecare plantă și tufiș pe care le vedea, identifica alt element al parfumului ei captivant. Văzu lavandă, salvie, zambile, trandafiri și zeci de alte plante pe care nu le putea identifica. Dar prin fereastra deschisă, briza le aducea parfumul în cameră și îi ridica părul cu o atingere blândă, exact cum făcuse și ea.

Bram tresări. Tânăra era fiica lui Sir Lewis. Nu putea să se gândească la ea așa sau în vreun fel.

– Ați primit scrisoarea mea? îl întrebă el pe bătrân.

Sir Lewis se așeză în partea opusă a biroului lui.

– Da.

– Deci știți de ce sunt aici.

– Vrei să preiei comanda din nou.

Bram încuviință.

– Și dacă tot sunt aici, mă întreb dacă ați fi interesat de un ucenic. Vărul meu e talentat la distrugeri și cam atât.

– Te referi la Payne?

– Da.

– Dumnezeule. Vrei să iau un viconte ca ucenic?

Sir Lewis chicoti în paharul de whisky.

– Chiar dacă e viconte, următoarele luni va fi responsabilitatea mea. Dacă nu îi dă cineva o ocupație utilă, o să ne distrugă pe amândoi până la sfârșitul anului.

– De ce nu-i dai tu o ocupație utilă?

– Nu o să fiu aici, spuse Bram, care se aplecă în față și îi aruncă bătrânului o privire cu subînțeles. Nu-i așa?

Sir Lewis își scoase ochelarii și îi puse într-o parte, frecându-și tâmplele cu degetul mare și arătătorul. Lui Bram nu-i plăcea cum arăta situația. Frecatul tâmplelor nu era semnul unei decizii în favoarea lui.

– Ascultă, Bramwell…

– Bram.

– Bram, l-am admirat foarte mult pe tatăl tău.

– Și eu. Și toată națiunea de altfel. Tatăl lui Bram se remarcase în India, fiind promovat la rangul de general-maior și câștigând numeroase onoruri și premii. Tata vă plăcea și vă admira munca.

– Știu asta, spuse Sir Lewis. Și am fost foarte îndurerat când am auzit de moartea lui. Dar tocmai prietenia dintre noi e motivul pentru care nu pot să te ajut. Nu cu ce m-ai rugat.

Lui Bram i se întoarse stomacul pe dos.

– Cum adică?

Bătrânul se juca cu puținele lui șuvițe argintii.

– Bram, ai fost împușcat în genunchi.

– Au trecut câteva luni de atunci.

– Și știi foarte bine că o astfel de rană se vindecă într-un an sau mai mult. Asta dacă se vindecă. Sir Lewis dădu din cap. Nu pot să te recomand pentru câmpul de luptă și să am conștiința împăcată. Ești ofițer de infanterie. Cum ai de gând să conduci un batalion de soldați când abia poți să mergi?

Întrebarea îl lovi pe Bram în piept.

– Pot să merg.

– Nu am nici un dubiu că poți să traversezi camera asta. Poate poți chiar să mergi până la capătul pășunii și înapoi. Dar ești capabil să acoperi 16, 20, 22 de kilometri, într-un ritm epuizant, zi după zi?

– Da, spuse el cu fermitate. Pot să mărșăluiesc. Pot să călăresc. Pot să-mi conduc oamenii.

– Îmi pare rău, Bram. Dacă te trimit înapoi pe câmpul de luptă, ți-aș semna condamnarea la moarte, și poate și a celor aflați sub comanda ta. Tatăl tău a fost un prieten bun. Pur și simplu nu pot să fac asta.

Palmele bărbatului transpirară. Îl aștepta devastarea.

– Atunci ce să fac?

– Pensionează-te. Du-te acasă.

– Nu am o casă.

Avea destui bani, dar fusese al doilea fiu al tatălui său. Nu moștenise nici o proprietate și nici nu avusese timp să cumpere o moșie proprie.

– Atunci, du-te să-ți cauți o casă. Găsește-ți o fată drăguță cu care să te căsătorești. Așază-te la casa ta și pune bazele unei familii.

Bram dădu din cap. Toate erau sugestii imposibile. Doar nu avea să demisioneze la 29 de ani, în timp ce Anglia continua să fie în război. Și clar nu avea să se căsătorească. Ca și tatăl lui, avusese de gând să lupte până când îi luau pușca din mâna rece. Cu toate că ofițerii aveau voie să-și aducă soțiile, Bram era ferm convins că în campania lui nu era un loc pentru o femeie educată. Propria lui mamă era dovada acestui lucru. Aceasta murise din cauza hemoragiei în India, la scurt timp după ce micul Bram fusese trimis în Anglia la școală.

Bărbatul se aplecă în față.

– Sir Lewis, nu înțelegeți. Am crescut cu biscuiți dați cu rația. Puteam să mărșăluiesc înainte să vorbesc. Nu sunt genul de bărbat care să se așeze la casa lui. Atâta timp cât Anglia o să fie în continuare în război, nu pot și nu o să renunț la comandă. E mai mult decât datoria mea, domnule. E viața mea. Nu… Dădu din cap. Nu pot să stau și să nu fac nimic.

– Dacă nu vrei să demisionezi, există alte moduri în care să ajuți în război.

– La naiba! Am vorbit deja despre asta cu toți superiorii mei. Nu o să

accept o așa-numită promovare, care înseamnă să mă ocup de hârtii la Biroul de Război. Arătă spre sarcofagul din alabastru din colț. Ați putea la fel de bine să mă băgați în sicriul ăla și să sigilați capacul. Sunt soldat, nu secretară.

Privirea albastră a bărbatului deveni mai blândă.

– Ești un bărbat, Victor. Ești om.

– Sunt fiul tatălui meu, răspunse el, în timp ce lovi cu pumnul în birou. Nu poți să mă pui la pământ.

Mersese prea departe, dar la naiba cu limitele. Sir Lewis Finch era ultima opțiune a lui Bram. Bărbatul nu-l putea refuza.

Sir Lewis își privi îndelung mâinile încleștate. Apoi, cu un calm imperturbabil, își înlocui ochelarii.

– Nu am de gând să te pun la pământ. Dimpotrivă.

Bram deveni imediat precaut.

– Cum adică?

– Am vrut să spun exact ce am spus. Ce fac e exact opusul, nu vreau să te pun la pământ. Se întinse spre un teanc de hârtii. Bramwell, pregătește-te pentru o promovare.

Capitolul 3

„Susanna, revino-ți!“

După ce se scuză, ca să-și îmblânzească părul ciufulit și să-și schimbe rochia murdară cu una albastră, curată, și mănuși asortate, timp în care îi vorbi mai tăios lui Gertrude decât ar fi meritat săraca menajeră, se alătură locotenent-colonelului Bramwell în salonul roșu.

Când intră, aruncă o privire în oglinda de pe hol. Își retușase înfățișarea pe cât era posibil. Pe de altă parte, calmul ei era sfărâmat într-o mie de bucăți și toate erau iritate. Unele îi împungeau mândria. Altele agitau familiara fântână a fricii, care mereu se deschidea când se amestecau tatăl ei și praful de pușcă. Restul o făceau să fie mai alertă. Nu era o senzație plăcută.

Iar asta era numai vina lui. A atacatorului chipeș și sălbatic de oi, care o tachinase. Cine era bărbatul ăsta și ce voia de la tatăl ei? Spera că era o simplă vizită socială. Deși trebuia să recunoască că Bramwell nu părea genul care făcea vizite sociale.

Menajera de la parter veni cu tava, iar Susanna îi spuse s-o pună pe masa din lemn de trandafir, cu picioare sculptate în forma unor pești aurii cu mustăți lungi.

– Ceai, domnilor? întrebă ea, în timp ce-și trase mănușile și se întinse spre ceainic.

Exact de asta avea nevoie, să toarne ceai. Ce forță civilizatoare, ceaiul. Avea să ia zahăr cu niște clești mici, argintii. Avea să învârtă laptele cu o linguriță. Lingurițele erau incompatibile cu starea de tulburare senzuală.

Gândul îi oferi alinare. Da. Avea să le dea bărbaților ceai și poate o cină. Apoi aceștia aveau să plece, iar lumea să revină la normal. Cel puțin pentru ea.

Bărbatul care fusese pe jumătate îmbrăcat, lordul Payne, își găsise haina și lavaliera și-și aranjase părul. Era un ornament aristocratic potrivit printre cabinetele lăcuite și vazele verzi.

Militarul, care era caporal, dacă era să se ia după însemne, stătea lângă fereastră, fiind imaginea neliniștii. Acesta privea cu suspiciune

covorul cu model de dragon, ca și cum se aștepta ca bestia țesută să atace. Dacă o făcea, nu avea nici un dubiu că avea să o omoare într-o fracțiune de secundă.

– Vrei ceai, caporale?

– Nu.

Tânăra își dădu seama că acesta fusese probabil primul și singurul cuvânt pe care-l auzise de la el. Era genul de bărbat despre care știai, doar privindu-l, că avea o poveste interesantă. Susanna era la fel de sigură și că nu avea s-o spună vreodată. Nu ar fi făcut-o nici amenințat cu cuțitul, cu atât mai puțin la un ceai.

Tânăra îi dădu lordului Payne o cană fierbinte, iar acesta luă imediat o gură, după care îi aruncă un zâmbet diavolesc Susannei.

– Ceai cu praf de pușcă[2]? Bine lucrat, domnișoară Finch. Îmi place o femeie cu simțul umorului.

Iar acesta era un crai. Se vedea clar, din hainele lui elegante și atitudinea tachinatoare. Ar fi putut la fel de bine să-și brodeze cuvântul pe vestă, între înfloriturile cu fir auriu. Știa tot ce trebuia despre genul ăsta de bărbați. Jumătate din tinerele din Spindle Cove fie fugiseră cu ei, fie oftau după ei.

Susanna se uită la ușa închisă de la biblioteca tatălui ei, întrebându-se de ce dura așa mult. Cu cât plecau mai repede bărbații, cu atât mai bine putea să respire și ea.

Payne se rezemă de spătarul scaunului și își înclină capul, uitându-se la candelabrul din bronz.

– Asta e o cameră aparte. Arătă spre cutia de pe perete. Alea sunt… Ce sunt alea?

– Rachete, din dinastia Ming. Tata e un colecționar avid de antichități. E foarte interesat de armele istorice. Tânăra își turnă ceai și explică: Summerfield are o temă eclectică. Camera asta e în stil chinezesc. Avem o camera austriacă, un salon otoman și o terasă italiană. Biroul tatălui meu e inspirat de Egipt și de marea bibliotecă din Alexandria. Colecțiile lui medievale se află pe holul lung. A, și mai e foișorul grecesc din grădină.

– Sir Lewis e probabil foarte pasionat de călătorii.

Tânăra dădu din cap, învârtind zahărul din cană.

– Nu chiar. Mereu am vorbit să facem un tur, dar circumstanțele nu au fost de partea noastră. Așa că tata a adus lumea în Summerfield.

Și cât de mult îl iubea pentru asta. Sir Lewis Finch nu fusese niciodată cel mai atent tată, dar atunci când avusese nevoie de el cel mai mult, fusese alături de ea. Mutase toate posesiunile lor și întregul lui laborator în Summerfield, refuzând de-a lungul anilor numeroase invitații și oportunități ca să călătorească, totul pentru sănătatea și fericirea Susannei.

– Bun, v-ați strâns toți.

Tatăl ei ieși din bibliotecă. Ciufulit, ca de obicei.

Susanna zâmbi puțin, luptându-se cu nevoia de a-i aranja părul și lavaliera.

Locotenent-colonelul Bramwell îl urmă ca un nor de furtună, întunecat și agitat. Susanna nu voia să-l atingă. Cel puțin, nu voia să recunoască asta. În timp ce bărbatul înainta prin camera, Susanna observă că acesta se rezema mai mult pe piciorul drept. Poate se rănise mai devreme, când o aruncase la pământ.

– Trebuie să fac un anunț, spuse tatăl ei, în timp ce flutură niște documente. Cum Bramwell nu a dat dovadă de entuziasmul potrivit, m-am gândit să împărtășesc vestea bună cu voi, prieteni.

Bărbatul își aranjă ochelarii.

– Ca omagiu adus valorii sale și contribuțiilor în eliberarea Portugaliei, Bramwell a fost numit conte. Am aici scrisorile de la însuși prințul regent. Prin urmare, o să fie cunoscut drept lordul Rycliff.

Susanna se înecă.

– Ce? Lordul Rycliff? Dar titlul ăsta a dispărut. Nu a mai existat un conte de Rycliff de…

– Din 1354, mai exact. Titlul a fost inactiv timp ce aproape cinci secole. Când i-am scris prințului regent, subliniind contribuțiile aduse de Bramwell, acesta a fost încântat de sugestia mea de a-l activa din nou.

Nici o explozie în salonul roșu nu ar fi reușit s-o șocheze pe Susanna mai mult! Privirea i se mută către ofițerul despre care vorbeau. Pentru un bărbat care tocmai primise titlul de conte, nu părea prea fericit.

– Dumnezeule! exclamă Payne. Conte? Nu e posibil. Ca și cum nu era destul de rău că-mi controlează averea, acum vărul meu are și un rang mai înalt decât mine. Ce include mai exact acest titlu?

– Nu prea multe, în afară de onoarea titlului. Nu există o proprietate, cu excepția…

– Castelului, termină Susanna.

Castelul ei.

Bineînțeles că acesta nu era propriu-zis al ei, dar mereu fusese posesivă când venea vorba de castelul Rycliff. Până la urmă, nimeni nu părea să vrea grămada de ruine. Și când cumpăraseră inițial această casă, iar ea fusese atât de slăbită de la febră, tatăl ei spusese că era al ei. „Trebuie să te faci bine, Susanna Jane. Trebuie să-ți explorezi castelul“, îi spusese el.

– Susanna, arată-le modelul.

Tatăl ei se uită spre un raft înalt, aflat pe peretele de sud al camerei.

– Tată, sunt sigură că domnul locotenent colonel nu e interesat de…

– De acum e lordul Rycliff. Bineînțeles că e interesat, doar e castelul lui.

Castelul lui. Susannei nu-i venea să creadă. De ce nu-i spusese tatăl ei nimic despre asta?

– Macheta, draga mea, insistă tatăl ei. Aș lua-o chiar eu, dar știi că ești singura destul de înaltă cât să ajungă la raftul ăla.

Susanna oftă încet, se ridică din scaun și traversă camera, ca să ia un macheta din lut a castelului Rycliff, pe care-o făcuse în urmă cu mai bine de un deceniu. Uneori, viața era uimitor de eficientă în a o pune în situații umilitoare. În mai puțin de un minut, avea să fie expusă în fața celor trei bărbați veniți în vizită ca fiind și ciudat de înaltă, și un sculptor deloc priceput. Ce avea să urmeze? Poate tatăl ei avea să-i invite pe bărbați să-i numere pistruii, unul câte unul. Aveau să stea acolo până la apariția lunii.

Dintr-odată, Bramwell veni lângă ea.

– Asta? întrebă el, atingând cu degetul marginea machetei.

Tânăra se crispă, dorind să poată nega.

– Da, mulțumesc.

Când bărbatul luă macheta de pe raft, tânăra îl privi cu coada ochiului. Trebuia să recunoască că titlul Rycliff i se potrivea. Dacă l-ar fi văzut cu un buzdugan și armură, l-ar fi putut confunda foarte ușor cu un războinic medieval, care se strecurase printr-o gaură stâncoasă dintre secole și venise în prezent. Totul la el striga asta, de la dimensiunea lui, bărbatul fiind mare și solid, la maxilarul bine conturat, acoperit cu o barbă de câteva zile. Se mișca mai mult cu forță decât cu eleganță, iar părul lung și brunet și-l purta legat la spate cu o bucată de piele. Felul în care o privise înainte de acel sărut, ca și cum avea s-o devoreze, iar ei avea să-i placă, venea direct din Evul Mediu.

În timp ce bărbatul ținea amestecul fărâmicios de lut uscat de soare și mușchi lipit, Susanna se abținu să nu sufle spre exemplar, ca să dea praful la o parte. Evident, nici menajerele nu ajungeau la acel raft.

– Nu e frumos? Tatăl ei luă macheta din mâinile lui Bramwell și o ridică. Susanna a făcut-o când avea 15 ani.

– 14, îl corectă ea, de parcă asta ar fi îmbunătățit cu ceva situația.

Tatăl ei așeză obiectul pe masa din mijlocul camerei. Bărbații se strânseră reticenți în jurul ei, iar Bramwell se holbă la diorama gri, cu cocoloașe.

– Poate nu pare cine știe ce, dar istoria castelului Rycliff e legendară. A fost construit de însuși Wilhelm Cuceritorul, apoi mărit de Henric al VIII-lea. Se află pe o stâncă, fix lângă mare. Dedesubt e un golf, vezi? Iar apa are o culoare minunată, nu e un gri murdar.

Susanna își ridică mâna la ureche.

– Acolo era odată vopsea albastră, dar s-a șters în timp.

Sir Lewis continuă:

– Golful era un port medieval aglomerat. Apoi, în secolul al XIV-lea, a avut loc o alunecare groaznică de teren și ce a mai rămas e în ruine. Dar haide, Bramwell, fii fericit! Nu ai vrut mereu un castel?

Bărbatul îi dădu un ghiont ofițerului.

Aflat lângă el, Susanna văzu cum mâna imensă a bărbatului se strânse într-un pumn și-i auzi degetele trosnind.

– Sir Lewis, sunt onorat și vă apreciez recomandarea, dar asta, spuse

el arătând spre macheta, nu e ce voiam. Nu mă interesează să mă joc de-a cavalerii și dragonii.

Sir Lewis îl ignoră și-și puse degetul pe suprafața lăcuită a mesei, în ce ar fi fost aripa de vest a castelului.

– Satul ar fi pe aici, în vale. E un loc fermecător. Apoi se întoarse și se uită în colțul camerei. Și acolo unde e medalionul din jad, ar fi Cherbourg, pe coasta de nord a Franței.

Bramwell se uită spre jad, pe urmă înapoi la Sir Lewis. Ridică o sprânceană, întrebător.

Sir Lewis își puse mâna pe umărul ofițerului.

– Ai vrut să ai comanda, Bramwell. Ei bine, tocmai ai primit un castel pe coasta sudică a Angliei, la nici 80 de kilometri de dușman. Fiind noul lord, o să creezi o miliție[3] aici, ca să-l aperi.

– Ce? strigă Susanna. O miliție? Aici?

Probabil înțelesese greșit sau nu auzise bine. Bărbații ăștia trebuiau să-și bea ceaiul, eventual să ia cina, și apoi să plece. Nu mai trebuia să-i vadă niciodată. Nu putea să devină vecină cu un om care arunca cu bombe în oi. Dumnezeule, o miliție? Ce se va întâmpla cu tinerele și pensiunea doamnei Nichols? Nu existau astfel de bărbați în Spindle Cove. Lipsa crailor și a ofițerilor era atracția principală a locului.

– Tată, nu mai glumi, zise ea relaxată. Nu vrem să irosim timpul domnilor. Știi foarte bine că o miliție ar fi inutilă aici.

– Inutilă? Bramwell o pătrunse cu privirea. Milițiile nu sunt inutile. Dimpotrivă, sunt esențiale. În caz că nu știi, domnișoară Finch, Anglia e în război.

– Evident că știu asta, dar toată lumea știe că pericolul invaziei franceze a trecut. Nu au mai avansat naval de la Trafalgar, iar forțele lui Bonaparte sunt atât de epuizate după bătălia din Rusia, că nu mai are puterea să mai invadeze pe nimeni. La cum stau lucrurile, nu poate decât să țină Spania pe loc. Iar cum forțele lui Wellington sunt pe drum, chiar și asta pare dificil.

În cameră se făcu liniște, iar Bramwell o privi intens, încruntat. Un alt caz când cartea Mrs. Worthington's Wisdom se înșelase. Dacă intelectul unei femei era în vreun fel similar cu lenjeria ei, bărbații ar fi încântați să îl vadă. În mod straniu însă, Susanna nu simțise niciodată asta.

– Știi foarte multe despre evenimentele actuale, zise el.

– Sunt o englezoaică interesată de rezultatul războiului. Îmi place să fiu informată.

– Dacă ești atât de bine informată, ar trebui să știi că nu suntem în război doar cu Franța, ci și cu America. În plus, linia de coastă e plină de corsari și contrabandiști de toate felurile. Cu un singur deget, trase macheta spre el. Sunt uimit că până acum, castelul Rycliff nu a fost apărat.

– Nu ai de ce. Tânăra se întinse și trase macheta din nou spre ea.

Nimeni nu ar încerca să vină pe țărm aici. Așa cum a spus și tata, coasta s-a modificat de la invazia normandă. Alunecarea de teren a format un fel de recif. Numai cele mai mici bărci pescărești pot să navigheze zona, chiar și la flux. Multe vase au eșuat în golful ăla. Nici măcar contrabandiștii nu-și bat capul cu el. Tânăra îl fixă cu privirea. Natura ne oferă destulă protecție. Nu avem nevoie de bărbați în uniforme. Nu aici.

Privirile li se întrepătrunseră. Ceva defensiv licări în ochii aceia verzi și curajoși, iar tânăra se întrebă ce gânduri îi treceau prin minte bărbatului. Punea pariu că nu se mai gândea s-o sărute.

– Mă tem că asta e cel mai iritant gen de neînțelegere.

Susanna zâmbi.

– Genul în care o femeie are dreptate?

– Nu, draga mea. Genul în care ambele părți au dreptate.

– Cum adică?

Tatăl ei arătă spre scaune, făcându-le semn să ia loc.

– Susanna, ai dreptate, zise el, după ce se așezară toți. Șansele ca orice dușman să invadeze Spindle Cove sunt atât de mici, că sunt aproape inexistente. Însă…

Dintr-odată, lordul Payne se înecă și tuși, punându-și cana de ceai jos cu zgomot.

– Ce ai pățit? întrebă Bramwell.

– Nimic, nimic. Payne își aranjă vesta. Sir Lewis, ați spus Spindle Cove?

– Da.

– Locul ăsta. De aici. E Spindle Cove.

– Da, zise Susanna încet. De ce?

– A, nici un motiv. Payne își frecă gura cu mâna, ca și cum încerca să-și ascundă un râset. Vă rog, continuați.

– Cum spuneam, șansele unei invazii sunt, într-adevăr, mici. Însă Bramwell poate să confirme că o apărare puternică se bazează pe impresia pregătirii, nu pe probabilitatea atacului. Puncte similare de-a lungul coastei au fost întărite cu turnuri Martello, apărate de milițiile locale, formate din voluntari. Spindle Cove nu poate să pară un punct slab.

– Satul nostru nu are nimic slab, tată. Vizitatorii știu că e perfect sigur. Dacă o să se înființeze miliția asta, reputația lui o să aibă de sufe…

– Susanna, draga mea. Tatăl ei oftă zgomotos. Destul.

Nu era însă destul. „Tată, știi ce fel de om e bărbatul ăsta?“ își dori ea să-i spună. „E un atacator de oi lipsite de apărare, dușman al rochiilor din voal și sărutător al femeilor naive! O bestie perfectă. Nu poate să stea aici. Pur și simplu nu poate.“

Numai respectul profund pentru care-l avea pentru tatăl ei o făcu să nu spună nimic.

Bărbatul continuă:

– Ca să fiu sincer, mai am un motiv. Sunt singurul bărbat din zonă. Datoria asta ar fi trebuit să fie a mea. Ducele de Tunbridge e responsabil pentru miliția din Sussex și mă bate la cap de mai bine de un an să organizez o demonstrație a cât de pregătită e zona noastră. Își lăsă privirea în jos. Așa că i-am promis că de asta o să aibă parte, la festivalul solstițiului de vară de anul ăsta.

– La festival? Dar e peste nici o lună, spuse Susanna, șocată. Și mereu l-am transformat într-un festival al copiilor. Armuri, arcuri. Câțiva pepeni aruncați spre mare, cu vechea catapultă.

– Știu, draga mea. Dar anul ăsta, va trebui să le oferim vecinilor noștri, și ducelui, o demonstrație militară. Se aplecă în față, punându-și mâinile pe genunchi. Asta dacă Bramwell o să fie de acord. Dacă nu acceptă titlul Rycliff și nu acceptă organizarea unei miliții, atunci sarcina o să devină a mea.

– Tată, nu poți să faci asta.

Simplul gând o făcu pe Susanna să se întristeze. Tatăl ei nu putea fi responsabil pentru crearea unei miliții. Bărbatul îmbătrânea și avea inima slăbită. Și era singura ei familie. Îi datora viața, în nenumărate moduri. Ideea de a-i primi pe groaznicul Bramwell și pe prietenii lui în comunitatea lor sigură o umplea de teamă. Însă cealaltă opțiune ar fi pus în pericol sănătatea tatălui ei, deci cum putea să se împotrivească planului?

Răspunsul era evident. Nu putea s-o facă.

Tatăl ei se adresă ofițerului.

– Bramwell, ai condus regimente întregi în bătălie. Te rog să antrenezi o companie de 24 de bărbați. Crede-mă, sunt conștient că e ca și cum aș cere unui leu să îndeplinească sarcinile unei pisici de hambar. Dar e o poziție de comandă și una pe care pot să ți-o ofer. Și nu durează decât o lună. Dacă o să te descurci bine, după solstițiu, e posibil să ducă la ceva mai mult.

Bărbații își aruncară o privire plină de subînțeles, iar Bramwell, lordul Rycliff, tăcu îndelung. Susanna își ținu respirația. În urmă cu jumătate de oră, nu-și dorise decât să-l vadă plecând, împreună cu prietenii lui. Iar acum, se trezi împinsă într-o poziție neplăcută.

Spera că bărbatul va rămâne.

Bramwell se ridică și-și aranjă haina.

– Foarte bine atunci.

– Excelent. Tatăl ei se ridică în picioare și-și frecă mâinile. O să-i scriu imediat ducelui. Susanna, mereu ți-a plăcut să mergi pe jos și e destul timp înainte de cină. De ce nu-i arăți omului castelul lui?

– Pe aici, spuse Susanna, conducându-i pe bărbați pe un drum accidentat, pe care crescuse iarba.

Drumul era unul familiar. De când locuia în Spindle Cove, Susanna îl

parcursese probabil de mii de ori. Știa fiecare curbă, fiecare groapă. De nenumărate ori, mersese pe acolo pe timpul nopții, fără să facă un pas greșit.

Azi însă, se împiedică.

Bramwell fu acolo și o prinse de cot. Tânăra nu-și dăduse seama că acesta o urma așa îndeaproape. Tocmai când crezuse că-și recăpătase echilibrul, căldura și prezența lui o dezechilibrară din nou.

– E totul în regulă?

– Da, cred că da. În încercarea de a relaxa atmosfera, glumi: zilele de luni sunt pentru plimbări, zilele de marți pentru băi în mare…

Bărbatul nu râse. Nici măcar nu zâmbi. Îi dădu drumul fără să spună nimic și o luă înainte. Pașii lui erau mari, dar Susanna observă că se folosea mai mult de piciorul drept.

Prin urmare, făcu ce nu ar trebui să facă nici un vindecător bun. Speră că îl durea.

Și ce dacă o salvase probabil de la pierderea câtorva degete atunci când se aruncase peste ea? Dacă nu ar fi fost el, nu ar fi existat nici un pericol în primul rând. Dacă n-ar fi fost el, acum Susanna s-ar fi ocupat de cazarea familiei Highwood. Biata Diana. Biata Minerva. Cel puțin Charlotte era tânără și rezistentă.

Urcară restul drumului în tăcere. După ce ajunseră pe creasta din gresie, Susanna se opri.

– Ei bine, acolo e, milord. Castelul Rycliff.

Ruinele castelului se aflau pe vârful unui afloriment, un vârf de săgeată ieșit din câmp fix deasupra mării. Patru turnuri din piatră, câteva arcade. Bucăți de ziduri, pe ici, pe colo. Asta era tot ce mai rămăsese. Pe fundal era Canalul Mânecii, care în lumina după-amiezii, căpătase o nuanță minunată de roz.

Se lăsă tăcerea, cât bărbații admirau priveliștea. Susanna nu spuse nici ea nimic, în timp ce încerca să vadă fortăreața antică dintr-o perspectivă nouă. Când era tânără, fusese afectată de romantismul locului. Când priveai castelul ca pe o ruină pitorească, zidurile absente și tavanul erau cele mai reușite trăsături. Părțile lipsă era invitații la visare. Tocmai ele hrăneau imaginația. Când privi locul însă ca fiind o posibilă reședință, Susanna își dădu seama că părțile lipsă puteau stârni mari îndoieli.

– Și satul? întrebă el.

– Poți să-l vezi de aici.

Îi conduse pe sub o arcadă, traversară o zonă întinsă de iarbă unde fusese odată curtea castelului, și ajunseră în punctul de unde puteau să vadă golful în formă de semilună și valea care adăpostea îndrăgita ei comunitate. De aici, satul arăta așa mic și nesemnificativ. Cu puțin noroc, bărbatul nu avea să-i dea importanță.

Acesta spuse:

– Va trebui să mă uit cu atenție mâine.

– Nu e nimic special, doar un sat englezesc obișnuit. Nu merită să-ți pierzi timpul. Case, o biserică, câteva magazine.

– Sigur trebuie să existe și un han, spuse lordul Payne.

– E o pensiune, spuse Susanna. Queen's Ruby. Dar mă tem că e complet ocupată în această perioadă a anului. Vizitatorii de vară vin să se bucure de mare.

„Și să scape de bărbați ca voi."

– Nu o să fie necesar un han.

Lordul Rycliff se plimba lent printre ruine. Se rezemă de un zid din apropiere, ca și cum voia să-l testeze.

– O să stăm aici.

Afirmația lui fu primită cu un scepticism universal. Până și pietrele păreau să-l privească cu neîncredere, respingând cuvintele ca fiind false.

– Aici, spuse caporalul.

– Da, răspunse lordul Rycliff. Aici. Trebuie să începem să ne instalăm, dacă vrem să terminăm tabăra înainte de lăsarea nopții. Du-te și ocupă-te de căruțe, Thorne.

Acesta încuviință și plecă imediat, coborând pe unde urcaseră.

– Doar nu vrei să stai aici, zise lordul Payne. Ai văzut cum arată locul?

– Da, chiar acum mă uit la el. O să campăm aici. Asta fac milițienii.

– Eu nu sunt milițian, spuse Payne. Și nu campez.

Susanna bănuia asta. Nu dacă era să se ia după ghetele lui de calitate.

– Ei bine, acum o faci, spuse Rycliff. Și acum ești și milițian.

– O, nu! Gândește-te mai bine, Bram. Nu o să mă tragi în mica ta brigadă de soldați.

– Nu-ți dau de ales. Trebuie să înveți ce înseamnă disciplina, iar asta e ocazia perfectă. Se uită în jur. Cum îți place așa mult să începi incendii, vezi dacă poți să aprinzi un foc.

Susanna își puse mâna pe mâneca lui Rycliff, sperând să-i atragă atenția.

Reuși. Avea parte de toată atenția sa. Privirea lui concentrată se plimbă peste fața ei, analizându-i fiecare trăsătură și defect.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, zise ea, dându-i drumul la mânecă. Dar sunt sigură că nu e necesar să campați. Chiar dacă tata nu a făcut încă o invitație explicită, sunt convinsă că are de gând să vă ofere cazare la Summerfield.

– Atunci mulțumește-i tatălui tău, dar o să refuz, cu respect.

– De ce?

– Scopul meu e să apăr coasta. E greu să fac asta de la doi kilometri depărtare.

– Dar, milord, înțelegi că toată treaba cu miliția e doar de fațadă? Tata nu e preocupat cu adevărat de o invazie.

– Poate ar trebui să fie.

Bărbatul se uită la vărul lui, care rupea ramuri uscate dintr-un zid acoperit de iederă. Rycliff își înclină capul și o trase într-o parte.

– Domnișoară Finch, nu se cuvine ca ofițerii să stea în aceeași casă cu o femeie necăsătorită. Fii atentă la reputația ta, dacă tatăl tău nu o face.

– Să am grijă de reputația mea? Tânăra nu se abținu din râs, după care șopti: Asta vine chiar de la bărbatul care m-a aruncat la pământ și m-a sărutat?

– Exact.

Privirea lui se întunecă.

Subînțelesul cuvântului lui o acoperi cu un val de conștientizare fierbinte, senzuală. Doar nu insinua…

Nu, nu insinua nimic. Privirea lui de jad îi transmitea un mesaj direct, pe care Bramwell îl sublinie cu o ușoară încordare a brațelor lui puternice: „Sunt exact atât de periculos pe cât bănuiești. Poate chiar mai mult“.

– Ia-ți invitația și întoarce-te acasă cu ea. Când soldații și femeile locuiesc sub același acoperiș, se întâmplă diverse lucruri. Și dacă o să se întâmple să te trezești din nou sub mine, nu o să mai scapi așa ușor.

Privirea lui înfometată îi analiză corpul.

Tânăra icni.

– Ești o bestie.

– Sunt doar un bărbat, domnișoară Finch. Un simplu bărbat.

„Gunpowder tea“ – frunzulițe de ceai rulate în bile care seamănă cu gloanțele. Metoda se folosește mai ales la ceaiul verde.

Formațiune armată neregulată, unde se înscriau cetățeni și nobili care nu se înrolau. Avea rolul de a sprijini armata prin lucrări și lupte de gherilă.

Capitolul 4

Bram își spuse că doar se asigura de bunăstarea domnișoarei Finch în timp ce o privea coborând pe panta stâncoasă. Era însă o minciună. Adevărul era că era complet captivat de silueta ei din spate, de modul în care curbele ei creau un ușor salt apetisant cu fiecare pas.

Avea să viseze acei sâni la noapte. La cum îi simțise prinși sub el, atât de catifelați și de calzi.

La naiba! Ziua asta nu mersese cum plănuise. La ora asta, trebuia să fie deja în drum spre cazarma din Brighton, pregătindu-se să plece spre Portugalia și să se întoarcă din nou în război. În schimb, devenise, dintr-odată, conte. Era blocat în acest castel ruinat și jurase să se ocupe de echivalentul militar al unei creșe. Și situația era înrăutățită de faptul că era copleșit de dorință pentru o femeie pe care nu putea s-o aibă. Nu putea nici măcar s-o atingă, dacă voia să revină la comandă.

De parcă simțise încurcătura lui Bram, Colin începu să râdă.

– Ce e așa amuzant?

– Doar faptul că ai fost luat de fraier mai mult decât realizezi. Nu i-ai auzit mai devreme? Aici e Spindle Cove, Bram. Spindle. Cove.

– Tot repeți asta de parcă ar trebui să știu numele. Nu îl știu.

– Ar trebui să mai mergi prin cluburi. Permite-mi să te luminez. Spindle Cove, sau Spinster Cove[4], cum îi mai spunem, e un sat de vacanță aflat la malul mării. Familiile bune își trimit fiicele fragile aici, ca să fie ajutate de aerul vindecător al mării. Sau când nu știu ce altceva să facă cu ele. Prietenul meu, Carstairs, și-a trimis sora aici vara trecută, când aceasta se îndrăgostise prea mult de un grăjdar.

– Și…?

– Deci micul tău plan cu miliția e sortit eșecului înainte să înceapă măcar. Familiile își trimit fiicele și servitoarele aici pentru că e un loc sigur. E sigur pentru că nu sunt bărbați. De asta i se spune Spinster Cove.

– Trebuie să fie și bărbați. Nu există așa ceva, un sat fără bărbați.

– Poate sunt câțiva servitori și negustori. Un bărbat sau doi cu câte o rămurică scorojită și câte două coacăze atârnându-i între picioare. Dar

nu sunt bărbați adevărați. Carstairs ne-a spus tot. Nu i-a venit să creadă ce a descoperit când a venit să-și ia sora. Femeile de aici sunt devoratoare de bărbați.

Bram abia dacă era atent la el. Se concentra să vadă ultimele imagini cu domnișoara Finch, în timp ce silueta ei dispărea în depărtare. Era ca un apus, părul ei de bronz strălucind în timp ce tânăra se pierdea sub orizontul stâncilor. Focoasă. Genială. Când Susanna dispăru, lui Bram i se făcu imediat frig.

Abia atunci se întoarse spre vărul lui care tot pălăvrăgea.

– Ce spuneai?

– Trebuie să plecăm de aici, Bram. Înainte să ne scoată ouăle și să le folosească drept perne pentru ace.

Bram se îndreptă spre cel mai apropiat zid și se rezemă de el, dându-i o pauză genunchiului problematic. La naiba, suișul fusese abrupt.

– Ia să văd dacă înțeleg, spuse el, în timp ce-și masa discret coapsa îndurerată, prefăcându-se că se scutura de praf. Sugerezi să plecăm din sat pentru că e plin de fete bătrâne? De când te plângi tu de exces de femei?

– Asta nu sunt fete necăsătorite normale. Astea sunt dificile și excesiv de educate.

– O, într-adevăr, sună înfricoșător. Sunt capabil să înfrunt atacul unei cavalerii franceze, dar o fată necăsătorită educată e cu totul altceva.

– Râzi tu acum, dar așteaptă doar. O să vezi, femeile astea sunt un soi aparte.

– Nu femeile mă preocupă pe mine.

Cu excepția unei singure femei, care nu locuia în sat. Locuia în Summerfield, era fiica lui Sir Lewis Finch și era dincolo de posibilitățile lui. Nu conta că Bram bănuia că domnișoara Finch[5] devenea domnișoara Vulpiță în pat.

Colin putea să facă toate remarcile denigratoare posibile despre intelectuale. Bram știa că femeile deștepte erau mereu cele mai bune amante. Aprecia cu atât mai mult o femeie care știa câte ceva despre lume, dincolo de modă și teatru. Pentru el, să o asculte pe domnișoara Finch vorbind despre starea slăbită a armatei lui Napoleon fusese ca și cum ascultase o curtezană citind tare din jurnal. Îl excitase extrem de mult. Iar apoi, făcuse greșeala idioată, dar inevitabilă, de a și-o imagina goală. Tot părul acela luminos și pielea ca laptele, pe niște cearceafuri albe…

Ca să întrerupă lanțul erotic de gânduri, își strânse cu putere mușchiul încordat din coapsă. Durerea îl străpunse prin ceața de dorință.

Își scoase sticla de metal din buzunarul de la piept și luă o gură de whisky.

– Nu femeile mă preocupă, repetă el. Sunt aici ca să-i antrenez pe bărbații din zonă. Și sunt bărbați, pe undeva. Pescari, fermieri,

negustori, servitori. Dacă ce spui e adevărat și sunt întrecuți numeric de femei… Ei bine, atunci vor fi nerăbdători să aibă ocazia de a-și încorda mușchii, de a-și demonstra valoarea.

Ca și el.

Bram se îndreptă spre poartă și fu ușurat când văzu căruțele care se apropiau. Nu putea să rămână pierdut printre gânduri pline de dorință, când avea muncă de făcut. Trebuia să ridice corturi, să dea apă și mâncare la cai, să facă focul.

După ultima gură, puse capacul sticlei și o băgă în buzunar.

– Hai să ne uităm mai bine la locul ăsta, înainte să se lase întunericul.

Începură din centru spre exterior. Bineînțeles, actualul centru nu era cel real, din moment ce jumătate din castel căzuse în mare.

Întorcându-se spre nord, Bram recunoscu arcada pe care intraseră, ca fiind poarta originală. Ziduri se întindeau din structură în toate părțile. Chiar și în zonele unde pereții se năruiseră, puteai trasa cu ușurință locul unde fuseseră. În zona curții, coline joase, acoperite de mușchi, marcau pereții interiori și coridoarele. Spre sud, care era partea dinspre apă, patru turnuri rotunde, în formă de trifoi cu patru foi, îmbrățișau stânca, conectate de bucăți de piatră, fără ferestre.

– Aici locuiau probabil, zise el, în timp ce trecu prin poarta arcuită și ajunse în centru, între cele patru turnuri.

Colin păși într-unul din turnurile întunecate și goale.

– Scările sunt intacte, fiind din piatră. Dar bineînțeles că podelele din lemn au dispărut de mult. Își înclină capul, uitându-se spre colțurile întunecate de deasupra. Ce colecție impresionantă de pânze de păianjen. Alea care ciripesc sunt rândunici?

– Alea? ascultă Bram. Sunt lilieci.

– Da. Lilieci. Deci mizeria asta de câțiva centimetri în care stau e… Genial.

Se întoarse în curte, ștergându-și ghetele pe mușchi.

– Ce loc minunat ai, vere.

Chiar era minunat. În timp ce culoarea cerului trecea de la albastru la mov, o urmă de stele apăru deasupra ruinelor castelului. Bram știa că luase decizia corectă, refuzând să stea la Summerfield. Lăsând la o parte toate îngrijorările care țineau de datorie și reținere, niciodată nu se simțise confortabil în conacele sufocante englezești. Pragul ușilor era mereu prea jos pentru el, iar paturile prea mici. Unele case pur și simplu nu erau pentru el.

Locul lui era în câmp deschis. Nu avea nevoie de un loc precum Summerfield. Însă stomacul lui gol începuse să-i dea semne că ar fi trebuit să accepte cel puțin o masă acasă la Sir Lewis.

Un behăit încet îi atrase atenția în jos. La picioarele lui era un miel, care îi împungea gheata cu botul.

– Ia uite, spuse Colin fericit. Cina.

– De unde a venit?

Thorne se apropie.

– Ne-a urmărit până aici. Birjarii spun că a tot dat târcoale căruțelor de când cu explozia.

Bram examină animalul. Probabil fusese separat de mama lui. În perioada asta a verii, era trecut de vârsta înțărcării. De asemenea, trecuse de perioada în care era adorabil. Mielul îl privi și mai behăi o dată.

– Presupun că nu avem sos de mentă? întrebă Colin.

– Nu putem să-l mâncăm. Animalul e al unui fermier din zonă, care o să-i ducă dorul.

– Fermierul nici măcar nu o să afle. O să distrugem dovezile.

Un zâmbet diavolesc apăru pe fața vărului lui, care se întinse să mângâie mielul.

Bram dădu din cap.

– Nu o să facem asta. Renunță la fanteziile cu mâncatul mielului. Casa lui nu are cum să fie prea departe. O s-o găsim mâine.

– Ei bine, trebuie să mâncăm ceva în seara asta și nu văd nici o altă opțiune.

Thorne se îndreptă spre foc, cu niște iepuri deja tăiați.

– Asta e opțiunea ta.

– De unde i-ai luat? întrebă Colin.

– De pe câmp.

Thorne se aplecă, scoase un cuțit din gheată și începu să jupoaie animalele cu eficiență. Mirosul bogat de sânge se amestecă cu cel de fum și cenușă.

Colin se uită la ofițer.

– Thorne, nu mi-e frică să recunosc că mă sperii.

– O să înveți să-l apreciezi, spuse Bram. Thorne mereu găsește o masă. În Peninsulă, aveam cele mai bogate mese.

– Cel puțin asta o să satisfacă un tip de foame, spuse Colin. Acum, în legătură cu cealaltă. Am o nevoie insațiabilă de companie feminină, de care trebuie să mă ocup. Nu dorm singur. Își mută privirea de la Bram, la Thorne. Ce e? Tocmai v-ați întors după ani petrecuți în Peninsulă. Credeam că o să salivați!

Thorne pufni.

– Sunt femei și în Portugalia și Spania și deja am găsit una aici, spuse el, în timp ce puse într-o parte o carcasă jupuită și o luă pe cealaltă.

– Ce? Pe cine? Când? exclamă Colin.

– Văduva care ne-a vândut ouă la ultima barieră. O să mă primească.

Colin se uită la Bram, ca și cum spunea „Și eu ar trebui să cred asta?“

Bram ridică din umeri. Thorne era plin de resurse. Oriunde campau, găsea mâncare și o femeie. Nu părea atașat însă de nici una din ele. Sau poate femeile pur și simplu nu se atașau de Thorne.

Atașamentul era problema lui Bram. Era un ofițer, un bărbat cu avere, și prefera să converseze cu o femeie, înainte să i-o tragă de să uite de ea. Laolaltă, aceste calități păreau să încurajeze atașamentul unei femei, iar complicațiile romantice erau singurul lucru pe care nu și-l putea permite.

Colin se îndreptă, evident captivat.

– Stai un pic. Nu am nici o problemă să fiu întrecut când vine vorba de vânat, dar nu o să fiu întrecut când vine vorba de sexul frumos. Nu ai de unde să știi asta, Thorne, dar reputația mea e legendară. Legendară. Dă-mi la dispoziție doar o zi în sat. Nu-mi pasă dacă sunt niște fete necăsătorite urâte, o să ajung sub fustele lor cu mult înaintea ta și mult mai des.

– Țineți-vă sculele în nădragi, amândoi. Bram îi dădu un ghiont mielului care dormea lângă genunchiul lui. Singurul mod prin care ne vom îndeplini sarcina și o să plecăm de aici e dacă bărbații din zonă vor coopera. Iar aceștia nu vor dori să coopereze dacă le seducem surorile și fiicele.

– Ce spui mai exact, Bram?

– Spun că nu o să vă atingeți de femei. Nu atâta timp cât o să campăm aici. Ăsta e un ordin, zise el, aruncându-i o privire lui Thorne.

Caporalul nu spuse nimic, doar puse cei doi iepuri jupuiți pe o ramură ascuțită.

– De când primesc eu ordine de la tine? întrebă Colin.

Bram îl analiză.

– De când a murit tata și eu m-am întors din Peninsulă și te-am găsit înfundat în datorii, de atunci. Nu-mi place să fac asta, dar în următoarele luni, eu o să am grijă de averea ta. Așa că atât timp cât eu îți plătesc facturile, o să faci ce-ți spun. Cu excepția cazului în care te căsătorești, atunci ne-ai scuti pe amândoi de complicații pentru cea mai mare parte a anului.

– O, da. Căsătoria mereu a fost un mod bun de a scăpa de complicații.

Colin se ridică în picioare și se îndepărtă, îndreptându-se spre umbre.

– Unde ai impresia că te duci? strigă Bram.

Colin putea să stea bosumflat ca un adolescent, dar trebuia să aibă grijă. Nu verificaseră cât de solid era tot castelul, iar în apropiere erau niște stânci abrupte…

– Mă duc să fac pipi, stimate văr. Sau voiai să-mi țin scula în nădragi și pentru asta?

Bram nu era nici el încântat de acest aranjament, precum Colin. I se părea ridicol ca un bărbat de 26 de ani, viconte de când era mic, să aibă nevoie de un tutore. Dar termenii moștenirii lui, menite să încurajeze producerea rapidă a unui moștenitor legitim, stipulau clar că averea familiei Payne rămânea în cont, până când Colin fie se căsătorea, fie

împlinea 27 de ani.

Atâta timp cât Colin era responsabilitatea lui, Bram nu știa un mod mai bun de a gestiona situația decât făcându-și vărul soldat. Luase sub aripa lui bărbați mult mai puțin promițători și le inoculase un simț al disciplinei și al datoriei. Dezertori, datornici, criminali înrăiți, bărbatul care stătea în cealaltă parte a focului. Dacă Samuel Thorne reușise, atunci exista speranță pentru orice bărbat.

– Mâine o să începem să recrutăm voluntari, îi spuse el caporalului.

Thorne încuviință, rotind iepurii pe care-i prăjea.

– Satul pare locul potrivit.

O altă încuviințare abia imperceptibilă.

– Câini ciobănești, zise Thorne. Poate o să găsesc câțiva. Ne vor fi de folos, deși câinii de vânătoare sunt mai utili pentru prinderea animalelor.

– Fără câini, spuse Bram. Nu era genul care să vrea animale de companie. O să fim aici doar o lună.

Un foșnet din umbră îi făcu pe amândoi să-și întoarcă capul. Poate era un liliac. Sau un șarpe. Deși cel mai probabil era un șobolan.

– Aici avem nevoie de o pisică, spuse Thorne.

Bram se încruntă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să iau o pisică.

Thorne se uită la animalul blănos de lângă genunchiul lui și ridică o sprânceană.

– Pari să fii căpătat un miel, milord.

– Mielul o să plece acasă mâine.

– Și dacă n-o s-o facă?

– O să devină cină.

Golful fetelor bătrâne
Cinteză

Capitolul 5

Într-un sat de femei, secretele aveau o viață mai scurtă decât musculițele de oțet. Dimineața următoare, în clipa în care deschise ușa magazinului Bright's All Things, Susanna fu inundată de întrebări. Ar fi trebuit să știe că va fi asediată. Tinerele se strânseră în jurul ei ca găinile la porumb, ciugulind bucăți de informație.

– E adevărat ce am auzit? E adevărat ce se spune?

Sally, a doua fiică dintre copiii Bright, în vârstă de 19 ani, se aplecă nerăbdătoare peste tejghea.

– Depinde.

Susanna își ridică mâinile ca să desfacă fundele bonetei. În timp ce desfăcea nodurile, anticiparea din magazin se intensifică, devenind palpabilă.

– De ce anume?

– De cine vorbiți și mai exact, ce spun.

Tânăra vorbi calmă. Cineva trebuia s-o facă.

– Se spune că am fost invadate! spuse Violet Winterbottom. De bărbați.

– De ce altceva am putea să fim invadate? De lupi?

Susanna se uită prin magazin, adunându-și gândurile și bucurându-se de splendoarea familiară. Priveliștea o fermeca mereu. Prima oară când intrase în acest magazin, avusese impresia că descoperise peștera cu comori a lui Ali Baba.

Partea din față a magazinului era formată din geamuri cu zăbrele în formă de romb cu vedere spre sud, ceea ce oferea o abundență de lumină aurie. Fiecare dintre ceilalți trei pereți era acoperit, de la podea până în tavan, cu rafturi, care la rândul lor erau pline cu tot felul de lucruri. Role de mătase și dantelă, tocuri și călimări, nasturi și podoabe, cărbune și pigmenți, dulciuri glazurate și lămâi murate, pudră pentru dinți, pudră de șters praful și multe altele. Toată străluceau în soarele după-amiezii.

– Femeia care spală vase la han a auzit totul de la fratele ei. Niște ofițeri au campat lângă stânci.

Obrajii lui Sally erau rozalii de la entuziasm.

– E adevărat că e un lord printre ei? întrebă Violet.

Susanna își scoase boneta și o puse într-o parte.

– Da, câțiva ofițeri au campat temporar pe ruinele castelului. Și nu, nu este un lord printre ei. Făcu o pauză. Sunt doi.

Strigătul de entuziasm provocat de afirmația ei îi zgârie urechile. Se uită la Sally.

– Poți să-mi mai arăți din nou dantelurile? Cele la care m-am uitat joia trecută? Nu m-am putut hotărî între…

– Lasă dantela, spuse Sally. Zi-ne mai multe despre acești bărbați. Nu mai fi crudă, știi că murim de nerăbdare.

– Domnișoară Finch! O femeie pe care nu se aștepta s-o vadă își făcu loc în față. Domnișoară Finch, ce am auzit despre niște lorzi?

– Doamnă Highwood? Susanna clipi neîncrezătoare când o văzu pe văduva îmbrăcată în dantelă. Ce faceți aici?

– Toate suntem aici, zise Minerva, care stătea în spatele mamei ei, la braț cu Charlotte.

De la tejghea, Diana îi făcu timidă cu mâna.

Cumva, Susanna nu le văzuse la început.

– Dar v-am văzut trăsura plecând ieri.

– Mama a trimis-o ca să ne aducă toate lucrurile, spuse Charlotte, care sălta. O să stăm în Spindle Cove toată vara. Nu e minunat?

– Ba da, râse Susanna ușurată. Da, chiar este. Mă bucur așa mult.

Până și doamna Highwood zâmbi.

– Am știut că e decizia corectă. Prietenele mele au spus să intuiția mea e fără egal. Și ce să vezi, fix în dimineața asta doi lorzi au venit în zonă. Cât stăm aici, poate Diana o să se căsătorească.

Susanna nu era așa sigură în privința asta.

– Acum spune-ne tot despre ei, insistă Sally.

– Adevărul e că nu sunt prea multe de spus. Trei domni au ajuns ieri după-amiază în zonă. Ei sunt locotenent-colonelul Bramwell, caporalul Thorne și lordul Payne, vărul lui Bramwell. Pentru serviciul adus Coroanei, Bramwell a primit titlul de conte de Rycliff. Castelul e al lui. Se întoarse apoi spre Sally. Acum poți să-mi arăți dantela?

– Castelul e al lui? Cum e posibil? Un bărbat care pur și simplu vine în sat și, dintr-odată, castelul vechi de secole e al lui?

Doamna Lange pufni dezaprobator.

– Ăsta e un bărbat sută la sută. Mereu ia, niciodată nu cere.

– Se pare că a primit titlul de conte ca recunoaștere a curajului lui. A primit sarcina de a crea o miliție locală și de a-i evalua. Ziua demonstrației o să înlocuiască festivalul nostru obișnuit de solstițiu.

– Ce? strigă Charlotte. Nu o să avem festival de solstițiu? Dar îl așteptam cu nerăbdare!

– Știu, draga mea. Toate abia îl așteptam, dar nu-ți face griji, o să găsim alte moduri prin care să ne distrăm vara asta.

– Sunt sigură de asta. Sally îi aruncă o privire atotcunoscătoare. Doi lorzi și un militar. Nu e de mirare că-n dimineața asta cauți dantelă, domnișoară Finch. Cu noii bărbați care se află în zonă, toate o să vreți să arătați cât mai bine.

Mai multe femei se apropiară într-un cerc în jurul ei, investigând marfa cu un interes proaspăt.

Domnișoara Kate Taylor nu li se alătură, ci traversă camera, ducându-se lângă Susanna. Fiind profesoara de muzică din Spindle Cove, Kate era una din rezidentele pensiunii care stăteau acolo pe tot parcursul anului. Mai era și minunat de înțeleaptă și una dintre cele mai apropiate prietene ale Susannei.

– Pari afectată, spuse Kate încet.

– Nu-mi fac griji, minți ea. Am muncit prea mult ca să construim comunitatea asta, iar cauza noastră e prea importantă. Nu o să lăsăm câțiva bărbați să ne destrame.

Kate se uită prin cameră.

– Asta pare să se întâmple deja.

Grupul de tinere se împărți în două: cele care absorbeau sfaturile de înfrumusețare ale lui Sally Bright erau strânse în stânga. În dreapta, stăteau restul, cu o atitudine defensivă, uitându-se îngrijorate la mănuși și pantofi.

Susanna se temuse exact de această reacție. Câteva tinere din Spindle Cove aveau să devină victimele febrei roșii, alergând nerăbdătoare după soldați. Majoritatea stângace și reținută avea să se retragă în carcasele protectoare, ca niște crabi.

– Diana trebuie să-și cumpere o fundă nouă, decise doamna Highwood. Să fie roz-corai. Mereu arată cel mai bine în roz-corai. Și un verde profund pentru Charlotte.

– Și pentru domnișoara Minerva? întrebă Sally.

Doamna Highwood dădu din mână indiferentă.

– Fără funde pentru Minerva. Le înnoadă, le scoate și poartă ochelarii ăștia.

Susanna se întinse să o observe pe fata cu ochelari despre care se vorbea, nerăbdătoare să vadă cum se simțea. Din fericire, Minerva se dusese în colțul din spate al magazinului, unde părea să examineze niște călimări. Sora mijlocie a familiei Highwood nu era o frumusețe convențională, însă o inteligență ascuțită se afla în spatele acelor ochelari și nu avea nevoie de o panglică ca s-o decoreze.

– Cum arată bărbații? Tânăra Charlotte se întoarse spre Susanna. Sunt teribil de chipeși?

– Ce are asta de-a face cu discuția noastră?

Doamna Highwood aprobă din cap cu înțelepciune.

– Charlotte, domnișoara Finch are dreptate. Nu contează dacă acești lorzi sunt chipeși, atâta timp cât au o avere impresionantă. Frumusețea trece, însă aurul nu.

– Doamnă Highwood, nu e cazul ca tinerele să-și bată capul cu înfățișarea domnilor, averile lor sau culorile preferate pentru funde. Nu cred că vor veni să socializeze.

– Ce? Dar trebuie s-o facă. Nu pot să stea acolo, în castelul umed.

– În ceea ce mă privește, nu e destul de departe, mormăi Susanna.

Dar nimeni nu-i auzi remarca neobișnuit de tăioasă, deoarece în acel moment, Finn și Rufus Bright intrară pe ușa magazinului.

– Vin! strigă Finn. Tocmai i-am văzut pe…

Fratele lui geamăn termină.

– Drum. S-au dus să se ocupe de cai.

Cei doi dispărură la fel de repede pe cât apărură.

Susanna considera că educația era oriunde o căuta o persoană. Învăța ceva nou în fiecare zi. Azi, învățase cum era să fie în centrul unei busculade de animale sălbatice.

Toți din magazin trecură în fugă pe lângă ea, lipindu-se de geamuri ca să îi vadă pe bărbații care se apropiau. Ea se lipi de ușă, ținându-și respirația până trecu înghesuiala.

– Vai, exclamă Sally. Sunt extrem de chipeși.

– O! exclamă doamna Highwood, aparent prea copleșită pentru cuvinte cu mai multe silabe. O!

– Nu văd nimic, se plânse Charlotte, lovind din picioare. Minerva, cotul tău e în urechea mea.

Susanna se ridică pe vârfuri și-și întinse gâtul, ca să vadă mai bine. Nu trebui să se întindă prea mult. Erau momente când înălțimea ei stranie era un avantaj.

Bărbații ajunseseră acolo, toți trei, și descălecaseră de pe cai pe pășunea satului. Băieții Bright luară nerăbdători hățurile.

Lipite de ea din toate părțile, femeile oftau cât de chipeș și de elegant era lordul Payne. Susanna nu se uită însă la bărbat, deoarece atenția îi fu atrasă imediat de groaznicul lord Rycliff, care arăta mai întunecat și mai medieval ca niciodată, neras și cu părul nerușinat de lung prins în coadă la ceafă. Nu putea să-și ia ochii de la el. Și nu putea să îl privească fără să îl simtă. Căldura lui solidă lipită de pieptul ei. Strânsoarea lui puternică pe cotul ei. Sărutul lui fierbinte pe buzele ei.

– Dumnezeule, îi șopti Kate la ureche. Sunt destul de… masculini, nu-i așa?

Da, se gândi Susanna. Dumnezeu s-o ajute, Bramwell chiar era.

– Iar cel întunecat e înfricoșător de mare.

– Ar trebui să-l simți de aproape.

Kate făcu ochii mari și scăpă un râset șocat.

– Ce ai spus?

– Ăăă… adică, ar trebui să-l vezi de aproape.

– Ba nu, nu ai spus asta. Ai spus că ar trebui să-l simt de aproape.

Ochii ei căprui scăpărară, cu o licărire cu subînțeles.

Susannei îi luară urechile foc de rușine și tânăra flutură o mână, într-

un gest defensiv slab.

– Sunt o vindecătoare. Noi evaluăm cu mâinile.

– Cum spui tu.

Kate se întoarse din nou spre fereastră.

Violet oftă tare.

– Presupun că asta înseamnă că vom anula după-amiaza la salon.

– Bineînțeles că nu, contracară Susanna. Nu e cazul să ne schimbăm planurile. Cel mai probabil, bărbații nici nu o să-și bată capul cu noi. Dar dacă noul lord Rycliff și însoțitorii lui consideră că vor să ia ceaiul, trebuie să-i primim cât mai bine.

Declarația fu întâmpinată cu o avalanșă de entuziasm și o furtună de panică. Obiecții răsunară în jurul ei.

– Domnișoară Finch, nu vor înțelege. Vor râde de noi, exact ca bărbații din oraș.

– Gândește-te doar, să cânt pentru un conte? Nu am cu ce să mă îmbrac.

– O să mor de umilință. O să mor!

– Doamnelor și domnișoarelor. Susanna ridică vocea. Nu e cazul să vă panicați. O să ne vedem de treabă, ca de obicei. Într-o lună, o să se termine toată treaba asta cu miliția și bărbații vor pleca. Vizita lor nu o să schimbe Spindle Cove cu nimic.

De dragul prietenelor ei, tânăra trebuia să mențină o fațadă curajoasă în fața acestei invazii.

Dar în timp ce se uita pe geamul mic din ușă, știa că vorbele ei erau false. Era prea târziu. Lucrurile se schimbau deja în Spindle Cove.

Ceva se schimbase în ea.

După ce descălecă, Bram își aranjă haina și se uită în jur.

– E un sat plăcut, zise el. Chiar fermecător.

– Știam eu, spuse Colin, blestemând.

Zona verde era întinsă, presărată cu copaci care făceau umbră. În cealaltă parte a drumului se întindea un șir de clădiri. Presupuse că cea mai mare era hanul. Drumuri înguste, accidentate, presărate cu case, porneau din centrul satului, urmărind conturul văii. Spre partea satului unde se afla golful, văzu o adunătură de case mai umile. Mai mult ca sigur că acolo locuiau pescarii. Iar în centru se afla o biserică, o catedrală înaltă, remarcabil de mare, având în vedere dimensiunea satului. Bănui că era o rămășiță a orașului-port medieval de care vorbise Sir Lewis.

– Locul ăsta e curat, zise Colin precaut. Prea curat. Și e prea liniște. Nu e normal. Îmi dă fiori.

Bram trebuia să recunoască faptul că satul era ciudat de imaculat și straniu de gol de oameni. Pietrișul de pe jos strălucea în stradă. Drumurile accidentate erau curățate de gunoaie. Fiecare vitrină de magazin și casă avea ghivece pline cu mușcate roșii.

Doi tineri se îndreptară spre ei.

– Putem să vă ajutăm cu caii, Lord Rycliff?

Lord Rycliff? Deci știau deja cine e. Veștile circulau repede într-un sat mic.

Bram dădu frâiele calului său unuia din cei doi tineri nerăbdători.

– Cum vă cheamă?

– Rufus Bright, spuse cel din stânga. Iar el e Finn.

– Suntem gemeni, zise Finn.

– Nu zău!

Frații Bright. Li se potrivea numele, având în vedere părul acela incandescent, atât de blond, că era aproape alb.

– Vezi? îi spuse lui Colin. Ți-am zis că trebuie să fie bărbați aici.

– Nu sunt bărbați, sunt băieți, răspunse Colin.

– Nu au germinat din pământ. Dacă există copii, trebuie să existe și bărbați, chiar bărbați capabili. Unde e tatăl tău? îl întrebă el pe unul din tineri.

O șuviță de păr se legănă în semn de negare.

– Nu… nu e aici.

– Când o să se întoarcă?

Gemenii se uitară precauți unul la celălalt.

Într-un final, Rufus spuse:

– Nu știu, milord. Errol, fratele nostru mai mare, tot călătorește, vine și pleacă, aducând bunuri pentru magazin. Noi deținem All Things, de peste drum. Cât despre tata, nu mai e în preajmă de ceva timp.

– Ultima oară l-am văzut acum doi ani, spuse Finn. A venit destul cât s-o lase din nou însărcinată pe mama și să ne bată. Ține mai mult la băutura lui decât la copii.

Rufus îi dădu un cot fratelui său geamăn.

– Gata, ai spus destul despre treburile noastre personale. Ce o să mai dezvălui? Peticele din chiloți?

– A întrebat de tata și i-am spus adevărul.

Adevărul era trist. Nu doar pentru că acești băieți aveau un nemernic absent pe post de tată, dar și pentru că lui Bram i-ar fi fost util un domn Bright treaz în miliția lui. Îi analiză pe băieții din fața lui. Aveau 14, poate 15 ani. Era o idee prea mici ca să fie utili.

– Puteți să ne spuneți în ce direcție e fierarul? întrebă el.

– Calul dumitale și-a pierdut o potcoavă, milord?

– Nu, dar am de lucru pentru el.

Trebuia să-i găsească pe cei mai puternici și mai capabili bărbați din lume. Fierarul era probabil cel mai bun loc de unde să înceapă.

În timp ce dimineața trecu, Bram începu să înțeleagă de ce domnul Bright începuse să bea.

Sarcina lui trebuia să fie una simplă. Fiind locotenent colonel, fusese responsabil pentru o mie de infanteriști. Aici, nu avea nevoie decât de 24 de bărbați, ca să formeze o forță din voluntari. După ce petrecuse o

oră dând raite prin sat, strânsese mai puțini posibili voluntari decât putea să numere pe o mână. Poate mai puțini decât putea să numere pe un deget.

Descoperirea absenței domnului Bright fusese doar prima dezamăgire, urmată îndeaproape de vizita la fierar. Acesta, Aaron Dawes, era un individ voinic, solid, așa cum sunt de obicei fierarii. Dacă era să se ia doar după înfățișare, Bram l-ar fi considerat un candidat excelent. Ce-i dădu de gândit însă fu că atunci când intră în fierărie, nu-l găsi pe bărbat potcovind un taur sau făcând o lamă de topor, ci creând cu meticulozitate închizătoarea unui medalion delicat.

Apoi fu preotul. Bram considerase că era politicos să se oprească la biserică și să se prezinte. Spera că-și va putea explica misiunea militară și se va bucura de cooperarea preotului pentru recrutarea bărbaților din zonă. Preotul, domnul Keane, era tânăr și destul de isteț, dar nu vorbea decât despre Ladies' Auxiliary[6] și noile perne pentru băncile bisericii.

– Să nu spui că nu te-am avertizat, spuse Colin, când plecară de la interviul descurajant cu Keane.

– Ce fel de preot poartă o vestă roz?

– Unul din Spindle Cove. E exact cum ți-am spus, Bram. Ramuri veștejite. Coacăze uscate.

– Mai există și alți bărbați. Bărbați adevărați. Undeva.

Trebuiau să existe și alții. Pescarii erau toți pe mare, bineînțeles, așa că cele șase cocioabe de lângă golf erau goale momentan. Mai mult ca sigur că trebuiau să fie fermieri prin împrejurimi, dar cel mai probabil se duseseră în cel mai apropiat oraș comercial, având în vedere că era sâmbătă.

Pentru moment, Bram bănuia că nu exista decât un singur loc unde se adunau bărbații. Preferata recruților din armată și a celor din marină.

– Hai să mergem la tavernă, spuse el. Trebuie să beau ceva.

– Eu vreau o friptură, zise Thorne.

– Iar eu am nevoie de o femeie. Nu au d-astea în satele de la mare? Femei de tavernă?

– Ăla trebuie să fie locul.

Traversă câmpul, îndreptându-se spre un local care părea vesel, cu un semn tradițional de tavernă atârnat la intrare. Slavă Domnului. Era aproape la fel de plăcut ca o întoarcere acasă. Cel puțin provinciile engleze, cu podelele lor lipicioase și cotloanele întunecate și umede, erau adevărata provincie pentru bărbați.

Bram încetini pe măsură ce se apropiau de intrare. La o inspecție mai atentă, nu semăna cu nici o tavernă pe care o văzuse vreodată. La fereastră erau perdele din dantelă. Ritmurile delicate de pian îl întâmpinară. Iar pe semnul care atârna deasupra ușii scria…

– Spune-mi că nu scrie ce cred eu că scrie.

– Blushing Pansy[7], citi vărul lui cu voce tare, pe un ton oripilat. Ceainărie și cofetărie.

Bram blestemă. Avea să fie urât.

De fapt nu. Când deschise ușa roșie a localului, bărbatul realiză că nu avea să fie urât deloc. Avea să fie drăguț, dincolo de limitele toleranței masculine.

Organizație de femei, auxiliară de obicei unei organizații formate din bărbați

Panseluța sfioasă

Capitolul 6

– Îmi pare rău, vere. Colin își puse mâna pe umărul lui Bram când intrară în local. Știu că nu suporți când am dreptate.

Bram analiză locul. Nu avea podele lipicioase. Nu avea cotloane întunecate și umede. Nu existau bărbați.

Ce găsi erau câteva mese acoperite cu damasc alb. Pe fiecare se afla câte o vază cu flori sălbatice proaspete. Iar la fiecare masă erau câteva tinere. În total, erau aproape 20. Îmbrăcate în rochii, cu funde și, în unele cazuri, cu ochelari. Toate uimite de apariția bărbaților.

Muzica de pian muri subit. Apoi, ca la comandă, tinerele se întoarseră la unison spre centrul camerei, uitându-se la lidera lor, pentru indicații.

Domnișoara Susanna Finch.

Dumnezeule. Domnișoara Finch era regina albină a stupului de fete bătrâne? Părul ei de culoarea bronzului era o pată de frumusețe sălbatică în drăgălășenia plictisitoare a camerei. Iar pistruii ei împrăștiați nu se potriveau cu calmul altfel ordonat. În ciuda intențiilor lui de a rămâne indiferent, Bram simți cum sângele începea să-i fiarbă.

– Lord Rycliff. Lord Payne. Caporal Thorne. Ce surpriză! Tânăra se ridică de pe scaun și făcu o reverență. Nu vreți să stați cu noi?

– Haide, măcar să mâncăm, mormăi Colin. Acolo unde sunt două sau mai multe femei, trebuie să fie și mâncare. Sunt aproape sigur că așa scrie în scripturi.

– Luați un loc.

Domnișoara Finch le făcu semn spre niște scaune goale, aflate la masa de lângă perete.

– Tu ești infanteristul. Colin îl împinse în față. Tu primul.

Bram se îndreptă spre un scaun gol, aplecându-se ca să se ferească de grinzile din tavan, simțindu-se ca un elefant într-un magazin cu porțelanuri. În jurul lui, tinere fragile țineau în mâini cești extrem de casante. Îl priveau cu ochii mari. Bram bănuia că putea să distrugă întreaga scenă cu o singură mișcare bruscă.

– Mă duc să vă aduc ceva de băut, spuse ea.

O, nu. Nu avea să-l lase singur cu toată delicatețea asta. Trase un scaun și îi făcu semn.

– Vărul meu o să facă asta. Ia loc, domnișoară Finch.

O licărire de surprindere apăru pe fața ei când acceptă. Bram se așeză pe scaunul vecin. Între observațiile de dimineață și avertismentele lui Colin, știa că în acel sat se întâmpla ceva foarte ciudat. Orice era, domnișoara Finch avea să-i explice.

Însă odată ce tânăra se așeză lângă el, puterea lui de concentrare dispăru. Dimensiunea mică a mesei îi forță să stea așa aproape, că umărul ei se freca de brațul lui. Din acel moment, fu foarte simplu să-și imagineze surse mai dulci de fricțiune. Să-și imagineze senzația corpului ei sub al lui.

Muzica începu din nou și o ceașcă de ceai apăru pe masa.

Tânăra se apropie mai mult, învăluindu-l în parfumul ei de seră. Pe un ton șoptit, îl întrebă:

– Lapte sau zahăr?

La naiba! Susanna îi oferea ceai. Corpul lui reacționă ca și cum stătea goală în fața lui, cu un borcan cu frișcă într-o mână și unul cu zahăr în cealaltă, întrebându-l ce prefera să lingă de pe pielea ei goală.

„Ambele. Ambele, te rog.“

– Nimic.

Întărindu-se împotriva ispitei, Bram își scoase sticla de metal din buzunarul de la piept și turnă whisky în ceașcă.

– Ce se întâmplă aici?

– E întâlnirea noastră săptămânală de la salon. Așa cum ți-am spus ieri, aici, în Spindle Cove, avem un program. Lunea, plimbări. Marțea, băi în mare. Zilele de miercuri le petrecem în grădină, iar…

– Da, da, spuse el, scărpinându-și barba. Îmi amintesc programul. Joia, sper că adăpostești miei orfani.

Tânăra continua, neafectată:

– În afară de activitățile de grup, fiecare femeie are propriile ei interese de care se ocupă. Artă, muzică, știință, poezie. Sâmbăta, ne celebrăm realizările personale. Aceste întâlniri la salon le ajută pe tinere să-și dezvolte încrederea înainte să revină în societate.

Bram nu-și imagina de ce tânăra care cânta la pian nu ar avea încredere în societate. El, unul, nu avea veleități muzicale, dar asta nu însemna că nu recunoștea talentul când îl auzea. Această tânără convingea pianul să scoată sunete de care nu-l crezuse capabil și mai era și drăguță. Privindu-i profilul, îi observă părul șaten des și trăsăturile delicate. Nu era genul obișnuit al lui Bram, dar avea tipul de frumusețe pe care nici un bărbat nu o putea nega.

Iar în timp ce tânăra cânta, Bram aproape reuși să n-o mai dorească pe Susanna Finch. Numai un geniu muzical putea realiza asta.

– Ea e domnișoara Taylor, șopti ea. E profesoara noastră de muzică.

Colin veni, așezând o tavă în centrul mesei și împrăștiind atmosfera

stângace.

– Poftim. Mâncare, spuse el.

Bram se uită la ce-i adusese vărul lui.

– Ești sigur?

Farfuria era plină cu produse mici de patiserie și prăjituri cât pentru o înghițitură, fiecare cu glazură de altă nuanță pastelată. Trandafiri mici și perle de zahăr decorau preparatele delicate.

– Asta nu e mâncare. Bram ridică o prăjitură cu glazură de culoarea lavandei și o privi. Ăsta e un ornament comestibil.

– E comestibil. Doar de asta îmi pasă.

Colin luă o gură de chec.

– Cele cu lavandă sunt specialitatea domnului Fosbury. Tânăra arătă spre prăjitura din mâna lui Bram și alese una identică. Sunt umplute cu gem de coacăze. Sunt divine.

– Un domn Fosbury le-a făcut?

Bram ridică prăjitura cu lavandă.

– Da, sigur. E proprietarul acestui loc de o generație. În trecut a fost tavernă.

Deci locul ăsta fusese o tavernă. Probabil cu halbe de bere. Și plăcintă cu rinichi. Fripturi atât de în sânge, că încă mai puteai auzi vaca mugind. Stomacul lui Bram scoase diverse sunete.

– De ce a transformat proprietarul unei taverne locul ăsta într-o cofetărie?

Se uită în jur, la localul atât de vesel mobilat și rafinat. La geam, perdelele de dantelă fluturau vesele, râzând de el și de prăjitura cu glazură de lavandă.

– Lucrurile se schimbă. Hanul a devenit cazare pentru femei, așa că avea sens să schimbe strategia de afaceri.

– Înțeleg. Deci locul ăsta nu mai e o tavernă. E o ceainărie. În loc de mâncare consistentă, avem asortimentul ăsta de absurdități pastel. Ați redus un bărbat muncitor și decent la ornarea cu trandafiri comestibili ca să-și câștige traiul.

– Prostii. Nu l-am redus pe domnul Fosbury la nimic.

– Pe naiba n-ați făcut-o! L-ați redus la coacăze.

Bram aruncă prăjitura dezgustat, căutând ceva ca să-și șteargă glazura de lavandă de pe degete. Într-un final, șterse urmele violet pe fața de masă, bucurându-se de icnetul de uimire al domnișoarei Finch.

– Asta e o atitudine medievală, spuse ea, clar ofensată. Aici, în Spindle Cove, trăim în vremuri moderne. De ce nu ar face un bărbat gem de coacăze sau medalioane drăguțe, dacă astfel de lucruri îi plac? De ce nu ar învăța o femeie geologie sau medicină, dacă de asta e interesată?

– Nu mă preocupă femeile. Bram se uită în jur. Deci unde se strâng toți acești bărbați „moderni“ seara, având în vedere că sunt privați de o tavernă?

Tânăra ridică din umeri.

– Presupun că puținii rămași se duc acasă.

– Părăsesc satul? Nu e greu de crezut.

– Unii s-au înrolat în armată sau marină. Alții s-au dus să-și caute de muncă în orașe mai mari. În Spindle Cove pur și simplu nu sunt prea mulți bărbați. Privirea ei de un albastru senin o întâlni pe a lui. Îmi dau seama că asta îți îngreunează sarcina, dar ca să fiu sinceră, noi nu am resimțit asta ca fiind ceva care să ne lipsească.

Susanna luă o gură de ceai. Bărbatul fu surprins că tânăra reuși să facă asta prin acel zâmbet.

Când își lăsă ceașca jos, tânăra își arcui o sprânceană.

– Știu ce vrei, Lord Rycliff.

– Am mari dubii în privința asta.

Imaginația ei nu avea cum să fie așa vie.

Susanna se întinse după altă prăjitură.

– Ai prefera să-ți dăm o bucată mare, însângerată, de carne. Ceva în care să-ți poți înfige furculița. În care să-ți înfigi cuțitul. Să cucerești, ca o brută. Un bărbat își privește mâncarea ca fiind o cucerire. Dar pentru o femeie, e o răzvrătire. Toate sunt doamne aici, iar Spindle Cove e locul în care putem să ne gustăm libertatea, în mușcături mici.

Tânăra își ridică prăjitura glazurată la buze și luă o înghițitură excitantă. Limba ei vioaie salvă o bucată rătăcită de gem. Gemu de plăcere, iar Bram aproape mormăi.

Bărbatul se forță să-și îndrepte atenția în altă parte, căutând refugiu în interpretarea talentatei domnișoare Taylor. Aceasta îi fermecase pe cei prezenți, astfel încât există o pauză între ultimele note muzicale și primele aplauze entuziaste. Bram aplaudă și el. Singurul suflet care nu se alăturase aplauzelor era Thorne. Însă putea fi Thorne considerat suflet? Caporalul stătea impasibil lângă ușă, cu brațele încrucișate la piept. Bram bănui că pentru Thorne, aplauzele semănau prea mult cu o manifestare emoțională, laolaltă cu dansatul, râsul și orice expresie facială care exprima mai mult decât un clipit. Omul era de piatră. De fapt, nu, nu pur și simplu de piatră. O piatră învăluită în fier și glazurată cu gheață, pentru siguranță.

Prin urmare, Bram știu că ceva cu adevărat șocant se întâmplase când îl văzu pe caporal tresărind. Nimeni din cameră nu ar fi observat asta. O simplă tensionare a umerilor și o înghițitură rapidă. Dar pentru Thorne, această reacție era corespondentul unui țipăt care-ți făcea pielea de găină.

Bram se întoarse să vadă ce-l afectase pe prietenul lui. Domnișoara Taylor se ridicase de la pian, zâmbind și făcând o reverență elegantă, revenind apoi pe scaunul ei. Acum putu vedea ce nu ar fi observat înainte, când îi văzu profilul. Cealaltă parte a feței delicate, ca porțelanul, a domnișoarei Taylor, avea o pată roșie, din naștere.

Pata în formă de inimă, cu pigmenți roșii, ascundea o parte mai mare

a tâmplei ei drepte, și dispărea în păr.

Mare păcat. O fată așa drăguță!

Ca și cum îi citise gândurile, domnișoara Finch îl fixă cu privirea.

– Domnișoara Taylor e una din prietenele mele dragi. Nu cunosc o persoană mai bună sau mai frumoasă.

Vocea ei avea o muchie ascuțită, pe care o folosea cu precizie.

Tânăra spunea „Nu-mi răni prietena".

A, deci asta explica totul. Atmosfera ciudată din sat, rezistența ei în fața miliției. Domnișoara Finch își asumase rolul de protectoare a acestei adunături de femei ciudate. Iar în ochii ei, Bram, și orice bărbat de altfel, era dușmanul.

Bram îi respecta atitudinea, ba chiar o admira. Mai mult ca sigur că Susanna considera că se pricepe la rezolvat probleme. Dar aritmetica ei avea nevoie de niște modificări fundamentale. Bărbații nu puteau fi pur și simplu scoși din ecuație. Protejarea acestui loc era datoria unui bărbat. Mai exact, a lui Bram. Iar adunătura ei de ciudate complica lucrurile.

Apropo de ciudat, o tânără cu ochelari o înlocui pe domnișoara Taylor și deveni centrul atenției. Fata aceasta nu se așeză la pian și nici nu avea vreun instrument muzical, ci o cutie cu niște curiozități pe care le dădu tinerelor, ca să le circule între ele. Lipsa de interes a acestora era însă evidentă. Bram își înclină capul. Din perspectiva lui, aceste comori păreau să fie bucăți de pământ. Asta explica amuzamentul general.

– Ce face fata aia? șopti Colin, în timp ce mușca din prăjitură. Pare să țină un discurs despre pământ.

– Ea e Minerva Highwood. Din nou, acel ton tăios. E geolog.

Colin pufni, amuzat.

– Asta explică noroiul de pe tivul rochiei.

– E aici pe timpul verii, cu mama și cele două surori, domnișoara Diana și domnișoara Charlotte.

Domnișoara Finch arătă spre un grup de femei blonde, aflate la o masa vecină.

– Ce să vezi, spuse Colin. Ele chiar sunt interesante.

O altă tânără se ridică să cânte la pian. Colin se îndepărtă de masă și se așeză pe locul proaspăt lăsat liber, care se întâmpla să fie lângă Diana Highwood.

– Ce face? întrebă domnișoara Finch. Domnișoara Highwood e în convalescență. Vărul tău doar nu vrea să o cucerească…

Începu să se ridice de pe scaun.

Susanna se pregătea să protejeze din nou. Bram o opri.

– Lasă-l în pace. O să mă ocup eu de vărul meu. Acum vorbim noi doi.

Când tânăra se așeză din nou, Bram împinse piciorul scaunului, astfel încât Susanna să fie forțată să stea cu fața spre el. Tânăra se uită la

mâna lui, la locul unei atinsese încheietura mâinii înmănușate. Ca să-i șocheze pe amândoi, bărbatul o menținu acolo. Satinul se încinse sub degetele lui. Rândul de nasturi îl tenta.

La naiba, tot ce ținea de ea îl tenta.

Cu mult efort, îi dădu drumul.

– Stai să fiu sigur că te înțeleg, domnișoară Finch. Ai adunat o colonie de femei necăsătorite, apoi ai pus pe fugă sau ai castrat toți bărbații virili din Spindle Cove. Și cu toate astea, nu simți nici un fel de deprimare.

– Nici una. Ba chiar cred că situația noastră e ideală.

– Realizezi că asta sună foarte…

Tânăra își înclină capul, înțelegătoare.

– Amenințător? Înțeleg de ce un bărbat ar percepe lucrurile așa.

– Urma să zic safic.

Buzele acelea apetisante, pătate de coacăze, se despărțiră, surprinse.

Foarte bine. Bram începea să se întrebe de ce va fi nevoie ca să-i intre pe sub piele. Continuând în această direcție, atrăsese prea multe imagini cu pielea ei. Catifelarea ei, căldura… acei pistrui apetisanți, presărați ca niște condimente.

– Te-am șocat, domnișoară Finch?

– Trebuie să recunosc că da. Nu cu insinuările tale privind dragostea romantică dintre femei, dar nu te-aș fi crezut niciodată atât de versat în poezia greacă antică. Ăsta e cu adevărat un șoc.

– Dacă vrei să știi, am fost la Cambridge trei semestre.

– Serios? Tânăra îl privi cu un șoc batjocoritor. Trei semestre întregi? Asta chiar e impresionant.

Vocea ei era un murmur jos, seducător, care-i ridică părul de pe brațe lui Bram.

Cândva pe parcursul conversației, tânăra se oprise din a se certa cu el și începuse să flirteze. Bram bănuia că tânăra nici măcar nu realizase asta, la fel cum nu fusese conștientă de pericol nici ieri, când rochia ei ruptă fusese la un pas de a-i expune sânul palid. Susanna nu avea experiența necesară pentru a înțelege distincția subtilă dintre antagonism și a se înțelege foarte bine.

Așa că Bram se opri și îi susținu privirea. O privi profund, direct în ochi, până când o făcu conștientă de asta. De acest tăciune fierbinte de atracție dintre ei.

Aerul se încălzi datorită efortului ei de a nu mai respira, iar privirea ei se lăsă în jos, spre gura lui, pentru scurt timp. Fantoma trecătoare a unui sărut.

„O da“, îi spuse el, ridicându-și subtil sprânceana. „Asta facem aici.“

Tânăra înghiți în sec, dar nu se întoarse.

La naiba, s-ar fi potrivit atât de bine. Nu trebuia decât să se uite în ochii ei și vedea totul. Acele irisuri cu nuanță de stânjenel erau pline de istețime, și pasiune, și profunzime. Profunzimi captivante, pe care voia

să le exploreze. Un bărbat putea vorbi cu o astfel de femeie toată noaptea. Cu pauze, bineînțeles. Trebuiau să fie și perioade lungi de scâncit și gemut.

„E fiica lui Sir Lewis Finch“, îi strigă conștiința. Problema era că restului corpului nu-i păsa câtuși de puțin de asta.

Susanna tuși, rupând brusc vraja pe care o aruncase asupra lui.

– Domnișoară Lange, nu ne încânți cu o poezie?

Bram se rezemă de spătarul scaunului. O tânără suplă, brunetă, urcă pe podium, cu o hârtie în mâini. Părea intimidată.

Până deschise însă gura.

– O, trădător malefic! O, profanator de jurăminte!

Acum clar atrăsese atenția tuturor din cameră.

– Ascultă-mi furia, ca un tunet îndepărtat. Inima mea, bestia trebuie sfâșiată în bucăți. Golful meu a fost prădat de bruta afurisită, deși nu pe deplin. Își ridică privirea din hârtie. O mică minune.

Domnișoara Finch se aplecă spre el și șopti.

– Domnișoara Lange e separată de soțul ei.

– Nu zău!

Bărbatul își ridică mâinile, pregătit să aplaude politicos.

Dar poezia nu se opri acolo. O, nu, continuă timp de câteva minute bune.

Se părea că erau multe versuri de infamie epică care să fie consemnate. Și cu cât femeia citea mai mult, cu atât vocea îi devenea mai ascuțită. Mâinile chiar începură să-i tremure.

– Toată încrederea mi-a trădat-o când s-a dus cu alta. I-am plătit acea faptă crudă. Cu ajutorul unei tăvi de ceai. Sângele lui a avut îndrăzneala de a păta draperiile din muselină. Tânăra închise ochii strâns. Îmi amintesc bine, acea pată ruginie. E promisiunea mea. Niciodată… niciodată… niciodată…

Toți din cameră își ținură respirația.

– Nu o să mai fac asta.

Tăcere.

– Bravo! Colin se ridică imediat în picioare, aplaudând sălbatic. Excelent. Încă una!

Bram văzu, cu coada ochiului, buzele apetisante ale domnișoarei Finch tresărind la colțuri. Se străduia din răsputeri să nu râdă. Iar Bram încercă să nu acopere acea gură cu a lui. Ca să guste dulceața râsetului ei și înțepătura tăioasă a istețimii ei. Ca să o revendice, așa cum trebuia să fie revendicată. Într-un mod bestial, medieval.

Era clar ce trebuia să facă.

Se ridică de la masă, picioarele scaunului scârțâind pe podea. În timp ce toate femeile prezente se întoarseră spre el într-o oroare mută, Bram se ridică în picioare și bombăni.

– O zi bună!

Apoi se îndreptă direct spre ușă.

Capitolul 7

Susanna îl urmă.

Înainte să-și dea seama ce făcea, se ridică de pe scaun, ieși pe ușă și îl urmări pe bărbatul imposibil pe drum. Sigur, voia ca el să plece, dar nu-i putea da voie să plece așa.

– Ai plecat destul de abrupt. Își ridică fusta și se grăbi după el, în timp ce Bram își lua calul. Tinerele erau neliniștite, dar au făcut toate eforturile posibile ca să-ți facă o primire plăcută. Ai fi putut măcar să îți iei rămas-bun.

La fel cum ar fi putut să accepte o prăjitură cu lavandă sau să ia cina seara trecută la Summerfield. S-ar fi putut abține din a o provoca până se înroșea și se juca cu șuvițele de păr, în fața tuturor protejatelor ei. S-ar fi putut sinchisi să-și radă barba.

Care era problema acestui bărbat, de nu știa să se comporte politicos în societate? Vărul lui era un viconte. Mai mult ca sigur că și el fusese crescut ca un gentleman.

Îl prinse din urmă pe pajiște. Era doar puțin obosită.

– Spindle Cove e un sat de vacanță, Lord Rycliff. Vizitatorii vin de departe ca să se bucure de vremea frumoasă și însorită și de atmosfera vindecătoare. Dacă inspiri adânc și te uiți în jur, poate o să descoperi că locul chiar îți face bine. Pentru că, și îmi cer scuze că spun asta, dar prezența unui lord mohorât și deprimat nu se potrivește cu imaginea noastră.

– Îmi imaginez asta. Nu aparțin acestui loc. Știam asta. Întrebarea este, domnișoară Finch, ce cauți tu în acest sat?

Rycliff luă hățurile calului său de la Rufus Bright și arătă spre Blushing Pansy.

– Am încercat să-ți explic. Aici, în Spindle Cove, avem o comunitate de femei și ne sprijinim una pe alta prin intermediul prieteniei, al stimulării intelectuale și al traiului sănătos.

– Nu, nu. Înțeleg de ce toate astea ar atrage o tânără studioasă, stângace, care nu poate să se aștepte la ceva mai bun, dar ce cauți tu aici?

Șocată, tânăra își întoarse mâinile cu palmele în sus.

– Trăiesc fericită.

– Serios? zise el, aruncându-i o privire sceptică. Până și calul lui păru să pufnească neîncrezător. O femeie ca tine.

Tânăra deveni defensivă. Ce fel ce femeie avea impresia că e?

– Domnișoară Finch, dacă te consideri mulțumită fără să ai un bărbat în viața ta, asta nu demonstrează decât un singur lucru. Cu o mișcare rapidă, bărbatul încălecă. Următoarele cuvinte le spuse cu superioritate, făcând-o să se simtă mică. Ai întâlnit numai bărbați nepotriviți.

Își înghionti calul și plecă, lăsând-o ofensată și furioasă. Tânăra se întoarse pe călcâie, doar ca să dea nas în epolet cu caporalul Thorne.

Înghiți în sec. Din cealaltă parte a camerei, Thorne era o prezență intimidantă. De aproape, era terifiant. Însă furia și curiozitatea Susannei era prea mari. Împreună, acestea întreceau orice simț al etichetei sau precauției.

– Care e problema bărbatului ăluia? îl întrebă ea pe caporal.

Privirea lui deveni dură.

– Bărbatul ăla. Arătă în josul drumului. Rycliff. Bramwell. Superiorul tău.

Maxilarul lui se încordă.

– Cred că îl cunoști foarte bine. Probabil ai lucrat cu el mai mulți ani, ești cel mai apropiat confident al lui. Spune-mi, te rog. Totul a început în copilărie? A fost neglijat de părinți, tratat urât de o guvernantă? A fost închis într-un pod?

Expresia bărbatului deveni de piatră. Una presărată cu riduri neprietenoase și o dungă nemiloasă în locul gurii.

– Sau războiul a fost de vină? Poate e bântuit de amintiri de pe câmpul de luptă. Unitatea lui a fost prinsă într-o ambuscadă, au murit mulți oameni? A fost prins și ținut prizonier de către dușmani? Sper că are o scuză.

Tânăra aștepă și privi. Fața caporalului nu dădea de gol nimic.

– Are o teamă paralizantă de ceai, spuse ea. Sau de spații închise. Păianjeni, asta e ultima variantă. Clipește o dată pentru da și de două ori pentru nu.

Bărbatul nu clipi deloc.

– Foarte bine, spuse ea, exasperată. Va trebui să aflu singură de la el.

Peste 30 de minute de gâfâit și efort, Susanna ajunse în vârful stâncilor, la castelul Rycliff. Evident, lordul Rycliff ajunsese acolo cu mult înaintea ei. Îi găsi calul cu șaua dată jos deja, păscând pe pajiște.

– Lord Rycliff? strigă ea, iar ecoul îi răsună în jur.

Nici un răspuns.

Încercă din nou, ridicându-și și mâinile la gură.

– Lord Rycliff, putem să vorbim puțin?

– Doar puțin, domnișoară Finch? Nu am eu norocul ăsta.

Răspunsul vag se auzi din direcția turnurilor.

Tânăra se îndreptă spre ele, încercând să-l localizeze.

– Unde ești?

– În sala armelor.

Sala armelor?

Urmă sunetul răspunsului și intră pe o ușă cu boltă. Odată aflată înăuntru, Susanna o luă la stânga și intră în turnul din colțul de nord-est. Care acum era, aparent, sala armelor. Era un loc potrivit pentru depozitarea prafului de pușcă și a armelor. Rece, întunecat, înconjurat de piatră. Zgomotul de pietriș uscat de sub picioare era dovada că acoperișul turnului era destul de intact cât să țină ploaia la distanță.

Se opri la intrare, așteptând ca privirea să i se obișnuiască cu lumina slabă. Încet, deslușì ce era înăuntru, iar când o făcu, îi stătu inima în loc.

Sperase că bărbatul nu-și va lua în serios sarcina cu miliția și avea să facă eforturi minime. Crezuse că nu va fi nevoie decât de puțin spectacol. Doar Rycliff nu voia cu adevărat să strângă o adevărată forță de luptă în Spindle Cove.

Însă la ce vedea, nu putea nega adevărul. Bărbatul era foarte serios în crearea unei miliții. În cameră erau foarte multe arme.

Într-o parte a turnului era un rând de muschete. În cealaltă direcție, erau ghiulele și gloanțe. Pe cele câteva rafturi nou construite pe peretele cel mai îndepărtat erau butoaie cu praf de pușcă. Iar lângă ele, cu spatele la ea, era lordul Rycliff.

Se dezbrăcase și acum purta numai o cămașă lejeră, pantaloni și ghete. Nu avea haină sau lavalieră. Materialul deschis la culoare strălucea în lumina slabă, întinzându-se de-a lungul conturului mușchilor săi de pe brațe și spate. Susanna nu era doctor, dar știa destul de multe despre anatomia umană. Destul de bine cât să recunoască ce specimen excelent era Bramwell. De exemplu, fără obstrucționarea oferită de o haină, putea să aprecieze că spatele lui era extrem de bine lucrat. Musculos și tare și…

Și un obiect deloc potrivit al atenției ei. Ce i se întâmpla? Își ridică privirea, oferindu-și o clipă să-și revină înainte să-i atragă atenția. Părul lui era o coadă lungă, brunetă, legată cu un șnur. Aceasta îi cădea fix între umeri, unde se ondula, ca o momeală de pește, atrăgând-o.

– Lord Rycliff? îndrăzni ea.

Bărbatul nu se întoarse. Susanna inspiră adânc și încercă din nou, de data asta mai tare.

– Lord…

– Știu că ești aici, domnișoară Finch. Vocea lui era joasă și controlată, în timp ce bărbatul rămase cu spatele la ea, aplecat peste ceva ce Susanna nu vedea. Ai puțină răbdare. Măsor praf de pușcă.

Tânăra păși în cameră.

– Gata, șopti el seducător. Da, pe acolo.

Dumnezeule. Nuanța ademenitoare din vocea lui era foarte

convingătoare. O dezechilibră, răvășind-o. Susanna făcu un pas în spate și se lipi de zid. O margine rece o atinse între umeri.

Fără să se întoarcă, bărbatul spuse:

– Ei bine, domnișoară Finch, ce vrei?

Ce întrebare periculoasă.

Tânăra realiză că încă stătea lipită de perete. Mândria o împinse să facă doi pași în față. Pe măsură ce înainta, ceva o înghionti, ca și cum o certa că venise acolo. Se opri și se uită în jos.

– Știi că e un miel aici?

– Nu-l băga în seamă. Aia e cina.

Susanna îi zâmbi animalului și îl mângâie.

– Salut, Cină. Ce dulce ești!

– Nu e numele, e… funcția lui. Bărbatul blestemă nerăbdător și se întoarse, ștergându-și mâinile pe o cârpă. Palmele îi erau pătate cu pudră de culoarea cărbunelui, iar ochii, atât de dilatați în întunericul rece, străluceau negri. Dacă ai ceva de spus, spune. Altfel, poți să pleci.

Tânăra mormăi. Era atât de… atât de bărbat. Se ocupa atent de armele lui, apoi țipa la ea. Fiind fiica tatălui ei, Susanna înțelegea că un bărbat ambițios putea să pară căsătorit cu munca lui, dar ce se întâmpla era ridicol.

Se îndreptă.

– Lord Rycliff, mă interesează să mențin armonia din sat și mă tem că nu am început cu dreptul.

– Și cu toate astea, ești aici, zise bărbatul, încrucișându-și brațele la piept.

– Exact. Sunt aici pentru că nu o să accept să fiu tratată așa și nici nu o să te las să-mi terorizezi prietenele. În ciuda modului jenant în care ne-am cunoscut, am încercat să fiu prietenoasă. Tu, pe de altă parte, ai fost bestia perfectă. Modul în care mi-ai vorbit aseară. Felul în care te-ai purtat în ceainărie. Chiar și acum, în clipa asta, îmi dau seama după tonul aspru și postura impunătoare că vrei să pari intimidant. Dar uite. Arătă spre miel. Nici măcar lui Cină nu-i e frică, și nici mie.

– Atunci sunteți amândoi niște fraieri. Aș putea să vă gătesc la cină pe amândoi.

Tânăra dădu din cap și se apropie de el.

– Nu prea cred. Știu că nu te așteptai să stai aici, dar oamenii vin mereu în Spindle Cove ca să se facă bine. Lord Rycliff, permite-mi să-ți spun părerea mea, și anume că suferi. Ești ca un leu măreț cu un ghimpe în labă. După ce e scos, o să devii din nou o companie plăcută.

Urmă o pauză lungă.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Vrei să-mi scoți ghimpele?

Tânăra simți cum fața îi ia foc și-și mușcă buza.

– Nu m-aș exprima chiar așa.

Cu un chicotit sec, bărbatul se dădu în spate, trecându-și mâna prin

păr.

– Trebuie să pleci. Nu putem să purtăm discuția asta.

– Chiar e atât de dureros? întrebă ea, încet. Ești bântuit de vreo tragedie? Tragediile războiului te-au făcut să-ți urăști semenii?

– Nu. Șterse măsurătoarea de praf de pușcă și o așeză pe un raft. Nu. Și nu. Singurul lucru care-mi provoacă dureri acum ești tu.

– Eu? Tânăra rămase fără aer. Asta e ridicol. Nu sunt un ghimpe!

– A, nu. Ești ceva mult, mult mai rău.

– Un ciulin? zise ea, încercând să-l ajute. Poate un scaiete? Trandafirii au țepi, dar eu nu am genul de frumusețe pentru o asemenea comparație.

Când bărbatul nu râse, Susanna spuse:

– Lord Rycliff, nu înțeleg cum îți provoc probleme.

– Atunci permite-mi să-ți explic. Vorbea încet și calm. În momentul ăsta ar trebui să fiu în drum spre Spania, ca să mă alătur regimentului meu. Dar eu m-am trezit cu un titlu de conte pe care nu l-am cerut, un castel pe care nu-l vreau și un văr hotărât să mă înnebunească, să mă împingă spre faliment sau ambele. Dar tatăl tău îmi oferă o șansă ca să merg mai departe, să las totul în urmă. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac e să aduc două duzini de localnici. Să-i echipez, să-i înarmez și să-i antrenez într-o miliție respectabilă. E o sarcină destul de simplă, pentru o lună. Aproape jignitoare în simplitatea ei. Ridică un deget. Dar există o problemă, nu-i așa? Nu există bărbați în zonă. Cel puțin nu există bărbați adevărați. Doar fete bătrâne și prăjituri și poezie.

– Există bărbați aici. Și dacă ai nevoie să-i strângi, nu trebuie decât să ceri ajutor.

– Sunt sigur de asta. „Întreab-o pe domnișoara Finch!“ Știi de câte ori am auzit asta de dimineață?

Tânăra dădu din cap.

– De mai multe ori decât aș fi vrut. Începu s-o încercuiască cu pași lenți și apăsați. Când i-am întrebat pe gemenii Bright dacă sunt croitorese în zonă, care să facă uniforme, au spus „Întreab-o pe domnișoara Finch“. Când l-am întrebat pe fierar unde pot să găsesc zidari care să lucreze aici, la castel, ei bine, domnișoara Finch știe și asta. Întreab-o. Unde găsesc registrul parohiei, pentru o listă cu familiile locale? Ei bine, preotul vostru elegant mi-a spus că domnișoara Finch a făcut un studiu cu registrele nașterilor locale și va trebui s-o întreb pe ea. Întreab-o. Pe. Domnișoara. Finch. Nu pot să scap de tine. E ca și cum ai pus tot satul să joace o rundă continuă de „Cine știe câștigă“.

Susanna se îndreptă când bărbatul ajunse în dreptul ei, o idee prea aproape. Intensitatea din ochii lui îi spunea tinerei că Bram voia să se apropie și mai mult.

„Nu, nu ai voie să faci încă doi pași ca să te apropii“, transmise ea în tăcere.

Asta nu-l împiedică pe bărbat să-i facă.

– Încerc să fiu de ajutor, spuse ea. Nu e nimic în neregulă cu asta. Și e normal ca localnicii să-mi arate un anumit respect, datorită tatălui meu. Este gentlemanul din zonă.

– Tatăl tău e gentlemanul din zonă? Ei bine, eu se întâmplă să fie lordul local.

– O, spuse ea, zâmbind ușurată. Acum înțeleg. Ți-a fost rănită mândria. Asta e problema ta. Da, înțeleg cum asta poate să fie dezamăgitor, să primești titlul și să ai atât de puțină influență asupra localnicilor. Dar în timp, sunt sigură că sătenii…

Bărbatul dădu din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mândria mi-e rănită. Și nu, nu sunt dezamăgit. Nici bântuit, nici acru, nici amenințat. Nu mai tot proiecta emoțiile astea asupra mea. Nu sunt una din prietenele tale delicate. Nu e vorba de sentimentele mele fragile. Am lucruri de realizat și tu mă încurci, spuse el, în timp ce o atinse cu un deget pe umăr.

– Lord Rycliff, spuse ea atentă, mă atingi!

– Da, și nici măcar nu ți-am cerut voie. Vezi tu, nu o s-o întreb nimic pe domnișoara Finch. O să-i spun să păstreze distanța. Presiunea degetului lui se resimți pe umărul ei. Tu ești problema mea, domnișoară Finch. Nu, nu ești un ghimpe sau un ciulin, sau vreo floare delicată. Ești un afurisit de butoi cu praf de pușcă și, de fiecare dată când sunt în apropierea ta, încep să apară scântei.

– Nu înțeleg ce spui.

– Ba da.

Trasă cu degetul marginea dantelată a mânecii ei, apoi o mângâie pe braț.

Tânăra își suprimă un tremur de plăcere.

Bărbatul mormăi.

– Vezi? Ești la un pas să explodezi cu pasiune. Poate ai impresia că ești capabilă să o controlezi. Să o ascunzi de toată lumea, chiar și de tine. Poate sufletele jalnice care trec drept bărbați în satul ăla sunt prea intimidate de ideile tale moderne ca să observe asta. Dar nu a trebuit decât să mă uit la tine și am văzut tot. Esența de potențial întunecat, exploziv, ținut laolaltă numai de niște panglici și dantelă. Vocea lui deveni mai profundă, în timp ce privirea i se plimbă de-a lungul corpului ei. Sunt nebun pentru simplul fapt că te ating, dar nu pot să mă opresc.

Degetul lui trasă marginea mănușii ei, care ajungea până la cot, plimbându-se de-a lungul zonei delicate în care satinul se întâlnea cu pielea. Senzația îi copleși tot corpul, făcându-i pielea ca de găină. Susanna se gândi la pliurile din palmele lui, care încă mai aveau praf de pușcă. Atât de periculos. Atingerile lui o zguduiau, o rearanjau.

O făceau să se simtă murdară, doar puțin.

– Acum înțelegi? spuse el, în timp ce continuă să o mângâie. Ce e între noi e periculos. Dacă știi ce e bine pentru tine, o să pleci imediat.

Să plece? Nici măcar nu mai putea să se miște. Corpul ei era atât de preocupat să reacționeze la al lui, că nu-i asculta comenzile. Susanna începu să respire mai repede. O presiune stranie îi apăru în sâni. Inima îi bătea cu putere și un puls similar îi apăru între coapse.

– Știu ce faci. Își ridică capul. Doar încerci să schimbi subiectul. Am spus că ești îndurerat și ți-am rănit mândria. De ce să-ți asumi faptul că ai sentimente, când e mult mai masculin să fii grosolan, necioplit? Dacă ai impresia că o să mă dai la o parte, să știi că nu o să funcționeze.

– Nu? își opri degetul sub bărbia ei. Asta a rezolvat situația înainte.

Bram își aplecă capul, iar buzele i se plimbară peste ale ei.

Scântei. Susanna ar fi putut să jure că le văzu mișunând luminoase și portocalii. O căldură înțepătoare îi marcă pielea.

– Ce zici de asta? întrebă el. Un alt sărut. Sau poate asta.

Gura lui se mișcă peste a ei, tachinând-o cu niște săruturi scurte, apăsătoare. Existau diverse înțelesuri în spatele acelor săruturi, atât de impunătoare și de ferme. Erau ca niște mici cuvinte în germană sau olandeză. Una din acele limbi pe care ar trebui să le știe, dar nu se sinchisise niciodată să o facă. Iar acum era frustrată, nesigură de cum să răspundă. Erau acuzații? Avertismente? Rugăminți disperate pentru ceva mai mult?

Orice fel de discuție aveau, Susanna știa un lucru.

Nu putea să-l lase să câștige.

Tânăra se îndreptă și-i răspunse cu săruturi proprii. Îl apucă de cămașă cu ambele mâini, ca și cum putea să-l zguduie pe acest bărbat imposibil, ca să-i vină mintea la cap. Sau poate doar ca să nu cadă, în timp ce senzații amețitoare îi străbăteau corpul. Euforia îi apăru în abdomen și îi făcu inima să-i plutească în piept.

Când sărutările se opriră, Susanna îl privi, destul de mândră că nu se dizolvase pe loc. În ciuda răscoalei complete a simțurilor ei, încercă să pară neafectată. Ca și cum genul ăsta de lucruri i se întâmplau mereu, în cadrul unei interacțiuni normale. Ca și cum stătea des față-n față cu un bărbat enorm, viril, neras, într-o cameră plină de explozibili, simțind cum acesta scântei letale de atracție zburau în jurul lor și între ei. Iar sânii ei mereu se lipeau de peretele tare al unui piept musculos, sfârcurile devenind, din reflex, vârfuri pline de dorință. O excitare la care se aștepta și era programată.

– Ei bine? întrebă el. Mi-am demonstrat ideea? O să pleci acum?

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar e nevoie de mult mai mult ca să mă sperii, zise ea, respirând greoi.

Bărbatul își încordă brațele, iar corpurile lor se loviră unul de altul. Apoi, în timp ce își lipi gura de a ei, șopti:

– Dumnezeule, cât speram c-o să spui asta!

Capitolul 8

Bram știa că acel sărut putea fi sfârșitul lui. O săruta apăsat, nechibzuit, pe domnișoara Susanna Finch, ținându-i corpul suplu lipit de al lui, în timp ce se desfăta în gustul de coacăze al buzelor ei. Ăsta putea fi sfârșitul lui. Sfârșitul tuturor planurilor lui, al carierei militare. Poate chiar sfârșitul lui.

Și dacă chiar așa era și își jucase impulsiv tot viitorul pentru un sărut interzis…

Putea la fel de bine să încetinească și să facă totul așa cum trebuie.

Își lăsă buzele să zăbovească peste ale ei. Tânăra nu fusese sărutată prea mult. Cel puțin nu așa cum trebuie. Își dădea seama de asta din modul în care încerca să-i răspundă. Era lipsită de experiență, dar dădea dovadă de o aptitudine naturală impresionantă.

Îi prinse capul cu o mână.

– Mai încet, iubire. Lasă-mă să-ți arăt din nou.

Îi tachină buzele cu ale lui, plimbându-le de jos până sus. Apoi repetă gestul. Iar și iar, convingându-i buzele să se îndepărteze. Tânăra tresări la prima atingere a limbii lui, dar Bram o ținu strâns, până instinctul dispăru. Apoi o gustă. Atingerea lentă, dulce, a limbii lui peste a ei îl făcu să geamă de satisfacție.

Da, îi spuse el fără cuvinte. Da. Din nou.

De la prima lor întâlnire, bănuise că această femeie avea să fie o seducătoare, iar tânăra îi demonstra că avea dreptate cu fiecare atingere timidă a limbii peste a lui. Lipsa ei de experiență făcea tot momentul mai dulce. Modul în care Susanna îl strângea de cămașă, îi urmărea limba, felul în care degetul ei aluneca de-a lungul bărbiei lui nerase… Tânăra inventa aceste mici intimități pe parcurs, acționând dintr-o dorință pură, neînvățată. Nu erau mișcări exersate și pe alți bărbați.

Erau doar pentru el.

Aprofundă sărutul, menținând un ritm controlat, de fiecare dată mergând puțin mai departe, ca și cum ar face dragoste cu ea.

În clipa în care gândul îi apăru în minte, profită de el. Trebuia s-o facă a lui. Într-o zi. Nu azi. Azi, Susanna doar învăța să sărute. Nu era

pregătită.

În contrast, Bram era foarte pregătit. Pregătit, dispus și capabil. Cu o mișcare instinctivă, o apropie, lipind-o de zona lui inghinală, care îi pulsa. Dacă tânăra simțise dovada abundentă a excitării lui, nu se îndepărtă. Sânii ei erau calzi și moi, lipiți de pieptul lui, în timp ce se aplecă să aprofundeze sărutul.

Bram o sărută pe gât, pe ureche și se pierdu în parfumul ei. Pielea ei mirosea a ierburi, iar ea avea gustul unei amintiri. Al unei amintiri dintr-o zi de vară îndepărtată. Soare cald. Apă rece. Iarbă înaltă și o briză ușoară. Totul era bine, real și proaspăt. Până și numele ei era un cântec neobișnuit.

– Susanna, îi șopti el la ureche.

Tânăra oftă în brațele lui, ca și cum adora să-și audă numele pronunțat de el.

Așa că îl repetă, șoptind acea melodie ușoară, încăpățânată.

– Susanna. Susanna cea frumoasă.

O mușcă încet de lobul urechii, apoi supse zona delicată. Micul ei geamăt îi ațâță dorința.

Tânăra îl făcea să vrea atât de mult. Prea mult. La naiba, îl făcea să tânjească.

O sărută din nou, savurând din plin buzele ei voluptoase, înainte să-și strecoare limba între ele. De data asta, cercetă și mai adânc. Ea scoase un sunet, care era mai puțin un scâncet și mai mult o cerință erotică. În sărutul ei simți dorință și dulce frustrare. Simțea cât de mult își dorea tânăra dorința lui, iar asta îl înnebunea.

Toate astea de la câteva săruturi, în timp ce amândoi erau îmbrăcați. Dumnezeule. Își trecu o mână peste brațul ei și trase de nasturele de sus al mănușii ei. Îl înnebuneau de dorință, aceste învelișuri din satin, cu nenumăratii lor nasturi și cusături drepte. Tânăra abia putea să controleze toată pasiunea naturală. Ce avea să se întâmple dacă se dezlănțuia?

Bram descheie nasturele de sus cu o mișcare rapidă a degetului mare.

– Lord Rycliff, zise ea.

– Bram, o corectă el, desfăcând un alt nasture. După un asemenea sărut, trebuie să-mi spui Bram.

– Bram, te rog…

– Cu plăcere.

O sărută din nou, iar degetele i se strecurară sub satinul desfăcut.

Mâinile ei alunecară pe pieptul lui, iar tânăra se împinse.

– Lord Rycliff. Te rog.

Nota disperată din vocea ei îl surprinse. Bram se uită în jos, spre ea, și văzu expresia de neliniște de pe fața ei și buza de jos, care-i tremura. Ochii ei erau triști.

Lui Bram i se făcu dor de privirea scânteietoare de mai devreme. Probabil se gândea atât de mult la ochii ei, deoarece în fiecare

interacțiune a lor, tânăra îl privise direct în ochi. Clar și limpede. Până acum.

La naiba, fusese convins că Susannei îi plăcuse totul. Nu era genul care să insiste când o femeie nu-l dorea.

– Susanna?

Se întinse și-și ridică privirea spre a lui. Ochii ei erau mari și plini de rugăminți, iar inima lui tresări. În el se amestecau dorința și onoarea. Da, o dorea, dar voia și s-o protejeze. Se întrebă pentru scurt timp dacă asta însemna că era un ipocrit.

Hotărî că nu. Însemna doar că e un bărbat.

– Eu…

Buzele ei se despărțiră, ca și cum se pregătea să spună ceva. Ceea ce însemna că el va trebui să asculte. Bram încercă să-și controleze dorința care-i curgea prin vene, ca să îi audă cuvintele.

– Tatăl meu, spuse ea.

Tatăl ei.

Lui Bram i se întoarse stomacul pe dos, și-i dădu drumul imediat. Descoperise leacul instantaneu pentru dorința lui. Cumva, pentru un minut întreg și dezastruos, reușise să uite cu totul de Sir Lewis Finch. Bunul prieten al tatălui său defunct. Un erou național. Bărbatul în mâinile căruia se afla soarta lui Bram. Cum de uitase?

Răspunsul era simplu. După ce se hotărâse să o sărute pe Susanna, să o sărute cu adevărat, pur și simplu nu mai avusese loc în creier, brațe sau inimă pentru altceva în afara ei.

Sărutul acela fusese copleșitor și nu putea, nu avea să se mai întâmple din nou.

– Dumnezeule, spuse ea, în timp ce-și aranjă părul prins în coc. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

– Nu știu, dar nu o să se mai întâmple din nou.

Tânăra îi aruncă o privire tăioasă.

– Bineînțeles că nu o să se mai întâmple. Nu are cum.

– Trebuie să stai departe de mine. Păstrează distanța.

– Dumnezeule, da. Cuvintele ei curgeau grăbite. Multă distanță. O să stau foarte departe de tine. Iar tu să-ți ții oamenii departe de fetele mele, ai înțeles?

– Da. Deci ne-am înțeles?

– Da.

Cu degete tremurânde, încercă să-și aranjeze mănușile.

– Pot să te ajut cu asta?

– Nu, spuse ea tăios.

– Ai de gând… Tuși. Ai de gând să-i spui tatălui tău?

– Despre asta? Susanna îl privi, oripilată. Dumnezeule, nu. Ai înnebunit? Nu trebuie să afle despre asta.

Un val de emoție îl cuprinse pe Bram, care dispăru înainte să poată să-l numească. Bănui că era o ușurare profundă.

– Doar că l-ai pomenit, mai devreme.

– Da? Tânăra se încruntă. Da, am făcut-o. Să nu-i spui tatălui meu, asta voiam să spun. Nici despre ziua de azi, nici despre nimic altceva. Când a propus acest plan cu miliția, am crezut că o să fie ceva de fațadă, dar când am văzut toate astea… Își îndreptă privirea spre rafturile cu arme. Te rog, nu-l include și pe el. Poate o să vrea să fie implicat, dar nu trebuie să-l lași. Îmbătrânește, iar sănătatea lui nu mai e ce a fost odată. Nu am nici un drept să-ți cer nimic, dar trebuie să te rog asta.

Bram nu știu cum să refuze.

– Foarte bine, ai cuvântul meu.

– În cazul ăsta, îți mulțumesc.

Și atât primi de la ea. După acele câteva cuvinte, Susanna se întoarse și plecă.

În acea seară, așa cum se întâmpla în majoritatea timpului, Susanna luă cina singură.

După masă, se îmbrăcă pentru somn. Știind că nu va putea să doarmă, alese o carte, un text medical greoi, cu efect de somnifer. Încercă să citească, dar nu reuși.

După ce se uită în gol, la aceeași pagină, mai bine de o oră, se ridică din pat și se duse jos.

– Tată, mai lucrezi?

Tânăra își înfășură un braț în jurul taliei, trăgându-și cămașa de noapte aproape, și se uită la ceasul de pe hol, folosind lumina lumânării. Era deja trecut de miezul nopții.

– Tată?

Se plimbă prin fața ușii biroului tatălui ei, care se afla la parter. Până de curând, acesta folosise o clădire anexă ca spațiu de muncă, dar Susanna îl convinsese să se mute în casa principală, cam atunci când îl convinsese și să renunțe la testele pe teren. Îi plăcea să-l aibă aproape. Când lucra, bărbatul rămânea deseori izolat ore întregi, chiar și zile la rând. Cel puțin dacă era în casă, Susanna știa dacă tatăl ei mânca.

Și nu mânca. Cel puțin, nu mâncase în acea seară. Tava cu cina lui neatinsă se afla pe masa de lângă ușă.

– Tată, știi că trebuie să mănânci. Geniul nu rezistă doar cu aer.

– Tu ești, Susanna?

Bărbatul își ridică capul, dar nu-și întoarse privirea spre ea. Camera era plină cu mese de tot felul. O masă pentru prelucrarea lemnului, cu planuri și un strung. O masă pentru sudarea plumbului. În acea seară, stătea la masa de desen, printre role de hârtie și bucăți de cărbune.

– Eu sunt.

Bărbatul nu o invită înăuntru, iar Susanna știa că nu era cazul să intre fără să primească o invitație explicită. Mereu fusese așa, de când era mică. Când tatăl ei se concentra, nu trebuia să fie deranjat. Dar dacă lucra la ceva nesemnificativ sau era frustrat că nu-i ieșea ceva, o invita

înăuntru și o ținea pe un genunchi. Susanna stătea cu el, minunându-se la desenele și calculele lui complexe. Aveau la fel de mult sens pentru ea ca și greaca. Chiar și mai puțin, din moment ce învățase alfabetul grecesc într-o după-amiază ploioasă. Cu toate astea, îi plăcea să stea cu el. Să se uite la planuri și să simtă că e expusă unor secrete ezoterice și vede cum se face istoria militară.

– De ce ai nevoie?

Tânăra recunoscu calitatea absentă din vocea lui. Dacă tânăra avea ceva important de discutat, nu avea s-o îndepărteze. Dar bărbatul nici nu voia să se oprească din muncă pentru ceva neînsemnat.

– Nu vreau să te întrerup, dar l-am văzut pe lordul Rycliff azi. În sat. Am vorbit.

„După care l-am urmărit în castelul lui, unde buzele mi s-au ciocnit de ale lui. În mod repetat."

Dumnezeule. Se tot gândea la asta. Maxilarul lui cu barbă, buzele lui puternice, mâinile lui pe corpul ei. Gustul lui. Susanna învăța ceva nou în fiecare zi, dar azi fusese prima pară când aflase gustul altei persoane. Secretul o mânca pe dinăuntru și nu avea cu cine să vorbească despre asta. Nu avea mamă sau surori. Satul era plin de femei și le ascultase de nenumărate ori mărturisirile stimulante. Dar dacă se confesa persoanei greșite, iar momentul ei de slăbiciune devenea cunoscut public, toate acele femei aveau să fie chemate acasă. Risca să-și piardă toți prietenii pe care-i avea.

Se lovi ușor cu capul de cadrul ușii. Ce prostie!

– Se pare că planurile lui Rycliff pentru miliție se conturează deja. M-am gândit că ai vrea să afli.

– A, e bine de știut.

Bărbatul rupse o foaie de hârtie și scoase una nouă.

– De unde-l cunoști, tată?

– Pe cine? Pe Bramwell?

„Bram. După un asemenea sărut, trebuie să-mi spui Bram."

Un fior o străbătu.

– Da.

– Tatăl lui a fost prieten vechi, din perioada școlii. A devenit general-maior, decorat. A trăit cea mai mare parte a timpului în India, dar a murit acum nu mult timp.

Un fior de emoție o înțepă. Oare Bram încă își jelea tatăl?

– Când, mai exact?

Tatăl ei își ridică capul, uitându-se într-o distanță imaginară.

– Acum mai bine de un an.

Deci nu chiar recent. Dar suferința putea foarte bine să dureze mai bine de un an. Susanna nu suportă să-și imagineze cât de mult avea să-și jelească tatăl, dacă acesta ar fi murit pe neașteptate.

– Ai cunoscut-o și pe doamna Bramwell?

Cu un briceag, bărbatul își ascuți creionul și începu din nou să

schițeze.

– Am întâlnit-o de câteva ori, ultima oară când Victor era bebeluș. După care au plecat în India și atunci a murit. Cred că a avut dizenterie.

– Dumnezeule, ce tragic!

– Se mai întâmplă.

Tânăra își mușcă buza, știind că bărbatul se referea la propria ei mamă. Deși murise odată cu al doilea ei copil născut mort, în urmă cu mai bine de un deceniu, Anna Rose Finch trăia în amintirea Susannei: era intens de frumoasă, incredibil de răbdătoare și bună. Dar tatălui ei îi era greu să vorbească despre ea.

Ca să schimbe subiectul, spuse:

– Să îi spun lui Gertrude să aducă ceai proaspăt? Cafea sau poate ciocolată?

– Da, da, bombăni el, aplecându-și capul. Cum crezi tu că e mai bine.

O altă foaie căzu pe jos, mototolită. Vinovăția o înțepa în ceafă. Tânăra îl distrăgea de la muncă.

Susanna simți că ar trebui să plece, dar ceva o împiedica. Așa că se rezemă de tocul ușii, privindu-l cum muncea. Când era mică, mereu fusese amuzată de grimasele feței lui când lucra. Dacă exista o încruntătură care să stimuleze inovația de la o foaie goală, atunci bărbatul ar fi trebuit să fie lovit de săgeata inspirației divine cam…

Acum.

– Aha!

Scoase o foaie nouă. Mâna lui dansa peste ea, notând texte și calcule. Susanna observase că geniul avea propriul său ritm, iar tatăl ei intrase în cadența lui. Stătea cu umerii aplecați și punea la cale lumea. Nimic din ce putea spune ea nu-i avea să-i atragă atenția, decât poate „Foc!“ sau „Elefanți!“

– Vezi tu, tată, m-a sărutat azi, zise ea relaxată. Lordul Rycliff. Făcu o pauză, apoi dori să testeze numele lui pe buzele ei și adăugă: Bram.

– Mhm.

Gata. Spusese cuiva. Nu conta că informația trecuse pe lângă urechile tatălui ei. Cel puțin vorbea despre asta.

– Tată?

Singurul răspuns primit fu sunetul scrisului.

– Nu am fost complet sinceră. De fapt, Bram m-a sărutat prima oară ieri. Își mușcă buza. Azi… Azi a fost mult mai mult.

– Bun, bombăni el distras, în timp ce-și trecu o mână prin ce mai rămăsese din părul lui. Bun, bun.

– Nu știu ce să mai înțeleg. E grosolan și prost crescut și când nu mă dă la o parte, mă atinge în locuri unde nu ar trebui. Nu mi-e frică de el, dar când e aproape de mine, mi-e puțin frică de mine. Mă simt ca și cum o să explodez. Lăsă să treacă câteva clipe. Sunetul mâzgăliturilor continuă. O, tată! Se întoarse și-și lipi fruntea de tocul ușii. Întoarse capătul brâului de la rochie. Nu vreau să te îngrijorezi. Nu o să se mai

întâmple. Nu sunt una dintre acele fete naive care amețește când trec ofițeri pe lângă ea. Nu o să-l las să mă mai sărute și sunt destul de înțeleaptă cât să știu că nu pot să las un astfel de bărbat aproape de inima mea.

– Da, bombăni el, mâzgălind în continuare. Fix așa.

Da. Fix așa.

Nu conta cât de mult o intriga și o atrăgea lordul Rycliff, sau faptul că o sărutase. Trebuia să-l țină la distanță. Pacea ei interioară și reputația îi cereau asta, iar femeile din Spindle Cove depindeau de ea.

Tânăra inspiră adânc. Simțea că scăpase de o povară.

– Mă bucur atât de mult că am avut conversația asta, tată!

Apoi ridică cuțitul și furculița de pe tavă și tăie friptura în felii subțiri. Desfăcu o chiflă și băgă carnea în ea.

Încălcând înțelegerea lor tăcută, Susanna intră în spațiul lui de lucru, mergând pe vârfuri în jurul biroului lui. Așeză sendvișul lângă călimara lui, în speranța că într-un final, tatăl ei îl va observa.

– Noapte bună! Într-o mișcare impulsivă, se aplecă peste birou și îl pupă pe vârful capului. Te rog să nu uiți să mănânci.

Tânăra ajunse până la ușă și abia atunci îi răspunse tatăl ei. Iar cuvintele se auziră pe un ton distant, ca și cum vorbea de pe fundul unui puț fără fund.

– Noapte bună, draga mea! Noapte bună.

Capitolul 9

Când se întoarse în patul ei, Susanna își spuse că nu trebuia să-și facă griji din cauza lordului Rycliff. Căzuseră de acord să țină femeile și bărbații separați. Cu puțin noroc, aveau să fie amândoi atât de ocupați, că abia îl va vedea până la festivalul de solstițiu.

Nu se gândise însă la biserică.

Dimineața următoare, bărbatul era acolo. Stătea la câțiva metri depărtare.

Iar azi, se bărbierise.

Acesta fu primul lucru pe care-l observă Susanna. Dar per total, era uimitor. Strălucitor în uniforma lui, învăluit într-o lumină aurie, care venea printr-o fereastră de deasupra. Gulerul și nasturii hainei lui străluceau atât de puternic, că era aproape dureros să-l privești.

Privirea lui o surprinse pe a ei.

Susanna înghiți în sec și-și îngropă nasul în cartea de rugăciuni, hotărâtă să aibă numai gânduri pure. Nu funcționă. Pe parcursul ceremoniei, fu mereu cu o idee prea lentă, și când era vorba de ridicat, și când era vorba de stat jos. Habar n-avea despre ce vorbea domnul Keane.

Nu se putea abține și arunca priviri în direcția lui Bram de fiecare dată când avea ocazia, fie că ocazia era o muscă imaginară care zbura pe lângă ea sau dorința subită și irezistibilă de a-și întinde gâtul. Bineînțeles, nu era singura. Toți ceilalți enoriași îi aruncau și ei priviri lui Bram. Însă Susanna era sigură că era singura care asocia acele priviri pe furiș, interzise, cu amintiri scandaloase.

Mâinile alea mari și puternice care țineau cartea de rugăciuni? Ieri se plimbaseră peste corpul ei, cu intenții îndrăznețe și indecente.

Maxilarul proaspăt ras, atât de bine definit și masculin? Ieri, îl mângâiase cu degetele ei acoperite de mănuși.

Buzele acelea groase și senzuale, care momentan cântau o litanie? Ieri, acele buze o sărutaseră. Cu pasiune. Îi transformaseră numele într-o șoaptă fierbinte, plină de dorință. Susanna. Susanna cea frumoasă.

Când auzi chemarea la rugăciune, tânăra închise ochii, strâns.

Dumnezeu să mă păzească. Să mă apere de această boală groaznică.

Era clar, contractase o rădăcină puternică de infatuare.

De ce el, dintre toți bărbații? De ce nu putea să pună ochii pe preot, așa cum o făcuseră multe domnișoare inocente? Domnul Keane era tânăr și educat și se îmbrăca foarte bine. Sau dacă era atrasă de forță brutală și de pasiune, atunci de ce nu petrecea timp pe lângă fierar.

În adâncul ei, știa răspunsul. Ceilalți bărbați nu reprezentau o provocare. Chiar dacă era poate singurul lucru pe care-l aveau în comun, ea și Bram aveau niște voințe puternice. Fiind fiica unui armurier, Susanna știa că era nevoie de o lovitură bună și puternică de cremene pe metal ca să producă atâtea scântei.

Când se termină slujba, își strânse lucrurile și se pregăti să plece acasă. Tatăl ei rareori venea în sat, la biserică, dar uneori, i se alătura la masa de duminică. Mai ales dacă aveau oaspeți.

– Domnule Keane, spuse ea, în timp ce mergea împotriva curentului de oameni și se îndrepta spre amvon. Mulțimea se mișcă, iar tânăra îl văzu spatele întors la ea. Eu și tata am fi încântați dacă ai lua cina cu noi azi.

Preotul se întoarse, dezvăluindu-și partenerul de conversație. Era lordul Rycliff.

La naiba! Era prea târziu ca să schimbe direcția. Preotul făcu o plecăciune, iar Susanna se trezi făcând același lucru.

– Putem să contăm pe dumneata pentru cină, domnule Keane? își plimbă privirea în stânga și spuse rece: Lord Rycliff, și tu ești bine-venit.

Domnul Keane zâmbi.

– Mulțumesc pentru invitația plăcută, domnișoară Finch. Dar având în vedere că azi au fost chemați voluntarii…

– Azi? Susanna era șocată. Nu am știut că lordul Rycliff avea de gând să facă asta azi.

Keane tuși.

– Păi, tocmai am anunțat asta de la amvon.

– Da? Cu coada ochiului, văzu expresia amuzată a lordului Rycliff. A, da. Bineînțeles, domnule Keane. Te-am auzit spunând asta.

– Vezi dumneata, domnișoară Finch, preotul nu poate să-ți accepte invitația, pentru că o să se ofere voluntar.

– Da? Vestea părea să fie nouă pentru domnul Keane, care se înroși. Păi, sunt dispus și capabil, bineînțeles. Dar nu știu dacă se cade ca un om al bisericii să se alăture unei miliții. Va trebui să mă gândesc mai bine la asta. Bărbatul se încruntă și-și studie mâinile întrepătrunse, după care se lumină la față. Știu. Hai s-o întrebăm pe domnișoara Finch.

Iritarea lui Rycliff la auzul acestor cuvinte nici că ar fi putut fi mai evidentă. Sau mai satisfăcătoare.

Susanna zâmbi.

– Cred că lordul Rycliff spune bine ce spune, îi zise preotului cu sinceritate. Oferindu-te voluntar, o să fii un exemplu excelent. Și

indirect, i-ai face o favoare tatălui meu, lucru pentru care aș fi foarte recunoscătoare.

– Atunci o să mă ofer voluntar, zise Keane. Asta dacă dumneata crezi că e cel mai bine, domnișoară Finch.

– Da, așa cred. Se întoarse spre Rycliff. Nu ești încântat să auzi asta, milord?

Bărbatul o fixă cu privirea.

– Extaziat.

Când ieșiră din biserică, Susanna fu uimită. Nu mai văzuse atâția oameni strânși pe pajiște de la festivalul Feast of St. Ursula, cu un an în urmă. În timp ce sunau clopotele, din ce în ce mai mulți săteni ieșeau din biserică. Și mai mulți fermieri și ciobani veniră de la țară. Nu era sigură dacă aceștia se strângeau ca să se alăture miliției sau doar ca să vadă spectacolul. Probabil mulți dintre ei nici măcar nu știau.

Se întoarse să o ia spre casă, dar în timp ce se pregătea să traverseze zona verde, Sally Bright o trase cu putere de mânecă.

– Domnișoară Finch, te rog, am nevoie de ajutorul tău. Mama e distrusă.

– Ce s-a întâmplat? S-a îmbolnăvit micuța Daisy?

– Nu, nu. E vorba de Rufus și Finn. Sunt hotărâți să se ofere voluntari în miliția lordului Rycliff.

– Dar sunt prea mici, nu au nici măcar 15 ani.

– Știu asta. Și tu știi asta. Dar au de gând să mintă și să spună că îndeplinesc toate cerințele. Cine poate să-i oprească? Dădu din cap, iar buclele ei de un blond aproape alb se legănară. Imaginează-ți-i pe Rufus și Finn cu muschete. Ăsta e semn de apocalipsă. Dar mama nu știe ce să facă.

– Nu-ți face griji, Sally. O să vorbesc cu lordul Rycliff.

Îl căută în mulțime. Având în vedere cât de mare era și îmbrăcat în roșu, nu era greu de observat. Acolo era! Ocupat, supraveghind doi bărbați care aranjau mesele. Susanna îi recunoscu, erau birjarii de ieri. O lăsă pe Sally în urmă și se apropie de el.

– Lord Rycliff?

Bărbatul strânse niște hârtii și o trase într-o parte.

– Domnișoară Finch, nu trebuie să fii altundeva? Nu ai un program de respectat?

– E duminică. Nu avem program azi. Dar o să te las în pace după ce îți spun ceva.

Bărbatul o străpunse cu o privire.

– Credeam că avem o înțelegere. Eu îmi țin oamenii departe de femeile tale, iar tu stai departe de mine. Nu-ți respecți partea de înțelegere.

– E doar o întrerupere momentană. Doar de data asta.

– Doar de data asta? Scoase un sunet indiferent, în timp ce căuta printre hârtii. Și în biserică ce ai făcut?

– Foarte bine, de două ori.

– Mai încearcă. Așează hârtiile și își ridică privirea, devorând-o cu intensitatea ochilor lui verzi. Mi-ai invadat visele de cel puțin șase ori noaptea trecută. Când sunt treaz, mi te tot plimbi prin minte. Uneori, abia dacă porți ceva. Ce scuză ai pentru asta?

Tânăra se chinui să formuleze un răspuns.

– Eu… nu m-aș plimba niciodată.

Ce răspuns idiot!

– Hm. Își înclină capul și o privi cu atenție. Ai hoinări?

Susanna își controlă un mormăit. Din nou încerca să respingă ce-i spunea, printr-o aluzie grosolană. Precauția îi spunea să plece, dar conștiința nu o lăsa să facă asta. Femeile Bright depindeau de ea.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre gemenii Bright, zise ea. Rufus și Finn. Surorile lor mi-au spus că vor să se ofere voluntari, dar nu trebuie să-i lași.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Nu trebuie? Serios?

– Sunt prea tineri. Dacă o să-ți spună altceva, mint.

– De ce ar trebui să te cred pe tine și nu pe ei? Dacă vreau să formez o companie semnificativă, am nevoie de toți voluntarii dispuși pe care pot să-i strâng. Se întoarse spre ea. Domnișoară Finch, miliția mea e exact asta. Miliția mea. Ți-am dat cuvântul meu în privința tatălui tău, dar dincolo de asta, o să iau propriile mele decizii, fără contribuția ta. Limitează-te la a te ocupa de toate femeile din satul ăsta, iar eu o să mă ocup de bărbați.

– Rufus și Finn sunt niște simpli băieți.

– Dacă se vor alătura miliției, îi voi transforma în bărbați. Se uită în jur. Domnișoară Finch, urmează să-i chem pe voluntari. Dacă nu vrei să te alături miliției, îți sugerez să pleci din curte și să te duci cu femeile, unde ți-e locul.

Tânăra era furioasă, dar nu găsi nici un mod imediat de a protesta, așa că făcu o reverență și se retrase.

– Cum spui, milord.

– Ei bine? o întrebă Sally, în clipa în care ajunse la marginea pajiștii. L-ai convins?

– Nu știu dacă bărbatul ăsta o să poată fi convins vreodată de ceva. Își aranjă mănușile cu niște mișcări agresive. Dar nu-ți face griji, Sally. O să-l conving să fie de acord. Trebuie doar să împrumut câteva lucruri de la magazin.

Când Bram deveni centrul atenției, se hotărî să o dea pe femeie, de fapt, pe toate femeile, deoparte din mintea lui. Își întoarse capul lent, scanând mulțimea de bărbați. Văzu câțiva care erau imprudent de tineri, precum gemenii. Văzu și câțiva care erau imposibil de bătrâni, cărunți și fără dinți. Mai văzu și câțiva care erau între. O mână de pescari și

fermieri. Fierarul care făcea bijuterii stătea lângă preotul elegant. Fosbury ieși din bucătăria ceainăriei. Purta un șorț și era acoperit de zahăr.

Bram își încordă maxilarul. Va trebui să formeze o forță de luptă de elită, impecabil instruită, din această adunătură neobișnuită de bărbați. Alternativa era sfârșitul permanent al carierei sale militare. Avea să rămână în Anglia, ca un nemernic inutil, jalnic, care capitulase și fusese învins în toate modurile posibile.

Eșecul nu era o opțiune.

– Bună dimineața, zise el, vorbind mai tare, ca să-l audă toată lumea. Așa cum ați auzit majoritatea, eu sunt Rycliff. Titlul antic a renăscut și mi-a fost dat mie, iar acum sunt aici ca să fortific și să apăr castelul. Prin urmare, îi chem pe bărbați să se înroleze. Am nevoie de bărbați capabili, cu vârstele între 15 și 45 de ani.

Le captase atenția. Făcuse anunțul. Bănuia că acum era momentul pentru un discurs motivațional.

– Să fie clar, Anglia e în război. Vreau soldați doritori și capabili. Bărbați curajoși, pregătiți să lupte și să apere. Dacă există bărbați printre voi care vor să fie provocați, să facă parte din ceva mai important decât ei, atunci să facă un pas în față. Dacă există bărbați care vor să-și pună forța dată de Dumnezeu în slujba unei cauze nobile, să facă un pas în față. Dacă există bărbați în acest „Spinster“ Cove care vor să fie bărbați adevărați din nou, să răspundă acestei chemări.

Făcu o pauză, așteptându-se la un strigăt de luptă ca răspuns.

Fu întâmpinat însă de tăcere. O tăcere interesată, atentă, dar tăcere.

Dacă discursurile motivaționale nu erau punctul lui forte, Bram mai avea un argument incontestabil de partea lui. Își aranjă haina și spuse:

– Instrucția și antrenamentul vor dura o lună. Vor fi asigurate uniforme, arme și alte provizii și veți primi salariu. Opt șilingi pe zi.

Acum le atrăsese atenția. Opt șilingi era o sumă mai mare decât salariul săptămânal pentru majoritatea muncitorilor și îndeajuns cât să îi ajute să treacă peste orice reticență. Șoapte de entuziasm cuprinseră mulțimea și câțiva bărbați începură să înainteze.

– Așezați-vă în linie, le spuse. Mergeți la lordul Payne pentru înrolare, apoi la caporalul Thorne pentru echipare.

La masa de înrolare era înghesuială, dar Finn și Rufus Bright se așezară în fața rândului. Bram se duse lângă Colin, în spatele mesei.

– Nume? întrebă Colin.

– Rufus Ronald Bright.

– Phineas Philip Bright.

Colin notă numele.

– Data nașterii.

– 8 august, spuse Finn, care se uită la fratele lui. 179 și…

– Șapte, termină Rufus. Avem peste 15 ani.

Bram îi întrerupse, fixându-i pe băieți cu o privire intensă.

– Sunteți siguri?

– Da, milord. Finn se îndreptă și își ridică mâna la inimă. Am peste 15 ani. Să mă ia diavolul dacă mint, Lord Rycliff.

Bram oftă. Mai mult ca sigur că își băgaseră bucăți de hârtie cu numărul 15 în pantofi. Era cel mai vechi truc din sacul recruților din armată. Cu acea bucată de hârtie sub tălpi, tinerii puteau să spună cu sinceritate că aveau peste 15.

Susanna avea dreptate, era evident că băieții mințeau. Și erau băieți, nu bărbați. Se uită la fețele lor identice, care nu cunoscuseră zgârietura unei lame de ras. Dar dacă zilele lor de naștere erau într-adevăr în august, asta însemna că aveau să împlinească 15 ani peste numai câteva luni. Analiză coada de bărbați din spatele gemenilor și făcu niște calcule rapide. Per total, erau sub 20. Nu era bine. Ca să formeze o companie cât de cât impresionantă, avea nevoie de 24 de oameni.

– Ei bine? întrebă Colin, care-și ridică privirea spre Bram.

– I-ai auzit, au peste 15 ani.

Băieții zâmbiră în timp ce răspundeau la întrebările lui Colin și se duseră la masa lui Thorne, pentru măsurători și arme. Bram nu simți nici urmă de vinovăție că pusese muschete în mâinile băieților. Dacă nu știau cum să mânuiască o armă și să tragă, era momentul să învețe.

Unul câte unul, bărbații înaintară, spunându-i lui Colin numele lor, vârsta și alte informații vitale, după care se duseră la Thorne, pentru a fi măsurați pentru haine și pentru a primi arme. Pe măsură ce dimineața înainta, pe Bram începu să-l doară genunchiul. Apoi, durerea începu să pulseze. Nu trecu mult, și articulația afurisită frigea de durere. Atât de tare, încât bărbatul fu surprins că nimeni altcineva nu putea s-o simtă.

Când Colin termină cu următorul recrut, Bram îl trase într-o parte.

– Te miști prea încet. Du-te să-l ajuți pe Thorne.

Când se așeză pe scaunul lui Colin, Bram scânci. Își întinse cu greu piciorul pe sub masă, încercând să ușureze durerea și să se concentreze pe lista de înrolare din fața lui. Nu se grăbi când băgă tocul în călimară.

– Bun, deci. Nume?

– Finch.

Capitolul 10

Bram îngheță cu tocul deasupra hârtiei, rugându-se ca auzul să-i fi jucat feste.

– Se scrie F-I-N-C-H. spuse ea. Finch. Ca pasărea.

Bărbatul își ridică privirea.

– Susanna, ce naibii faci aici?

– Nu știu cine e Susanna, dar eu, Stuart James Finch, mă ofer voluntar pentru miliția ta.

Dispăruse rochia verde și umflată pe care o admirase în biserică. Acum, tânăra purta o pereche de pantaloni de un galben-deschis, care îi veneau surprinzător de bine, o cămașă din bumbac și o haină albastră, care, în mod ciudat, îi scotea ochii în evidență.

Și mănuși, evident. Mănuși bărbătești. Doamne ferește ca domnișoara Finch să apară în public fără mănușile ei.

Tânăra continuă:

– Data nașterii e 5 noiembrie 1788. Jur că ăsta e adevărul, milord.

Părul îi era prins într-o coadă strânsă și era îmbrăcată în haine bărbătești, dar totul era feminin la ea. Vocea, postura… Dumnezeule, până și parfumul. N-ar fi putut să păcălească nici un orb.

Bineînțeles însă că nu voia să-l păcălească pe Bram. Vulpița băgăcioasă nu voia decât să-și demonstreze ideea și avea de gând să facă asta în fața cât mai multor oameni. Tot satul se strânse în jurul lor, bărbați și femei, nerăbdători ca să vadă ce se întâmpla în continuare. Toți se întrebau cine avea să iasă învingător.

El avea s-o facă. Dacă o lăsa să-l învingă azi, nu va mai avea respectul bărbaților. Ba și mai mult, nu-l va merita.

– Scrie-mi numele, îl îndemnă ea.

– Știi bine că n-o s-o fac. Numai bărbații pot să se înroleze în armată.

– Ei bine, sunt bărbat. Ce e? Tonul ei era de o inocență falsă. I-ai crezut pe Rufus și Finn după ce și-au dat cuvântul. De ce nu poți să faci același lucru și cu mine?

Bărbatul își coborî vocea și se aplecă peste masă.

– Pentru că în cazul ăsta, am informații sigure, care-ți contrazic

spusele. Vrei să le explici tuturor acestor oameni exact cum știu că ești femeie?

– Te rog, șopti ea, cu un zâmbet crispat pe față. Prefer să plănuiesc o nuntă, și nu o miliție. Se uită într-o parte și-n alta. Într-un sat atât de mic, plin cu femei, un astfel de anunț sigur o să declanșeze febra matrimonială.

Se priviră îndelung.

– Dacă-i accepți pe Finn și Rufus, trebuie să mă accepți și pe mine, spuse ea.

– Foarte bine, zise el, băgând tocul în călimară din nou. Voia să vadă cât de departe era pregătită tânăra să ducă farsa. Stuart James Finch, născut pe 5 noiembrie 1788. Întoarse foaia și o împinse spre ea. Semnează aici.

Tânăra luă tocul și făcu o semnătură cu diverse înfloriturі.

– Următorul, spuse el, ridicându-se de la masă și făcându-i semn lui Thorne. Va trebui să-ți luăm măsurile pentru uniformă.

– Bineînțeles.

Bram o duse la a doua masă și luă centimetrul din mâna lui Thorne.

– Cred că de recrutul ăsta o să mă ocup eu personal. Ridică centimetrul, ca să-l inspecteze Susanna. Nu ai nimic de obiectat, Finch?

– Nu, zise ea și își ridică bărbia.

– Atunci dă-ți haina jos.

Tânăra îl ascultă fără să comenteze, iar Bram rămase fără cuvinte.

Dumnezeule!

Lui Bram nu-i plăcea actuala modă a femeilor, cu taliile înalte și fustele voluminoase, deși înțelegea modul în care accentuau decolteul și acesta putea fi apreciat de bărbați. Și până la urmă, cui nu-i plăcea un decolteu voluptuos? Nu-i plăcea însă modul în care aceste haine ascundeau restul corpului unei femei. Lui îi plăceau picioarele lucrate, gleznele suple, șoldurile generoase. Avea o slăbiciune aparte pentru un fund rotund, numai bun de luat în mână.

Cine ar fi crezut că hainele bărbătești ar îmbrățișa perfect toate formele feminine ale Susannei Finch?

Vesta ei împrumutată nu era închisă până sus, din cauza sânilor apetisanți. Însă îi venea mulată la mijloc, subliniind talia suplă și curbura șoldurilor. Pantalonii se terminau la genunchi. Sub ei, șosete albe se mulau pe gambele lungi și suple și pe glezne.

– Întoarce-te, zise el.

Tânăra îl ascultă și când se întoarse, își dădu în față coada lungă, oferindu-i o priveliște perfectă asupra fundului și a spatelui ei. Pantalonii se întindeau peste un fund rotund, apetisant. Dumnezeule, era făcută pentru mâinile lui. Și cum era încăpățânată, îi oferise scuza perfectă ca s-o atingă.

Începu de la umeri, plasând centimetrul pe un umăr și întinzându-l lent spre celălalt. Nu se grăbi, lăsându-și atingerea să alunece de-a

lungul pantelor elegante și al văilor umerilor ei. Ca și cum nu o atingea ca să-i ia măsurile, ci pentru propria lui plăcere și a ei.

Umărul Susannei tremură sub atingerea lui Bram. Inima lui tresări.

– 43 de centimetri, zise el tare.

Apoi îi măsură brațul, începând din partea de sus a umărului și întinzând centimetrul de-a lungul brațului, până la încheietură, iar apoi citi cu voce tare măsurătoarea.

– Stai dreaptă, Finch.

Când tânăra se îndreptă, Bram puse un capăt al centimetrului la ceafă, deasupra gulerului. Apoi întinse bucata îngustă de material marcat de-a lungul spinării, atingând fiecare vertebră în parte. Apoi coborî mai jos, până la jumătatea curbei apetisante a spatelui ei. Bram o auzi trăgând aer în piept, iar asta răsună în zona lui inghinală.

– 66 de centimetri, pentru lungimea hainei.

Când se ridică, își aranjă propria haină. Sperând că nimeni nu avea să observe că propriile lui măsurători se lungiseră cu câțiva centimetri. Tot ce se întâmpla îl excitase așa mult, că uitase cu totul de durerea din genunchi.

– Întoarce-te cu fața la mine, Finch.

Tânăra se întoarse lent, senzual. Ca și cum dansau.

– Ridică brațele, îi zise el. Acum o să-ți măsor pieptul.

Sângele îi luă foc doar când se gândi că mâinile aveau să-i alunece de-a lungul circumferinței decolteului ei apetisant.

Ochii Susannei scăpărară și își încrucișă brațele, oprindu-l.

– Cred că știu măsurătoarea asta. Sunt 86 de centimetri.

Bram pufni morocănos.

– Perfect.

La naiba, cât de mult voia să simtă acel corp sub el din nou. Tânjea după el.

– Am terminat? întrebă ea, în timp ce-și punea haina.

– Urmează armele, zise el, încercând să-și revină. Va trebui să-ți dau o muschetă, domnule Finch.

Dacă tânăra nu dăduse înapoi când îi luase măsurătorile în public, poate avea s-o facă dacă o forța să mânuiască arme. Deși tatăl ei le inventase, majoritatea tinerelor educate erau reticente să pună mână pe arme sau erau de-a dreptul terifiate de ele.

Bărbatul alese o muschetă și i-o întinse.

– Asta este o flintă, spuse el, accentuând fiecare cuvânt cu superioritate. Glonțul iese pe țeavă, vezi? În mijloc aici e trăgaciul. Iar celălalt capăt vine lipit de umăr, așa.

– Serios? Spuse ea uimită, apoi se întinse după armă. Pot să încerc?

– Încet. Bram se duse în spatele ei. O să-ți arăt cum s-o ții.

– Nu o să fie necesar. Instrucțiunile tale au fost atât de clare, spuse ea zâmbind.

Apoi, în timp ce el, Thorne, Colin și restul populației din Spindle

Cove o priveau, Susanna Finch luă cartușul de pe masă, îl desfăcu cu dinții ei drepți și scuipă pe jos și hârtia, și gloanțele. Încărcă arma pe jumătate, turnă puțin praf de pușcă înăuntru și trase bucata de metal peste. Apoi turnă restul prafului de pușcă în țeavă și îl tamponă cu o vergea.

Bram mai văzuse soții ale soldaților care curățau și asamblau armele soților lor, dar niciodată nu văzuse așa ceva. Susanna nu doar că știa ordinea potrivită, dar înțelegea arma. Mâinile acelea cu mănuși se mișcau încrezătoare, mânuind arma cu o grație fermă și excitantă. Dorința lui și penisul îi fuseseră deja provocate de când o măsurase. Acum excitația lui se apropia de proporțiile țevii unei puști.

Își fixă muscheta de umăr, puse degetul pe trăgaci și trase. Arma o împinse cu violență în umăr, dar tânăra nici măcar nu tresări.

– Crezi că m-am prins de cum merge? întrebă ea timidă, în timp ce lăsă muscheta jos.

Remarcabil. Bram trebui să se abțină să nu aplaude. Nu cronometrase, dar bănuia că trecuseră sub 20 de secunde. Poate chiar 15. Erau pușcași de elită care nu puteau să încarce și să tragă în 15 secunde.

– De unde ai învățat să faci asta?

– De la tata, bineînțeles. Ridică din umeri. Majoritatea bărbaților nu învață astfel de lucruri de la tații lor?

Da. Majoritatea bărbaților o făceau. Bram însuși învățase totul despre trasul cu arma de la tatăl lui. Îl implorase să aibă prima lui armă de vânătoare din clipa în care reușise să spună cuvintele. Nu pentru că iubise armele atât de mult, ci pentru că își venerase tatăl. Mereu căutase scuze ca să petreacă timp cu el. Acele lecții solemne, răbdătoare, despre siguranță și curățat și ochit se numărau printre cele mai dragi amintiri ale lui Bram. Se întrebă dacă fusese la fel și pentru ea. Dacă avusese astfel de lecții împreună cu Sir Lewis. Învățase să folosească arma, învățase cum funcționa aceasta și exersase până când putea să tragă instinctiv, toate ca să se simtă mai aproape de el.

Iar acum Bram se simțea mai apropiat de ea, așa cum nu se așteptase vreodată să se simtă. Ciudat și al naibii de neconvenabil. Își ridică umerii, încercând să îndepărteze sentimentul.

– Vrei să mă vezi asamblând o baionetă acum? întrebă ea.

– Nu o să fie necesar.

Bram o privi cum stătea, înaltă, cu muscheta sprijinită de umăr, în poziția perfectă. Se crezuse atât de isteț când o lăsase să meargă mai departe cu toată șarada asta, cum că era un bărbat. El era însă cel păcălit. Bărbat sau nu, Susanna era cel mai promițător recrut al lui. Fu tentat să o pedepsească, lăsând-o să se înroleze.

Dar ar fi fost un factor prea mare de distragere a atenției. Pentru toți bărbații, dar în special pentru Bram. Să petreacă toată ziua cu ea, în timp ce purta pantalonii ăia mulați? Nu avea cum să se concentreze în

totalitate numai la instructaj.

Și, cel mai important, nu putea să o lase să-l învingă în fața satului. Va trebui să o elibereze din funcție cumva, fără să-i piardă pe băieții Bright.

Se uită la masă. Răspunsul strălucea direct spre el, curățat și ascuțit.

– Mai e ceva, domnișoară… domnule Finch. Încă o cerință pentru voluntari.

– Serios? Care anume?

Bram se întoarse spre femeile care stăteau pe margine.

– Doamnelor, trebuie să vă cer ajutorul. Am nevoie ca fiecare să găsiți câte o foarfecă și să o aduceți aici, cât mai repede posibil.

Femeile se uitară una la alta. Apoi începu înghesuiala, când se îndreptară spre Queen's Ruby ca să caute pe mese și în cutiile de cusut. La fel și camera de la All Things fu întoarsă pe dos.

După ce fură descoperite toate foarfecile și toate femeile erau înarmate și strânse din nou, Sally Bright făcu un pas în față.

– Ce vrei să facem cu ele, Lord Rycliff?

– Folosiți-le, răspunse el. În miliția mea, toți voluntarii trebuie să aibă părul scurt. La spate trebuie să fie deasupra gulerului. În părți, deasupra urechii.

Se uită la Susanna. Aceasta pălise puțin, iar pistruii îi dansau pe față.

Bram se întoarse spre recruți și, cu un gest, spuse:

– Femeile și-au ales armele. Bărbați, alegeți-vă femeia.

Femeile se priviră surprinse. La fel de uimiți, bărbații nu se mișcară din loc. Unele perechi erau evidente. O femeie pe care o recunoscu ca fiind doamna Fosbury deja își luase soțul de guler și-l trăgea să se așeze pe o buturugă ca să-l tundă. Dar bărbații și femeile necăsătorite din Spindle Cove se priveau unii pe alții în tăcere. Ca protestanții la o întâlnire, așteptau un semnal de sus. Dumnezeule, trebuia să-i învețe pe acești bărbați cum să ia inițiativa.

Bram se întoarse spre vărul lui.

– Nu ești tu mereu cel care dă startul dansului? Fă onorurile.

Colin îl săgetă cu privirea.

– Nu mă număr printre voluntari.

– Așa e, dar ești îndatorat și obligat. Nu ai de ales.

Colin se ridică lent, aranjându-și vesta.

– Foarte bine. Așa cum ai spus, îmi place să fiu primul care alege între femei.

Înaintă, aranjându-și pălăria cu un gest teatral și îngenunche în fața domnișoarei Diana Highwood.

– Domnișoară Highwood, vrei să mă ajuți?

Tânăra blondă se înroși.

– Ăăă, da. Sigur că da, Lord Payne. Aș fi onorată.

Femeile se foiră, interpretând gestul ca fiind părtinitor din partea lui Colin. Susanna avusese dreptate în privința febrei matrimoniale. Până la

prânz, vor apărea zvonuri despre o logodnă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi fost o urmă de adevăr în asta. Colin era bine-venit să se logodească, atunci nu ar mai fi problema lui Bram.

Actuala lui problemă își înclină capul minunat.

– Parcă trebuia să-ți ții bărbații departe de femeile mele.

– Chiar trebuie să-ți reamintesc cine a încălcat primul înțelegerea?

Luă o foarfecă de pe masă, cele pe care Thorne o folosise ca să taie banda de măsurare.

– Ei bine? întrebă el tare. Ce zici, Finch?

Tânăra privi foarfeca, cu ochii mari.

– Deasupra gulerului, zici?

– Da.

– Fiecare voluntar din miliție?

– Fără excepții.

Tânăra îi aruncă o privire plină de rugăminte. Își coborî vocea la o șoaptă.

– Sunt doar niște băieți. Finn și Rufus. Mama lor își face griji pentru ei. Încearcă să înțelegi.

– Dar înțeleg.

Înțelegea că Susanna încerca să-i protejeze pe băieți. Dar mai înțelegea și celălalt scop al ei, și anume să se țină de poziția de putere din sat. Din punctul ăsta de vedere, nu putea lăsa să câștige.

– Chiar dacă nici tu, nici eu nu am vrut asta, eu sunt lordul acum. Miliția mea. Satul meu. Regulile mele. Întinse foarfeca. Tunde sau fii tunsă.

După o clipă lungă, tânăra își scoase pălăria și o puse într-o parte. Își desfăcu coada apoi, după care își flutură senzual părul proaspăt eliberat, care îi căzu pe umeri în valuri voluptoase, aurii-roșietice, ce străluceau în lumina soarelui, uimindu-l.

În acea clipă, Bram știu că făcuse o eroare tactică gravă.

Cu un oftat resemnat, tânăra îl privi.

– Foarte bine. E doar păr.

E doar păr.

Dumnezeule. Aura de bronz care-i încadra fața clar nu era „doar păr“. Era o frumusețe vie, plutitoare. Era o coroană a gloriei. Era respirația neprihănită a îngerilor răzbunători. Un fel de experiență religioasă, iar el era condamnat doar pentru că îndrăznise să-l privească.

Un sunet melancolic îi scăpă din gât. Tuși ca să-l acopere.

„Las-o să-l tundă“, își spuse. „Nu ai de ales. Dacă câștigă lupta asta, s-a terminat. Ești distrus.“

– Dă-mi mie foarfeca. O s-o fac eu.

Se întinse după foarfecă, însă el o ținu strâns.

– Nu.

– Nu? repetă Susanna, încercând să nu-și dea de gol panica.

Era important să mențină o fațadă curajoasă.

Chiar nu voia să-și taie părul, „acel păr“, așa cum îi spuneau verișoarele ei. Oricât de sălbatic și demodat era, acum i se potrivea, și era singurul lucru pe care-l avea de la mama ei. Dar Susanna avea să facă acest sacrificiu, dacă asta însemna că îi proteja pe Finn și Rufus.

Dacă însemna să fie mai bună decât el.

Își repetă că părul avea să-i crească. O mai făcuse și înainte, după acea vară groaznică din Norfolk. Doar că, de data asta, avea să-l taie singură. Rapid, ca să se gândească cât mai puțin posibil la asta. Nu credea că va putea să stea nemișcată în timp ce altcineva ținea foarfeca.

– Dă-mi-o. Devenind din ce în ce mai disperată, tânăra trase foarfeca. O s-o fac acum.

Bram nu voia să-i dea drumul.

– Finn și Rufus. Bram vorbi încet, cât să-l audă doar ea. O să-i fac tobosar și flautist. Vor face parte din miliție, vor participa la instructaj și vor câștiga salariu. Dar nu vor fi înarmați. E bine așa?

Susanna era șocată. Bram o adusese exact unde voia, în punctul unei umilințe publice, iar acum voia să ajungă la un compromis?

– Presupun că da, e bine. Da.

– Foarte bine atunci. Asta înseamnă că ești femeie din nou?

– Mă duc să mă schimb chiar acum.

– Nu chiar așa repede, spuse el, în timp ce ținea foarfeca strâns, apoi îi aruncă o privire îndrăzneață. Înainte să pleci, o să-mi faci un serviciu. Exact ce fac și celelalte femei.

Într-adevăr, în jurul lor, bărbații și femeile din Spindle Cove se împărțeau pe perechi. În timp ce Diana era atentă la lordul Payne, fierarul se îndreptă spre văduva doamnă Watson și spre foarfeca ei. Finn și Rufus păreau să se certe care să rămână cu Sally.

– Vrei să te tund?

Gândul i se duse la coada lui, care mereu cădea între umeri, tachinând-o.

– Așa cum am spus, fără excepții. Haide, sunt tot al tău.

Îi puse foarfeca în mână.

Susanna tuși.

– Cred că va trebui să îngenunchezi.

– Să îngenunchez? Pufni. Nici o șansă, domnișoară Finch. Există un singur motiv pentru care un bărbat îngenunchează în fața unei femei și nu e ăsta.

– Sper că te referi la cerutul în căsătorie.

O licărire diavolească îi apăru în ochi.

– Nu.

Gândul îi alergă prin corp. Susanna se uită în jur. Peste tot prin curte, prietenii și vecinii ei erau preocupați cu tunsul părului. Conversația lor devenise una privată. Asta din fericire, având în vedere ce urmă.

– Dacă nu vrei să îngenunchezi, nu știu cum te aștepți să te tund, zise

ea. Toate scaunele sunt luate. Chiar dacă sunt înaltă, nu am cum să ajung la… A!

Bram o luă de talie și o ridică. Forța gestului o încântă. Era a doua oară în trei zile când o luase pe sus. A treia, dacă lua în considerare sărutul de ieri.

De ce ținea socoteala? Nu ar fi trebuit să facă asta.

Bram o așeză pe masă, făcând-o mai înaltă decât el.

– Stai bine?

Când tânăra încuviință în tăcere, Bram își luă mâinile de pe talia ei. Acum Susanna era pierdută în amintirile îmbrățișării lor de ieri, în senzația corpului lui lipit de al ei… Privirile li se intersectară și ieșiră scântei deja familiare.

Susanna înghiți în sec.

– Întoarce-te, te rog.

Slavă Domnului că, de data asta, o ascultă.

Susanna luă în mână coada aceea deasă, brunetă, de la ceafă, legată cu o bucată de piele. Părul lui era strălucitor, moale. Probabil cel mai moale lucru de la bărbatul ăsta, se gândi ea. După ce îl tundea, Bram avea să fie format numai din unghiuri și colțuri. Avea să fie dur peste tot.

– De ce eziți? Ți-e frică? o tachină el.

– Nu. Cu o mână fermă, tânăra ridică foarfeca. Luă coada în cealaltă mână și tăie. Dumnezeule. Îi flutură coada în față, apoi o aruncă pe jos. Păcat.

Bram doar chicoti, dar Susannei i se păru că văzu o urmă din mândria lui rănită în râsetul lui.

– Văd că te bucuri din plin de joaca de-a Dalila.

– Ai face bine să speri că nu o să mă hotărăsc s-o joc pe Judith. În clipa asta, eu sunt cea care ține foarfeca și te sfătuiesc să nu te miști. Trebuie să mă concentrez.

Tânăra puse foarfeca într-o parte, își dădu părul pe spate și îl prinse într-un coc simplu. Apoi începu să-l tundă și amândoi tăcură.

În timp ce muncea, tăcerea deveni mai profundă. Ce făcea era așa intim. Ca să-i taie părul simetric, trebui să-și plimbe degetele prin părul des, ridicând șuvițe și așezându-le în unghiul potrivit pentru foarfecă. Îi atinse urechea, tâmpla, maxilarul.

– Nu ți-ar fi mai ușor dacă ți-ai scoate mănușile? întrebă el.

– Nu.

În acel moment, acele mănuși subțiri din piele erau singurul lucru care o mai țineau cu picioarele pe pământ.

O tensiune palpabilă, senzuală, încărcă aerul din jurul lor. Respirația lui se auzea, fiind un oftat aspru. Degetele ei ezitară o clipă, iar tânăra îi zgârie urechea cu o lamă. Susanna fu oripilată, dar Bram nu păru să observe. O picătură mică de sânge apăru la suprafață, iar Susanna trebui să-și folosească tot autocontrolul ca să nu-și lipească buzele de rană.

După ce mai tăie de câteva ori, puse foarfeca la o parte. Ca să testeze simetria frizurii, își băgă ambele mâini în părul lui și le plimbă peste scalpul lui, dându-le din față spre ceafă.

În timp ce-l mângâia, Bram scoase un sunet. Un geamăt involuntar. Sau poate un mormăit. Originea acestuia nu era gâtul lui, ci adâncul pieptului lui, undeva din zona inimii.

Acel sunet continuu era mai mult decât un oftat. Era o confesiune, o rugăminte. Cu o simplă atingere a degetelor, tânăra scosese la suprafață o dorință profundă, ascunsă. Întregul ei corp o apăsa cu o reacție instinctivă.

„Dumnezeule. O, Bram."

– Întoarce-te, șopti ea.

Când el o ascultă, avea ochii închiși.

Ai ei erau deschiși. Deschiși în fața unui bărbat cu totul nou. Acest soldat mare, necioplit, devenit lord medieval, acum tuns scurt, arăta vulnerabil și pierdut. Avea nevoie de grijă. De îngrijirea ei.

Toate emoțiile pe care le negase atât de ferm răsunau în urechile Susannei. Oare Bram știa că se dăduse de gol? Tânăra se gândi la săruturile lor pasionale de ieri. De modul în care bărbatul folosise toate scuzele posibile ca s-o atingă, în toate interacțiunile. Dumnezeule, modul în care îi luase măsurile… Senzația o străbătu pe spate, ca și cum încă mai simțea atingerea conștientă a degetului lui mare. Crezuse că doar încerca s-o intimideze.

Dar acum îi văzu foarte clar motivele. Ăsta era secretul lui. Nu avea nici o traumă din copilărie, nici urme ale războiului. Doar o dorință adâncă, nespusă, pentru apropiere. Bram ar fi preferat să moară decât să recunoască asta în cuvinte, dar acel sunet jos, plin de dorință, dădu de gol tot.

Acela era sunetul pe care îl scotea un animal zdrențuros când îi era scos din labă ghimpele.

În fața ei era un bărbat care avea nevoie de atingeri, care tânjea după tandrețe și care era înfometat după ambele. Cât de mult îi va permite Susannei să-i ofere? Tânăra își plimbă degetele prin zona tâmplelor. Mărul lui Adam se mișcă. Apoi își lăsă un deget să se plimbe pe marginea obrazului.

– Destul.

Bram deschise ochii, rece și sfidător.

Rănită de tonul lui tăios, tânăra își retrase mâna.

– Ei bine, domnișoară Finch, spune-mi, cum arată bărbații?

Bram făcu un pas în spate și-și trecu mâna prin părul brunet, acum scurt.

Susanna își plimbă privirea prin curte. Oriunde se uita, vedea scalpuri nou descoperite.

– Arată ca o turmă de miei.

– Greșit, spuse el. Nu arată ca niște oi. Arată ca niște soldați. Ca niște

bărbați care au un scop comun. Sunt o echipă. În scurt timp, îi voi face să se și poarte ca una.

Bram o luă de talie, o ridică de pe masă și o puse din nou pe pământ. În mod ciudat însă, lumea încă se clătina.

– Uită-te bine la ei. Într-o lună, o să am o miliție. Vor deveni oameni de acțiune, slujbași ai datoriei. O să le arăt tuturor fetelor tale necăsătorite și manierate ce pot să facă niște bărbați adevărați. Colțul gurii i se ridică. Spindle Cove o să fie un loc diferit. Iar dumneata, domnișoară Finch, o să-mi mulțumești.

Tânăra dădu din cap. Bărbatul dezvăluise prea mult. Acest bătăuș necioplit nu o mai putea intimida acum și nu va lăsa o asemenea provocare să treacă fără o reacție puternică, încrezătoare.

Calmă, tânăra dădu la o parte șuvițele de păr de pe gulerul lui.

– Într-o lună, comunitatea asta, pe care o iubesc, și atmosfera asta, pe care am muncit atât de greu să o mențin, o să fie la fel. Tot ce văd aici azi o să rămână neschimbat, cu excepția unui singur lucru. Spindle Cove o să te schimbe, Lord Rycliff. Și dacă amenințăi sănătatea și fericirea femeilor, o să te îngenunchez, spuse ea, în timp ce îl atinse dulce pe obraz.

Capitolul 11

– Lunea, mereu ieșim la plimbare.

Susanna le conduse pe surorile Highwood pe un drum în pantă. Împreună, ele mergeau în spatele unui grup mai mare. Femeile creau o coloană de rochii în nuanțele curcubeului, umplând drumul.

– Zona asta e minunată în această perioadă a anului. Când o să ajungem în partea de sus, o să aveți o priveliște impresionantă. O să simțiți că sunteți deasupra lumii.

Slavă Domnului pentru activitățile programate. După distracția de ieri, din curte, și o altă noapte nedormită, Susanna era recunoscătoare că ceva îi distrăgea atenția. Tânăra mergea cu forță și scop, inspirând adânc aerul proaspăt.

– Florile sălbatice sunt minunate.

Charlotte rupsese câțiva clopoței de pe deal și îi răsucea între degete.

Minerva mergea alături de Susanna.

– Domnișoară Finch, nu poți să-ți imaginezi cât urăsc să vorbesc ca mama, dar ești sigură că acest efort e bun pentru sănătatea Dianei?

– Absolut. Exercițiul e singurul mod prin care o să devină mai puternică. La început o să mergem mai încet și nu mai departe decât e confortabil. O atinse pe Diana pe braț. Domnișoară Highwood, să-mi spui când simți și cea mai vagă dificultate în a respira. O să ne oprim și ne odihnim.

Aceasta încuviință.

– Și am o tinctură specială pentru tine. Susanna scoase o sticluță din buzunar. Ține-o mereu în geantă. Ai grijă însă, e prea puternică să o iei în fiecare zi. Ia-o doar când simți că ai cu adevărat nevoie. Capacul măsoară doza potrivită. Aaron Dawes l-a făcut special la fierăria lui. E atât de priceput la genul ăsta de detalii.

Domnișoara Highwood luă sticluța.

– Ce e în ea?

– Numele comun e coada calului. Poate numele pare obișnuit, dar abilitatea sa de a deschide plămânii e unică. În mod normal, planta crește în zonele cu climă mai caldă, dar vremea de pe coastă e destul de

caldă cât să o pot cultiva aici.

– Tu ai făcut asta?

– Da. Cochetez cu genul ăsta de lucruri.

Minerva se uită reticentă la sticluță. În timp ce continuau să înainteze lent, o trase pe Susanna într-o parte.

– Îmi cer scuze, domnișoară Finch, dar sora mea suferă foarte mult. Nu-mi place ideea de a-i pune sănătatea în mâinile unei persoane care „cochetează“ cu asta.

Susanna o luă de braț.

– Știam eu că-mi place de tine, Minerva. Ai perfectă dreptate să-ți protejezi sora și nu ar fi trebuit să-mi descriu munca astfel. La fel cum nu ar trebui să spui că „cochetezi“ cu geologia. De ce noi, femeile, mereu ne minimalizăm reușitele?

– Nu știu. Bărbații mereu se mândresc cu ele.

– E adevărat. Atunci hai să ne mândrim una în fața celeilalte. Am făcut un studiu atent, științific, al farmaciei. Fac remedii pentru mulți vizitatori și săteni și am un motiv solid, științific, să cred că în timpul unei crize de respirație, conținutul din sticlă poate să-ți ajute sora.

– În cazul ăsta, am încredere în expertiza ta. Minerva zâmbi. Apropo de lăudat. Aruncă o privire spre celelalte femei și încetini. Acum rămăseseră în urma grupului principal. Poți să păstrezi un secret? Sunt prima și singura femeie membră a Societății Geologice Regale.

Susanna icni, încântată.

– Cum ai reușit asta?

– Nu le-am spus că sunt femeie. Pentru ei, sunt M.R. Highwood, și toate contribuțiile mele se fac prin corespondența scrisă. Specialitatea mea sunt fosilele.

– Atunci ești în locul potrivit. Dealurile astea din calcar sunt pline de pietre ciudate, iar golful… așteaptă doar să vezi golful mâine.

Tăcură o perioadă, în timp ce drumul deveni din ce în ce mai abrupt și mai îngust, așa că fură nevoite să meargă în șir indian.

– Uite castelul.

Charlotte se ridică pe vârfuri și flutură buchetul din ce în ce mai mare de flori sălbatice în direcția ruinelor.

– Ce romantic, nu-i așa? Cu marea pe fundal.

– Presupun că da, spuse Susanna, care-și menținu privirea în jos.

Știa foarte bine cât de pitorească era priveliștea, dar încercase să mențină castelul și romantismul în două zone complet diferite în mintea ei.

– E rândul tău, domnișoară Finch, șopti Minerva, care o urma îndeaproape. Nu ai nici un secret pe care să-l împărtășești?

Susanna oftă. Avea un secret. Unul scandalos, exploziv, care-l implica pe lordul Rycliff, și sărutуri în sala armelor și multe emoții pe care nu le putea descifra. Își dorea să fi putut să i-l încredințeze Minervei. Dar bărbații și fosilele era lucruri diferite.

O luară pe o curbă din drum și aproape se loviră de celelalte femei. Toate se opriseră din mers la marginea unui punct cu priveliște, uitându-se uimite la valea de jos.

– Vai! exclamă Violet Winterbottom. Ce priveliște incredibilă, nu-i așa?

– Uită-te doar la ei, zise Kate Taylor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce e? întrebă Susanna, care se duse în față. Au scăpat din nou vacile domnului Yarborough?

– Nu, nu. Bestiile astea sunt de alt fel.

Kate îi zâmbi.

Zgomote ajunseră la urechile Susannei. Ritmuri haotice de tobă. Sunetul ascuțit al unui flaut. Nechezatul nerăbdător al unui cal.

Într-un final, se uită.

Bărbații. Erau acolo, pe pajiștea plată aflată la nord de stâncile castelului. Din acest punct, era dificil să-i distingă ca indivizi. Nu i-ar fi distins pe domnul Fosbury sau pe fierar. Dar, ca de obicei, Bram ieșea în evidență. De data asta, nu doar pentru că era cel mai înalt și haina lui avea culoarea cea mai aprinsă, ci și pentru că era pe cal, ca să aibă avantajul înălțimii pentru a analiza precizia formațiunii. În timp ce mărșăluiau, își ghidă calul să încercuiască grupul, dând indicații din toate părțile.

Părea atât de capabil, de puternic și de activ. Era păcat, pentru că îi plăceau toate aceste calități la un bărbat. Niciodată nu-și jelise sezonul dezastruos din Londra, pentru că bărbații fuseseră niște dezamăgiri așa mari. Atât de inutili. Îi era mult mai ușor să respecte oameni care făceau ceva.

Violet își ridică mâna la ochi, ca să vadă mai bine.

– Nu pare să meargă prea bine, nu-i așa?

Kate râse.

– Tot repetă același lucru. Mărșăluiesc în față și în spate, într-o singură linie. De la capătul ăsta al pajiștii la celălalt. După care se opresc, se întorc și repetă mișcarea. Se uită la Violet. De câte ori au făcut asta deja?

– M-am oprit din numărat la opt.

– Nu ar trebui să ne uităm la ei, spuse Susanna.

– De ce nu? Kate o privi. Nu ar trebui să se pregătească pentru o examinare? Pentru o demonstrație publică?

– Nu contează, hai să ne continuăm plimbarea.

– Domnișoară Finch, mă simt puțin obosită, spuse Diana. Poate mi-ar prinde bine să ne odihnim.

– Sigur că da.

Cum nu putea să o contrazică, Susanna își întinse șalul și luă loc. Celelalte femei făcură la fel și nimeni nu se sinchisi să pretindă că scopul acelui moment era să culeagă flori sau să se uite după păsări. Toate se holbau, fascinate de pajiștea de jos și de exercițiul nu tocmai

reușit al noii miliții.

Susanna își făcu griji. Fusese de acord să le țină pe femei departe de bărbații lui Bram. Distanța fizică care-i separa în acel moment nu-i atenuă îngrijorările. Faptul că erau la distanță doar le făcea pe femei să se simtă libere să se holbeze și să bârfească.

– Recunosc haina aia de un verde aprins. Trebuie să fie domnul Keane.

– Ai crede că are un simț mai bun al ritmului, la cât cântă în biserică.

Primi un cot într-o parte.

– Lordul Rycliff descalecă, uitați-vă!

Susanna se hotărî să nu se uite.

– Ia muscheta de la unul dintre ei. Poate vrea să le arate cum se face.

Susanna se hotărî din nou să nu se uite. Firele de iarbă de sub degete erau mult mai interesante. Vai, și ia uite ce furnică fascinantă!

O femeie oftă.

– Ce e chestia aia mică și pufoasă care-l urmărește? Un fel de câine?

La naiba, acum trebuia să se uite. Un zâmbet larg îi apăru pe față.

– Nu, e mielul lordului. Dragul de el, îl urmărește peste tot. Numele lui e Cină.

Toate femeile râseră, iar Susanna râse cu ele, știind cât l-ar irita pe Bram să fie tachinat. Era ciudat, și puțin tulburător, cât de încrezătoare era în prezicerea reacțiilor lui. În plus, continua să se gândească la el ca fiind „Bram“.

– O! Cu un gest care îi aminti de mama ei, Charlotte își ridică mâna la inimă. Își scot hainele.

– Nu numai hainele.

În timp ce femeile se uitau cu gura căscată, bărbații se opriră din exercițiu și-și scoaseră, mai întâi, hainele, apoi vestele și lavalierele.

– De ce fac asta? întrebă Charlotte.

– Lucrează din greu, spuse Diana. Poate e cald acolo.

Kate râse.

– Se încălzește și aici.

– Nu e de la căldură, spuse Susanna, surprinsă de cât de ușor îi știa gândurile. Hainele lor au toate culori diferite. Lordul Rycliff vrea ca toți să arate la fel, ca să-și sincronizeze și acțiunile.

Charlotte luă ochelarii din mâna Minervei și îi ridică la ochi.

– La naiba, nu reușesc să disting nimic.

– Draga mea, spuse Minerva, care-și împinse cu afecțiune sora mai mică. Eu nu văd bine de aproape. Ochelarii ăștia ajută doar cu obiectele de aproape. Și nu știu de ce te agiți din cauza unor bărbați doar în cămăși. De la distanță, sunt niște puncte neclare din carne.

Cu excepția lui Bram. Nu era nimic nedefinit la pieptul lui. Chiar și de la distanță. Susanna distingea foarte clar mușchii bine lucrați ai umerilor și ai brațelor. Își aminti căldura lor solidă de sub atingerea ei.

– Ar trebui să ne întoarcem în oraș.

Tânăra se ridică în picioare, curățând iarba de pe fustă, și-și strânse șalul indian într-un dreptunghi.

Violet obiectă.

– Dar domnișoară Finch, nu am ajuns încă la…

– Domnișoara Highwood e obosită, zise ea, pe un ton care nu era deschis discuțiilor. E destul pentru azi.

Femeile se ridicară în tăcere, legându-și panglicile de la bonete și pregătindu-se să se întoarcă acasă.

– Ce spui, domnișoară Finch? Kate zâmbi, în timp ce sunetul tobei se reluă. De câte ori crezi că o să-i pună să mărșăluiască în aceeași linie?

Susanna nu putea să-i dea un număr lui Kate, dar cu toate astea, știa răspunsul.

– Până le iese.

– Nu o să învețe niciodată, bombăni Thorne. Nu există nici o speranță pentru ei.

Bram blestemă încet. Pentru numele lui Dumnezeu, petrecuse toată ziua de ieri doar încercând să-i învețe pe bărbați să mărșăluiască într-o linie dreaptă. Când se strânseseră marți dimineață, se hotărâse să le ușureze sarcina și mai mult. Fără formațiuni stricte, doar mărșăluit sincronizat într-un spațiu deschis. Stânga, dreapta, stânga.

Dar mărșăluitul în sincron era mai simplu cu un toboșar care putea să țină ritmul, iar Finn Bright părea să se fi născut fără nici un simț al ritmului. Asta ca să nu spună nimic de scârțâielile pe care le scotea Rufus la flaut.

În ciuda acestor lucruri, cumva reușiseră să acopere spațiul ascendent dintre castelul Rycliff și stâncile abrupte care marcau celălalt capăt al golfului.

– Pune-i în repaus, îi zise lui Thorne. Vezi dacă reușesc să stea pur și simplu, fără să cadă.

Bram ar fi preferat să cadă chiar el înainte să recunoască asta, dar el era cel care avea nevoie de o pauză. Se uită de-a lungul golfului. Urcat pe un braț al terenului, se afla castelul. Atât de aproape, dacă te luai după pescărușii care zburau, dar era un drum destul de lung înapoi. La naiba, ar fi trebuit să-și aducă calul.

– Deci ăla este axul?

Colin se uită la o formațiune de stânci care punctau golful. Aceasta era înaltă și rotundă, cu un vârf noduros din gresie.

– Presupun că da.

Colin pufni.

– Dovada că locul ăsta a fost denumit după niște fete bătrâne uscate. Nici un bărbat, la naiba, nici măcar o femeie cu puțină experiență nu s-ar uita la așa ceva și i-ar spune ax.

Bram expiră lent. Azi nu avea răbdare pentru umorul adolescentin al vărului lui. Soarele îi bătea cald în spate. Cerul și marea se întreceau în

nuanțe de albastru. Pete de alb le punctau pe ambele, spuma mării oglindind norii. Când se uită la pescărușii care zburau, simți cum inima îi plutește în piept. Apa arăta atât de rece și ademenitoare.

Iar genunchiul îl simțea ca pe o colecție de cioburi, învelită în carne. Niciodată în cele opt luni de când se rănise nu mersese așa departe fără proteză. Nu ar trebui să mai aibă nevoie de ea. Ce mai contau doi kilometri sau șase?

Trebuia să spună asta ligamentelor lui. Tot piciorul îi pulsa cu o durere arzătoare și nu era sigur cum o să ajungă înapoi la castel. Dar avea s-o facă. Îi va conduce pe toți acasă și nu va scânci nici măcar o dată.

Durerea era bună, își spuse Bram. Durerea ar trebui să-l facă mai puternic. Data viitoare, se va împinge puțin mai departe și îl va durea mai puțin.

Agitația din golf îi atrase atenția.

– Ce e chestia aia de acolo?

– Ei bine, mi-am cam ieșit din mână, dar par să fie femei, răspunse Colin.

Vărul lui avea dreptate. Femeile mergeau pe mal, iar Bram era convins că recunoscu silueta înaltă și suplă a Susannei. Se opriră toate, scoțându-și bonetele și șalurile și întinzându-le pe ramurile unui copac întortocheat. Când își dădură jos bonetele, Bram observă o flacără aurie-roșiatică, iar dorința se trezi în el. Ar fi recunoscut oriunde acel păr. Jucase un rol destul de important în visele de noaptea trecută.

Când ajunseră la plajă, nu le mai văzură pe femei. Curba golfului le proteja.

– Ce crezi că fac? întrebă Colin.

– E marți, zise Bram. Fac baie în mare.

Zilele de luni sunt pentru plimbări. Marțea, pentru băi în mare. Miercurea, suntem în grădină…

Acea promisiune a grădinăritului îi oferi speranță. Dumnezeule, poate mâine va avea șansa să scape de Susanna Finch și de senzualitatea ei înnebunitoare, care-i distrăgea atenția. Ca și cum nu fusese destul de rău să o vadă urcând dealul ieri, acum trebuia să trăiască știind că undeva, nu foarte departe, tânăra avea să fie udă până la piele.

Gemenii Bright lăsară la o parte toba și flautul și veniră lângă ei, la marginea stâncii.

– Nu are rost să vă rupeți gâturile de acolo, spuse Rufus. Sunt bine ascunse când se schimbă în costumele lor de baie.

– Costume de baie? Bram pufni. Bazează-te pe englezoaice să civilizeze oceanul.

– Dacă vreți să vedeți mai bine, cel mai bun loc de unde să trageți cu ochiul e mai în josul culmii, zise Finn, arătând spre bucata de pământ.

Când Bram ridică o sprânceană, băieții roșiră.

– Mă rog, asta am auzit. De la Rufus.

Fratele lui geamăn îl lovi cu cotul.

Deja toți bărbații se strânseseră de marginea stâncii.

– Spune-mi de drumul ăsta, zise Bram.

– E acolo, arătă Finn. Sunt trepte tăiate în gresie de pirații de pe vremea bunicului nostru. La un moment dat, la reflux, puteai să urci de la mare până la stâncă. Acum drumul s-a erodat. Se oprește la mijloc. Dar dacă cobori puțin pe el, o să ai parte de cea mai frumoasă priveliște asupra golfului.

Bram se încruntă.

– Ești sigur că nimeni nu poate să urce până aici? Dacă spionii sau contrabandiștii află de el, acest drum prezintă un adevărat risc. Se întoarse spre pescarii voluntari. Bărcile voastre sunt disponibile? Aș vrea să mă uit la stâncile astea de pe apă.

Preotul veni lângă el.

– Dar, milord…

– Dar ce, domnule Keane? E o zi frumoasă. Sunt valuri.

– Femeile fac baie azi, milord. Keane își șterse fața roșie cu mâneca. Domnișoarei Finch nu i-ar plăcea intruziunea.

Bram pufni nerăbdător.

– Domnule Keane. Scopul acestei miliții este să o protejeze pe domnișoara Finch, și pe toți locuitorii din Spindle Cove, de intruziuni nedorite. Dacă o fregată franceză o să se apropie acum, îndreptându-se spre golf? Sau un corsar american? Crezi că și-ar amâna invazia doar pentru că e marți? O să amâni să te lupți cu el, doar pentru că femeile fac baie?

Fierarul se scărpină la gât.

– Dacă vreun vas e destul de stupid cât să se îndrepte spre golful ăsta, o să stăm și o să ne uităm cum îl distrug stâncile.

– Nu sunt chiar atâtea stânci aici.

Bram se uită peste margine. Pe peticul de apă aflat sub ei, foarte puțini bolovani erau presărați de-a lungul suprafeței. O barcă cu vâsle de o dimensiune decentă ar putea să se îndrepte spre marginea stâncii.

– Oricum, nu e nici o fregată franceză la orizont azi. Și nici un corsar american. O să le lăsăm pe femei să se bucure de intimitate.

– Intimitate? spuse Bram. Ce intimitate? Toți stați acolo și vă holbați la ele, în timp ce înoată ca sirenele.

Bineînțeles, nici el nu era mai prejos. Toți stătură în tăcere un minut lung, în timp ce una câte una, femeile intrară în apă, afundându-se până la bărbie. Le numără. Una, două, trei fete necăsătorite… Erau 11, iar domnișoara Finch, cu părul ei care nu putea fi confundat, era a douăsprezecea.

Dumnezeule, lui Bram i-ar fi prins bine să înoate acum. Aproape simțea apa înconjurându-l, rece și senzuală. Aproape o vedea pe Susanna, înotând lângă el. Îmbrăcată numai într-o rochie simplă, udă, transparentă, și învăluită în acel păr glorios și dezlănțuit. Tânăra stătea

în umbră, trasând cercuri leneșe cu brațele, în timp ce valuri înspumate i se loveau de sâni.

„Concentrează-te, Bramwell.“

Sâni albi ca laptele, mărimea perfectă pentru mâinile lui, cu sfârcuri tari, rozalii.

„Concentrează-te pe altceva, fraiere.“

Se rezemă de un bolovan din apropiere și începu să-și desfacă ghetele. După ce le dădu pe amândouă jos, își suflecă mânecile până la cot. Îmbrăcat numai în pantaloni și cămașă, Bram se duse până la marginea stâncoasă, unde pietrele se ridicau deasupra mării. Păși pe suprafața de gresie cu picioarele goale.

– Stai un pic, ce faci? spuse Colin. Știu că miliția asta nu merge cum plănuiai și singurul lucru pe care sufletele astea patetice îl au în comun sunt dotările veștejite și patetice. Dar nu au cum să fie atât de răi!

Bram își dădu ochii peste cap.

– Vreau să văd eu cu ochii mei drumul ăsta, din moment ce gândul de a merge cu barca i-a panicat pe toți.

– Eu nu sunt panicat, spuse Colin, dar nici nu sunt destul de stupid cât să merg pe marginea stâncii ăleia.

– Foarte bine. Cred că o să ne prindă bine să petrecem ceva timp departe unul de celălalt.

Bram se duse cât de departe putu și investigă. Așa cum îi spuseseră Finn și Rufus, treptele în piatră coborau în josul stâncii, terminându-se abrupt. Nimeni nu putea urca această stâncă fără ajutorul frânghiilor și al scripeților. Poate chiar al aripilor.

După ce își satisfăcuse curiozitatea, Bram se întoarse pe bolovan și se uită la bărbați. Nu-și purta insigna de ofițer, dar își adună autoritatea și vocea pentru un asemenea titlu.

– Ascultați bine, toți. Când dau un ordin, o să fie respectat. Azi e ultima oară când o să tolerez ezitarea din partea oricui. Prin urmare, evitarea, eschivarea și foiala și, mai ales, atitudinea de „o s-o întreb pe domnișoara Finch“ vor fi motiv pentru concediere imediată, fără plată. M-ați înțeles?

Se auzi un cor de bombăneli de încuviințare.

Bram își atinse pieptul cu degetul mare.

– Acum eu sunt lordul și comandatul vostru. Când eu vă spun să mărșăluiți, voi mărșăluiți. Când spun să trageți, voi trageți. Indiferent ce părere are domnișoara Finch despre asta. Dacă eu vă zic să săriți de pe stânca asta, asta o să faceți, cu zâmbetul pe buze.

Înainte să coboare, aruncă o ultimă privire golfului. Toate femeile înotau și pluteau în marea aceea rece, ademenitoare, albastră precum cristalul. Una, două, trei fete necăsătorite…

Se opri. Se încruntă. Se concentră și se uită din nou. Apoi inima îi tresări și îi căzu pe stâncă.

Numără numai 11 femei.

Capitolul 12

– Ce face lordul Rycliff acolo? întrebă Charlotte, arătând spre stâncă. Se uită la noi? Unde sunt hainele lui?

– Nu știu.

Uitându-se cu atenție în timp ce continua să înoate, Susanna îl privi pe Bram apropiindu-se desculț de marginea stâncii.

– Pare foarte serios.

– Mereu arată așa.

De sus, îl auzi pe lordul Payne strigând.

– Nu o face, Bram! Ai atâtea lucruri pentru care să trăiești!

Femeile tresăriră când Rycliff își ignoră vărul, își flexă picioarele și sări.

– Dumnezeule! Oripilată, Susanna îi privi săritura lungă și periculoasă în mare. A făcut-o! A văzut cât de lipsiți de speranță sunt bărbații și asta l-a împins spre sinucidere.

Un zgomot puternic anunță impactul bărbatului cu apa. Nu putea decât să se roage că ăsta să nu fie preludiul unui impact cu altceva. Zona aia era stâncoasă. Tot golful era stâncos. Era foarte probabil să-și fi lovit capul de bolovan și să nu mai iasă la suprafață niciodată.

– Du-te să chemi ajutoare, îi spuse lui Charlotte, în timp ce-și ridică fusta costumului de baie. Strigă-i pe bărbații de acolo și spune-le să o ia pe drumul spre plajă.

– Dar nu sunt îmbrăcată. Ce o să spună mama?

– Charlotte, ăsta nu e momentul să fii timidă. E o chestiune pe viață și pe moarte. Fă cum îți spun.

Susanna se aruncă în apă, înotând spre locul în care ar fi aterizat bărbatul. Tăia valurile cu mișcări rapide și încrezătoare, dar progresul îi fu încetinit de costumul lung de baie pe care-l purtau de dragul modestiei. Materialul i se împletea în jurul gleznelor.

– Lord Rycliff! strigă ea, când se afla aproape de partea de jos a stâncii.

Tânăra se ridică și începu să cerceteze apa, uitându-se în zadar în toate părțile. Văzu numeroase stânci, dar nici una nu semăna cu capul

lui umflat.

– Lord Rycliff, ești bine?

Nici un răspuns. Fusta i se prinse de un obstacol, apoi ceva o trase dedesubt. Luă o gură mare de apă. Când ieși la suprafață, tuși, înecată.

– Bram! strigă ea, devenind din ce în ce mai disperată. Bram, unde ești? Ești rănit?

Bărbatul ieși la suprafața apei, la nici un metru în fața ei. Ud până la piele și cu o expresie întunecată și periculoasă.

Trăia. Valul de ușurare fu atât de visceral, atât de rapid, că Susanna aproape fu copleșită de el.

– Bram, ce Dumnezeului…

Bărbatul o ignoră cu totul, uitându-se în schimb în jur.

– Unde e?

– Cine?

– Numărul 12.

Luă o gură de aer, apoi dispăru dincolo de suprafața apei, lăsând-o să înoate șocată.

Numărul 12? Nu avea nici un sens. Dumnezeule, era din nou ca momentul ridicol cu bombardarea oilor.

Bram ieși la suprafață din nou, ștergându-și apa de pe față.

– Trebuie s-o găsesc. Fata cu păr brunet.

Minerva. Acum avea sens. O căuta pe Minerva Highwood. Sărise de pe stâncă ca să o salveze. Ce idiot curajos, eroic și nechibzuit.

– O să verific acolo.

Începu să înoate, ocolind niște bolovani.

– Stai, strigă ea. Bram, pot să-ți explic. Nu s-a înecat, îți promit.

– Era aici. Acum nu mai e.

– Știu că așa pare, dar dacă o să…

Bărbatul luă o gură de aer și se afundă din nou. Păru să treacă o eternitate până ieși din nou la suprafață. Bărbatul avea capacitatea pulmonară a unei balene.

Când ieși din nou să ia aer, Susanna se lansă spre el, ca să-l împiedice să se afunde din nou.

– Stai un pic!

Tânăra îl prinse din spate, ca un copil care se suia în cârca unui adult. Înfășurându-și brațele în jurul umerilor lui, și picioarele în jurul taliei lui, atât cât îi permitea costumul de baie.

– E bine! îi strigă ea în ureche, zguduindu-l. Ascultă-mă bine. Numărul 12. Minerva Highwood. E bine.

– Unde e? întrebă ea, rămas fără aer.

Bărbatul dădu din cap, iar apa de mare îi ateriză în ochi.

– E o peșteră aici.

Îi apucă capul între mâini și i-l întoarse.

– Acolo. Intrarea este sub apă la flux, dar i-am arătat cum să înoate înăuntru. Minerva trăiește, e bine. Caută pietre. Geologie. Îți amintești?

– Geologie.

Tăcură o perioadă. Tânăra se ridică și căzu în apă, în timp ce Bram încerca să respire.

– A fost frumos din partea ta, spuse ea, în timp ce-și lipi obrazul de ceafa lui. A fost frumos să încerci să o ajuți.

– Dar e bine.

– Da!

„Și și tu ești, slavă Domnului."

După ce respiră de câteva ori, Bram spuse:

– Cred că poți să-mi dai drumul. Apa e destul de mică, putem să stăm în picioare.

Abia atunci realiză Susanna că bărbatul nu se mișcase nici măcar o dată, deși ea se tot zvârcolise. Se uită peste umărul lui. Apa îl lovi pe Bram în piept, lipindu-i cămașa udă de corp. Pe pielea vizibilă din acea zonă, mici picături de apă se agățau de părul brunet, strălucind în lumina soarelui. Valuri mici îi lingeau sfârcurile, care se distingeau perfect prin materialul ud.

Iar ea era lipită de spatele lui, ținându-se cu mâinile și picioarele de el. Ca o caracatiță răvășită.

– O! Oripilată, alunecă de pe spatele lui. Își întinse picioarele și dădu de fundul mării. Cât de jenant!

Când își ridică în sfârșit privirea la fața lui, realiză că se uita acum la sfârcurile ei. Cât de previzibil. Tipic pentru un bărbat. Ea își făcuse griji că Bram murise, iar el avea tupeul să trăiască. Să fie scandalos de viril și puternic și viu. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea?

Adrenalina acestui exercițiu de salvare în apă, luată la pachet cu tensiunea tăcută din ultimele zile, o tunsoare revoluționară și, nu în ultimul rând, acel sărut exploziv… Era prea multă emoție în ea și nu existau decât două moduri posibil e de a o exprima. Furie irațională sau…

Nu avea să se gândească la cealaltă variantă. Bun, deci furie irațională avea să fie.

– Netrebnicule! strigă ea. Nătâng cu minte de moluscă. Unde ți-a fost mintea, să faci așa o săritură? Nu ai văzut stâncile astea? Ai fi putut să mori!

Bărbatul își ridică capul.

– La fel de bine aș putea să te întreb și eu ce căutai înotând în costumul ăsta groaznic. Puteai să fii trasă sub apă, ca Ofelia, și să te înec.

– Am înotat până aici ca să te salvez pe tine, bestie de om. Sunt o înotătoare foarte puternică.

– Și eu și nu am nevoie să fiu salvat.

Tânăra își întoarse capul și scuipă apa din gură.

– Ba o să ai când o să termin cu tine.

Dincolo de suprafața apei, ceva o atinse de talie. Un pește? Un țipar?

încercă să-l îndepărteze.

– Ușurel. Sunt doar eu.

Brațul lui o apucă de talie și o trase aproape. Se afundară în apă, până la gât. În timp ce înota cu un singur braț, Bram o trase între doi bolovani.

– Ce ai impresia că faci?

Bram se uită la stâncă.

– Caut niște intimitate. Trebuie să vorbim.

– Aici? Acum? Nu putem să conversăm într-un loc mai normal?

– Tocmai asta e problema. Își trecu mâna prin părul lui brunet și ud. Mă gândesc întruna la tine. Tot timpul. Peste tot. Eu am de muncă aici. Am bărbați cu care să fac instructaj. Am de organizat o miliție. Un castel de apărat. Dar nu sunt în stare să mă concentrez, pentru că mă tot gândesc la tine.

Susanna îl privi. Asta era conversația pe care voia Bram s-o poarte? În cazul ăsta, înțelegea de ce nu putea să vină pur și simplu în vizită la ea acasă și să deschidă subiectul la un ceai.

– Spune-mi de ce, Susanna, și te rog să ai în vedere că vorbești cu un bărbat capabil să ocolească peste 100 de kilometri doar ca să evite un atașament romantic.

– Atașament? Tânăra își forță un râset neconvingător. Nici un butoi de smoală caldă nu te-ar atașa de mine.

Bărbatul dădu din cap, părând șocat.

– Îmi place până și când mă împungi.

– M-ai văzut cu o armă. Dacă ar fi să te împung, îți promit că ai simți și nu ți-ar plăcea deloc.

Susanna trebuia să iasă din situația asta și din brațele lui mari și puternice. Se zvârcoli în strânsoarea lui, dar el doar o strânse și mai tare.

– Nu o să pleci. Nu încă. Vocea lui adâncă făcu valuri în apă. O să rezolvăm asta. Chiar aici. Chiar acum. O să-ți spun fiecare gând sălbatic, erotic, depravat, pe care mi l-ai inspirat și după o să fugi acasă speriată. O să te închizi în dormitor și o să stai acolo următoarea lună, ca să mă pot concentra să-mi fac treaba.

– Nu pare un plan prea bine gândit.

– Gânditul nu e punctul meu forte în ultimul timp.

Acest val de senzații senzuale era periculos. Ar fi putut să înceapă să-i placă. Dacă era să fie sinceră, îi plăcea foarte mult. Dar putea să ajungă să tânjească după asta, iar asta ar crea perioade dificile sau de singurătate. Susanna știa că Bram avea nevoie de apropiere umană. Poate pentru că, din cauza războiului, nu avusese parte de asta prea mult timp. Dar avea în minte cel mult o încâlceală frenetică de părți ale corpului, nu o unire a inimilor și sufletelor.

– Te vreau, zise el simplu. Direct. Cât s-o zguduie.

„Vezi?“ își spuse Susanna. „Nu ar putea fi mai clar de atât?“

– Te doresc. Te visez. Sunt disperat să fiu aproape de tine, zise el, provocându-i un fior pe șira spinării. Să te ating. Peste tot. Mâinile lui se plimbară pe brațele și spatele ei. Ce e chestia asta hidoasă pe care o porți?

– Un costum de baie.

– E ca un giulgiu și mult prea opac.

– Păi tocmai asta e și ideea. Să fie opac.

Respirația ei era rapidă, iar vorbele, stupide.

Una din mâinile lui alunecă și o luă de degete. Le ridică deasupra suprafeței apei, scuturându-le ca și cum erau o dovadă incriminatoare.

– Cine poartă mănuși în ocean?

– Eu o fac.

– Mănușile astea ale tale mă înnebunesc. Vreau să ți le dau jos. Să sărut încheieturile tale suple, să sug fiecare din degetele tale lungi și delicate, iar ăsta ar fi doar începutul. Vreau să te văd toată. Corpul tău e făcut pentru plăcerea unui bărbat. E o crimă împotriva naturii să-l ascunzi.

Asta nu era posibil să se întâmple. Nu ei. Susanna închise ochii strâns, apoi îi deschise din nou.

– Lord Rycliff. Ți-ai pierdut mințile.

– Ba nu. Bărbatul o fixă cu privirea lui verde. Știu exact cine sunt. Sunt locotenent-colonel Victor St. George Bramwell, conte de Rycliff de câteva zile. Tu ești Susanna Jane Finch și vreau să te văd goală. Goală și palidă și udă până în vârful capului, strălucind, învăluită în lumina lunii și în picături de mare. Aș linge sarea de pe tine.

Limba lui se plimbă peste obrazul ei, iar tânăra icni. Sfârcurile i se întăriră, fiind ținute captive de materialul tare și ud.

– Ești nebun, șopti ea.

Bram îi mângâie urechea cu buzele.

– Gândesc foarte limpede. Vrei să-mi testezi memoria? Lunea, aveți plimbări. Marțea, băi în mare. Mâine, poate o să vin să te caut în grădină și să te trag într-un tufiș.

Sugestia îi înmuie genunchii. Își imagină corpul lui, peste al ei. Căldura lui, care contrasta cu pământul rece și umed. Mintea ei invocă mirosul de iarbă și pământ.

– Iar joia… Bram se dădu în spate și îi aruncă o privire cu subînțeles. E interesant, niciodată nu am ajuns la joi. Spune-mi, te rog, că joia vă ungeți cu ulei și vă luptați în stil grecesc.

Tânăra icni.

– Ești groaznic.

– Și ție-ți place asta. Asta e cel mai rău. Mă vrei la fel de mult cât te vreau eu. Pentru că sunt exact ce îți trebuie. Nu e nimeni destul de puternic în satul ăsta cât să-ți facă față. Ai nevoie de un bărbat adevărat, care să-ți arate ce să faci cu pasiunea care mocnește dincolo de suprafață. Trebuie să fii provocată, stăpânită.

Stăpânită?

– Iar tu trebuie să fii închis, bestie.

– O bestie e exact ce vrei. O brută întunecată, medievală, ca să te arunce la pământ, să-ți rupă hainele și să-și facă de cap cu tine. Știu că am dreptate. Nu am uitat cât de excitată ai fost după acea explozie.

Cât tupeu avea! Cum de-și dăduse seama?

Tânăra își ridică capul.

– Ei bine, nu am uitat sunetul pe care l-ai scos când ți-am atins sprânceana. Nici măcar nu a fost un geamăt, ci mai degrabă un scâncet.

Bram făcu un semn indiferent.

– O, da. Un scâncet implorator, plin de dorință. Pentru că vrei un înger. O virgină dulce, tandră, care să te țină în brațe, să te mângâie. Să-ți șoptească promisiuni prețioase și să te facă să te simți uman din nou.

– E absurd, pufni el. Doar implori să primești o lecție grea despre ce înseamnă să satisfaci un bărbat.

– Tânjești să-ți așezi capul în poala mea și să-mi simți degetele prin părul tău.

O lipi de o piatră.

– Tu trebuie să fii răvășită.

– Iar tu ai nevoie de o îmbrățișare.

Se priviră îndelung. Inițial, se uitau unul în ochii celuilalt, apoi unul la buzele celuilalt.

– Știi ce cred? zise el, apropiindu-se atât de mult, încât Susanna îi simțea respirația caldă pe obraz. Cred că avem din nou una din acele neînțelegeri enervante.

– Genul în care amândoi avem dreptate?

– Da.

Și de data asta, când se sărutară, amândoi scoaseră acel sunet. Acel sunet profund, ca un geamăt, ca un scâncet.

Sunetul care spunea da.

Și în sfârșit.

Și ești exact ce-mi trebuie.

Susanna simți tensiunea din mușchii lui, dar sărutul fu întruchiparea răbdării. Gura lui o mângâie pe a ei, tachinându-i buzele să se despartă. Pulsul tinerei o luă razna când Bram o atinse prima oară cu limba.

Dumnezeule. Dumnezeule!

Chiar exista pasiune strânsă în ea. Bram o numise un butoi cu praf de pușcă, dar asta era o subestimare. Acum Susanna înțelegea, vedea totul. Depozite întinse, magazii întregi. Erau lăzi de săruturi neîmpărtășite. Butoaie cu atingeri dulci, sigilate, ca să nu intre ploaia. Rânduri întregi de gemete și oftaturi, toate atent îmbuteliate și închise.

Bram desfăcuse unul acum, cu o mișcare rapidă a limbii. Își lipi degetul de maxilar, descătușând și mai multă dorință. O sărută lent și profund. Își luă timpul să o exploreze.

– Bram, se auzi ea șoptind. Își trecu mâinile peste părul lui tuns. O,

Bram!

Cu cât o explora mai mult, cu atât se apropia mai mult de alte camere. Acele camere nefolosite ale inimii, pline de pânză de păianjen. Oare va îndrăzni să se aventureze acolo? Susanna avea dubii. Săritul de pe o stâncă era un gen de curaj epatant, dar un bărbat avea nevoie de forță adevărată și curaj ca să treacă de acele uși închise. În ea erau teritorii întunecate, neexplorate, care fuseseră construite pentru a găzdui iubire, și până și ei îi era teamă să le exploreze. Era terifiată să afle exact cât de vaste și dureros de goale erau cu adevărat.

Iar inima ei nu era singurul loc dureros și gol. Simțea același lucru și între picioare. În timp ce se sărutau, Bram își strecură mâinile pe spatele ei și o ridică, lipindu-i pelvisul de al lui. Culmea proeminentă și fierbinte a excitației lui se freca de sexul ei. Susanna gemu în sărutul lui, o rugăminte tăcută pentru ceva mai mult. Cu siguranță Bram va ști cum să răspundă.

Și exact asta făcu.

O mușcă de buză. Tare.

– Au!

Se îndepărtă de ea, rupând cu totul îmbrățișarea.

Susanna deschise ochii și îl văzu ținându-se de cap și strâmbându-se de durere.

– Ce naiba? întrebă el.

– Așa-ți trebuie, brută!

Minerva Highwood se așeză între ei, udă până la piele și ținând un săculeț în mână.

– Minerva?

Susanna încă-și revenea după întreruperea abruptă și-și ridică un deget la buză, ca să vadă dacă-i sângera.

– Nu-ți face griji, domnișoară Finch. Sunt aici acum.

Probabil tânăra înotase din peșteră și îi văzuse. Dumnezeule!

– Sunt bine, stai liniștită. Privirea i se duse la săculețul care atârna de încheietura Minervei. Arăta ca o geantă, făcută din mușama. Ce ai acolo?

– Pietre, ce altceva?

Pietre. Dumnezeule! Susanna se uită îngrijorată la Bram. Bărbatul tocmai fusese lovit cu putere în cap. Era o minune că nu picase inconștient. Se îndreptă spre el, dar Minerva tresări și se dădu în spate, aruncându-se în fața Susannei.

– Pregătește-te. Vine din nou, acest Zeus înfierbântat.

Bram era în mod evident încă amețit, frecându-și capul cu o mână. Cu un geamăt de durere și o mișcare subită, se îndreptă, ridicându-și capul, umerii și pieptul extrem de bine lucrat din apă. Picături de apă căzură peste tot, reflectând lumina lunii și strălucind ca niște mici scântei.

Chiar arăta ca un Zeus înfierbântat! De fapt, semăna mai degrabă cu

un zeu grec, care emana potență masculină și un aer divin de posesie. Priveliștea o lăsă pe Susanna fără aer. Tânăra se întrebă pentru scurt timp dacă ea fusese cea lovită peste cap cu o geantă plină de pietre. Bram era frumos. Amețitor în perfecțiunea lui masculină.

– Nu-ți face griji. Minerva se duse lângă un bolovan din apropiere, pregătindu-și geanta cu pietre. O să te salvez, domnișoară Finch.

Susanna se întinse după ea.

– Minerva, nu! Nu e nevoie. Bram nu…

Pac.

Capitolul 13

Bram își reveni încet, plutind în prezent pe un val blând, liniștitor. Lumea era întunecată, dar lui îi era cald peste tot. Senzația delicioasă îi mângâia piciorul rănit, îndepărtând durerea cu o atingere ușoară, ritmată.

Când deschise ochii, întrebările tachinau limita uzată a minții lui. Unde era? Cine îl atingea? Și cum putea să se asigure că acea persoană nu avea să se oprească?

– O, Bram! Era vocea Susannei. Dumnezeule! Uite ce ai pățit.

Bărbatul se chinui să se ridice pe un cot, scâncind din cauza durerii subite. Văzu o încâlcitură de cearceafuri albe. Își văzu propriile picioare păroase. Văzu mâinile ei pe pielea lui.

Mâinile ei goale, fără mănuși.

Căzu din nou pe saltea, dorind să doarmă din nou. Era evident că halucina. Sau era mort. Atingerea ei era ca raiul pe pământ.

– Asta explică atât de multe, zise ea, oftând. Compensezi pentru membrul ăsta ofilit.

Membru ofilit? La ce naiba se referea? Bram dădu din cap, încercând să-și limpezească mintea. Prezicerile întunecate ale lui Colin, cu ramuri veștejite și coacăze uscate, îi alergau prin minte.

Cu totul treaz acum, se strădui să se ridice, luptându-se cu cearceafurile.

– Ascultă-mă, nu știu ce fel de libertăți ți-ai permis cât eram inconștient sau pentru ce priveliște te-a pregătit imaginația ta de fată necăsătorită, dar vreau să știi că apa era al naibii de rece.

Susanna îl privi.

– Mă refer la piciorul tău.

– A.

Piciorul lui. Acel membru ofilit.

Cât fusese inconștient? O oră? Mai mult? Susanna se schimbase într-o rochie dungată, dar încă avea părul ud, pieptănat pe spate în șuvițe de bronz-închis.

Tânăra continuă să-l mângâie. Bram văzu că degetele ei luceau,

pătate cu un fel de cremă. Mirosul de plante îi umplu mintea. Dorința îi făcu sângele să se ducă în restul locurilor. Mai mult ca sigur că era un semn al abstinenței lui prelungite, faptul că simpla priveliște a mâinilor ei îl excitase mai mult decât o făcuse orice femeie goală pe care o avusese în trecut.

Sau poate era un semn că o dorea pe această femeie cu mai multă intensitate decât dorise orice altă femeie vreodată.

– Unde suntem? întrebă el, uitându-se în jur.

Un dormitor luminos, tapițat cu creton și lemn. Salteaua de sub el se îndoia ca un hamac sub greutatea lui.

– Summerfield.

– Cum am ajuns aici?

– A fost foarte dificil. Ești greu ca un taur, dar o să fii fericit să afli că oamenii tăi s-au ridicat la nivelul provocării.

La naiba! Era abia a doua zi întreagă în care era la comanda noilor recruți și o dăduse-n bară când picase inconștient, fiind atacat de o intelectuală sașie și geanta ei. Oamenii lui îl căraseră până aici, cel mai probabil trecând prin sat în drumul lor și atrăgând atenția localnicilor. Până și oile urmăriseră probabil drumul, behăind satisfăcute. El era lordul și comandantul lor, iar acum toți îl priveau ca fiind cel mai vulnerabil.

– Probabil te-a amuzat să mă vezi lovit așa puternic de o fată.

– Deloc. Am fost speriată!

În acel moment însă, nu mai era speriată. Bram nu putea să-și ai ochii de la ea. Susanna stătea deasupra lui, oferindu-i o priveliște a decolteului ei palid și cu pistrui. Îi mângâia piciorul gol cu degete talentate, neînfricate. Mai devreme, îl numise o bestie. Acum, îl trata ca pe o pasăre cu o aripă ruptă.

Bram se uită la piciorul său rănit. Chiar era un membru ofilit.

– Poftim, bea asta, spuse ea, în timp ce-i puse o ceașcă în mână.

Bram o privi sceptic.

– Ce e?

– Ceva lichid care o să-ți ușureze durerea. E preparat de mine.

– Ești vindecătoare? Se încruntă, iar asta îl duru. Ar fi trebuit să-mi imaginez că ești una din femeile alea, cu micul ei coș cu plante și soare.

– Plantele sunt bune. Au folosul lor. Pentru o astfel de rană însă, ai nevoie de medicamente.

Bărbatul bău.

– Bleah, e groaznic.

– E prea puternic pentru tine? Dacă vrei, pot să pun niște miere. Așa fac pentru copiii din sat.

Bram bău restul poțiunii fără să mai comenteze. La propriu nu putea să comenteze, din cauza gustului groaznic din gât.

După ce puse ceașca deoparte, Susanna își îndreptă atenția spre piciorul lui.

– Ce ai pățit?

– Un glonț, asta am pățit.

– E un miracol că nu ți-ai pierdut piciorul.

– Nu a fost un miracol, a fost voință pură. Crede-mă, chirurgii însetați după sânge de pe câmpul de luptă au încercat să mi-l ia.

– O, te cred. Am cunoscut și eu destui chirurgi însetați după sânge. Tinerețea mea a fost plină de ei.

– Ai fost un copil bolnăvicios?

– Nu, spuse tânăra, dând din cap.

Susanna băgă apoi degetele în alifie și-și îndreptă atenția asupra piciorului lui, asupra mușchilor dureroși. Bineînțeles că prin alinarea durerii din acei mușchi, tânăra doar crea dureri noi în zona lui inghinală. Nu știa cât de periculos era să provoace un bărbat astfel?

Ar fi trebuit să-i spună să se oprească, dar nu putea.

Atingerea ei era… Dumnezeule, era exact de ce avea nevoie. Era, într-adevăr, talentată.

– Cum i-ai ținut la distanță? întrebă ea. Pe chirurgii de pe câmpul de luptă.

– Thorne, zise el. A stat lângă patul meu, cu pistolul încărcat, pregătit să tragă în clipa în care vedea un fierăstrău.

– Îmi imaginez că Thorne ar fi putut să-i pună pe fugă cu o simplă privire. Își plimbă degetul peste cicatricea dintr-o parte a genunchiului lui, o dungă îngustă care ieșea în evidență în rana noduroasă. Dar cineva te-a operat aici. Cineva priceput.

Bărbatul încuviință.

– A durat trei zile, dar am reușit să găsim un chirurg care a promis că nu o să-mi amputeze piciorul.

Susanna trasă linia orizontală de-a lungul coapsei lui, aflată deasupra rănii de la glonț. Nu era nici o cicatrice acolo, dar o teacă de piele lăsase zona fără păr. Avea o zonă asemănătoare de piele fără păr în partea de sus a gambei. Susanna o atinse și pe aceea. Bram scânci. Nu din cauza durerii, ci a expunerii. Speră că tânăra nu înțelegea semnificația acelor dungi.

– Ai purtat o proteză, spuse ea.

Bram nu răspunse.

– De ce ai scos-o? Bram, nu poți să ignori pur și simplu o rană de o asemenea dimensiune.

Bram trebuia s-o ignore. Scopul lui nu era numai să-i instruiască pe bărbați, dar și să-i conducă, să-i inspire. Cum să facă asta, când avea o slăbiciune așa evidentă?

– Sunt vindecat, îi spuse el. Abia dacă mă mai doare.

Tânăra pufni, neîncrezătoare.

– Mincinosule. Ai dureri mari. Și pun pariu că azi sunt mai mari ca oricând, după ce ai tot mărșăluit. Apa probabil că ți-a făcut bine.

– Da, dar nu la fel de bine ca tine.

Se întinse după ea, fiind dintr-odată nerăbdător să preia rolul agresiv. Stătuse acolo întins neajutorat prea mult timp.

Susanna îi dădu mâna la o parte.

– Ar trebui să mai porți proteza. Uită-te la umflătura asta. Cu degetul, trasă genunchiul roșu și deformat. Nu ești pregătit să mărșăluiești fără ea.

Atingerea ei plină de milă, acele cuvinte liniștitoare… Ceva din el explodă.

O apucă de încheietură atât de tare, că tânăra scânci.

– Nu-mi spune mie ce sunt pregătit să fac. O strânse și mai tare. M-ai auzit? Să nu-mi spui niciodată ce nu pot să fac. Chirurgii ăia mi-au spus că nu o să mai merg niciodată. Le-am demonstrat că s-au înșelat. Superiorii mei au impresia că nu pot să comand trupe. O să le demonstrez și lor că se înșală. Dacă ai de gând să mă tratezi ca pe un invalid, un bărbat pe care să-l îngrijești și să-l mângâi, fără să existe nici o urmă de pericol… O trase de încheietură, trăgând-o deasupra lui. Celălalt braț și-l puse în jurul taliei ei. O să-ți demonstrez și ție că te înșeli.

Ochii ei scăpărară.

– Dă-mi drumul.

– În nici un caz.

Tânăra se zvârcoli în strânsoarea lui, iar respirația ei rapidă îi oferi lui Bram o etalare minunată a sânilor ei.

– Nu o să funcționeze, draga mea. Chiar dacă piciorul mi-e rănit, sunt puternic ca un taur în restul corpului.

– Până și taurii au slăbiciunile lor.

Bram o simți zvârcolindu-se, în timp ce-și strecură picioarele zvelte între ale lui. Fricțiunea fierbinte a corpurilor, prin straturile subțiri ale rochiei Susannei și ale unui cearceaf, îl făcură să simtă presiune. Tânăra lovi rapid, încercând să-l nimerească în zona inghinală. O, știa cum să rănească un bărbat, dar el era deja cu un pas înaintea ei. Își trecu piciorul bun peste al ei, prinzându-i partea de jos a corpului. Apoi, cu o mișcare, Bram îi întoarse pe amândoi, punând-o pe Susanna pe spate.

– Ce o să faci acum, că te-am blocat? spuse el, în timp ce-i ridica o mână deasupra capului.

– O să țip. Fix în fața camerei sunt doi servitori, iar tata doarme într-o cameră aflată în josul coridorului.

– Haide, țipă. Cheamă-i pe servitori și pe tatăl tău. O să ne găsească într-o poziție foarte compromițătoare. Cariera mea o să se termine, tu o să fii ruinată și o să ne petrecem restul vieții împreună. Nu vrem asta, nu-i așa?

– Nu, Dumnezeule!

Bram o fixă cu privirea. Ciudat. Își petrecuse toată viața de adult evitând încurcăturile romantice. Dar acum, era complet încurcat cu femeia asta, iar ideea de a fi forțat să se căsătorească cu ea nu-l oripila,

așa cum ar fi trebuit s-o facă. De fapt, dacă-și dădea voie să se imagineze petrecând toate nopțile vieții lui într-un dormitor, pe o saltea moale și curată, cu parfumul ei minunat de plante în aer, și corpul ei palid zvârcolindu-se sub al lui…

Era cea mai ciudată, mai străină și mai improbabilă imagine, dar, în mod curios, nu o ura.

Tânăra se zvârcoli sub el.

– Brută ce ești! Bestie!

Bram chicoti și o sărută pe frunte.

– Așa mai merge.

Prefera să fie ținta disprețului ei decât a milei. Mila îl făcea să se simtă neajutorat. Dacă-i provoca furia, se simțea viu. Iar ea era atât de minunat de ușor de provocat.

– Dumnezeule, faptul că ești sub mine, într-un pat… O sărută, în colțul buzelor. Mă înnebunești de dorință, Susanna. Ne-ar fi atât de bine împreună.

Ușură strânsoarea încheieturii, dar o menținu țintuită doar cu greutatea brațului lui peste al ei. Își plimbă un deget de-a lungul maxilarului ei, acoperindu-i pulsul care i-o luase razna. Apoi coborî mai jos, mângâind panta tandră a gâtului ei. Pielea ei era atât de catifelată. Bram se întrebă dacă tânăra își făcuse baie sau dacă încă avea gust de mare.

– Foarte bine, spuse ea. Ți-ai demonstrat ideea. Ești un bărbat mare și puternic, iar eu sunt o femeie neajutorată. Acum dă-mi drumul.

– O să-ți dau drumul doar dacă asta vrei cu adevărat. Dar nu cred.

Bram își întoarse mâna și-și plimbă degetele peste pieptul ei, până la sâni. Mângâie marginea expusă a cămășuței ei. Materialul transparent, dantelat, se ridica și cobora odată cu respirația ei ritmată, ca spuma care se afla pe marginea unui val.

Dacă Susanna voia să-l oprească, putea s-o facă. Brațele ei nu erau restricționate. Bram își lăsă greutatea pe un cot. Susanna nu trebuia decât să se dea într-o parte și avea să fie liberă.

Tânăra se uită în acea direcție, gândind, în mod evident, același lucru.

Dar nu se mișcă. Și ea voia asta.

Cu o revendicare lentă și sigură, Bram își așeză palma peste sânul ei. Tânăra își opri un geamăt.

Bram încercă să-și controleze icnetul de plăcere. Umflătura catifelată și rotundă i se potrivea atât de bine în mână, încălzindu-se sub atingerea lui. În timp ce o ținea, sfârcul ei se întări, înțepându-l în centrul palmei. Un simplu punct mic și concentrat de senzații, dar incredibil de excitant. Corpul ei reacționa la al lui, îl ademenea. Penisul lui reacționă, întărindu-se până ajunsese într-un punct dureros.

Bram înclină capul și-și lipi buzele de gâtul ei gol, frământându-i sânul, în timp ce o săruta în jos. Avea gust de sare și de feminitate

dulce. O linse, iar limba îi alunecă pe un drum leneș, în serpentine, peste claviculă. Apoi coborî, ca să-i contureze marginea decolteului. Acolo, corsajul ei mulat îl opri. Își strecură un deget între material și pielea, forțând decolteul să devină o idee mai lejer. Trebuia s-o atingă acolo, să simtă acea mărgea tensionată care era sfârcul ei, lipită de degetul lui.

Cu mișcări mici, atingerea lui coborî, explorând satinul cald al pielii ei. Afla geografia unică a globului voluptuos și delicios. Într-un final, degetul lui mângâie marginea texturată a areolei ei și triumful îl cuprinse. Se simțea ca un conchistador care descoperise un teritoriu nou. O insulă rotundă ademenitoare a promisiunii, înconjurată cu dune ondulate, cu un vârf întărit. Bram o urcă treptat, gâfâind pe drum. Dumnezeule, încă puțin…

„Acolo.“

Tânăra scânci, uimită, și întregul ei corp se arcui înspre el. Reacția ei pasională aproape îl împinse pe Bram dincolo de limită. Gândurile lui dispăruseră și acum se concentra pe un singur lucru.

„Mai mult.“

Doar la asta se putea gândi. Doar asta înțelegea. Mai mult. Avea nevoie de mai mult din ea. Cum putea s-o atingă mai mult, să o mângâie mai mult, să o sărute mai mult? În continuare îi ținea unul din brațe deasupra capului. Se gândi că dacă-l lăsa într-o parte, atunci decolteul ei va avea mai multe de oferit. Îl va face să cedeze, ca să ia acel vârf delicios, încordat, în gură. Dar când se ridică puțin, dorind să îi lase brațul într-o parte…

– Dumnezeule!

Îngheță, holbându-se. Încerca să înțeleagă ce atingea. De la încheietură până la cot, pielea ei delicată era presărată cu cicatrice.

Realitatea îl izbi, iar Bram își controlă excitația care-i copleșise corpul. Deci ăsta era motivul pentru care Susanna purta mereu acele mănuși cu nasturi. Și ea ascundea ceva.

Ceva mult mai serios decât un simplu ghimpe în laba ei.

– Susanna cea frumoasă, ce s-a întâmplat aici? întrebă el, în timp ce-i atingea pielea marcată.

Susanna scânci când îi simți atingerea. În interior, se prăbuși. Ar fi trebuit să știe că nu le putea ascunde pentru totdeauna. Că nu se va apropia niciodată de un bărbat fără ca acele cicatrice afurisite să nu distrugă totul, într-un fel sau altul.

– Cât de vechi sunt? întrebă el, în timp ce trasa liniile subțiri și vindecate cu degetul.

– Destul de vechi, spuse ea indiferentă. Sunt o nimica toată. De la grădinărit.

– Grădinărit? Te-ai luat la trântă cu un tufiș de trandafiri?

– Nu. Susanna își arcui spatele, frecându-și sânii de pieptul lui. Atingerea lui era atât de plăcută. Nu putem să revenim acolo unde am

lăsat treburile?

Se părea că nu.

În timp ce se agita sub el, Bram își folosi greutatea și forța ca s-o țină imobilizată. Nu ca s-o cucerească, se părea, ci din îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi adevărul.

– Eu… Susanna ezită. Apoi inspiră adânc și se hotărî să fie sinceră, iar el putea să înțeleagă ce voia din asta. Sunt de la sângerări.

– Atât de multe? Blestemă încet, plimbându-și degetele peste pielea cicatrizată. Parcă ai spus că nu erai bolnavă când ai fost mică.

– Nu am fost bolnavă, dar asta nu i-a oprit pe chirurgi să încerce să mă vindece.

– Povestește-mi, zise el.

Privirea ei se duse într-un colț. Un puls sălbatic îi răsună în urechi, ca un avertisment.

– Tu mi-ai văzut cicatricele, îi reaminti el, dându-se într-o parte, ca să-i ofere spațiu. Ți-am spus tot.

– S-a întâmplat în anul de după moartea mamei mele. Vocea ei era inexpresivă, detașată. Tata a crezut că am nevoie de influență feminină, de cineva care să se asigure că o să devin o lady. Așa că m-a trimis în Norfolk, să stau cu niște rude.

– Și acolo te-ai îmbolnăvit?

– Doar de dor de casă. Dar verișoarele mele nu au știut ce să facă cu mine. Au considerat că e datoria lor să mă pregătească pentru societate, dar s-au plâns că nu o să-mi găsesc niciodată locul. Eram înaltă și cu pistrui, iar părul meu le dădea amețeli. În plus, comportamentul meu lăsa de dorit. Eram… dificilă.

– Bineînțeles că erai.

Susanna simți o împunsătură de durere la auzul comentariului. Probabil fusese evident, deoarece Bram își completă remarca.

– Nu voiam decât să spun că era perfect normal să te porți așa. Ai fost trimisă să trăiești cu niște străini, iar mama ta tocmai murise.

Tânăra încuviință.

– Inițial, au înțeles asta. Dar după, au trecut săptămânile și comportamentul meu nu se îmbunătățea așa cum ar fi vrut. Pot să fiu destul de încăpățânată.

– Cred că am observat asta.

Bram zâmbi puțin. Căldura din ochii lui îi oferi puterea să continue.

– Doctorii m-au sângerat mai mult, mi-au dat vomitive și purgative. După asta, am refuzat să mai mănânc și mă ascundeam în dulapuri. Au tot chemat doctorii, iar și iar. Când m-am împotrivit, au decis că sufeream de isterie. Tratamentele s-au intensificat. Doi servitori mă imobilizau, iar doctorul lua mai mult sânge și-mi dădea mai multă otravă. Mă înfășurau în pături până când transpiram toată, după care mă forțau să fac baie în apă rece ca gheață.

Amintirile dureroase îi reveniră, dar nu era atât de greu de verbalizat

pe cât crezuse că aveau să fie. După tot acest timp, cuvintele curgeau din ea, ca și cum…

Ce gând ironic!

Ca și cum deschisese o venă.

– Mi-au ras părul și mi-au pus lipitori pe scalp.

– Dumnezeule! Vinovăția îi distorsionă trăsăturile. Ieri, când am amenințat că o să te tund…

– Nu, Bram, te rog, nu te simți prost. Nu știai. Nu aveai cum!

Bram oftă.

– Spune-mi acum tot.

– Ți-am spus ce a fost mai rău. Au fost doar un tratament inutil, malefic, după altul. La final, eram atât de slăbită, că m-am îmbolnăvit cu adevărat.

Bram se încruntă și-i dădu la o parte părul de pe frunte. Privirea lui era de un verde-închis, ca marea pe timp de furtună.

– Pari atât de îndurerat, zise ea.

– Chiar sunt.

Inima ei tresări. Oare Bram vorbea serios? De ce i-ar păsa de chinurile medicale ale unei fete necăsătorite, care avuseseră loc în urmă cu mulți ani? Mai mult ca sigur că războiul îi arătase lucruri mult mai rele Îi făcuse lucruri mult mai rele. Cu toate astea, ceva din expresia lui serioasă, pregătită de bătălie, îi spunea că lui Bram îi păsa. Că dacă ar fi putut, s-ar fi întors în timp și i-ar fi tras în țeapă pe acei chirurgi în propriile lor lănci afurisite.

Susanna ar fi putut să-l iubească. Dumnezeu s-o ajute, îl putea iubi doar pentru asta.

– Totul e bine, am supraviețuit.

Susanna îi oferi un zâmbet presărat cu umor, ca să împiedice povestea să devină prea sentimentală. Sau poate ca să se împiedice să izbucnească în lacrimi.

– Îmi imaginez că asta a fost datorită încăpățânării tale. Mai mult ca sigur că pur și simplu ai refuzat să mori.

– Ceva de genul ăsta. Din fericire, nu-mi amintesc prea multe despre boală. Am deveni atât de slăbită, că i-au trimis o scrisoare prin curier lui tata, crezând că mi se apropie sorocul. El a venit, s-a uitat o dată la mine, m-a învelit în pelerina lui și m-a scos din casa aia într-o oră. Era furios.

– Asta pot s-o cred. Și eu sunt furios acum.

Susanna clipi, ca să-și îndepărteze lacrimile, și se uită în jur.

– Atunci ne-am mutat aici, în Summerfield. A cumpărat locul ca să mă vindec lângă mare. Încet, încet, mi-am revenit. Nu aveam nevoie de doctori sau de chirurgi. Doar de mâncare hrănitoare și aer proaspăt. După ce m-am mai pus pe picioare, am început să fac și exerciții.

– Deci ăsta e motivul pentru care… zise el, plimbându-și degetul peste cicatricele ei.

– Da, ele sunt motivul.

Bram nu-i mai ceru explicații, dar cu toate astea, ea i le dădu.

– Vezi tu, tata m-a dus într-un final în Londra, ca să mă prezinte la Curte. Doar că exact cum preziseseră verișoarele mele, nu mă potriveam acolo. Însă în timp ce stăteam pe marginea acelor săli elegante de bal, mi-am dat seama că mai sunt și altele ca mine. Fete care, dintr-un motiv sau altul, nu se potriveau cu așteptările societății. Care erau în pericol să fie trimise la niște stațiuni groaznice, pentru niște „tratamente“ de care nu aveau nevoie. Am început să le invit aici vara. Inițial, doar câteva prietene, dar numărul creștea în fiecare an. Doamna Nichols a fost încântată să aibă clienți în mod regulat la han.

– Și tu ți-ai transformat talentele în vindecare.

– Presupun că l-am moștenit pe tata. El e un inventator. Toate experimentele eșuate ale chirurgilor m-au făcut curioasă să găsesc niște metode mai bune.

Bram își plimbă din nou degetele peste rețeaua de cicatrice. Erau atâtea, de la linii subțiri, superficiale, la dovezi groase, noduroase al unui bisturiu formidabil. Susanna încă tremura când își amintea.

– Ai naibii măcelari! bombăni el. Am văzut veterinari care au tăiat arterele cailor mai subtil.

– Urmele ar fi fost mai șterse dacă nu m-aș fi zbătut atât. Te… te dezgustă?

Susanna se abținu să-și ridice privirea. Ca răspuns, Bram o sărută pe încheietura cu cicatrice. Apoi din nou. Emoțiile îi acaparară pieptul.

– Mă consideri mai slabă din cauza lor?

Bram blestemă, negând.

– Cicatricele astea nu au nimic de-a face cu slăbiciunea, Susanna. Sunt o dovadă a puterii tale.

– Nici eu nu te consider mai slab din cauza cicatricelor pe care le ai. Îl privi adânc în ochi, îndemnându-l să absoarbă sensul cuvintelor ei. Nimeni nu ar face așa ceva.

– Nu e același lucru, o contrazise el, dând din cap. Nu e la fel. Rănile tale pot fi ascunse. Nu te fac să șchiopătezi sau să cazi sau să rămâi în urma celor pe care ar trebui să-i conduci.

Poate că nu, dar Susanna abia începea să înțeleagă toate modurile în care cicatricele o ținuseră pe loc. Atâta timp îi fusese frică să se apropie atât de mult de un bărbat. Să-și dea jos mănușile și să-și asume riscul de a fi rănită din nou.

– Sigur, există diferențe, șopti ea, trăgându-l în jos. Dar știu cum e să duci o recuperare lungă și lentă. Să te simți prins în propriul tău corp, să fii frustrat de limitele lui. Și știu cum e să-ți dorești apropiere, Bram. Nu trebuie să mă ataci de fiecare dată când vrei să fii atins. Să fii îmbrățișat.

Îl învălui cu brațele. Bărbatul stătu tăcut peste ea, iar Susanna simți frică. Voia să-i ofere același confort pe care i-l oferise el, dar îi era teamă

să nu facă totul greșit. Cu degete tremurânde, îl mângâie ușor pe spate.

– Da. Bram îi expiră pe gât. Da, atinge-mă. Exact așa.

Susanna îl mângâie acum cu ambele mâini, acoperindu-i spatele cu atingeri liniștitoare.

– Susanna? spuse el, după câteva minute.

– Da.

– Mă simt ciudat. Nu pot să-mi ridic capul.

– E de la medicamente. Acum o să adormi.

– Su-sa-nnaa, zise el, pe jumătate șoptit, pe jumătate cântat, pe un ton beat. Susanna cea frumoasă, cu părul ca bronzul. Când ea râse, el își lipi fruntea de pulsul ei. Ăsta e cuvântul perfect pentru tine, bronz. Știi de ce? Pentru că părul tău e ca bronzul topit. Auriu și roșu și strălucitor. Și ești curajoasă și neînfricată.

– Am atâtea frici.

Inima îi bătea ca a unui iepure vânat.

– Să nu-ți fie frică de mine. În prima zi când ne-am întâlnit. În acele câteva secunde de după explozie, erai sub mine, fix așa. Catifelată. Caldă. Locul perfect unde să aterizez. Și ai avut încredere în mine. Am văzut asta în ochii tăi. Ai avut încredere în mine să te protejez.

– M-ai sărutat!

– Nu am putut să mă abțin. Ești așa frumoasă!

– Șșș. Susanna își întoarse capul, ca să-l sărute și să-l facă să tacă. Inima ei nu mai făcea față. Gustul vag de laudanum încă se simțea pe buzele lui. Odihnește-te.

– I-aș fi sugrumat pe chirurgii ăia, zise el. Și pe rudele tale. Nu le-aș fi lăsat să te rănească.

Susanna nu-și putu opri un zâmbet când auzi promisiunea dulce a violenței, oferită ca un buchet de flori carnivore.

– Mă gândesc că au vrut să ajute. Rudele mele, adică, doar că nu se pricepeau mai bine de atât. Acum, când privesc în urmă, știu că am reprezentat o provocare. Eram atât de stângace și de încăpățânată. Nu aveam nici un os de domnișoară în corp. Mă puneau să copiez pagini din cartea asta oribilă, insipidă, Mrs. Worthington's Wisdom for Young Ladies. Bram, ai fi râs atât de mult.

Bărbatul tăcu îndelung. Apoi un sunet ca un mârâit îi răsună din piept, doar că nu era un râset, ci un sforăit puternic.

Susanna râse singură, în timp ce lacrimi fierbinți îi curgeau din ochi. În somn, Bram îi înconjură talia cu brațul. Îmbrățișarea lui era ceva atât de natural.

Poate putea să aibă încredere în el să o protejeze. Era puternic și avea principii, iar Susanna nu avea nici un dubiu că bărbatul și-ar fi riscat viața ca s-o protejeze, să nu pățească nimic. Dar nu-i putea face promisiuni că o să-i protejeze inima.

Iar în adâncul inimii, Susanna se temea că deja se îndrăgostea. Se rostogolea spre o lume a durerii.

Capitolul 14

Auc!

Susanna dădu drumul trandafirului și se uită la picătura mică de sânge de pe deget. Din reflex, îl băgă în gură, alinând durerea.

– Kate, strigă ea în grădină, vrei să termini tu trandafirii pentru mine? Mi-am uitat mănușile în dimineața asta.

Era incredibil. Niciodată nu-și uita mănușile.

Plecă de lângă trandafiri și se mută lângă grădina de plante, strângând un pumn de lavandă și tăindu-l cu foarfeca. În scurt timp, coșul ei era plin de tulpini înmiresmate. Cu toate astea, Susanna continuă să mai taie.

De fiecare dată când încerca să le așeze, mâinile începeau să-i tremure. Poate pentru că erau încă greoaie de la senzația pielii lui, a părului lui.

În acel moment, Bram era la etaj, în Summerfield, și dormea, iar ea, Susanna, era forțată să păstreze obiceiul de miercuri și să le găzduiască pe femeile din Spindle Cove. Mai întâi grădinărit, apoi ceai. În mod normal, le aprecia compania și ajutorul. Dar azi, ar fi preferat să fie singură cu gândurile ei.

Pentru că toate gândurile ei erau îndreptate spre el. O făceau să roșească. O făceau să se simtă nelimitată, expusă. O făceau să ofteze, și încă tare! Femeile erau strânse în jurul ei, scoțând buruieni, tăind flori, schițând albine și flori. Dar când Susanna îngenunche lângă spilcuță și-și lăsă privirea să se plimbe, toate gândurile ei se duseră la etaj.

Îl vedea în fața ochilor. Membre întunecate, puternice, acoperite cu păr și mai închis la culoare, toate întortocheate în cearceafurile curate și albe. Bestia ei adormită. În mintea ei, se apropie de pat și se așează pe saltea, lângă el. Îi mângâie părul catifelat. Sărută zona dintre gât și claviculă. Căldura îi acapară pielea și i se strânse între coapse.

Apoi el se trezi și o luă în brațe, copleșind-o cu acea privire verde plină de compasiune. Greutatea lui peste ea era o binecuvântare, nu o povară sau o amenințare.

„Susanna cea frumoasă“, spusese el. „Ești locul perfect unde să

aterizez.“

– Domnișoară Finch. Domnișoară Finch!

Tânăra tresări, revenind în prezent.

– Da, doamnă Lange?

Oare de când încerca femeia să-i atragă atenția?

– Vrei să tăiem crinii ăștia azi sau îi lăsăm pe altă săptămână?

– Cum crezi tu că e mai bine.

Femeia îi aruncă o privire nerăbdătoare de sub boneta din paie.

– E grădina ta, domnișoară Finch. Și mereu ai o părere.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă doamna Highwood. Nu e stilul tău, să fii așa distrasă.

– Știu, nu e. Îmi pare rău.

– E o zi minunată, spuse Kate. Nu reușesc să-mi dau seama ce te-a dat peste cap.

– Nu e vorba de un ce. Minerva își ridică privirea din caietul de schițe. E un cine.

Susanna îi aruncă o privire tăioasă.

– Minerva, sunt sigură că nu e cazul să…

– Ba sunt sigură că e și nu ai de ce să-ți fie rușine să vorbești despre asta, domnișoară Finch. Nu trebuie să suferi în tăcere, iar doamnele ar trebui să afle. Poate vor trebui să se apere. Tânăra închise caietul de schițe și se întoarse spre femeile adunate. E vorba de lordul Rycliff. Ce bărbat malefic! Nu s-a lovit la cap când a sărit în apă ieri. A supraviețuit fără probleme săriturii, după care a atacat-o pe domnișoara Finch în golf.

– Minerva! Susanna își puse mâna la tâmplă. Nu m-a atacat.

– Ba da! Se întoarse spre celelalte femei. Când i-am văzut, erau amândoi uzi până la piele. Săraca domnișoară Finch, tremura ca o frunză, iar mâinile lui erau… Ei bine, să spunem că erau în locuri unde nu aveau ce să caute. Ea a încercat să-l îndepărteze, dar el nu a acceptat.

„Îmi place până și când mă împungi“.

Un fior o străbătu când își aduse aminte de acel moment.

– Slavă Domnului că am ajuns atunci, spuse Minerva. Și că în dimineața aia găsisem niște pietre așa frumoase.

„Slavă Domnului?“ Poate chiar așa era. Cine știe ce libertăți i-ar fi permis Susanna, dacă Minerva nu i-ar fi întrerupt. Și dacă acele medicamente nu l-ar fi adormit noaptea trecută…

Stătuse o oră în brațele lui. Nu putuse să plece. Îl mângâiase pe spate și pe umeri și-i ascultase sforăiturile ușoare. Când simțise că și pe ea o lua somnul, se dăduse jos din pat și se întorsese în camera ei. Să supravegheze un bărbat rănit când dormea era datoria unui vindecător, însă să doarmă cu el era privilegiul unei soții.

Iar ea nu era soția lui, își reaminti Susanna. Nu avea de ce să împartă un pat, sau un golf, sau o sală de arme, cu el. Oricât de pasional arătase el că era sau cât mult o extaziau mângâierile lui, sau cât de dulce îi

sărutase încheieturile cu cicatrice. Dacă Susanna ceda în fața plăcerii trecătoare pe care o simțea cu el, avea să piardă toate lucrurile pe care muncise din greu să le construiască.

Putea să piardă totul chiar acum, dacă informațiile „ajutătoare“ ale Minervei nu se opreau.

– Minerva, te înșeli, spuse ea cu fermitate. Nu-ți purtai ochelarii și nu știi ce ai văzut. Celorlalte femei le spuse: Am înotat să văd cum se simte lordul Rycliff. Despre asta vorbeam când a apărut Minerva.

– Ce făceați voi nu era discuție, ci pipăit, spuse Minerva. Iar eu nu sunt atât de oarbă. Știu foarte bine ce am văzut. Te-a sărutat!

Doamna Lange pufni, scandalizată.

– Știam eu! Bărbații sunt niște invadatori mizerabili. O să scriu o poezie.

– Te-a sărutat? Kate făcu ochii mari. Lordul Rycliff te-a sărutat? Ieri?

– Da, răspunse Minerva pentru ea. Și la cum arătau lucrurile, nici nu era prima oară. Era clar că a molestat-o din clipa în care a venit în zonă.

Susanna se așeză pe cea mai apropiată bancă. Simți cum viața i se destrăma.

– Ce minunat! exclamă doamna Highwood, care se așeză lângă Susanna. Știam eu că i-ai atras atenția, draga mea. Și lordul Payne a arătat că o place pe Diana mea. Gândește-te doar, voi două ați putea deveni verișoare prin căsătorie!

– Nu o să mă căsătoresc cu lordul Rycliff, insistă Susanna. Nu știu ce te-a făcut să spui așa ceva.

Își dori ca femeia să nu mai vorbească așa tare. Bram încă era în Summerfield și nu se știa când avea să se trezească. Poate era treaz chiar acum.

Poate își întindea și-și flexa picioarele acelea puternice dincolo de marginea saltelei și cărca, ca un leu.

– Lordul Payne nu a arătat că m-ar favoriza, spuse Diana. Sinceră să fiu, nici nu vreau s-o facă.

– Prostii, ți-a cerut să-l tunzi! Are titlul, e chipeș ca un diavol și mai e și bogat. Având în vedere cât de frumoasă ești, mai mult ca sigur că o să te ceară în căsătorie în curând. Vezi dacă nu poți să faci în așa fel încât să rămâi singură în golf cu el. Sunt sigură că un sărut ar rezolva totul.

– Mamă! strigară Diana și Minerva la unison.

– Care e problema voastră? întrebă doamna Highwood, care se uita când la una, când la alta. Bărbații ăștia sunt lorzi. Sunt puternici, bogați. Ar trebui să-i încurajați.

– Crede-mă, ultimul lucru de care e nevoie e încurajarea.

După ce rosti cuvintele, Susanna se panică imediat. Oare Bram va considera întâlnirea lor de noaptea trecută ca fiind încurajare? Voia asta? Acum se înțelegeau, la un nivel adânc. Presupunând că Bram își mai amintea ceva din conversație când se trezea.

– Lordul Rycliff nu caută o soție, spuse ea ferm. Și nici vărul lui. Dacă am fi atât de naive cât să-i „încurajăm“, nu ne-am risca doar propriile reputații, dar și reputația lui Spindle Cove. Se uită de la o femeie la alta. M-ați înțeles? Nu se întâmplă nimic aici. Nimic.

– Dar, domnișoară Finch… obiectă Minerva.

– Minerva! Susanna se întoarse spre ea, sperând că noua ei prietenă avea să-i înțeleagă atitudinea tăioasă și avea s-o ierte. Îmi pare rău să spun asta, dar te-ai înșelat cu ce ai văzut, iar insistența ta devine obositoare. Lordul Rycliff nu m-a atacat nici ieri, nici în altă zi. Nu s-a întâmplat nimic nepotrivit între noi. Ba chiar a sărit de pe stâncă deoarece avea impresia că tu te-ai înecat și a vrut să-ți salveze viața. Să-i pătezi caracterul după această acțiune curajoasă, chiar dacă nechibzuită, e nepoliticos. Partea mea din această conversație s-a terminat.

Minerva o privi, clar rănită. Susanna se simțea groaznic, dar miza era viitorul comunității ei. Unde-și va căuta Minerva fosilele dacă se auzea la Londra că fetele necăsătorite o luaseră razna, iar Queen's Ruby fusese forțat să-și închidă ușile?

– O să fim chemate la ceai în scurt timp. Își ridică coșul și se duse înăuntru. Până atunci, o să fiu în cămară, o să mă ocup de ierburi. Mi se termină alifia.

Kate o urmă.

– Vin să te ajut. În timp ce se apropiau de casă, șopti: Cum a fost? Sărutul.

Susanna își opri un scâncet de frustrare.

– Poți să-mi spui, zise Kate, în timp ce ținea deschisă ușa. După ce intrară amândouă, o închise și încuie în spatele lor. Domnișoară Finch, știi că nu o să spun nimănui. Nu am unde să locuiesc altundeva decât aici. Soarta lui Spindle Cove e și soarta mea.

Susanna se rezemă de ușă și închise ochii.

– Nu a fost minunat?

„Minunat“ nu era cuvântul potrivit. Nu existau cuvinte care să descrie potopul sălbatic de senzații.

Și nu mai putea să păstreze secretul. Susanna încuviință lent și șopti.

– Da.

Kate o prinse de braț.

– Știam eu! Trebuie să-mi spui tot!

– Kate, nu pot. Nici măcar nu ar fi trebuit să-ți spun atâta lucru. Începu să ia sticle de pe rafturi și luă un buchet cu iarba Sfântului Ion de pe frânghie. Și nu o să se mai întâmple din nou.

– Nu crezi că asta înseamnă că vrea să se căsătorească cu tine?

– În nici un caz, și nici eu nu am de gând să mă căsătoresc cu el.

– Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, chiar nu vreau, spuse Kate. Doar că e singura șansă să aflu… Adică… Eu nu o să fiu niciodată sărutată într-un golf, de către un lord.

Susanna lăsă pistilul să cadă peste mojar.

– De ce nu s-ar întâmpla asta? Ești frumoasă și atât de talentată.

– Sunt orfana unei familii necunoscute. O nimeni. Ba mai mult, o nimeni care are asta.

Își atinse semnul de naștere de la tâmplă.

Susanna își lăsă munca la o parte și își puse ambele mâini pe umerii prietenei ei, privind-o direct în ochi.

– Kate, dacă semnul ăsta mic e cea mai mare imperfecțiune a ta, atunci ești cu siguranță cea mai adorabilă și mai minunată femeie pe care o cunosc.

– Bărbații nu par să fie de acord.

– Poate i-ai întâlnit doar pe cei greșiți.

Când cuvintele lui Bram îi răsunară în minte, Susanna își opri un zâmbet trist. Indiferent ce se întâmpla, viața avea să fie mereu puțin diferită. Pentru că Susanna știa, în sfârșit, cum era să se simtă dorită, cu tot cu defecte. Simți cum căldura neașteptată a acestui lucru o lumina dinăuntru și voia ca prietena ei să trăiască același lucru.

– O să apară și admiratorul tău într-o zi, sunt sigură de asta. Dar până atunci… O trase ușor de una din bucle. Suntem în Spindle Cove, Kate. Aici ne bazăm stima de sine pe calități și realizări, nu doar pe părerile bărbaților.

– Da, știu asta, știu. O timiditate se strecură în privirea lui Kate. Dar cu toate astea, e imposibil să nu mă gândesc la ei.

Da, Susanna încuviință în tăcere. Chiar era. Iar cum liderul lor era indispus la etaj, tânăra își făcu dintr-odată griji, întrebându-se în ce probleme intraseră bărbații azi.

La umbra castelului Rycliff, Colin Sandhurst își privi trupele.

În acea zi, erau trupele lui, din moment ce vărul lui continua să fie inconștient. Colin îl avertizase să nu sară de pe stâncă, dar îl asculta Bram vreodată? Nu, bineînțeles că nu.

Parțial, se așteptase ca toată treaba cu miliția să se termine după spectacolul acela absurd, dar se pare că cei opt șilingi și promisiunea divertismentului îi aduseseră pe recruți înapoi pentru încă o zi.

Bărbatul bătu din palme.

– Bun, deci, strângeți-vă! Aici!

Nu se întâmplă nimic.

Thorne îi aruncă o privire încrezută.

– Alinierea! strigă el.

Bărbații se aliniară.

– Mulțumesc, caporal Thorne.

Colin tuși și se adresă bărbaților.

– Așa cum știți cu toții, comandantul nostru neînfricat e în momentul de față la orizontală, își revine după o rană la cap. O rană provocată de o femeiușcă. Așa că azi, fiind primul vostru locotenent, eu sunt la comandă. Azi o să avem un altfel de instructaj.

Keane, preotul, ridică mână.

– O să învățăm o formațiune nouă?

– Nu, îi spuse Colin. O să punem la cale o invazie. Femeile din Spindle Cove au ocupat ce ar trebui să fie satul nostru. Al nostru. O să acceptăm asta pur și simplu, fără să facem nimic?

Bărbații se uitară unul la celălalt.

– Nu! strigă Colin, exasperat. Nu, nu o să acceptăm așa ceva pentru nici măcar o zi în plus.

Bram ghicise bine. Bărbații ăștia clar aveau nevoie de puțin ajutor ca să-și reatașeze testiculele și să-și reafirme dominanța în acest sat. Dar vărul lui folosise tactica greșită, apelând la un simț vag al onoarei și datoriei. Exista o sursă mult mai bună de motivație. Acel impuls primar, ce nu putea fi negat, care îl conducea pe fiecare bărbat.

Sexul.

– În seara asta, o să ne luăm satul înapoi, anunță el. Și nu o s-o facem mărșăluind sau făcând acte de o idioțenie curajoasă. Va trebui s-o facem fiind bărbați. Bărbați masculini. Genul de bărbați pe care femeile îi vor ca să preia controlul.

Bărbații se încruntară, derutați.

– Dar… Fierarul se uită în jur. Suntem bărbați. Cel puțin eram, când am verificat ultima oară.

– Pentru asta nu trebuie numai să aveți echipamentul potrivit. Trebuie să-l și folosiți așa cum trebuie. Colin sări pe o ladă și își întinse brațele. Uitați-vă la mine. Acum uitați-vă la voi. Acum uitați-vă din nou la mine. Eu sunt genul de bărbat cu care vreți să semănați.

Dawes își încrucișă brațele.

– De ce, mai exact?

– Știți cu câte femei m-am culcat? Când Rufus și Finn se îndreptară, le făcu semn. Ghiciți, băieți.

– 17, spuse Finn.

– Mai multe.

– 18.

– Și mai multe.

– Ăăă… 19?

– Pentru numele lui Dumnezeu, o să stăm aici toată ziua. Hai să spunem doar că numărul e „mai mult decât vă puteți imagina“. Pentru că ăsta e adevărul. Apoi șopti: Poate mai mare decât știți să numărați. Bărbatul își ridică un braț deasupra capului. În seara asta, o să mărșăluim în satul ăla și o să ne distrăm în taverna noastră!

– Adică în ceainărie? întrebă Fosbury. Dar e seara când femeile joacă cărți!

– Dar e seara când femeile joacă cărți, îl imită Colin, pe un ton ascuțit. Tocmai asta e problema voastră. V-ați lăsat să fiți ținuți sub papuc. Castrați de adunarea asta de intelectuale. În seara asta, femeile nu vor juca cărți. Vor dansa.

Fosbury își scărpină ceafa.

– Asta fac uneori vinerea. Dansează. Dar între ele. Nu ne spun să mergem și noi.

Colin oftă greoi și își masă nasul.

– Nu o să așteptăm să ne cheme ele, Fosbury. Arătă apoi spre Dawes. Tu. Cum inviți o femeie la dans?

Fierarul ridică din umeri.

– Nu o fac. Nu dansez.

Finn ridică mâna.

– Eu știu! Am auzit-o pe Sally spunând asta în oglindă. „Pot să am plăcerea acestui dans?“

Băiatul făcu un gest teatral și o plecăciune.

– Greșit, spuse Colin. Toți ați greșit. Apoi ridică tonul. Fiecare bărbat să repete după mine. „Cred că dansul ăsta e pentru mine.“

Bărbații mormăiră cuvintele.

Jalnic.

Colin își scoase pistolul cu țeavă dublă, trase piedica, îl ridică la nivelul umărului și trase în aer. Zgomotul puternic atrase atenția grupului.

– Spuneți asta cu convingere. „Cred că dansul ăsta e pentru mine.“

Bărbații tușiră și se foiră, spunând:

– Cred că dansul ăsta e pentru mine.

– Mai bine. Încercați asta: Părul tău e un râu de mătase. Când fu întâmpinat de priviri derutate, Colin explică: Prima replică o aduce în brațele voastre. Dacă vreți să cuceriți o femeie ca s-o duceți în pat, aveți nevoie de mai multe cuvinte frumoase. Acum repetați după mine. Părul tău e un râu de mătase.

– Părul tău e un râu de mătase, spuseră ei.

– Așa mai merge. Bărbatul se opri, gândindu-se. Acum asta. Ochii tăi strălucesc ca diamantele.

Bărbații repetară, de data asta ceva mai vioi.

– Sânii tăi sunt niște sfere de alabastru.

– Ce? obiectă Rufus. Ce prostie! Eu nu spun așa ceva.

– Ai ceva sugestii mai bune?

– De ce nu poți să spui pur și simplu că are niște țâțe frumoase?

Colin de uită la Keane.

– Părinte, acoperă-ți urechile.

Bărbatul chiar făcu asta.

Colin mormăi. Sări de pe ladă și se apropie de Rufus.

– Ascultă-mă bine, puștiule. Nu o să începi să vorbești despre țâțe, e grosolan. Femeilor nu o să le placă, mai ales dacă nu sunteți în miezul pasiunii. Pe de altă parte, în funcție de femeie, e posibil să îi placă. Dar când scopul tău e seducția, nu ai cum să dai greș cu sferele de alabastru.

– E foarte greșit ce spui. Thorne își încrucișă brațele. Alabastrul e rece și tare. Nu știu ce fel de sâni ai sărutat tu, dar mie-mi plac femeile

din carne și oase. Nu ai ceva mai bun?

– Bineînțeles că am, dar nu o să-mi risipesc cele mai bune replici pe voi.

Ridică pistolul și trase a doua oară în aer.

– Îndreptați-vă, trageți umerii înapoi și spuneți tare, cu mândrie. Sânii tăi sunt niște sfere de alabastru.

Fu nevoie de câteva încercări, dar Colin reuși să audă grupul repetând replica într-un mod satisfăcător.

– Foarte bine, spuse el, în timp ce se plimba în fața lor. Acum, în privința recompenselor. Bere. Lovi cu pumnul un butoi mare. Cu gheata mișcă o ladă din apropiere. Vin. Făcu o pauză, pentru efect dramatic, și împinse un butoi din proviziile personale ale lui Bram. Whisky.

– Ce o să facem cu toate astea? întrebă Rufus.

– O să ne lustruim ghetele, zise Colin sec. O să le bem, evident. În seara asta, o să mâncăm, o să bem, o să petrecem și o să facem dragoste cu femeile noastre. Dar stați un pic. Asta nu e tot.

Păstrase semnul pentru final. Petrecuse toată noaptea lucrând la chestia asta, la lumina torței. Nu pentru că îi plăcea neapărat să sculpteze în lemn, ci pentru că alternativa era o altă noapte nedormită pe paletul lui rece și incomod. După aproape o săptămână departe de Londra, era înfometat după un corp cald și un somn bun.

În seara asta, miza nu erau numai principiile. Trebuia să găsească o femeie și încă repede.

– Și cu asta, bărbați, vă dau înapoi taverna.

Apoi dezvălui un semn pictat pe o bucată de material.

Capitolul 15

Bram se trezi cu lumina arzătoare împungându-l prin pleoape. Cineva îi puse un pahar rece în mână. Nu putea nici măcar să deschidă ochii și să vadă cine era sau să analizeze conținutul paharului. După ce îl mirosi atent, bău. Era apă. Apă proaspătă. Cel mai delicios lucru pe care-l gustase vreodată. Ar fi bombănit niște cuvinte de mulțumire, dar limba îi era prea greoaie. Nu o putea convinge să se miște.

O mână îi veni în ajutor și trase perdelele. Întunericul îl acapară, trăgându-l înapoi pe perne și la somn.

Când se trezi din nou, lumina tăioasă dispăruse. Dădu la o parte cearceafurile și se sprijini pe un cot. Era singur în dormitor. Camera era luminată de o singură lumânare.

Se frecă la ochi, se ridică și își așeză picioarele goale pe podea. Cât timp trecuse? Se uită la ceasul de pe noptieră. Era șapte jumătate. Dar dacă așa era, soarele ar fi trebuit să lumineze. Decât dacă…

Decât dacă era din nou seară. Miercuri seara. Își masă tâmplele, care-l dureau. La naiba! Pierduse o zi întreagă.

Haina lui de ofițer atârna într-un cuier, aproape de ușă. Așezate pe un scaun în apropiere erau o cămașă, pantaloni și vesta. Le recunoscu ca fiind ale lui, dar nu erau cele pe care le purtase cu o zi în urmă. Probabil Thorne venise, îi luase hainele ude și le înlocuise cu cele noi.

Așezat pe marginea saltelei, își testă genunchiul, flexându-l și îndreptându-l. În mod remarcabil, piciorul nu îl durea mai tare după ziua în care mărșăluise. De fapt, era chiar mai bine. Nu știa dacă să atribuie acest lucru alifiei Susannei, poțiunii ei toxice, atingerii liniștitoare sau somnului. Orice era, Susannei trebuia să-i mulțumească.

Cu o forță subită și viscerală, o amintire îl trase înapoi în urmă cu 20 și ceva de ore. El era în pat, iar ea era sub el. Îi ținea sânul voluptuos în mână, iar degetele ei îl mângâiau pe spate, adormindu-l.

Fusese copleșit de emoție, tras sub apă de vârtejul său violent. Excitat de atingerea ei, alinat de cuvintele ei șoptite, atinse de secretele pe care i le mărturisise Susanna. Se simțise aproape de ea, în toate modurile posibile.

Din reflex, își trecu ambele mâini prin păr, ca să-l aranjeze într-o coadă. Însă degetele nu-i atinseră decât bandajul din jurul capului și părul care scăpase de foarfeca ei ziua anterioară.

Femeia asta îl schimba.

După ce bău un pahar cu apă, profită de existența chiuvetei și a săpunului. Se uscă apoi cu un prosop și se îmbrăcă în haine curate. După două zile în care stătuse întins în pat, trebuia să se radă, dar asta putea să mai aștepte. Își verifică rapid nodul lavalierei în oglinda mică și ieși din cameră.

Summerfield era bine amenajat, dar nu era o casă mare. Găsi repede scările și le coborî rapid, încrezător că avea să găsească bucătăria în apropiere. Eticheta și decența îi cereau să o caute pe Susanna și să-i mulțumească pentru grijă și ospitalitate, dar i-ar fi prins bine să facă asta după ce mânca ceva. Stomacul îi chiorăia de foame și era amețit din cauza asta. Nu se cădea să ajungă la castel, doar ca să leșine iar în fața oamenilor lui.

– Rycliff, tu ești?

Întrebarea îl opri pe coridor.

– Sir Lewis?

Bărbatul scund și voinic intră pe o ușă, purtând un șorț de piele și ștergându-și mâinile pe o cârpă. Puținele șuvițe de păr argintiu pe care le mai avea erau îndreptate în toate direcțiile.

– Îmi cer scuze, zise, arătând spre înfățișarea sa. Am lucrat în laboratorul meu.

Bram încuviință, însă gestul îi provocă durere.

Sir Lewis băgă cârpa cu pete de grăsime în buzunarul șorțului.

– Susanna a menționat că te-a pus în carantină în casă. Privirea albastră a bătrânului se îndreptă spre coroana de bandaje a lui Bram. Te simți mai bine?

– Da. Își înclină capul și se uită dincolo de bărbat, spre un spațiu mare, luminat de felinare. Ăsta e laboratorul?

– Da, da. Ochii lui Sir Lewis scăpărară când întoarse capul să se uite în cameră. Intră să vezi, dacă vrei.

– Nu vreau să te deranjez.

– În nici un caz, în nici un caz.

Bram intră în cameră și se aplecă, să nu dea cu capul de prag. Camera fusese la un moment dat spălătorie de vase sau de haine. Podeaua era din tablă veche, nu parchet de lemn, ca pe coridor. Cărămizi expuse acopereau pereții. O fereastră mare, înaltă, ocupa cea mai mare parte a zonei de sud a camerei, lăsând înăuntru o strălucire mov a luminii care dispărea.

Pe pereți, tot felul de arme erau fixate în cârlige. Nu numai pușți standard și pistoale pentru dueluri, dar și espingole, arcuri… Deasupra ușii era atârnat un buzdugan antic cu țepi.

– Dacă vrei, pot să-ți arăt holul medieval mai târziu, spuse Sir Lewis.

Scuturi, zale și tot așa. Nu vin foarte mulți bărbați tineri la Summerfield, dar cei care vin, mereu sunt interesați să le vadă.

– Nu am nici un dubiu în privința asta.

Bram începea să înțeleagă de ce Susanna Finch rămăsese necăsătorită. Casa asta i-ar fi pus pe fugă până și pe cei mai îndrăzneți pretendenți.

Tresări când se gândi la Susanna. Își întoarse privirea spre o placă din mahon aflată deasupra căminului. Pe ea se afla o pereche de pistoale lustruite. Pistoale exact ca acela pe care Bram, împreună cu fiecare ofițer din armata britanică, le purtau ca armă personală.

Pistoale Finch. Modelul standard de decenii deja.

Scundul și excentricul Sir Lewis Finch era, în propriul său fel, unul dintre cei mai mari eroi ai Angliei. Bram nu ar fi exagerat dacă spunea că îi datora acestui bărbat propria viață. De asemenea, îi datora lui Sir Lewis și noul său titlu, oportunitatea de a forma o miliție și această șansă slabă de a se întoarce la comandă. Și el petrecuse ziua anterioară tăvălindu-se cu singura fată a acestuia. Asaltând-o în golf. Lipind-o de pat cu membrele lui goale și pipăind-o.

La naiba cu tot. Susanna merita să fie tratată mai bine. Sir Lewis merita să fie tratat mai bine. Iar Bram merita probabil să se uite pe țeava unui pistol Finch. Cumva, trebuia să-și controleze dorința și să se concentreze din nou la misiunea lui. Dacă conținuturile amenințătoare ale acestei camere nu-l ajutau în aceste obstacole, nimic nu avea s-o facă.

Își trecu o mână peste față și-și mută privirea de la armele care decorau pereții, uitându-se la mobila din cameră. Sub fereastră era o masă lungă de lucru, acoperită cu unelte de sudat, dispozitive de măsurat, pile și nu numai. Pe un birou mai mic, găsi un mecanism de flintă dezasamblat. Arăta ca flinta standard de la majoritatea puștilor, doar că ciocanul avea o formă neobișnuită.

– Pot? întrebă el, întinzându-se după el.

– Sigur că da.

Bram ridică flinta și o întoarse în mâini, inspectând mașinăria complexă.

– E o piedică îmbunătățită pentru pușcă, spuse Sir Lewis. Cred că aproape am perfecționat-o. Dar pentru moment, am lăsat-o deoparte, ca să lucrez din nou la afurisitul de tun. Îmi bat capul cu el de ani întregi.

– Un tun? Bram observă modelul din lemn de pe masa de lucru. Povestește-mi despre el.

Sir Lewis își ciufuli părul și scoase un sunet frustrat.

– M-am tot jucat cu ideea asta de decenii întregi. E un tun cu țeava ghintuită.

Bram fluieră, impresionat. Toate tunurile aveau țevi netede. Erau varianta din artilerie a muschetelor. Aveau o rază decentă și putere, dar acuratețe mediocră. Însă dacă tunul putea fi canelat înăuntru, ca țeava

unei puști, proiectilele sale nu numai că ar zbura mai repede și mai departe, dar și ținta lor ar fi mult mai precisă. Un tun cu țeava ghintuită ar oferi armatei britanice un avantaj în orice situație de asediu. Putea fi elementul lipsă de care Wellington avea nevoie ca să-l dea pe Napoleon afară din Spania.

– Cred că am încercat zeci de variații ale modelului, spuse Sir Lewis, arătând spre tunul în miniatură de pe masă. Și sute de concepte, care n-au părăsit niciodată faza de proiect. Dar am o senzație bună legată de ăsta. Atinse modelul. Ăsta e. O simt în oasele mele bătrâne.

Bătrânul îi zâmbi lui Bram.

– Te înțeleg, Rycliff, mai bine decât ai cum să știi. În felurile noastre, amândoi suntem bărbați de acțiune, cu un scop. Nici unul nu e pregătit să se retragă încă. Știu că e dificil, să fii blocat în satul ăsta mic și ciudat, în timp ce țara e în război. Trebuie să fie o tortură pentru tine.

– Tortură e cuvântul potrivit.

O tortură dulce, pistruiată, de cel mai dulce fel.

– Susanna mea îți face probleme?

Bram se înecă. Simți cum fața i se încălzi când tuși în mănușă.

– Nu-ți face griji, poți să fii sincer cu mine. Sir Lewis îl bătu pe spate. Draga de ea, are intenții bune, dar știu că are tendința să exagereze. E isteață, așa că tot satul se bazează pe sfaturile ei. Îi place să ajute.

Da, își spuse Bram. Începea să înțeleagă că pe Susanna Finch o motiva să-i ajute pe cei din jur. Fie că asta însemna că ofere mâncare, încurajări, alifie vindecătoare sau cea mai dulce și mai generoasă îmbrățișare la care putea să viseze un bărbat.

„Nu trebuie să mă ataci de fiecare dată când vrei să fii atins. Să fii ținut în brațe.“

Bram înghiți în sec, încercând să scape de gustul ei pe care-l avea în gură.

Sir Lewis continuă:

– Dar fiica mea nu înțelege mereu nevoia unui bărbat de a fi util. De a munci pentru scopurile lui. Își întinse brațele, arătând spre camera de lucru. Susanna ar prefera să renunț cu totul, dar nu pot să fac asta, nu înainte să-mi dau ultima suflare. Știu că mă înțelegi.

– Da, încuviință Bram.

Bram îl înțelegea perfect pe Sir Lewis și se simțea ușurat să se fie, în sfârșit, înțeles. În lunile care trecuseră de la rană, nici unul din colegii lui și nici măcar superiorii, nu-i înțeleseseră determinarea fermă de a se întoarce la comandă. Toți păreau să creadă că Bram ar fi trebuit să fie mulțumit, ba chiar recunoscător, să se pensioneze și să-și vadă de restul vieții. Nu păreau să înțeleagă că asta era viața lui.

– Pentru bărbați precum noi, nu e îndeajuns să trăim pur și simplu. Trebuie să lăsăm o moștenire în urmă – Sir Lewis atinse macheta tunului. Tunul ăsta o să fie al meu. Chiar dacă sunt bătrân și chelesc, cea mai mare invenție a mea nu a fost încă dezvăluită.

Privirea lui albastră o întâlni pe a lui Bram.

– Și chiar dacă ești rănit, știu că încă nu ți-ai dus cele mai mari bătălii. Vreau să-ți ofer toate șansele posibile. Le-am scris generalilor Hardwick și Cummings și i-am invitat să participe la inspecție. Sunt sigur că vor vedea ce văd și eu. Că ești fiul tatălui tău. Un bărbat care nu o să rămână șchiop. Mai mult ca sigur că vor fi de acord că Anglia are nevoie de tine înapoi la comandă.

Emoția îl sugrumă.

– Sir Lewis, nu știu ce să spun. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

Asta era o minciună. Bram știa exact cum să-i mulțumească omului și avea să facă asta ținându-și capul pe umeri, făcându-și datoria, șlefuind miliția până la perfecțiune și stând departe de Susanna Finch.

Ceasul de pe perete anunță ora opt.

– Vrei să iei cina, Rycliff?

Stomacul lui Bram răspunse în locul lui, tare.

– Apreciez invitația, dar nu sunt îmbrăcat potrivit.

– Nici eu. Sir Lewis râse și arătă spre propria lui îmbrăcăminte neîngrijită. În casa asta nu ținem la etichetă, Rycliff.

– În cazul ăsta, spune-mi pur și simplu Bram.

– Bram să fie. Bărbatul își desfăcu șorțul și îl puse deoparte. Apoi îl bătu pe Bram pe umăr. Hai să mergem să găsim ceva de mâncat, fiule.

Bătrânul îl invită să iasă din camera de lucru, pe coridor și pe scări.

În timp ce se plimbau prin casă, panouri bogate, închise la culoare îl întâmpinară pe Bram dintr-o cameră în alta, iar căldura colectivă a zeci de lumânări părea să i se strecoare în oase. Din copilărie nu mai locuise într-o casă ca asta. De ani întregi, își odihnea oasele obosite de campanii în corturi, barăci și-n cartierele ofițerilor. Apoi în paturi de spital și, într-un final, în camerele simple ale burlacilor din Londra. Mereu evitase reședințele familiale precum Summerfield, pentru că erau mai mult decât case. Erau cămine și nu erau pentru el. Îl făceau să se simtă nelalocul lui și îi provocau o durere stranie pe dinăuntru.

– Susanna o să fie încântată să ne vadă, indiferent ce purtăm, spuse Sir Lewis. Majoritatea serilor nu ajung deloc în sala de mese. Mereu mă bate la cap să mănânc mai mult, să am grijă de mine.

Bram inspiră adânc și expiră lent, încercând să-și scoate toate gândurile despre Susanna din minte, corp, inimă și suflet. Cina era momentul perfect. Un cadru complet civilizat, supravegheat, în care să o vadă, să converseze cu ea și să învețe să se poarte ca un om normal în prezența ei, și nu ca o bestie care saliva. Comportamentul lui din ultimele zile fusese condamnabil. Sub haina lui de luptător, era un gentleman înnăscut. Cumva, uitase asta printre toți acei pistrui, dar era momentul să se poarte ca atare, dacă nu voia să distrugă șansa asta la izbăvire și de a-i intra în grațiile lui Sir Lewis.

– Am ajuns.

Sir Lewis îl conduse pe Bram în coridor și trecură de un set de uși

duble cu lambriuri, anunțând tare:

– Susanna, avem un invitat în seara asta. Ar fi bine să mai ceri un set de tacâmuri.

Acum începea, se gândi Bram. Va lua cina. Va folosi furculițele corecte. Va purta cu ea o conversație care nu include cuvintele „piele“, „lins“ și „butoi cu pulbere“. Avea să-i mulțumească pentru ospitalitate și pentru ajutorul dat. Apoi îi va săruta mâna și va pleca.

Și nu o va mai atinge pe Susanna Finch din nou. Era absolut hotărât în privința asta.

Până dădu colțul.

Bram făcu un pas greșit. Vederea i se începoșă la margini. Era convins că avea să leșine, iar amețeala lui nu avea nimic de-a face cu rana lui recentă la cap sau a faptului că-i era foame. Avea de-a face numai cu ea.

Lăsând la o parte costumul de baie hidos și pantalonii bărbătești, nu o văzuse purtând altceva decât o rochie simplă de zi. În seara asta însă, Susanna era îmbrăcată pentru cină, într-o rochie din mătase violet, cu mărgele. Paharele de vin din cristal de pe masă reflectau lumina lumânărilor, formând săgeți luminoase, care aruncau străluciri în toate direcțiile. Acestea se oglindeau în fiecare perlă cusută în brâu, în fiecare panglică împletită prin părul ei prins în coc. În timp ce tânăra aranja o cută a feței de masă, șuvițe atent ondulate îi încadrau fața și îi mângâiau panta pală a gâtului.

– Lord Rycliff.

Tânăra se îndreptă și-i aruncă un zâmbet timid.

Bram nu putea să vorbească. Susanna arăta…

Frumoasă, probabil asta ar fi trebuit să spună. Dar „frumoasă“ nu era un cuvânt destul de puternic. Nici uimitoare, uluitoare sau devastatoare, deși ultimul era cel mai apropiat de adevăr.

Înfățișarea ei exterioară era numai o parte din efect. Ce îl atrăgea era invitația implicită a posturii ei, vocea și ochii ei albaștri minunați. Arăta ca și cum îl așteptase. Nu numai în seara asta, ci în fiecare noapte.

Susanna arăta ca și cum era acasă pentru el.

– Mă bucur să te văd treaz, spuse ea.

– Serios?

– L-ai adus pe tata la masă și e numai opt și cinci. În casa asta, e un mic miracol.

Sir Lewis râse.

– Iar acum că sunt aici, trebuie să te implor să mă scuzi pentru o clipă. Mă duc să mă spăl înainte de cină, zise el, ridicându-și mâinile lucrate.

Bătrânul ieși din cameră, iar cei doi rămaseră acolo, privindu-se.

Susanna tuși.

– Te simți bine?

– Nu știu, răspunse el.

Ăsta era adevărul. Nu era sigur de nimic în acel moment, cu excepția faptului că ghetele lui îl purtau acum singure. Lăsând la o parte toate rezoluțiile lui caste și respectul pe care-l avea față de Sir Lewis., pur și simplu nu putea să facă altceva. Orice era între ei, îi cerea loialitatea într-un mod puternic, visceral. Să o nege ar fi părut o dezonoare.

Bram o privi roșind când se apropie. Îi oferea confort să știe să și el avea un efect asupra ei. Se întinse după mâna ei, care se odihnea pe fața de masă.

– Nu porți mănuși în seara asta? întrebă el, plimbându-și degetul peste pielea ei catifelată, protejată, trasându-i fiecare deget și legăturile delicate dintre ele.

Susanna dădu din cap.

– Nu le-am purtat deloc toată ziua. Am vrut, dar am tot uitat.

Bram alunecă în privirea ei și se plimbă în ea pentru o mică eternitate.

– Eu… începu el.

– Tu… zise ea.

„La naiba cu vorbele“, se gândi el, în timp ce o luă de talie. „La naiba cu tot!“ Dacă aveau împreună doar câteva momente, nu putea să el risipească. Mătasea rece îi tachină palma când o trase aproape. Inspiră adânc, iar simțurile îi explodară când îi simți parfumul unic, esențial.

– Bram, șopti ea. Nu putem.

– Știu.

Apoi Bram își înclină capul și o sărută. Gura ei se înmuie sub a lui, voluptuoasă și primitoare. Sărutul ei era tandru și dulce și în acel moment tăcut, furat, merita orice risc.

Pași ușori se auziră pe coridor și cei doi se îndepărtară.

O tânără intră în cameră, urmată de un servitor care-și cerea scuze.

– Domnișoară Finch! Domnișoară Finch, trebuie să vii imediat.

Fata se opri, ca să respire, iar Bram o recunoscu ca fiind una din tinerele de la Queen’s Ruby. Una din cele mai tăcute, al cărei nume nu-l aflase încă.

– Sunt probleme în sat, zise ea.

Susanna traversă camera într-o mișcare rapidă și fermă.

– Ce e, Violet?

– O, domnișoară Finch, nu o să-ți vină să crezi. Am fost invadate.

Fuseseră invadate.

Minerva își atinse ochelarii cu un deget. Știa că trebuia să îi poarte, nu se ducea nicăieri fără ochelarii ei, dar în acel moment, nimic din raza ei de vedere nu era clar. Liniile realității deveniseră neclare, iar lumea pur și simplu nu mai avea sens.

În urmă cu un sfert de oră, femeile stăteau jos și jucau cărți la Blushing Pansy. Așezată la masa de la geam, cu mama și surorile ei, Minerva începuse să amestece cărțile de joc.

Apoi, înainte să le împartă pentru prima rundă, bărbații veniseră fără avertisment, aducând cu ei ce păreau să fie numeroase sticle cu alcool și preludiul pentru haos.

Perdelele din dantelă și semnul aurit pentru Blushing Pansy fuseseră date jos și în locul lor, fuseseră puse o sabie antică și un set de coarne de cerb, deasupra șemineului. Iar afară, deasupra ușii, era atârnat un semn nou.

– Ce scrie? întrebă mama ei, uitându-se pe geam.

Minerva privi peste ochelari.

– The Rutting Bull[8].

– Dumnezeule, șopti Diana.

Femeile înghețară toate unde erau, neștiind cum să reacționeze. Care era eticheta potrivită, când civilizația se prăbușea în jurul ei? Nici măcar cartea Mrs. Worthington's Wisdom nu acoperea genul ăsta de situație.

Lordul Payne se urcă pe micul podium, unde era în centrul atenției. Nu era o surpriză. Acolo unde erau strânse femei, acel bărbat mereu era în centrul atenției. Minerva îl detesta. Dacă Diana voia să se căsătorească, merita mult mai mult decât un crai arogant și plin de el. Din păcate, mama lor părea să-l fi acceptat deja ca viitor ginere.

– Femei din Spindle Cove, anunță Payne, regret să vă informez că ceainăria Blushing Pansy e închisă în seara asta.

Un zumzet de confuzie și șoc le acapară pe femei.

– Însă e marea mea plăcere să anunț că taverna The Rutting Bull e deschisă pentru afaceri.

Bărbații izbucniră în urale.

– O să se bea. O să se danseze. O să se joace zaruri și o să fie dezmățuri de tot felul. Doamnelor, ați fost avertizate. Plecați acum sau trăiți din plin momentul.

Un bărbat pe care nu-l recunoscu, unul din fermieri, sau probabil un pescar, scoase o vioară uzată. Așeză arcușul pe corzi și începu să cânte o melodie country sălbatică.

Ceilalți bărbați nu pierdură nici ei timpul și dădură la o parte mesele și scaunele, așezându-le la marginea camerei. În unele cazuri, cu câte o femeie pe ele. Fierarul se apropie de masa lor. Cu un semn scurt și o privire intensă, tăcută, bărbatul luă masa cu o mână și o ridică cu totul, scoțând-o afară.

– Dumnezeule, spuse Diana, când cineva îi puse o carafă plină în mână. Tânăra mirosi conținutul, apoi îi dădu băutura Minervei. Asta e bere, Min?

Tânăra luă o gură.

– Da.

Domnișoara Kate Taylor fu chemată la pian. Câteva tinere se luară de mâini și plecară, jurând că aveau să se ducă s-o ia pe domnișoara Finch.

– Ar trebui să plecăm, spuse Diana.

– Nu înțeleg, zise Charlotte, ridicându-și vocea deasupra muzicii. Ce se întâmplă?

– Oportunitatea, dragele mele. Fața mamei lor se lumină ca un foc de tabără. Asta se întâmplă. Și să nu vă treacă prin cap să plecați. O să stăm aici. Zâmbește, Diana. Vine.

Lordul Payne traversă agitația, îndreptându-se direct spre grupul lor.

– Doamnă Highwood. Făcu o plecăciune adâncă, aruncându-le surorilor blonde un zâmbet luminos. Domnișoară Highwood. Domnișoară Charlotte. Cât de minunat arătați în această seară! Într-un final, se întoarse spre Minerva și-i aruncă un zâmbet rece. Dacă nu e chiar ucigașa uriașului local, domnișoara Minerva.

Tânăra îl fixă cu privirea.

– Mă cheamă Minerva.

– Așa e. Ai venit înarmată în seara asta? Cu altceva decât privirea tăioasă?

– Din păcate, nu.

– În cazul ăsta. Întinse mâna spre Diana. Domnișoară Highwood, cred că dansul ăsta e al meu.

Când Diana nu acceptă imediat, mama lor interveni.

– Ce aștepți, Diana? Permisiune? Bineînțeles că poți să dansezi cu lordul Payne.

În timp ce perechea înainta spre centrul ringului de dans, Minerva își înghionti mama.

– Nu poți să-i dai voie să danseze. Nu așa. Cum rămâne cu astmul ei?

– Prostii. Nu a mai avut un atac de foarte mult timp. Iar domnișoara Finch spune mereu că exercițiile o ajută. Dansul îi prinde bine.

– Nu știu despre dans, dar lordul Payne nu e bun pentru ea. În nici un fel. Nu am încredere în el.

Unul din gemenii Bright apăru în raza ei de vedere, atrăgându-i atenția. Acesta făcu o plecăciune emoționată în fața lui Charlotte.

– Domnișoară Charlotte, părul tău e un râu de diamante și ochii tăi sunt sfere de alabastru.

Minerva nu se putu abține și izbucni în râs.

– Charlotte, ai cataractă?

Amărâtul de băiat se înroși și-și întinse mâna.

– Vrei să dansezi?

Charlotte aruncă o privire scurtă spre mama lor, pentru permisiune, și se ridică de pe scaun.

– Aș fi onorată, domnule… Care ești tu?

– Sunt Finn, domnișoară. Dar dacă o să te calc pe picioare, sunt Rufus. Tânărul zâmbi și întinse mâna.

Cei doi li se alăturară dansatorilor.

Minerva se uită la mama ei.

– Acum o lași pe Charlotte să danseze? Abia dacă are 14 ani!

– E numai pentru distracție. Și e un dans local, nu un bal de la

Londra. Ai grijă, Minerva, spuse mama ei. Se vede că ești invidioasă.

Tânăra pufni. Nu era invidioasă. Deși, în timp ce din ce în ce mai multe perechi se formau în jurul ei, începea să se simtă singură din ce în ce mai clar. Era o senzație familiară.

– Ți-am tot spus, Minerva. Dacă ți-ai ciupi puțin obrajii și ți-ai scoate ochelarii ăia, ai fi…

– Aș fi oarbă ca un liliac, mamă.

– Dar un liliac atrăgător. Sunt numai ochelari. Ai de ales, să îi porți sau nu.

Minerva oftă. Poate într-o zi va vrea să atragă atenția unui bărbat, dar nu unuia a cărui părere despre ea putea să fie influențată doar de o mică alterare a înfățișării. Dacă avea să se căsătorească, voia un bărbat cu creier și de substanță. Nu voia aristocrați vanitoși, oricât de suave erau cuvintele lor sau cât de diavolesc de seducătoare le erau zâmbetele.

Dar o ustura să se simtă mereu respinsă de bărbați precum lordul Payne, fără să aibă șansa de a-i respinge prima.

Își ridică halba de bere și luă o înghițitură mare. Apoi se ridică de pe scaun, hotărâtă să nu stea și să facă pe timida.

– Unde te duci, Minerva?

– Așa cum ai spus, mamă. M-am hotărât să văd această întrerupere neplănuită ca pe o oportunitate.

Trecând prin mulțimea din ce în ce mai agitată de dansatori și băutori, Minerva se îndreptă spre ieșire. În acea după-amiază, plecase în mijlocul compunerii unei scrisori importante, și avea de gând să o termine. Membrii Societății Geologice Regale aveau nevoie de o ajustare în gândire.

Până la urmă, toți erau bărbați.

Taurul în călduri

Capitolul 16

Susanna ieși în grabă din casă, ridicându-și fusta și pornind pe drum.

– Putem să luăm trăsura, zise Bram, care o prinse din urmă. Sau putem să călărim.

– Nu avem destul timp. Așa e mai rapid.

Adevărul era că se bucura că avea ocazia să alerge. Erau prea multe cuvinte nerostite între ei, atâtea emoții pe care nu era pregătită să le înfrunte. Se uită în direcția lui, întrebându-se dacă-l durea genunchiul. Știa că nu era cazul să deschidă discuția. Bram oricum nu ar fi recunoscut.

Dar Susanna încetini puțin.

Pe măsură ce se apropiau de centrul satului, auzi niște urale în depărtare. Nu avea nici un dubiu care era sursa vacarmului. Împreună, trecură de biserică și traversară piațeta.

– Să fiu al naibii!

Bram se opri lângă ea, respirând greu.

Susanna se uită la semnul aflat deasupra ușii ceainăriei.

– The Rutting Bull? Ce înseamnă asta?

– Eu știu ce înseamnă. Înseamnă că bărbații au făcut din nou taverna a lor.

– Ceainăria noastră, vrei să spui.

– Nu în seara asta. Bram zâmbi, dând din cap. Ha! Mai mult ca sigur că toată chestia asta a fost pusă la cale de Colin. Dar mă bucur să văd că au avut inițiativă.

– Nu e amuzant! Susanna își puse mâinile-n șold. Știai că plănuiesc asta?

Când îi auzi tonul acuzator, postura lui Bram deveni defensivă.

– Nu, nu știam. Am petrecut ultimele mai bine de 30 de ore inconștient. Cineva mi-a dat destul laudanum cât pentru un cal.

– Ba nu, Bram. Cineva ți-a dat cantitatea potrivită, iar corpul tău epuizat a profitat de ocazie ca să se odihnească. Aveam grijă de bunăstarea ta, iar acum am grijă de bunăstarea prietenelor mele. Susanna arătă spre ceainărie. Trebuie să oprim asta. Fetele dinăuntru nu

sunt obișnuite cu genul ăsta de atenție. Vor presupune mai mult decât ar trebui.

– Tu ești cea care gândește prea mult. Dansează puțin și beau ceva.

– Exact. Pentru un bărbat ca tine, e doar un chef nevinovat. Dar ele sunt niște femei delicate, care au stat la adăpost până acum. Inimile și speranțele lor sunt vulnerabile. Prea vulnerabile. Ca să nu mai pomenesc de reputațiile lor. Trebuie să intervenim.

Împreună, se uitară la ceainăria-devenită-tavernă. Muzica tare și râsetele plutiră spre ei odată cu briza, împreună cu sunetul clinchetului de pahare.

– Nu. Bram dădu din cap. Nu o să opresc asta și nici tu nu o s-o faci. Ce se întâmplă acolo e important.

– Beția publică e importantă?

– Da, ocazional. Mai mult de atât, e vorba de camaraderie. De frăția dintr-un grup de soldați și de datoria pe care aceștia trebuie s-o îndeplinească. Totul e important. Se numește mândrie, Susanna, iar acei bărbați îi simt gustul pentru prima oară de mult timp.

– Cum adică, acum simt gustul? Toți sunt bărbați decenți, onorabili. Sau cel puțin erau.

– Fii serioasă! Înainte să ajung în satul ăsta, tu și minionii tăi în rochii i-ați redus la repararea lănțișoarelor și glazurarea prăjiturilor. Nu înțelegi. Bărbații au nevoie de un scop, Susanna. De un scop care să merite. Unul pe care să-l simțim în adâncul sufletului și în stomac, nu numai în minte.

– Bărbații au nevoie de un scop? Tânăra oftă, exasperată. Nu înțelegi că și femeile sunt la fel? Tânjim să avem propriile noastre țeluri și realizări, propria comunitate. Și există puține lucruri în care putem să găsim asta, într-o lume condusă de sexul opus. Oriunde mergem, suntem guvernate de regulile bărbaților, trăim la mila mofturilor masculine. Dar aici, în acest mic colț de lume, suntem libere să fim cele mai bune și mai adevărate versiuni ale noastre. Spindle Cove e al nostru, Bram. O să lupt până la ultima suflare ca să nu distrugeți asta. Și nevoile femeilor sunt importante.

Bram își puse mâinile peste ale ei, trăgând-o departe de clădiri, pe iarbă. Peste puțin timp, o ascunsese sub frunzișul unei sălcii bătrâne. Susanna mereu adorase acest copac și modul în care ramurile sale protectoare și joase creau o lume separată. Un adăpost verde, proaspăt, care lăsa să intre destul soare, dar care ținea la depărtare ploaia. Mereu se simțise confortabil și în siguranță sub ramurile sale.

Până acum. Licărirea înfometată din ochii lui era un pericol în sine. Când vorbi, vocea lui se întunecă. Tot orizontul se întunecase.

– O să-ți spun ce e cel mai important. Asta e. Nu femeile, nici bărbații, ci ce există între doi oameni care au mai multă nevoie unul de celălalt decât au de aer. Poți să mă contrazici cât vrei, dar nu poți să te împotrivești legăturii dintre noi. Știu că simți și tu.

Bram își încordă bicepșii, lipindu-i corpul de peretele solid de mușchi și căldură.

O, da, sigur că și ea simțea asta. Senzația fierbinte, electrică, îi pulsa prin tot corpul, până în vârful degetelor și la rădăcina părului. Din cauza ei, era udă între coapse.

– Asta e important, spuse el. E cea mai vitală și incontestabilă forță a Creației. Nu poți să privezi un sat întreg de asta doar pentru că ți-e frică să pierzi controlul.

Susanna izbucni în râs.

– Mie mi-e frică să pierd controlul? Bram, te rog!

Asta venea de la un bărbat atât de disperat să dea ordine cuiva, oricui, că plătea salarii exorbitante unor păstori și pescari, doar ca să mărșăluiască la comanda lui. În plus, bombardase o turmă de oi.

El era cel căruia îi era frică să piardă controlul. El era cel terifiat până în adâncul sufletului. Iar ea era fericită să-i reamintească toate astea, poate chiar să recunoască faptul că i se părea ciudat de înduioșător, asta dacă i-ar permite să-și folosească buzele și limba.

Dar nu. Bărbatul ăsta imposibil trebuia să le cucerească și pe acelea.

Bram o copleși cu un sărut atât de sălbatic și necruțător, că nu avu de ales și cedă.

Gura i se relaxă, iar limba lui alunecă între buzele ei, cercetând-o în profunzime. Susanna acceptă provocarea, parându-i atingerile cu ale ei, bucurându-se de modul în care se luptau de la egal la egal. Bram gemu, satisfăcut, iar ea zâmbi. Se părea că se pricepe la asta. Adora modul în care Bram scotea la suprafață noi puncte forte din ea. Talente pe care nu știa că le are.

El îi acoperi gâtul cu săruturi, frecându-și șoldurile de ale ei într-un mod delicios și primar.

– Dumnezeule, cât te doresc. Ai idee ce fel de vise provoacă laudanumul?

– M-ai visat?

– Des. O sărută. Intens. O sărută. Acrobatic.

Susanna râse încet și se retrase, ca să-i întâlnească privirea.

– O, Bram. Și eu te-am visat. Toate visele mele au inclus stânci foarte mari și roci foarte abrupte. Îl mângâie pe obraz. Și monștri marini.

Bram zâmbi.

– Mincinoasă mică.

Poate Susanna ar fi trebuit să fie ofensată, dar era prea ocupată să fie stupid de entuziasmată. Nimeni nu îi mai spusese vreodată că era „mică“.

– Și uită-te la tine! spuse el, făcând un pas în spate și trecându-și mâinile posesive peste talia și buzele ei. Nici nu am cuvinte pentru cât de frumoasă ești. Ți-ai pus asta pentru mine, nu-i așa?

– Ce aroganță previzibilă! Mereu mă aranjez pentru cină.

– Da, dar te-ai gândit la mine când te-ai îmbrăcat. Știu asta.

O făcuse. Bineînțeles că o făcuse. Și cu toate că mereu se aranja pentru cină, rareori purta ceva așa frumos. În seara asta, alesese hainele cele mai bune. Nu pentru că plănuise ca el s-o vadă, ci dintr-un motiv mult mai simplu și egoist. Bram o făcuse să se simtă frumoasă pe dinăuntru și i se părea normal ca înfățișarea ei să se asorteze.

– Iar șuvițele astea de păr, care cad ondulate… Și ele sunt pentru mine. Bram îi luă o șuviță în mâini și se jucă cu ea. Habar n-ai cât am ars de nerăbdare să-ți ating părul. E mai catifelat decât am visat.

Atingerea lui coborî pe decolteu, unde dădu mătasea violet într-o parte, ca să dezvăluie argintiul pal al cămășuței ei.

– Ia uite, zise el, în timp ce mângâie marginea frumos tivită. Albă și nouă. E cea mai frumoasă cămășuță a ta, nu-i așa? Ți-ai pus ce e mai bun, pentru mine.

Tânăra încuviință, atât de hipnotizată de șoapta lui joasă, senzuală, că își pierdu capacitatea de a nega.

– Vreau s-o văd. Arată-mi-o.

– Ce?

Doar nu sugera ca Susanna să-și dea rochia jos chiar acolo, în mijlocul satului, pe iarbă.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei, unde se închidea rochia.

– Ți-ai pus-o pentru mine, deci lasă-mă să o văd. Doar cămășuța. Știi cât a trecut de când am văzut o femeie într-o cămășuță albă simplă?

Susannei nu-i plăcu să speculeze răspunsul la acea întrebare. Știa doar că le ura pe fetele dinaintea ei.

Buzele lui se plimbară peste obrazul ei, apoi pe gât. Atingerea bărbii lui îi aprinse simțurile.

– Lasă-mă să te văd. Vreau doar să mă uit.

– Doar să te uiți?

– Poate și să te ating. Dar doar prin cămășuță, îți jur, nimic altceva. O să rămân îmbrăcat. Dacă o să-mi spui să mă opresc, o să mă opresc. Îi înclină bărbia. Poți să ai încredere în mine.

Oare chiar putea? Susanna se trezi încuviințând.

Mâinile lui alunecară de-a lungul coastelor ei și se duseră în spatele rochiei.

– Ăștia sunt nasturi falși?

Fără să aștepte răspunsul ei, îi desfăcu nasturele de sus al bluzei. Apoi altul. Și altul. Corsajul începu să se lase în față. Aerul rece al nopții se revărsă peste pielea ei, întărindu-i sfârcurile.

– Bram. Nu putem să facem asta. Nu aici.

– Vrei să mergem altundeva?

Îi mai deschise un nasture. Mâneca ei stângă alunecă de pe umăr într-un val violet, dezvăluind mai mult din cămășuța albă. Susanna se străduia să respire.

Privirea i se îndreptă spre Blushing Pansy.

– Nimeni nu poate să ne vadă, șopti el, trăgând-o aproape și

sărutând-o pe gât. Sunt toți ocupați în tavernă. Nu te gândi la nimeni altcineva. Acum suntem doar noi doi.

Un alt nasture fu deschis, iar Susanna simți cum rochia cade de pe ea. Bram îi dădu mâneca dreaptă de pe umăr, sărutând-o pe gât. Instinctiv, tânăra își înclină capul, ca să-i ofere mai mult acces. Limba lui lunecă lenește peste pulsul ei, turnându-i foc în vene.

– Bram…

– E în regulă, zise el. E în regulă să vrei asta.

Cuvintele lui îi alinară emoțiile. Cu toate astea, degetele îi tremurau când își scoase brațele din mâneci. După ce le eliberă, corsajul violet din mătase îi alunecă până la șolduri. De la talie în sus, purta numai corsetul și cămășuța.

Mâinile lui atinseră spatele Susannei, unde panglicile corsetului erau prinse într-un nod strâns. Bram bâjbâi un pic când încercă să-l deschidă, ca și cum și mâinile lui era la fel de nesigure. Acel indiciu subtil de incertitudine era liniștitor.

Panglicile alunecară din găuri, iar corsetul îi căzu pe jos. Aerul îi umplu plămânii, amețitor și proaspăt. Bram lăsă corsetul să cadă încet pe iarbă. Odată cu el, se duse și toate încrederea Susannei. Ar fi putut la fel de bine să fie goală, având în vedere cât de vulnerabilă și de expusă se simțea.

– Ce să fac?

Vocea îi tremură.

Respirația lui îi mângâie urechea.

– Respiră. O sărută pe față. Fii aici, cu mine. Fii tu.

Căldura îi înflori în inimă Susannei, copleșindu-i tot corpul.

„Fii tu“, spusese el. Nu voia să fie diferită. Nu voia să fie altcineva. Voia doar să fie ea însăși.

Tânăra îi luă fața în mâini și îl sărută apăsat pe buze. Deoarece acele cuvinte dulci meritau un sărut. Dar cel mai mult, pentru că era ea însăși, și lucrul pe care dorea cel mai mult să-l facă era să-l sărute.

Se scufundară unul în celălalt, aprofundând sărutul în etape lente, senzuale. Limba lui o tachină și provocă, iar ea îi răspunse la fel. Se sărutară lent, aproape jucăuș. Pentru un minut. Apoi treaba deveni serioasă.

– Am nevoie de tine. Bram îi trase rochia în jos, peste șolduri. Toată. Acum.

Susanna îl ajută, foindu-se până când materialul cedă și alunecă jos. Bram o luă de mâini și o ajută să iasă din ea. Apoi făcu un pas în spate, întorcându-se ca să o vadă în cea mai bună lumină. Privirea i se plimbă peste ea. Peste fiecare parte din ea. Sub muselina subțire, sfârcurile erau încordate, arzând după atingerea lui. Cu cât tăcerea se întindea mai mult, cu atât devenea mai nerăbdătoare. Apoi mai nesigură. Cămășuța era subțire, dar era așa întuneric. Cât de mult putea să vadă Bram? îi plăcea ce vedea? Cum se compara cu celelalte fete pe care le mai văzuse

în cămășuțe albe, în urmă cu atât de mult timp?

– Ești minunată. Un oftat îndelung îi scăpă din piept. Atât de minunată. Mulțumesc.

Bram își plimbă degetul pe curba interioară a brațului ei. Când o mângâie peste cicatrice, Susanna își ținu respirația. Dar rănile ei nu-l afectară cu nimic pe Bram.

– Nu știu de ce, dar nu e nimic mai atrăgător în lume decât o cămășuță ca asta, spuse el, în timp ce o mângâia pe umăr și-și așeză degetele pe decolteul ei. Atingerea lui trasă o dâră fierbinte în partea de sus a sânilor ei. E dulce și pură, însă dezvăluie atât de mult. Dantelă, panglici, mătase, blănuri, nimic nu se compară cu asta.

Mâna lui Bram alunecă în jos, mângâindu-i sânul. Susanna înghiți în sec, emoționată. Dar el rămase calm, frământând sfera catifelată cu o presiune atâtătoare și atingând sfârcul întărit cu degetul mare.

Cu o aplecare a capului, Bram își îndreptă atenția spre celălalt sân al ei. Acum îi ținea pe amândoi în mâini, frământându-l pe stângul, apoi pe dreptul, ca și cum îi testa și le compara greutatea. Bărbații erau atât de ciudați. Îi ciupi ambele sfârcuri în același timp, iar Susanna gemu de plăcere, surprinsă. Acoperi sunetul cu un râset agitat.

– Poți cel puțin să mă săruți când faci asta?

– Cu plăcere.

Buzele lui o atinseră pe gât. Iar și iar. Săruturi ușoare, care îi destrămau rezistența, îi distrugeau orice hotărâre. Mâinile i se plimbau peste curbele ei.

– Bram…

– Doar săruturi, șopti el, apoi îi acoperi pulsul agitat cu buzele. Doar săruturi. Îți jur că nu o să merg mai departe. O să mă opresc în clipa în care-mi spui s-o fac. Dar lasă-mă să te sărut, Susanna.

Își plimbă limba peste gâtul ei.

Susanna gemu, aprobând și înclinându-și capul, ca să-l ajute. Doar săruturi. Ce rău puteau să facă? Nu era mai mult decât făcuseră deja. În mintea ei încețoșată de dorință, ce spunea Bram avea sens.

Își înclină capul și-și trecu limba peste sfârcul ei, apoi trase culmea acoperită de material în gură.

Tânăra scânci, șocată de avalanșa subită de plăcere.

– Șșș, șopti el. Doar săruturi. Atât. Doar săruturi.

Doar săruturi. Ha. Sigur, astea erau doar săruturi. Și marile piramide din Egipt erau doar niște grămezi de piatră.

Senzațiile îi copleșiră tot corpul. Susanna nu trăise niciodată ceva atât de insuportabil, de incredibil, de dulce. Bram îi linse sfârcul, îl tachină și îl mușcă ușor, plimbându-și limba în cercuri din ce în ce mai mari, până când materialul cămășuței era ud și greoi pe sânul ei și prin el se vedea nuanța rozie a pielii.

Bram îi oferi și celuilalt sân aceeași atenție, mângâind cu limba fiecare curbă. Lipind materialul de pielea ei excitată.

– Da, șopti el, când se retrase să o privească.

Își folosi mâinile ca să-i încadreze decolteul, trăgând de materialul ud până când mugurii sfârcurilor ei ieșiră în evidență.

– Sfinte Sisoe. Sunt ca niște boboci care ies din zăpadă. Și asta… O sărută în josul abdomenului, din ce în ce mai jos. Asta, Susanna, o să îngenuncheze orice bărbat.

Își lipi fruntea de abdomenul ei. Gura i se opri în deschizătura caldă și periculoasă a coapselor ei.

– Bram, șopti ea, frenetică. Bram, te rog, ridică-te. Asta nu are cum să-ți facă bine la picior.

El scoase un sunet indiferent. Susanna dăduse greș. Nemernicul încăpățânat ar fi preferat să sară de pe o stâncă decât să recunoască că îl durea ceva. Clar nu avea să se ridice în picioare acum.

Bram mormăi puțin, în timp ce se așeză între coapsele ei. Cu una din mâini o apucă de fund.

– Ai vrut asta, nu-ți amintești? Ai spus că o să mă îngenunchezi.

Bineînțeles că voia să-l îngenuncheze. S-o implore, s-o roage. Să recunoască puterea pe care Susanna o avea asupra lui. Iar acum îl adusese fix în punctul ăsta, dar ceva nu mersese potrivit planului, pentru că ea era cea cucerită.

– Doar săruturi, spuse el, în timp ce o prinse de talie și trase materialul în sus. Doar săruturi, îți jur. Lasă-mă să-ți arăt cât de plăcut poate să fie. Știu exact de ce ai nevoie.

Bram își lipi gura deschisă de materialul care-i acoperea deschizătura. Apoi o linse direct prin material, făcând cercuri deasupra acelui loc mic, secret, care putea să-i aducă atâta plăcere. Extazul se strecură în ea, iar genunchii i se înmuiară.

Susanna își ținu respirația și-l apucă strâns de umeri.

– Bram, nu pot…

O ținu și mai strâns de talie, după care șopti:

– Sunt aici. Ești în siguranță cu mine. Nu o să te las să cazi.

– Dar…

– Vrei să mă opresc?

Susanna nu reuși să răspundă.

Râsetul lui răgușit o tachină în moduri insuportabile.

– Așa mă gândeam și eu.

Acum Bram începu să o atingă mai ferm cu limba. Valuri de plăcere o copleșiră, iar Susanna cedă în fața lor, relaxându-se în îmbrățișarea lui. Cu umărul, Bram îi împinse genunchiul într-o parte, deschizând-o săruturilor lui. Senzația desăvârșită deveni din ce în ce mai intensă. Căldura umedă a gurii lui se amestecă cu roua excitării ei. Era umedă între picioare.

Bram își concentră toate gesturile asupra acelui mugur sensibil, umflat, aflat pe culmea sexului ei. Îl linse, îl mângâie și-l mușcă ușor, până când Susanna se trezi neajutorată în fața plăcerii. Mușchii dintre

coapse începură să-i tremure. Scânci.

Iar lumea începu să se micșoreze. Zgomotul îndepărtat al muzicii și râsetelor dispăru. Rafalele de vânt se opriră. Totul deveni uitat. Nimic nu mai exista, decât ei doi: gura lui obraznică, talentată, și extazul ei din ce în ce mai intens. O împinse din ce în ce mai sus, până când Susanna trecu peste culme, într-un orgasm răvășitor.

Scânci, străbătută de valuri de plăcere.

Când își reveni, Bram o ținu strâns, lipindu-și fruntea de abdomenul ei și șoptindu-i cuvinte dulci. Cu degetul mare, îi desena cercuri liniștitoare pe spate.

Susanna se lăsă în genunchi, iar el o trase pe pământ. Acolo, stătură întinși sub salcie, mâinile și picioarele lor fiind încurcate și înnodate ca rădăcinile copacului. Respirația lor combinată creă un mic nor de ceață, ca și cum aveau propriul cer, în această lume separată.

Bram își încordă brațele, trăgând-o aproape. Abia când o strânse la piept și era înconjurată de căldura lui, Susanna realiză că tremura.

– Nu-ți fie frică, șopti el, sărutând-o pe frunte.

Nu-i era frică, era doar copleșită. Ce însemna asta pentru el? Ce însemna pentru ea? Își reaminti că fuseseră doar săruturi. Pentru el, erau doar săruturi. Nu voia atașamente romantice.

„Nu-ți face iluzii“, îi spuse ea cu fermitate inimii.

– Nu-ți fie frică, îi spuse el. Ești atât de pasională. Atât de frumoasă. Sunt multe lucruri pe care aș putea să ți le arăt. Atâta plăcere pe care am putea s-o experimentăm.

– Povestește-mi, se auzi Susanna spunând.

Nu știa ce o împinsese să facă pe inocenta. Înțelegea ideea de preludiu, chiar dacă nu din experiență personală. Știa ce spuneau cărțile despre actul sexual și reproducerea umană și lucrase împreună cu moașe și auzise cum chicoteau și bârfeau servitoarele între ele. Dar ea voia să afle ce însemna pentru el. Ce credea el că va însemna pentru ei.

Acesta o luă de mână și i-o aduse pe corpul lui, așezându-i palma peste umflătura din pantaloni.

– Simți asta?

Tânăra încuviință. Cum ar fi fost posibil să n-o simtă? Dimensiunea nu era deloc neglijabilă.

Bram îi ținu mâna acolo, apăsată, plimbându-i palma peste toată lungimea lui. Organul pulsă și se încordă sub atingerea ei.

– E pentru tine, Susanna. Pentru plăcerea ta.

– Dumnezeule. Tot?

Bram chicoti și o sărută pe gât.

– Da, tot. E creat ca să încapă în tine.

Lăsându-și masculinitatea în strânsoarea ei, Bram își lăsă mâna să cadă pe tivul cămășuței. Strânse materialul ușor, subțire și i-l ridică spre coapsă, plimbându-și degetele prin spatele genunchiului. Apoi mâna i se opri între picioarele ei, despărțindu-i coapsele. Degetele îi găsiră zona

caldă, intimă și umedă. În timp ce trasa conturul sexului ei, explorând cu tandrețe și tachinând-o, un geamăt jos se auzi de la Susanna.

– Locul ăsteia, spuse el, arătând spre erecția din mâna ei, e aici. Degetul îi alunecă în ea, oferindu-i o senzație sublimă de umplere și împlinire. E simplu.

Simplu.

Deci asta era cuplarea, așa cum o înțelegea el. Un act deloc complicat, natural. O împlinire reciprocă a nevoilor și dorințelor. Erau făcuți pentru asta. Locul corpului lui era în ea.

Bram își mișcă degetul într-un ritm lent, intrând din ce în ce mai adânc de fiecare dată. Deși Susanna tocmai avusese un orgasm răvășitor în urmă cu câteva minute, excitarea ei se intensifică într-un ritm uimitor. În scurt timp, își arcuia șoldurile, ca să vină în întâmpinarea degetelor lui pricepute. În tot acest timp, își plimba mâna peste penisul lui întărit. Bram o sărută apăsat, forțând-o să se deschidă și acaparând-o cu limba. Susanna se străduia să-i răspundă la fel, gustându-l și tachinându-l cu o foame vorace. Bram își mormăi aprobarea pe buzele ei.

Degetul lui alunecă din deschizătura ei, iar Susanna scânci din cauza pierderii subite. Însă plângerea ei fu rezolvată rapid, când Bram se așeză peste ea, între coapse. Tânăra trebui să-și îndepărteze picioarele și mai mult ca să facă loc pentru șoldurile lui, gest care îi lipi culmea feminină de penisul lui întărit. Bram se frecă de ea în locul potrivit și o plăcere pură și luminoasă îi licări prin vene.

Bram îi luă fața în mâinile lui mari. Privirea lui era întunecată și înfometată ca a unui lup.

– Mă vrei, Susanna?

Tânăra nu putu să se ascundă. Corpul răspunse de unul singur, când șoldurile i se înclinară și se arcuiră, frecându-se lasciv de erecția lui.

– Da.

Bărbatul nu se mișcă.

– Da?

Un alt bărbat ar fi făcut-o a lui după primul răspuns, asta dacă s-ar fi sinchisit s-o întrebe măcar. Dar Bram voia să fie absolut sigur că și Susanna își dorea asta. Dacă tânăra ar mai fi avut ceva rețineri, grija lui atentă le-ar fi dizolvat.

Da, voia asta. Nu numai asta. Îl voia pe el. Poate nu se va căsători niciodată. Poate nu va simți niciodată dragostea adevărată și durabilă a unui bărbat, dar voia să exploreze pasiunea și plăcerea și voia s-o facă cu Bram. În toți cei 25 de ani de viață, nici un bărbat nu o făcuse să se simtă așa. Poate mai avea să aștepte alți 25 de ani ca să mai simtă din nou această dorință minunată.

– Da, repetă ea.

Cu toate astea, el ezită.

– Nu ar trebui s-o facem. Nu în seara asta. Prima ta experiență ar

trebui să fie într-un pat. Ba mai mult, acel pat ar trebui să fie unul matrimonial, pentru o femeie ca tine.

– Niciodată nu am avut de gând să mă căsătoresc, cât despre paturi… Se uită la ramurile de salcie care îi adăposteau și la stelele presărate care străluceau. Nu exista un cadru mai romantic. Toată lumea are paturi. Eu prefer asta. Atâta timp cât… Tuși. O să fii atent, da? La final. Nu vreau să rămân însărcinată.

– Pot să fiu atent. Dar ar trebui să știi că și așa, tot există un risc.

– Știu și sunt dispusă să mi-l asum, dacă și tu ești.

– Ca să fiu cu tine? O sărută. Aș risca să apar și în fața unui pluton de execuție.

Inima îi crescu în piept.

– Atunci da. La tot.

De data asta, o crezu pe cuvânt. Cu o mână, îi ridică cămășuța mai sus, dezvăluindu-i abdomenul și sânul stâng. Bram se opri pentru o clipă, admirând-o.

– Cât de frumoasă ești!

Cuvintele îi alunecară pe piele cu o respirație fierbinte, sacadată, făcându-i sfârcul să se întărească și mai mult. Bram își înclină capul și îl supse, mângâind vârful sensibil cu limba. În timp ce o sugea și o lingea, atingerea aspră a bărbii lui îi zgârie pielea sensibilă. Fiecare punct sensibil i se încordă datorită plăcerii din ce în ce mai mari.

– Atinge-mă, o îndemnă el, între mângâieri cu limba pe sânul ei. Vreau să-ți simt mâinile pe mine.

Susanna nu fusese niciodată mai fericită să îl asculte. Întinse mâna, îi scoase cămașa din pantaloni și ambele palme îi alunecară sub ea, explorând spatele lui mătăsos și musculos. Apoi își strecură mâna între corpurile lor, căutând șlițul de la pantaloni. Cu o înclinare nerăbdătoare a șoldurilor, Bram o ajută. Susanna deschise nasturii dintr-o parte, strecurându-și degetele înăuntru.

Dumnezeule.

Simțurile ei erau copleșite. Căldura și greutatea lui îi umpleau strânsoarea. Geamătul lui de încurajare îi răsună în jurul sfârcului.

Susanna îl mângâie încet, cât de mult îi permiteau circumstanțele, trecându-și palmele peste lungimea lui și minunându-se de textură. Era ca o catifea crestată peste fier încălzit. Atât de catifelat și de puternic.

„Locul lui e în mine.“ Gândul îi făcu mușchii intimi să se încordeze.

– Nu mai pot să aștept, spuse el, abandonându-i sânul. Nu mai pot să aștept.

Susanna îi dădu drumul, în timp ce el îi ridică cămășuța mai sus, strângând materialul sub brațe. Erecția lui era fierbinte și nerăbdătoare între corpurile lor. Se frecă de sexul ei gol, tachinând-o de-a lungul deschizăturii. Plăcerea intensă o făcu să-și piardă mințile.

– Ultima ocazie, zise el printre dinții încleștați, schimbând unghiul și întorcându-i șoldurile. Dacă nu vrei asta…

Mârâitul sălbatic de pe buzele lui îi făcu inima să stea în loc. Bram avea dreptate. Asta era cea mai vitală și incontestabilă forță a naturii. Întregul ei corp tânjea după eliberare, posesiune. Puterea momentului era aproape prea mult.

– Vreau asta, reuși ea să spună. Te vreau.

Capitolul 17

– Atunci sunt al tău, șopti Bram, în timp ce îi penetră foarte puțin căldura. Extazul alergă pe suprafața pielii lui. Primește-mă. Primește-mă cu totul!

Bram o penetră lent, cu mișcări constante, lăsându-și cea mai mare parte din greutate pe genunchiul bun și forțându-se să aibă răbdare, în timp ce corpul ei învăța să se adapteze la al lui. Susanna îl privi cu niște ochi atât de mari și de vulnerabili, că Bram îi putea citi fiecare emoție. Văzu anxietate, emoții. Era de înțeles, din moment ce era prima oară pentru ea. Dar văzu și încredere, care îi copleșea frica.

Îl copleșea pe el.

Cu fiecare progres sublim, Bram îi șoptea cuvinte de încurajare și laudă.

– Da, iubire… E atât de bine… Atât de bine… Exact așa… Încă puțin…

În timp ce o pătrunse cu totul, cu o ultimă mișcare, Susanna icni din cauza durerii. Inima lui tresări. Nu voia să o rănească.

– E prea mare durerea?

Susanna își mușcă buza curajoasă și dădu din cap că nu.

– Poți…

Corpul ei se încleștă în jurul lui, iar Bram eliberă un geamăt neajutorat de plăcere.

– Poți suporta dacă o să mă mișc?

– E chiar necesar să faci asta?

Bram se strădui să nu râdă.

– Da, iubire, trebuie să mă mișc, altfel o să înnebunesc.

Alunecă din ea doar puțin, apoi o pătrunse din nou, și mai adânc decât înainte. Era atât de moale și de catifelată, și atât de strâmtă. Plăcerea avea o muchie dulce. Susținându-se în coate, ca să nu o strivească, Bram își mișcă șoldurile înainte și înapoi, cu tandrețe. Pentru ceea ce păru o eternitate, Bram se limită la cele mai ușoare mișcări. În tot acest timp, nevoia pentru penetrări rapide și furioase i se adună în vene. Bram reuși să-i reziste doar datorită voinței de fier pe care o avea.

Susanna merita mai mult decât să fie penetrată într-un mod animalic. Ce îi oferise ea era un dar prețios și nu voia ca tânăra să aibă regrete. Nu în seara asta. Nici peste 40 de ani.

– E mai bine? întrebă el.

– Puțin.

Puțin. Puțin nu era îndeajuns. Blestemă încet și-i acoperi corpul cu al lui.

– Vreau să fie plăcut pentru tine.

– E plăcut, zise ea. Mâinile îi alunecară peste spatele lui, iar sânii i se modelară sub pieptul lui, calzi și moi. Îmi place așa. Îmi place să te am așa aproape.

– Și mie.

Când o pătrunse data următoare, șoldurile ei se ridicară, în întâmpinarea alor lui. Susanna scoase un geamăt încurajator. Așa că Bram repetă mișcarea. Iar și iar.

– E… Susanna se arcui din nou, călărindu-i penetrările ca un val. O, Bram, e atât de bine acum!

Dumnezeule, chiar era. Era al naibii de bine acum. Unghiul, ritmul, felul în care corpul ei se potrivea și se mișca cu al lui. Atinseseră unisonul adevărat al corpurilor și scopului și nu semăna cu nimic din ce simțise vreodată. Nu crezuse că putea să se piardă așa complet într-o femeie și, în același timp, să simtă că ajunsese acasă.

Dincolo de ramurile salciei, se întindea o lume întreagă. Oceane, munți, ghețari, dune. Undeva, departe, aveau loc războaie. Lui Bram nici că i-ar fi păsat mai puțin. Nu voia să fie nicăieri altundeva decât în această femeie, cât de adânc putea. Nu avea nici un scop, nici o datorie în viața asta, decât să o umple și să o satisfacă și să o facă să geamă și să țipe.

Ea era locul unde trebuia să fie.

Îi ridică piciorul și îl înfășură în jurul șoldului lui, iar corpul ei îl primi și mai adânc. Se sărutară cu pasiune. Bram nu se grăbi și-i exploră gura generoasă, minunându-se de cât de bine era să o revendice în ambele moduri. La cât de înalt era, pe alte femei nu le putea săruta și penetra în același timp. Dar Susanna era perechea lui perfectă.

Ce pierdeau săruturile în finețe recuperau în nevoia senzuală. Susanna își înfipse unghiile în umerii lui, iar efectul fu cel al unei albine care înțepa un taur. Îl înnebuni. Șoldurile lui se mișcară cu forță, penetrând-o iar și iar, renunțând la orice urmă de tandrețe. Singurul lui scop era orgasmul ei.

Trebuia să termine. Trebuia să termine prima.

Ceea ce însemna că trebuia să termine repede.

„Te rog, Susanna. Te rog.“

Tânăra închise ochii și-și lăsă capul pe spate. Gâtul ei palid de lebădă se întinse într-o curbă elegantă, erotică, strălucind ca argintul viu în întuneric. Era atât de minunată, că-l durea inima.

– Dumnezeule, ești frumoasă. Ești atât de frumoasă!

Corpul ei se încordă în jurul lui, iar Susanna gemu. Bram călări valul sublim al extazului ei cât de mult putu. Și când știu că nu mai putea să reziste nici măcar o penetrare fără să ejaculeze, ieși din ea și își puse mădularul în palmă. Își revărsă sperma pe curba dulce și rotundă a abdomenului ei, nu în cămașa lui sau pe cămășuță, așa cum ar fi fost mai elegant. Într-un mod primitiv, îl satisfăcea s-o marcheze.

– Acum ești a mea. Se lăsă lângă ea, înfășurându-și corpul în jurul ei și prinzând-o cu mâinile și picioarele. Impulsurile protectoare se intensificară în el mai mult decât putea să suporte. Pentru moment, îl împiedicau să vorbească. Te simți bine? întrebă el, când reuși.

– Da. Susanna se cuibări la pieptul lui, iar el își trecu un braț peste ea, trăgând-o aproape. Bram, niciodată nu am visat că poată să fie așa.

„Nici eu“, vru el să zică. „Nici eu.“

Avusese parte de destule partide și mereu îi plăcuseră. Dar niciodată nu fusese așa. I se părea imposibil că se apropiaseră așa mult, așa de repede. Dar erau în acest punct și nu ar fi vrut să fie nicăieri altundeva. O sărută pe păr și inhală parfumul ei dulce și proaspăt.

– Nu ar fi trebuit să facem asta, zise el, deși nu simțea nici urmă de regret.

– Știu. Susanna oftă, părând la fel de nelipsită de remușcări. Dar mă bucur atât de mult că am făcut-o. A fost minunat.

– A fost mai mult decât minunat. A fost…

Căută cuvântul potrivit, dar nu-l găsi.

– De nedescris?

Bram auzi zâmbetul din vocea ei.

– Da.

Un zgomot îl făcu să înghețe. Țipete furioase, care veneau din depărtare, dar chiar și așa, erau prea aproape.

– Ai auzit? întrebă ea, ținându-l strâns.

Apoi zgomotul de sticlă spartă îi făcu să tresară.

Bram se ridică imediat în picioare, apoi întinse mâna, ca s-o ajute și pe Susanna să se ridice. Începură să-și aranjeze hainele, fără să mai vorbească. Ignorarea zgomotului nu era o opțiune. Orice problemă apăruse, va fi mai mult ca sigur nevoie de unul din ei ca s-o rezolve, sau poate chiar de amândoi. Interludiul lor idilic se terminase. Datoria îi chema.

Bram își închise pantalonii în doar câteva clipe. Se întoarse apoi s-o ajute pe Susanna cu rochia.

– Mă descurc, spuse ea, îndreptându-și capul spre sursa necunoscută a agitației. Ia-o înainte.

Bram o ascultă și ieși de sub salcie, traversând iarba.

Acolo, pe drumul dintre magazinul All Things și Blushing Bull[9] sau cum se numea în seara asta, se formase un grup mic. La cum se strânseseră bărbații în forma unui ring, bănuia că izbucnise o bătaie.

Bram își făcu loc spre centru, nerăbdător să întrerupă haosul, înainte ca proprietatea, corpurile sau moralul să sufere daune și mai mari. Oricât de mult dorea să insufle oamenilor lui spiritul luptător, nu trebuiau să-l îndrepte unul împotriva altuia.

Însă nu-i găsi pe bărbații lui în mijlocul cercului.

Îi găsi pe băieți, Rufus și Finn, rostogolindu-se pe jos. Zgâriați, dar bine, lovindu-se cu pumnii, dinții și genunchii. La cum arăta scena, ieșiseră pe geamul din față al ceainăriei. Bucăți de cioburi și de fereastră acopereau pământul.

– Bastard nenorocit! strigă unul din gemeni.

Șiroiul de sânge de la tâmplă îl împiedica să vadă care dintre ei era.

– Creier de găină! răspunse celălalt, schimbând pozițiile și dându-i un pumn în stomac. Suntem gemeni. Dacă eu sunt bastard, și tu ești!

– Tu ești singurul care e un nemernic mincinos.

În timp ce se rostogoleau, cioburile trosneau sub ei. Era momentul să oprească asta, decise Bram. Se întinse și-l apucă pe geamănul Bright care se afla deasupra.

– Destul. Ce se întâmplă aici?

– Rufus a început, zise Finn, arătând cu degetul.

– Da, dar e vina lui Finn, spuse celălalt, tamponându-și sângele de la tâmplă. Cel puțin acum, Bram știa cine era fiecare. Se întoarse spre Rufus.

– Ce s-a întâmplat?

Rufus se uită la fratele său.

– A mințit-o pe domnișoara Charlotte. A dansat cu ea de două ori. Prima oară, prezentându-se ca el însuși. Apoi din nou, spunând că sunt eu.

Finn zâmbi.

– Te oftici doar pentru că nu te-ai gândit și tu la asta.

– O să te distrug, nemernicule…

Rufus se năpusti asupra lui Finn, dar Bram îl opri.

– Stați pe loc, amândoi.

După ce îi prinse de guler, se uită la Charlotte Highwood, care arăta cât de entuziasmată putea să arate o fată de 14 ani când doi băieți se băteau pentru ea. Tânăra sigur nu-i va ajuta să se calmeze. Mulțimea de privitori părea mai degrabă amuzată decât orice altceva.

Bram știa că trebuia să le spună clar că astfel de bătăi nu vor fi tolerate. Nu conta dacă erau băieți sau nu, frați sau nu.

– Ascultați-mă, zise el cu fermitate, zgâlțâindu-i pe amândoi. Genul ăsta de comportament nu e potrivit pentru doi…

– Ajutor! Ajutor!

Toți se întoarseră spre vocea feminină panicată.

Femeile se strânseră la ușa ceainăriei-devenite-tavernă. Domnișoara Diana Highwood stătea aplecată, încercând să respire. Era palidă și transpirată, iar degetele îi erau contorsionate în niște pumni deformați.

– E un atac de astm din nou, spuse doamna Highwood, în timp ce dădea din mâini. Dumnezeule! Dumnezeule! Asta nu trebuia să se întâmple aici. Domnișoara Finch a promis că Spindle Cove o să fie leacul ei.

Susanna era deja acolo. Își puse mâna pe umărul femeii, în semn de alinare.

– Tinctura ei, zise ea calmă. Unde e tinctura ei? O ține în geantă.

– Nu… nu știu. Poate e înăuntru sau la han sau… Charlotte păli. Nu știu.

– Caută înăuntru, îi spuse Susanna lui Fosbury. Pe mese, pe podea, la pian. Mergeți și căutați în camerele familiei Highwood de la han, le spuse ea celorlalte câtorva fete.

După ce femeile plecară, tânăra se uită la Rufus.

– Am o rezervă în cămară. O sticlă albastră, în partea dreaptă a raftului de sus. Ia-l pe Finn și alergați cât de repede puteți până la Summerfield, aduceți sticla aia.

Gemenii încuviințară și o luară la fugă.

– Lasă-mă pe mine să mă duc, spuse Bram.

Susanna dădu din cap.

– Au nevoie să li se distragă atenția și, în plus, sunt mai rapizi, zise ea, în timp ce privirea îi coborî la genunchiul lui Bram.

Așa era. Iar Bram era doar un nevolnic inutil.

– Să chem un doctor?

– Nu, răspunse ea ferm. A avut parte de destui doctori. Și oricum, nu există nici un doctor priceput în apropiere.

Bram încuviință și făcu un pas în spate. La naiba! Niciodată nu dăduse înapoi în fața unei lupte. Acceptase orice risc era adus propriei lui vieți, dacă asta însemna să salveze alta. Dar nu putea să facă nimic ca s-o salveze pe Susanna acum, iar senzația îl mânca de viu. Dacă învățase un lucru în cele opt luni de convalescență, era că nu reacționa bine când se simțea neajutorat.

Dar Susanna avea totul sub control. Își îndreptă atenția spre Diana și vorbi calm, mângâind-o pe tânără pe spate, în cercuri liniștitoare.

– Relaxează-te, draga mea. Stai calmă și o să treci de asta.

– E aici. Tinctura. E aici!

Fierarul ieși din ceainărie, palid și dezolat. Îi dădu sticluța Susannei și se dădu imediat în spate.

– Mulțumesc.

Cu mâini sigure, Susanna deschise sticluța și măsură un capac de lichid. Se uită la Bram.

– O ții tu? Dacă o să tremure, o să se verse medicamentul.

– Sigur că da.

În sfârșit, putea să facă ceva! Îngenunche lângă femeia care se sufoca și o luă în brațe. Tremuratul ei reverbera și în el.

– Nu-ți fie frică să o ții strâns, zise Susanna. Ține-o nemișcată.

Înclină capul Dianei, cât să stea rezemat de umărul lui, după care îi turnă tinctura din capac între buzele tremurânde și albastre.

– Înghite, draga mea. Știu că e greu, dar poți s-o faci.

Domnișoara Highwood încuviință puțin și reuși să înghită, apoi continuă să încerce să respire.

– Acum ce facem? o întrebă Bram pe Susanna.

– Acum așteptăm.

Așteptară într-o tăcere încordată, dureroasă, în timp ce o ascultau pe domnișoara Highwood chinuindu-se să respire. Peste câteva minute, respirația i se mai calmase, nu mai șuiera așa tare, și în obraji îi revenise o nuanță de roz. Nu conta dacă se râdea de el mai încolo, dar Bram se hotărî pe moment că roz era noua lui culoare preferată.

În timp ce Diana începu să se simtă mai bine, toată lumea prezentă inspiră adânc, ușurată.

– Așa, îi șopti Susanna prietenei ei. Așa. Inspiră adânc și lent. Ce a fost mai rău a trecut.

Bram îi dădu drumul tinerei și o lăsă în grija Susannei.

– E în regulă, draga mea. A trecut. Totul e bine. Apoi Susanna își ridică privirea și șocul i se citi pe față. Dumnezeule! Cum arată locul ăsta!

Bram privi în timp ce tânăra analiza lent scena. Privirea i se plimbă de la dezastrul care era ceainăria, la cioburile de pe drum și la femeie care-i tremura în brațe. Chiar dacă domnișoara Highwood supraviețuise acestei crize, atmosfera liniștită din Spindle Cove nu o făcuse.

Minerva Highwood ieși în grabă din Queen's Ruby și se duse direct lângă sora ei, luând-o de mână.

– Diana. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

– A avut o criză de astm, spuse Susanna. Dar acum e mai bine.

Minerva sărută fruntea palidă a surorii ei.

– Diana, îmi pare așa rău. Nu ar fi trebuit să te las în locul ăla. Știam eu că dansatul nu e o idee bună.

– Nu a fost vina ta, Minerva.

Tânăra își ridică capul.

– Știu foarte bine a cui e vina. Fixă cu privirea o țintă îndepărtată. Tu ești vinovat pentru asta.

Toate capetele se întoarseră spre Colin, însă Bram simți cum vina aterizează asupra lui. Sigur, vărul lui era responsabil pentru haosul ăsta, dar Bram era responsabil pentru vărul lui.

Susanna știa și ea asta. În timp ce toată lumea îl împungea pe Colin cu privirea, ea se uită la Bram. Iar privirea ei nici că ar fi putut să spună mai clar: „Te-am avertizat că o să se întâmple asta".

– Nu ar fi trebuit să stăm în locul ăsta mizerabil, se plânse doamna Highwood, ridicându-și o batistă la gură. Chiar dacă existau lorzi sau nu, știam eu că stațiunea aia din Kent ar fi fost opțiunea mai bună.

– Mamă, te rog, hai să vorbim despre asta înăuntru.

Minerva își luă mama de braț.

– Încet, zise Susanna și o ajută pe Diana Highwood să se ridice. Haideți, doamnelor. Să o ducem înapoi în camera ei, ca să se odihnească.

– Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Bram, punându-și mâna sub cotul domnișoarei Highwood, ca s-o ajute.

– Nu, mulțumesc, milord. Susanna îi aruncă un zâmbet trist. Tu și prietenii tăi ați făcut destule în seara asta.

– O să te aștept, șopti el. Ne vedem mai târziu la Summerfield.

Ea dădu din cap.

– Te rog, n-o face.

– Vreau să ajut. Dă-mi ceva de făcut.

– Lasă-mă în pace, șopti ea.

Privirea ei se duse într-o parte, iar Bram realiză că tânăra era foarte conștientă de faptul că toată lumea îi privea.

– Te rog.

Să o lase în pace, când era atât de tristă și de vulnerabilă ar fi însemnat să se împotrivească tuturor impulsurilor protectoare din corpul lui. Dar o întrebase ce putea să facă, iar ea îi răspunsese. Onoarea îl făcu să se conformeze. Pentru moment.

Așa că încuviință reticent și făcu un pas în spate. Tinerele se strânseră în jurul ei în timp ce se retraseră în Queen's Ruby.

O dezamăgise. Susanna îi ceruse să pună punct nebuniei, iar el refuzase. Acum, domnișoarei Highwood i se făcuse rău, ceainăria era făcută bucăți, iar el riscase atât reputația ei, cât și a îndrăgitei ei comunități. După toate confesiunile pe care și le făcuseră noaptea trecută, Bram înțelegea ce însemna locul ăsta pentru ea și cât efort și grijă investise în succesul lui.

Susanna îi oferise virginitatea ei sub o salcie. Iar el o dezamăgise. La naiba!

Mâine, avea să se revanșeze.

În seara asta însă, vărul lui va avea de plătit.

– Mergeți acasă. Toți, le spuse el bărbaților. Dormiți, ca să vă treacă beția, și mâine la răsărit ne vedem aici. Nu o să ne antrenăm până nu aranjăm locul ăsta.

Unul câte unul, bărbații plecară, lăsându-l singur cu Colin.

Acesta dădu din cap, în timp ce se uita în jur.

– Ei bine, clar mi-am lăsat amprenta asupra locului ăsta. Nu există tavernă, sală de bal sau femeie în Anglia pe care să nu le distrug sau să le las gâfâind și dornice de mai mult.

Bram îl privi, furios.

– Ți se pare amuzant? Localul lui Fosbury e distrus și o tânără aproape a murit în brațele mele.

– Știu, știu. Colin părea afectat și-și trecu ambele mâini prin păr. Nu e deloc amuzant. Dar de unde să știu că o să aibă o asemenea criză? Nu

am vrut să-i fac rău, știi asta. Voiam doar să ne distrăm puțin.

– Să te distrezi. Te-ai gândit vreodată că poate femeile au un motiv pentru care mențin satul liniștit? Sau poate că misiunea pentru care suntem aici e mai importantă decât dezmățul pentru o noapte? Când Colin nu răspunse imediat, Bram continuă: Nu, bineînțeles că nu te-ai gândit. Nu te gândești niciodată la nimeni, decât dacă stau în calea distracției tale.

– Scutește-mă, nici tu nu te gândești la sentimentele altora. Suntem toți doar niște obstacole în calea gloriei tale militare. Nici măcar nu vreau să fiu în satul ăsta uitat de Dumnezeu și dezgustător de fermecător.

– Atunci pleacă. Du-te și găsește-ți unul din numeroșii prieteni desfrânați și trăiește de pe urma lui următoarele luni!

– Crezi că nu m-am gândit la asta, cam din oră-n oră de când am ajuns aici? Dumnezeule, de parcă nu aș găsi o cazare mai bună decât castelul ăla groaznic.

– Atunci de ce mai ești aici?

– Pentru că ești vărul meu, Bram!

Deși era un lucru bine știut, această răbufnire îi surprinse pe amândoi.

Colin își strânse mâna într-un pumn.

– Ești cea mai apropiată rudă a mea de când părinții mei… De când eram mic. Și de la moartea tatălui tău, și eu sunt tot ce ai. Abia ne-am vorbit mai bine de un deceniu. M-am gândit că ar fi drăguț să încerc chestia asta cu „familia“, pe care restul lumii pare să o aprecieze atât de mult. Evident, e o idee idioată.

– Evident.

Bram se plimbă încet în cerc, dând din brațe frustrat. Era genial. Fix asta avea nevoie să audă acum. Că pe lângă faptul că îl trădase pe Sir Lewis, o dezvirginase pe Susanna și contribuise la distrugerea satului din acea seară, cumva îl dezamăgea și pe Colin. Tocmai de asta trebuia să se întoarcă la regimentul lui. În armată, avea o rutină, antrenamente, ordine. Acolo, știa mereu ce să facă. Dacă nu avea să se întoarcă la comandă, atunci asta avea să fie viața lui. O serie de dezamăgiri și de eșecuri.

Inutilitatea situației trezi în el o furie irațională.

Colin se scărpină în spatele urechii.

– Și ca să vezi că în toți anii în care creșteam singur aveam impresia că ratez ceva.

– Presupun că ți-ai învățat lecția.

– Oricum, ce știm noi despre familie?

– Eu știu câte ceva, zise Bram. Știu că nu facem bine ce facem. Eu nu te respect pe tine, tu nu mă respecți pe mine. În tot acest timp, doar am stat înfipți unul în gâtul celuilalt.

– Ești un nemernic atât de arogant și cu principii. Dacă m-ai fi

respectat, sănătatea mintală ți-ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Iar în ceea ce privește afecțiunea filială… Colin arătă furios spre locul unde se bătuseră gemenii Bright. Se pare că să stai înfipt unul la gâtul celuilalt e practica obișnuită.

– În cazul ăsta.

Cu mâna stângă, Bram îl apucă pe Colin de cămașă și îi dădu un pumn cu dreapta. Controlă forța loviturii, dar tot îl lovi cu destulă putere cât să-i dea capul pe spate lui Colin.

– Asta e pentru domnișoara Highwood.

Îi mai dădu un pumn sec în burtă.

– Și asta e pentru… pentru amuzament.

Așteptă, respirând greoi, ținându-și vărul de guler, și se pregăti pentru ripostă. Tânjea după ea, chiar. Bram știa că va fi ținta unor lovituri, pentru Susanna, pentru Sir Lewis, pentru tot. Impactul avea să fie o ușurare.

Dar vărul lui nu-i făcu favoarea asta. Doar își atinse buza rănită cu limba și spuse:

– De dimineață o să plec, Bram. Te-aș lăsa să scapi mai repede de mine, dar nu călătoresc noaptea.

– Ba n-o s-o faci.

Bram îl zgudui.

La naiba, ce avea să facă cu omul ăsta? Dacă pleca de acolo, nimic bun nu avea să se aleagă de el. Fiind tânăr, fără atașamente și în-curând-bogat, Colin nu avea pe nimeni care să-i controleze comportamentul. De la o vârstă tragic de mică, îi lipsiseră exemplul unui bărbat și înțelegerea unei mame.

Susanna ar fi spus probabil că vărul lui avea nevoie de o îmbrățișare, se gândi el.

Ei bine, Bram nu știa cum să-i ofere vărului lui nici unul din lucrurile astea, cel puțin nu fără să izbucnească în râs. Dar știa cum să fie un ofițer, iar experiența îl învățase că datoria și disciplina puteau să acopere multe găuri în viața unui bărbat.

Era probabil singura persoană din lume care-i putea oferi lui Colin asta: ocazia de a se ridica la nivelul așteptărilor, și nu de a se scufunda în ele.

– Nu o să pleci, spuse el. Nici acum, nici mâine. Îi dădu drumul vărului lui, apoi arătă spre haosul din jur. Ai distrus asta și o să repari totul.

Spindle Cove se destrăma.

După ce se asigură că Diana era în siguranță sus și se odihnea în pat, Susanna coborî în salonul de la Queen's Ruby. Acolo găsi întreaga ei lume destrămându-se. Plângeri și confesiuni răsunau din fiecare colț.

– O, Doamne, Doamne! se auzi o voce ascuțită deasupra fâlfâitului frenetic. Nici aripile unui pescăruș n-ar fi putut să funcționeze mai tare

decât evantaiul ăla. Simt că se apropie un atac de nervi.

– Nu-mi vine să cred că am băut whisky, se plângea alta. Și am dansat cu un pescar. Dacă unchiul meu aude de asta, o să fiu chemată înapoi acasă cu atâta rușine.

– Poate ar trebui să mă duc sus. Să încep să-mi fac bagajele de acum.

Apoi avu loc observația care-i îngheță Susannei sângele în vene.

– Domnișoară Finch, ce s-a întâmplat cu rochia ta. Nasturii sunt încheiați aiurea. Și uită-te la părul tău.

– Eu… Susanna se străduia să-și mențină calmul. Presupun că m-am îmbrăcat în grabă în seara asta.

– Dar nu arăta așa la Summerfield, spuse Violet Winterbottom. Eram convinsă că o să ajungi în sat cu mult înaintea mea, deoarece am fost forțată să mă odihnesc atât de mult, dar nu ai făcut-o. Ai avut un accident pe drum?

– Ceva de genul ăsta.

Când se topi în scaunul din apropiere, Susanna simți cum o mustra conștiința. Apoi simți privirea înțepătoare a lui Kate Taylor. Apoi a Minervei.

Toate femeile din cameră se întoarseră spre ea. Se holbau. O analizau. Apoi se întrebau.

Fusese atât de naivă. Ce trăise cu Bram fusese de nedescris și nu putea să regrete asta. Dar să facă asta pe iarba din sat, unde riscau să fie descoperiți? În timp ce în apropiere izbucnea haosul, riscând viața unei femei?

Iar domnișoara Highwood nu fusese singura aflată în pericol. Femei precum Kate și Minerva… Dacă Spindle Cove nu mai era un loc respectabil, ce șanse mai aveau să-și aprofundeze talentele și să se bucure de libertatea gândirii independente?

– Domnișoară Finch? întrebă Kate încet, după ce se așeză lângă ea și o luă de mână. E ceva ce vrei să ne spui?

Susanna își strânse prietena de mână și se uită la toate cele prezente în cameră. De obicei, nu era o persoană ranchiunoasă. Dar în acel moment, prefera să fie urâtă de lume. Ura faptul că toate acele femei istețe și neconvenționale erau acolo pentru că lumea le făcuse să creadă că era ceva în neregulă cu ele. Că trebuiau să scape de societate, doar ca să fie ele însele. Ura faptul că cea mai mică aluzie a comportamentului ei din acea seară putea să le pună în pericol oaza lor, asta presupunând că dezastrul de la tavernă nu stricase deja totul.

Și cel mai mult, ura că nu putea să stea acolo cu singurele ei prietene și să le mărturisească că tocmai îi oferise virginitatea ei celui mai puternic, mai senzual și mai minunat de tandru bărbat. Că sub hainele ei mototolite, încă era umedă și minunat de lipicioasă de la toată atenția pe care i-o oferise Bram. Că se schimbase pe interior și încă-și revenea după plăcerea și profunzimea actului. Mici ecouri de extaz încă îi răsunau în stomac, iar inima îi era scăldată în emoție. Și știau de toate

lucrurile incredibile pe care putea să le facă un bărbat cu limba?

Era atât de greșit, că lumea o forța să păstreze tăcerea. Dar Susanna se resemnase de mult cu faptul că nu putea să schimbe lumea de una singură. Putea, cel mult, să-și protejeze micul colț pe care îl avea în ea.

Însă în acea seară, eșuase.

– Pe drumul spre sat, am căzut și rochia mea a suportat greul. Atâta tot. Se ridică de pe scaun, pregătindu-se să plece. O să mă duc acasă să mă odihnesc. Vă sugerez să faceți același lucru. Știu că a fost o seară neobișnuită, dar sper că o să vă văd pe toate de dimineață. E joi și avem un program de respectat.

Taurul sfios

Capitolul 18

Zilele de luni sunt pentru plimbări. Marțea pentru băi în mare. În zilele de miercuri, ne găsești în grădină.

– Și joia e zi de tir, zise Bram cu voce tare.

Bineînțeles.

Stătea cu Colin la marginea pajiștii de lângă Summerfield. Cei doi se uitau la femeile din Spindle Cove, fragile ca niște flori, cum purtau mănuși din piele de căprioară și se așezau într-o linie dreaptă, cu fețele spre un șir de ținte îndepărtate. În spatele femeilor se afla o masă lungă din lemn, pe care erau arcuri, săgeți, pistoale, puști. Un adevărat bufet de arme.

În capul rândului, Susanna anunță prima tură.

– Arcurile sus, doamnelor.

În acest timp își aranjă săgeata în arc și o trase în spate.

– La trei. Unu… Doi…

Pac.

Femeile eliberară la unison săgețile, care se îndreptară spre țintele lor.

Bram întoarse capul, ca să vadă unde aterizase săgeata Susannei. Bineînțeles că fix în centru. Nu era surprins. În acea clipă, foarte puține lucruri legate de Susanna Finch l-ar fi surprins. Tânăra ar fi putut să-i spună că era lidera unei organizații de spionaj de elită, pe care o conducea din camera ei de zi, și ar fi crezut-o.

Femeile traversară rapid pajiștea, ca să-și ia săgețile. Privirea lui Bram era fixată pe Susanna, care traversa locul cu pași eleganți și încrezători. Mergea prin iarba înaltă ca o gazelă africană, toată numai picioare lungi și forță elegantă.

– Pistoalele, vă rog, spuse ea, după ce se întoarseră.

Înlocui arcul și săgeata cu o armă.

Fiecare femeie ridică câte o armă similară și întinse brațele, fiecare fixându-și ținta. Când Susanna își armă pistolul, celelalte făcură același lucru. Corul de clicuri îi provocă fiori lui Bram.

– Imaginea asta mi se pare sălbatic de excitantă, șopti Colin,

oglindind gândurile lui Bram. E greșit?

– Dacă e, pot să-ți promit companie în iad.

Vărul lui scoase un sunet amuzat.

– Și tu credeai că nu avem nimic în comun.

Susanna îndreptă pistolul spre țintă.

– Unu… Doi…

Pac.

Niște găuri clare, înconjurate de fum, apărură pe fiecare țintă. Femeile își lăsară pistoalele la unison și le puseră deoparte. Bram fluieră încet, admirând acuratețea lor.

– Puștile acum, strigă Susanna, care-și poziționă propria armă.

– Unu… Doi…

Bang!

Din nou, toate împușcăturile își atinseră țintele. Una din ținte chiar se sfărâmă cu o mică explozie a hârtiei. Briza purtă resturile până la picioarele lui Bram.

– Ce e asta? întrebă Colin, care se aplecă. E o pagină dintr-o carte. De o doamnă Worthington?

Numele îi suna ciudat de familiar lui Bram, dar nu-și dădea seama de ce.

Colin dădu din cap.

– Habar n-am de ce locul ăsta se numește Spinster Cove. Ar trebui să fie Amazon Inlet[10] Sau Valkyrie Bay[11].

– Așa e.

Bram se tot chinuise să-i strângă pe bărbații din zonă și să-i antreneze ca să devină o unitate de luptă. Între timp, Susanna își organizase deja propria armată, ba chiar una de femei.

Era cea mai incredibilă lady pe care o cunoscuse vreodată. Îi părea cu atât mai rău cu cât în acea dimineață, când se uita la țintă, își imagina probabil buzele lui Bram pe ea, poate chiar zona lui inghinală.

Bram își adună curaj și păși pe pajiște. În timp ce mergea de-a lungul rândului de femei, avea senzația că era o țintă în mișcare. Susanna îl văzu și se opri.

Când se apropie de ea, Bram își ridică mâinile, în semn de pace.

– Ți-am spus că aș risca un pluton de execuție.

Tânăra nu era amuzată.

– Ce faci aici?

– Mă uit. Admir. Se uită spre femei. Le-ai instruit foarte bine. Sunt impresionat. Impresionat, dar nu surprins.

Tânăra simți cum roșește.

– Mereu am considerat că o femeie trebuie să știe cum să se apere.

Se întinse după cornul cu pulbere și după un pistol strălucitor și lustruit, care avea același nume cu ea.

– Bărbații muncesc de la răsărit ca să repare ceainăria, zise el, și arătă spre vărul său. Și l-am adus pe Payne, ca să-și ceară scuze. Dacă

nu se descurcă bine, puteți să-l folosiți ca țintă.

Susanna nu zâmbi.

– Din păcate, ceainăria a suferit cele mai mici daune, și nu mie trebuie să-mi ceară scuze.

Îngrijorat, Bram se uită în jur.

– Domnișoara Highwood se simte în continuare rău?

Tânăra turnă o măsură de pulbere în pistol, apoi puse o bilă învelită într-un petic.

– Am vizitat-o de dimineață. Se odihnește, ca să fie precaută, dar nu cred că o să aibă efecte de durată de la incident.

– Mă bucur să aud asta.

– Însă mama ei e hotărâtă acum să-și ia fetele din Spindle Cove, zise ea, în timp ce-și armă pistolul. Vezi tu, e o stațiune nouă în Kent. A auzit că fac lucruri remarcabile cu lipitoare și mercur.

Susanna se întoarse, îndreptă pistolul spre țintă și trase. Din țeava pistolului ieși fum. Bram ar fi putut să jure că văzuse fum ieșindu-i și din urechi.

Bărbatul bombăni ceva.

– O să-l trimit pe vărul meu să le viziteze și pe ele. Mi s-a spus că poate fi foarte fermecător și convingător cu femeile.

– Sinceră să fiu, milord, nu sunt sigură cine are un potențial toxic mai mare. Farmecul vărului tău sau mercurul. Susanna își coborî arma și vocea. Doamna Highwood își face bagajele. Domnișoara Winterbottom și doamna Lange se gândesc și ele să plece. Dacă ele pleacă, mai mult ca sigur că și altele le vor urma. Dacă îngrijorările vor ajunge și în înalta societate, reputația noastră de oază sigură o să fie distrusă. Toate familiile își vor chema fiicele și servitoarele înapoi acasă. Totul o să se termine. Și pentru ce? Miliția asta absurdă e menită eșecului. Bărbații nu au nici o speranță.

Nu îi păsa de arme sau de femeile care îi priveau. Bram voia s-o ia în brațe, s-o țină la fel de strâns și de aproape de el cum o făcuse sub salcie.

– Susanna, uită-te la mine.

Bram așteptă până când ochii aceia albaștri îi întâlniră pe ai lui.

– O să rezolv asta. Știu că aseară te-am dezamăgit, dar nu o să se mai întâmple. Eu și vărul meu o să le convingem pe femei că e sigur să stea aici. Până la festivalul de la solstițiu, o să-mi controlez bărbații, nu o să-ți mai stea în cale. Și cumva, în următoarele două săptămâni, o să-i instruiesc să fie o miliție de elită, precisă, ca să-i impresioneze pe invitații tatălui tău.

Tânăra pufni neîncrezătoare.

– O s-o fac. Pentru că asta e datoria unui ofițer. Să-i transforme pe bărbații de la care nu te aștepți la nimic în soldați și să se asigure că aceștia vin antrenați și pregătiți, de fiecare dată când e nevoie. Asta fac și mă pricep.

Susanna expiră.

– Știu. Sunt sigură că ești un comandant foarte capabil, când nu trebuie să-ți bați capul cu prăjituri, poezie și intelectuale care mânuiesc bastoane.

– Am fost distras, dar asta a fost cu totul vina ta, domnișoară Finch.

Buzele ei se curbară puțin. Un zâmbet mic, care făcu inima lui Bram să bată cu putere.

Dar apoi dispăru, iar Susanna se întoarse cu spatele la el, privind în depărtare, spre sat. Avea spatele și umerii drepți. Însă teama era acolo, în tremurul vag al buzei de jos și în pielea de găină de pe curba elegantă a umărului ei. Tânăra se simțea responsabilă pentru loc și era speriată.

Nu o putea lăsa să se simtă așa. Nu când avea oportunitatea perfectă și fiecare motiv onorabil să facă toate problemele ei să fie ale lui. Să o facă pe Susanna a lui. Chiar atunci, în acea dimineață. Se gândise la acea posibilitate toată noaptea, dar acum, decizia pur și simplu avea sens. Vedea totul clar.

– Nu-ți face griji, pentru nimic. Bram se dădu în spate, îndreptându-se spre casă. O să-l las pe vărul meu aici, să se umilească în fața femeilor tale. Dacă vrei, fă-l să îngenuncheze. Eu mă duc să vorbesc cu tatăl tău.

– Stai un pic, spuse Susanna, întorcându-se spre el. Ai promis că nu o să-l implici pe tata. Ți-ai dat cuvântul.

– Stai liniștită, nu o să vorbesc cu el despre miliție. Asta are de-a face doar cu tine și cu mine.

Bram se întoarse și plecă.

Susanna îl privi îndreptându-se spre casă și se întrebă dacă auzise bine. Tocmai spusese că voia să vorbească cu tatăl ei? Despre ei doi?

Dacă chiar asta voia să spună…

– La naiba!

Își ridică fusta și începu să alerge.

Tânăra îl prinse din urmă tocmai când Bram ajunsese la ușa laterală a casei.

– Cum adică o să vorbești cu tata? Despre noi? Doar nu vrei să spui ceea ce pare că vrei să spui.

– Ba da.

Un servitor îi deschise ușa, iar Bram intră. O lăsă în prag, fără nici o altă explicație. Ce bărbat enigmatic, căruia îi plăcea s-o tachineze.

– Stai un pic, strigă ea, urmărindu-l pe coridor. Te referi la căsătorie? întrebă ea în șoaptă. Și dacă da, nu ar trebui să vorbești mai întâi cu mine?

– Ce am făcut aseară face conversația aia irelevantă, nu crezi?

– Nu, nu sunt de acord. Panica o lovi în piept și-l prinse de braț, ca să-l oprească. O să-i spui lui tata de ce s-a întâmplat aseară.

– Nu folosind atâtea cuvinte. Dar când o să te cer în căsătorie așa abrupt, probabil o să înțeleagă de ce.

– Exact. Și dacă tata înțelege motivul, toată lumea o s-o facă. Toate femeile. Tot satul. Bram, nu poți să faci asta.

– Susanna, trebuie. E singurul lucru decent pe care pot să-l fac, spuse el, în timp ce privirea lui verde ca jadul o fixă pe a ei.

Susanna dădu din mâini.

– Și de când îți pasă ție de comportamentul decent?

Bram nu răspunse, pur și simplu se întoarse și se îndepărtă. De data asta, nimic nu avea să-l oprească. O luă pe coridor și se opri la intrarea în camera de lucru a tatălui ei.

– Sir Lewis?

Bătu la ușă.

– Nu acum, te rog, răspunse tatăl ei, cu vocea pierdută.

– Lucrează, șopti Susanna. Nimeni nu-l deranjează când lucrează.

Bram ridică vocea.

– Sir Lewis, sunt Bramwell. Trebuie să vorbesc cu dumneata despre ceva urgent.

Dumnezeule. Susanna trebuia să-i bage urgent mințile-n cap bărbatului ăstuia.

Tatăl ei oftă.

– Atunci bine. Du-te în bibliotecă. Ne vedem acolo într-o clipă.

– Mulțumesc, domnule.

Bram se întoarse fără să mai spună nimic, îndreptându-se spre biblioteca lui Sir Lewis. Susanna stătu acolo șocată, întrebându-se dacă avea șanse mai mari să vorbească cu Bram sau să-și distragă tatăl. Poate trebuia pur și simplu să se ducă sus, să-și împacheteze o valiză și să plece spre un teritoriu neexplorat. Auzise că era minunat pe insulele Sandwich în această perioadă a anului.

Ideea era tentantă, dar tânăra își asumă riscul cu biblioteca. Bram stătea, sumbru și monolitic, în centrul camerei cu temă egipteană. Arăta ca un bărbat care-și aștepta propria înmormântare.

– De ce naiba faci asta? întrebă ea, închizând ușa.

Era evident că nu voia.

– Pentru că e lucrul onorabil. Singurul lucru pe care pot să-l fac. Oftă scurt. Nu ar fi trebuit să fac ce am făcut aseară dacă nu eram pregătit să fac asta azi.

– Nu contează și ce am eu de spus? Nu-ți pasă câtuși de puțin și de sentimentele mele?

– Îmi pasă foarte mult de tine și de sentimentele tale. Tocmai asta e și ideea. Ești o femeie nobilă, iar noaptea trecută ți-am luat virtutea.

– Nu ai luat-o, eu ți-am oferit-o. De bunăvoie și fără așteptări.

Bărbatul dădu din cap.

– Ascultă-mă, știu că ai o mulțime de idei moderne, dar părerile mele despre căsătorie sunt mai tradiționale. Sau medievale, așa cum îți place să spui. Dacă un bărbat deflorează o virgină de viță nobilă într-o zonă publică, ar trebui să se căsătorească cu ea. Punct.

Punct. Tocmai asta și era problema, nu? Poate Susanna n-ar fi fost atât de panicată de ideea căsătoriei cu el, idee care de altfel o făcea amețitor de fericită, dacă Bram ar fi privit căsătoria lor ca fiind începutul unei povești. O poveste care include iubire, o casă și o familie și se termina cu cuvintele „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe".

Dar nu o făcea, așa cum clarificară următoarele lui cuvinte.

– O să fie în avantajul tău, o să vezi. O să ne căsătorim înainte să mă întorc la război, iar tu o să fii liberă să faci ce vrei. O să fii Lady Rycliff. Poți să-ți continui munca, dar cu titlul de contesă. Asta nu poate decât să ajute reputația satului. Bram adăugă: Am bani. Foarte mulți. O să fii bine îngrijită.

– Cât de practic, șopti ea.

Trecuseră ani întregi de când Susanna visase să primească cereri în căsătorie, dar era convinsă că nici una nu suna așa.

Se așeză în raza lui de vedere, în fața biroului tatălui ei. Își puse ambele mâini pe marginea din lemn a biroului și se ridică pe el, în timp ce-și legăna picioarele.

– Nu-mi lipsesc banii și nici influența socială. Însă dacă mergi mai departe cu planul ăsta, e posibil să descoperi că-ți lipsește pulsul. În fiecare cameră din casa asta se află câte o armă letală. Realizezi că sunt șanse mari ca tata să te omoare.

„Asta dacă nu leșină de la apoplexie mai întâi."

Bărbatul ridică din umeri.

– Dac-aș fi în locul lui, și eu aș vrea să mă omor.

– Și chiar dacă nu o s-o facă, tot poate să te distrugă. Să te lase fără onoruri și insigne. Să te retrogradeze la cel mai mic grad ca soldat.

Bram nu răspunse imediat. Bun, deci argumentul ăsta avusese un anumit efect.

– Gândește-te la postul tău din armată, Bram. Și, te rog, nu mai fi atât de al naibii de galant, sau o să… Arătă spre sarcofagul de alabastru. Sau o să te întind în coșciugul ăla și o să închid capacul.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Când vorbești așa, știi că doar mă faci să te doresc mai mult. Făcu un pas în față, apropiindu-se. Prea mult. Aici nu e vorba doar de faptul că sunt galant. Vocea lui era un huruit jos, excitant. O mângâie pe gambă, iar dorința o străbătu pe Susanna ca fulgerul. Știi asta foarte bine. Ce am împărtășit aseară? Vreau să trăiesc din nou. Iar și iar. Pasional și rapid. Lent și dulce. Și tot ce mai există între aceste senzații.

Susanna oftă îndelung. Acele cuvinte o făcură să se încălzească și să înroșească din nou. Cât de proastă fusese, să aibă impresia că un singur gust al pasiunii avea să-i ajungă pentru toată viața. Avea să aibă nevoie de bărbatul ăsta cât trăia.

Bram se aplecă pentru un sărut, dar Susanna își puse mâna pe pieptul lui. Ca să mențină puțină distanță între ei, dar și ca să mențină contactul. Să se bucure de senzația puternică, masculină, sub atingerea

ei.

– Bram, spuse ea, dorința nu e un motiv bun ca să te căsătorești.

Bărbatul făcu o pauză, ca să se gândească.

– Cred că e motivul pentru care se căsătoresc majoritatea oamenilor.

– Noi nu suntem majoritatea oamenilor. Susanna se simți încruntându-se, în timp ce căuta un mod ca să-l facă să înțeleagă. Poate e prostesc să spun asta acum, după tot ce s-a întâmplat între noi, dar îmi place de tine.

Bram ridică capul, surprins.

– Mă… placi.

– Da, am ajuns să te plac. Chiar foarte mult. Și-ți respect angajamentul pe care-l ai pentru munca ta. Pentru că și eu simt la fel. Nu vreau să-ți distrugi cariera și reputația. Și sper că nici tu nu vrei să le vezi pe ale mele distruse. Dar asta s-ar putea întâmpla, pentru amândoi, dacă insiști să vorbești cu tata azi.

Bram se îndreptă și-și frecă ceafa.

– Trebuie să te cer în căsătorie. Trebuie să fac asta, altfel nu o să mai pot trăi cu mine însumi.

– Dar m-ai cerut deja. Tânăra își înclină capul și gesticulă spre ei. Într-un fel, asta nu implică declarații ale sentimentelor sau punerea întrebării. Te-ai oferit să te căsătorești cu mine în grabă, să te culci cu mine cu entuziasm și să mă lași singură, să fac față speculațiilor și scandalului, doar ca să te arunci tu în fața unui glonț cu conștiința curată. Te rog să-mi accepți refuzul politicos, milord.

Bărbatul dădu din cap.

– E vorba de înșelăciune, Susanna. Nu suport minciunile. Tatăl tău a făcut foarte multe pentru mine. Merită cel puțin onestitatea mea.

– Salutare. Ce se întâmplă aici?

Tatăl ei stătea în ușă. Încă purta șorțul de muncă.

Susanna zâmbi, se îndreptă pe birou și spuse:

– A, nimic. Eu și lordul Rycliff doar avem o aventură scandaloasă, clandestină.

Tatăl ei îngheță.

Susanna își menținu zâmbetul pe față.

Într-un final, cu aceeași ușurare palpabilă care acompania o furtună, tatăl ei izbucni într-un râs crispat, neîncrezător.

– Gata, șopti ea, trecând pe lângă un Bram uimit când se dădu jos de pe birou. Am terminat cu minciunile.

Își ridică degetul la bărbie. Bram prinse aluzia și închise gura. Îi aruncă o privire verde intensă, care conținea în mod egal admirație și iritare.

Tatăl ei își frecă mâinile de șorț și spuse, încă râzând:

– Chiar mă întrebam de ce am mâncat singur aseară. Rycliff are noroc că am auzit de tam-tamul din sat, altfel, probabil aș testa noua piedică de pușcă pe el în dimineața asta. Se îndreptă spre bar și desfăcu

o carafă cu whisky. Deci, Bram? Spune-mi. Hai să menținem conversația scurtă.

– Desigur, zise Bram. Sir Lewis, am venit să discut o treabă importantă cu tine. O implică pe domnișoara Finch. Și o cerere.

Susanna simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Bram chiar avea de gând să meargă mai departe cu chestia asta? Era atât de afurisit de onorabil și bun.

– Ce fel de cerere? întrebă tatăl ei.

Bram tuși.

– Una obișnuită. Vezi dumneata, domnule, aseară, eu și domnișoara Finch…

– Am vorbit, interveni Susanna. Despre miliție.

– Serios?

Tatăl ei se întoarse și îi dădu lui Bram un pahar cu whisky.

Bram ridică paharul. Bău, apoi păru să se gândească mai bine și dădu totul pe gât.

– Așa cum știi, am fost chemați să ne ocupăm de agitația din sat. Dar când am ajuns acolo, un lucru a dus la altul și… Tuși. Sir Lewis, am…

– Avut o dezbatere intensă, termină Susanna. Ne-am certat. Cu multă pasiune, spuse ea, aruncându-i o privire lui Bram.

– Din ce motiv?

Sir Lewis se încruntă, în timp ce-și ridică paharul la gură.

– Sexul.

Bram, al naibii să fie el, tocmai aruncase cuvântul acela în conversație. Era îndrăzneț și, din păcate pentru ea, imposibil de scurtat. În tăcerea care urmă, Bram îi aruncă o privire care spunea „na-ți-o pe asta“.

Tânăra își ridică privirea.

– Da, exact. Din cauza sexelor. Bărbați și femei. Din satul nostru. Vezi tu, tată, toată treaba cu miliția a afectat atmosfera liniștită de care se bucurau femeile. Se pare că nevoile bărbaților și ale femeilor din satul ăsta se bat cap în cap, iar eu și lordul Rycliff am avut o discuție aprinsă.

– O, da, spuse el sec. Mă tem că am pus-o la punct pe domnișoara Finch.

O criză de tuse o zgudui pe Susanna.

– Însă când am terminat discuția, ne-am dus pe iarba din sat, și acolo ne-am unit…

– Forțele, zise Susanna, aproape strigând cuvântul.

Un ecou se întoarse la ea de la sarcofagul antic.

Tatăl ei clipi.

– Forțele.

– Da, am decis să lăsăm deoparte diferențele și să lucrăm împreună pentru binele tuturor.

Tânăra își șterse palmele umede de fustă și-i aruncă o privire lui

Bram. Acesta se rezemă de coloana în formă de papirus și îi făcu un gest generos cu paharul gol.

– Te rog, continuă. Spune-i tot. O să aștept și o să spun ce am de spus la final.

Făcură schimb de priviri amuzate și pline de provocare. Trebuia să fie greșit, își spuse ea, faptul că această conversație era presărată cu pericole iminente, dar, cu toate astea, se distrau atât de mult.

– Înțeleg că evaluarea miliției e importantă pentru tine, zise ea, încercând să aibă un ton mai serios. Importantă pentru tine, tată. Și importantă și pentru lordul Rycliff. Dar permite-mi să spun, oricât de dificil știu că e pentru lordul Rycliff să recunoască, perspectivele inițiale nu par încurajatoare. Sinceră să fiu, recruții lui sunt lipsiți de orice speranță. Recenzia ar putea fi un dezastru și să ne facă de râs pe toți.

– Stai un pic, zise Bram, îndepărtându-se de coloană. E prematur să spui așa ceva. Am avut la dispoziție numai câteva zile. O să-i transform pe bărbații ăia într-o…

Susanna ridică o palmă.

– Mi-ai zis că pot să spun ce am de zis. Apoi se întoarse spre tatăl ei: În același timp, tată, femeile de la Queen's Ruby sunt din ce în ce mai îngrijorate. Exercițiile miliției le-au întrerupt programul și au ratat atracția verii, și anume planificarea festivalului de la solstițiul de vară. Unele se gândesc să plece de tot din Spindle Cove, lucru ce ar fi dezastruos.

Susanna inspiră adânc.

– Așa că eu și lordul Rycliff am hotărât să ne unim forțele și să lucrăm împreună, să protejăm ce ne este mai drag. Exercițiile miliției și pregătirile vor deveni un proiect comun pentru toți locuitorii satului. Bărbați și femei, împreună. Sunt atâtea de făcut, iar lordul Rycliff a recunoscut că nu poate să le facă fără ajutorul meu. Îi aruncă lui Bram o privire precaută. Dar, împreună, putem să punem la cale o demonstrație de care să fii mândru. Ce spui, tată?

Bărbatul oftă.

– Totul sună foarte logic. Și complet nedemn pentru conferința asta de urgență care mi-a întrerupt munca.

– Mai e ceva, spuse Bram. Am o întrebare care are nevoie de răspunsul dumitale.

– Putem să organizăm un bal? întrebă Susanna.

– Un bal? strigară la unison Bram și tatăl ei.

– Da, un bal. Tânăra vorbise fără să gândească, dar când mai reflectă, realiză că era perfect. Asta e propunerea. Vrem să organizăm un bal aici, în Summerfield. Un bal al ofițerilor, exact după evaluare. Știu că o să ai niște oaspeți respectați pentru acea ocazie, tată. Un bal e modul perfect să îi onorezi și să îi distrezi. O să fie și o recompensă pentru voluntarii din miliție, după toată munca lor grea. Și o să le dea tinerelor ceva ce să aștepte cu nerăbdare. Un motiv să stea. E perfect.

– Foarte bine, Susanna. Puteți să organizați balul.

Tatăl ei așează paharul pe birou, după care comportamentul i se schimbă. Privirea i se plimbă absentă, ca și cum își pierduse șirul gândurilor. Iar Susanna se simți părăsită, fără avertizare, într-unul din acele momente groaznice, terifiante. Acele momente în care filtrul afecțiunii de fiică dispărea și, dintr-odată, nu-l mai avea în fața ochilor pe dragul și familiarul ei tată, charismaticul și excentricul erou al copilăriei ei, ci pe un simplu străin, pe nume Lewis Finch. Iar acel bărbat arăta atât de bătrân și de obosit.

Își frecă ochii.

– Știu că toată treaba asta cu miliția pare prostească la suprafață, dar miza e mare. Pentru noi toți, într-un fel sau altul. Sunt încântat să văd că lucrați împreună ca să vă asigurați că totul o să meargă bine. Vă mulțumesc. Acum vă rog să mă scuzați.

Apoi bătrânul Finch plecă, ieșind pe o ușă laterală.

Bram se întoarse spre ea, cu o expresie goală.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

– Ce anume? Ți-am salvat viața și cariera? Nu că ai face vreo diferență între cele două.

Bram se uită pe geam.

– Susanna, tocmai i-ai dat un motiv să se îndoiască de mine. El mi-a dat o sarcină, iar tu i-ai spus că nu pot s-o fac.

Tânăra scânci. Cum era posibil ca bărbații să aibă corpul atât de mare și puternic, dar mândria atât de fragilă?

– I-am spus că nu poți s-o faci singur și nu e nici o rușine în asta. Se apropie și se întinse spre el, dar apoi se gândi mai bine și-și încrucișă brațele la piept. Așa cum a spus și tata, miza e foarte mare. Chiar știu ce înseamnă și pentru tine. Trebuie să-ți demonstrezi valoarea după ce ai fost rănit, iar asta e ocazia ta.

O licărire de negare îi apăru pe față, ca un reflex, dar apoi încuviință.

– Da.

Susanna își dorea așa de mult să-l îmbrățișeze. Poate după ce treaba cu miliția devenea un succes, iar Bram își demonstra valoarea, își va îndrepta atenția spre celelalte nevoi ale lui, mai greu de recunoscut. Precum dorința lui palpabilă de apropiere și afecțiune. Sau dorința lui evidentă, nerostită, de a avea un cămin. Poate chiar se va răzgândi și se va hotărî să rămână. Dar Susanna știa că Bram nu putea să se gândească la nimic din toate astea până nu se simțea puternic și întreg din nou. Până nu simțea că avea din nou control asupra lui și a celorlalți.

– Atunci lasă-mă să te ajut, zise ea cu sinceritate. De dragul tău și al tatălui meu, vreau să te văd reușind. Dar trebuie să fim realiști. Ai puțin mai mult de două săptămâni să îi instruiești pe bărbații ăia și să-i antrenezi până la perfecțiune. Ca să nu mai vorbesc și de toate pregătirile pentru ziua în sine. E multă muncă. Cunosc foarte bine satul

ăsta. Nu poți să faci toate astea fără mine.

Bram își trecu mâna prin păr.

– Acum că ai stabilit și organizarea unui bal al ofițerilor, nu, presupun că nu pot.

– A fost o idee spontană, recunoscu ea. Dar una bună. Dacă există ceva care să le convingă pe doamna Highwood și pe celelalte să rămână, e ideea planificării unui bal. Bărbați și femei, trebuie să lucrăm toți împreună. Dacă vrem ca visele noastre să nu se dezintegreze, trebuie să ne asigurăm că această zi va fi un mare succes.

– Ceva îmi spune că domnișoara Finch are un plan.

– Nu e un plan, zise ea, zâmbind puțin. E un program. Așa cum știi, zilele de luni sunt pentru plimbări. Cele de marți pentru băi în mare. Miercurea, suntem în grădină, și joia tragem cu arma. Vinerea, mereu am urcat până la castel. Pentru picnic, schițe, organizat micile noastre scenete. Sau uneori doar ca să facem planuri.

– Ei bine, nu putem să întrerupem programul, nu-i așa? Adu-le pe toate, atunci. O să fie un mod bun ca bărbații să le împace, după haosul de aseară.

– O să plănuim împreună, Bram. O să vezi că totul o să iasă bine.

Susanna îl privi. Era atât de chipeș și de puternic. Pe lângă toate celelalte prime experiențe pe care i le oferise, acum îi făcuse prima cerere în căsătorie. Una forțată și deloc romantică, dar chiar și așa. Prețuia sentimentul și, cumva, voia să-l răsplătească.

Din impuls, se aplecă în față și-l sărută pe obraz.

– Mulțumesc. Pentru tot.

Bram o prinse de cot, astfel încât să nu se mai poată retrage.

– Cum rămâne cu noi? Cum stau lucrurile între noi?

Cuvintele lui îi răsunau fierbinți în ureche.

– Păi… Încă îmi place de tine. Susanna simți fiori în piept, dar își menținu vocea detașată. Ție îți place de mine?

Trecură câteva momente în tăcere. Ar fi putut să le numere în bătăi de inimă, dar inima ei naivă devenise cel mai nesigur ceas. Îi oferea trei bătăi, una după alta, apoi nici una.

Tocmai când începuse să dispere, Bram își întoarse capul, prinzând-o într-un sărut pasional. O învălui în brațe, își înfipse mâinile în rochia ei, o ridică și o lipi de pieptul lui. Astfel, corpul ei își aminti fiecare parte dintr-al lui, fiecare secundă din partida lor senzuală de dragoste. Presiunea deja familiară reveni. Acel fior dulce, de dorință, care devenea din ce în ce mai profund în timp ce limba lui se plimba peste a ei. În câteva secunde, Bram o făcu să gâfâie. Să-l dorească. Să se umezească.

Apoi o așeză din nou jos. Își lipi fruntea de a ei și oftă cu putere. Înainte să plece, nu spuse decât un singur cuvânt.

– Nu.

Estuarul amazoanelor
Golful walkiriilor

Capitolul 19

Nu o „plăcea“ pe Susanna Finch. Bram era sigur de asta.

„A plăcea“ era echivalentul verbal al unei budinci. Destul de plăcut, sec de dulce. Mereu pe masă. Nu era ceva ce refuza cineva, dar nici ceva din care să vrea mai mult. Cuvântul „plăcere“ nu comunica o conexiune tăcută a minților similare, sau atenția obsesivă pentru pistrui. Clar nu cuprindea genul de dorință sălbatică, nechibzuită și nerezonabilă care îl făcuse să defloreze o virgină pe iarba din sat.

Nu, nu o „plăcea“. Dincolo de asta însă, Bram nu știa cum să-și descrie starea emoțională. Etichetarea sentimentelor era hobby-ul Susannei, nu al lui.

Iar în acel moment, ea era ocupată.

– Doamna Lance are un scris minunat, spuse ea, în timp ce scria cu un creion pe hârtie. O s-o pun pe ea să se ocupe de invitații.

Susanna venise la castel dimineața devreme, cu mult înaintea celorlalte femei. Împreună, conveniseră să se strângă în turnul de sud-vest al castelului Rycliff. Stăteau deja de câteva ore pe scaunele din tabără, iar pe fundal pescărușii zburau deasupra mării. Stabileau toate sarcinile pe care trebuiau să le îndeplinească în următoarele două săptămâni.

De fapt, ea sortase toate sarcinile. În cea mai mare parte, Bram se uitase la ea, ocazional luând câte o gură de whisky, încercând să descâlcească sentimentele și impulsurile care i se agitau în piept.

– Peticele vor fi sarcina lui Charlotte, precum și cartușele.

Tânăra nota în timp ce vorbea, mărind o listă deja foarte lungă. În tot acest timp, își menținea privirea încăpățânată ațintită asupra foii.

Privirea lui era îndreptată spre ea. Era fascinat. Tocmai când începuse să creadă că o cunoștea pe Susanna Finch, lumina dimineții îi prezenta o cu totul altă latură a ei. Fiecare oră, fiecare minut, poate, anunța altă nuanță a frumuseții ei. Fiecare înclinare a capului ei inventa noi aliaje de cupru și aur. Iar acum, fix în această secundă, vălul progresiv al soarelui își făcea drum peste culmea umărului ei, iar Bram observă cum pielea de pe decolteul ei era atât de delicată și deschisă la

culoare, aproape translucidă.

La naiba. Asta trecea dincolo de „plăcere“, trecea mai departe de „afecțiune“ și ajungea până la limita absurdului.

Bram știa că toate obiecțiile pe care le avea Susanna față de căsătorie erau logice. Tânăra își construise viața și satul în jurul unui celibat fericit, iar cerințele carierei lui militare nu lăsau loc pentru o soție. O nuntă în grabă putea însemna durere pentru Sir Lewis, scandal pentru Susanna și Dumnezeu știe ce pentru Bram. Dar în ciuda acestor lucruri, avea să se căsătorească cu ea. Pentru că atunci când se uita la Susanna, nu-i venea în minte decât un singur lucru. Nu era ceva elegant în mod deosebit și nici poetic, la fel cum nici „plăcerea“ nu era. Dar avea o elocvență directă.

„A mea.“

Indiferent cât îl costa, trebuia să o facă a lui.

– Gata, cred că asta e tot. Tânăra lăsă lista să-i cadă în poală. E atât de mult de muncă, dar cred că putem s-o facem.

– Știu că putem.

Bram luă lista și o citi. Era detaliată și bine organizată, așa cum știuse că avea să fie. Se forță să se concentreze, dând la o parte dorințele lui și planurile maritale. În următoarele două săptămâni, aceste sarcini necesitau toată atenția lui. Nu voia s-o dezamăgească pe Susanna, și nici pe tatăl ei. Și nici restul satului, de care începuse să-i pese, pe neașteptate.

– Cred că toată lumea a ajuns deja.

Se uită peste marginea turnului. Dedesubt, bărbații strânși și femeile din Spindle Cove luau picnicul pe terenul uniform.

– Presupun că asta înseamnă că vărul meu și-a pus cenușă-n cap destul de bine.

Susanna zâmbi.

– Presupun că da. Și ce frumos au aranjat oamenii tăi. V-ați întrecut pe voi!

– E o nimica toată.

Dar Bram luase în serios invitația. În anticiparea sosirii invitatelor, voluntarii lor pentru miliție așezaseră baldachine, pături și o masa plină cu gustări, de la Blushing Pansy. Presupusese cel puțin că localul lui Fosbury devenise din nou Blushing Pansy. Clădirea își reluase drepturile, dar, ultima oară când fusese în oraș, nu era nici un semn deasupra ușii roșii.

– Rufus și Finn par să-și fi rezolvat neînțelegerile, zise ea.

– Și-au învățat lecția. Că vor atrage mai mult atenția feminină dacă sunt uniți în șotii decât dezbinați de ranchiună.

Gemenii legaseră un batic la gâtul mielului și oferiseră un premiu primei fete care-l lua. Astfel, Charlotte îl alergă pe Cină peste tot, doar că se împiedică de o piatră și căzu pe jos.

Susanna strigă și-l prinse pe Bram de mână. Chiar și prin mănuși,

unghiile ei îi intrară în piele.

– Totul e bine, spuse el. La vârsta aia, sunt rezistenți, o să-și revină repede.

În acel moment, Bram înțelese exact cât de afectată era Susanna de fiecare dată când tinerele ei treceau prin cea mai mică umilință sau durere. Când era nevoie, ca în cazul atacului de astm al Dianei, putea să fie puternică, liniștită și curajoasă. Dar aici, alături de el, nu-și ascunse îngrijorarea. Îl lăsa să o liniștească. Și poate cândva, îl va asculta răbdătoare dacă într-o noapte întunecată și mohorâtă, Bram îi mărturisea la beție că încă simțea o mulțime de răni care nu erau ale lui, ci ale oamenilor aflați sub comanda lui.

În timp ce priveau, domnul Keane o ajută pe Charlotte să se ridice. Tânăra își aranjă fusta. Fosbury îi oferi o prăjitură, pe post de consolare, și toți cei prezenți râseră, binedispuși.

– Nu a pățit nimic. O strânse de mână, bucuros că avea această scuză. Vezi?

– Biata de ea. Susanna nu-și retrase mâna. În schimb, se rezemă de el, doar puțin. Dar după dezastrul de la ceainărie, mă bucur să-i văd așa. Femeile și bărbații împreună, bucurându-se unul de compania celuilalt.

– Ar face bine să se distreze acum, zise el. După dimineața asta, nu o să mai fie timp pentru distracție. Fiecare bărbat din Spindle Cove va avea foarte mult de lucru.

– Sau femeie, completă ea. Bun. Ar trebui să coborâm și să facem anunțul. Dacă tot le cerem să lucreze împreună, cred că e important să ne arătăm unitatea.

– Cu totul de acord, zise el, în timp ce coborau pe scările de piatră. Bram făcu o pauză, chiar înainte să pășească pe iarbă. Am o idee. De ce să nu te prezint ca viitoarea Lady Rycliff?

Tânăra făcu ochii mari, panicată.

– Pentru că nu sunt?

– Nu încă.

„Dar o să fii.“ Susanna trebuia să știe că nu renunțase la cerere și doar o amâna. Continuă:

– Poate viitoarea viitoare Lady Rycliff? Sau pot doar să spun că ești amanta mea.

– Bram!

Tânăra îl lovi în coaste.

– Atunci iubita mea interzisă. Când îi observă expresia îndurerată, Bram spuse: Ce e? Atâta timp cât refuzi să te căsătorești cu mine, exact asta ești.

– Ești groaznic.

– Îți place.

– Dumnezeu să mă ajute, scânci ea, în timp ce Bram o trase pe iarbă.

– Strângeți-vă! strigă Bram, când se așezară în mijloc. Eu și

domnișoara Finch avem niște anunțuri de făcut.

Susanna expiră ușurată, când auzi că Bram îi folosi numele. Speră că acesta nu avea să fie atât de îndrăzneț cât să anunțe aventura lor ca subiect public, dar după ce abia o scosese la capăt cu tatăl ei ieri, nu mai putea fi sigură de nimic.

Femeile și bărbații se priviră intrigați, în timp ce-și puseră deoparte prăjiturile și limonada, ca să-i asculte.

– Așa cum știți, i-am promis lui Sir Lewis Finch și, implicit, ducelui de Tunbridge că Spindle Cove o să organizeze o demonstrație, spuse Bram. O prezentare precisă, coregrafiată, a forței și pregătirii noastre militare la festivalul solstițiului de vară, peste două săptămâni.

Bărbații se uitară unul la altul.

Aaron Dawes dădu din cap.

– E o sarcină destul de apăsătoare, milord.

– Apăsătoare? spuse Fosbury. Vrei să zici „fără nici o speranță“. Nu putem nici măcar să mărșăluim într-o linie dreaptă.

– Nici măcar nu avem uniforme, adăugă Keane.

Un murmur de încuviințare generală străbătu mulțimea.

– Nu suntem lipsiți de speranță, spuse Bram, pe un ton autoritar, care îi făcu pe toți să fie atenți, inclusiv pe Susanna. Nici disperați. Avem forță de muncă. Avem provizii. Și avem un plan. Îi făcu semn Susannei. Domnișoara Finch o să vă explice.

Susanna ridică lista.

– Toți o să lucrăm împreună. Femei și bărbați.

– Femei? exclamă doamna Highwood. Ce rol au femeile în organizarea demonstrației?

Susanna răspunse calmă:

– În Spindle Cove, femeile pot să facă orice. Știu că nu se numără printre activitățile noastre normale, dar având în vedere că am fost anunțați din scurt, toată lumea trebuie să contribuie cu ce poate. Bărbații au nevoie de ajutorul nostru și noi avem nevoie de bărbați ca să reușim. Dacă miliția nu o să aibă succes, credeți că ducele o să lase castelul neprotejat? Nu. Mai mult ca sigur că o să trimită trupe care să campeze aici. Și nici nu trebuie să mai repet că dacă o companie de soldați străini campează pe aceste stânci, Spindle Cove așa cum îl știm, așa cum îl iubim și cum avem nevoie de el, nu va mai exista.

Zumzete de uimire copleșiră grupul.

– Are dreptate, satul o să fie invadat.

– Toți va trebui să plecăm acasă.

– Tocmai când am reparat ceainăria.

Charlotte se ridică în picioare.

– Nu putem permite să se întâmple așa ceva, domnișoară Finch!

– Nu o să se întâmple, Charlotte. Trebuie doar să le arătăm ducelui și celor câtorva generali că miliția lordului Rycliff e pregătită și capabilă să apere Spindle Cove.

Bram preluă cuvântul.

– Toți voluntarii vor campa aici, la castel. Va fi nevoie de timpul și eforturile voastre, de la răsărit la apus. Am stabilit un program. Caporalul Thorne o să se ocupe de instructaj pentru formațiuni. Pregătiți-vă să mărșăluiți până nu vă mai țin picioarele. Liniile trebuie să fie clare. Formațiunile exacte. Lordul Payne, cu talentul său natural pentru explozii, o să se ocupe de artilerie. Cât despre arme, domnișoara Finch o să conducă exercițiile zilnice de tras la țintă.

Un murmur surprins se auzi dinspre grup.

– Ce? strigă doamna Highwood. O femeie o să-i învețe pe bărbați să tragă?

– Nu știai? E minunată cu arma-n mână, spuse Bram, aruncându-i o privire cu subînțeles.

Susanna se strădui să nu roșească și-și întoarse atenția spre listă.

– Domnișoara Taylor face o pauză de la lecțiile de muzică să-i mediteze intensiv pe Finn și Rufus. Doamna Montgomery și doamna Fosbury vor conduce împreună comitetul de uniforme. Toate femeile disponibile vor ajuta seara la cusut. Lăsă foaia în jos. E vital ca bărbații să arate perfect și hainele să le vină ca turnate, ca să facă o impresie bună.

Bram adăugă:

– E vital ca vizitatorii să se distreze. Vor fi invitați la…

– Summerfield, termină Susanna, pe un ton entuziasmat. O să găzduim un bal al ofițerilor după demonstrație.

– Un bal? întrebă doamna Highwood. Ce veste bună! În sfârșit, Diana mea o să aibă ocazia să strălucească. Până atunci o să-și revină de tot, nu crezi?

– Sunt sigură de asta.

– Și Lord Payne, diavol ce ești… Pe fața matroanei apăru un zâmbet, în timp ce-și flutură batista spre Colin. Trebuie să-i promiți un cadril plăcut și lent de data asta. Nu un dans săltăreț de la țară.

Colin făcu o plecăciune.

– Cum vreți, doamnă.

Susanna tuși și speră să schimbe subiectul.

– Acum, legat de pregătiri. O să le cer domnișoarei Winterbottom și doamnei Montgomery să ajute cu meniurile. Sally Bright, domnule Keane, sunteți cei mai pricepuți la culori, deci vă ocupați de ornamente. Domnișoara Taylor e alegerea naturală pentru muzică, iar domnul Fosbury, sper că o să faceți niște prăjituri. Bucătarul nostru din Summerfield nu se compară cu ce puteți să pregătiți. Se uită peste hârtie și îi zâmbi. Acum, doamnă Lange…

Femeia pe care o pomeni se îndreptă.

– Nici nu trebuie să mă rogi. Aș fi încântată să compun o poezie pentru ocazie.

– Ar fi foarte… Susanna făcu o pauză. Special, termină ea.

Mulțumesc, doamnă Lange.

– Și eu? Charlotte dădu din mână. Toată lumea are ceva de făcut. Și eu vreau să particip.

Susanna zâmbi.

– Am o sarcină foarte importantă pentru tine, Charlotte. Și o să ți-o explic mai târziu, acasă. Nici nu mai trebuie să spun asta, dar programul nostru obișnuit de activități e suspendat.

– Ne așteaptă multă muncă, spuse Bram. Și o să începem după-amiaza asta. Terminați-vă prăjiturile. Împachetați păturile și baldachinele. Luați eșarfa de pe miel. Toți bărbații trebuie să fie pregătiți pentru instructaj într-un sfert de oră.

– Doamnelor, noi o să ne adunăm la han, ca să tăiem material pentru uniforme, strigă Susanna, înainte să se disperseze grupul.

În timp ce bărbații și femeile se ridicau de pe pături și strângeau orice urmă de distracție, Susanna se întoarse spre Bram.

– Cred că a mers cât de bine putea să meargă.

El încuviință.

– Da, chiar a mers bine.

Adevărul era că tinerei îi plăcuse extrem de mult ultimul sfert de oră. Când stătuse lângă Bram ca egala lui, nu înfruntându-l. Când vorbiră împreună, nu unul peste celălalt. În timp ce le vorbeau prietenilor și vecinilor, aerul se umpluse cu o nuanță plăcută de armonie și simți ca și cum…

Făcu un pas în spate, își înclină capul și-l privi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Dintr-odată, arăți ca un lord. Cum ai stat acolo, în fața castelului, vorbind sătenilor. E ca și cum te-ai născut cu titlul Rycliff, nu l-ai primit abia acum o săptămână.

– Ei bine, nu m-am născut cu el. Bărbatul se încruntă. Tata a fost general-maior, nu vreun conte. Nu vreau să uit niciodată asta.

– Bineînțeles că nu. Nu asta am vrut să spun. Tatăl tău a fost un bărbat grozav și evident că mereu o să fii mândru că ești fiul lui. Dar asta nu înseamnă că nu ar putea să fie mândru de tine azi, nu-i așa?

Bram nu avu răspuns la asta. După o pauză mai lungă, spuse:

– Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru instructaj.

– Da, cred că și eu trebuie să plec.

Când Bram trecu pe lângă ea, spre turnuri, Susanna observă din nou pasul lui mai săltăreț.

– Stai un pic.

Ar fi putut să îl prindă de braț sau de umăr, dar nu. Simți nevoia să-și lipsească mâna de pieptul lui puternic. Când își realiză greșeala, își retrase mâna, dar simți în continuare bătăile inimii lui.

Se uită pe furiș în jur, dar nimeni nu observase gestul îndrăzneț. Cel puțin nu de data asta. Însă judecând după roșeața din obraji, Susanna știa că va trebui să se străduiască din greu ca să nu observe nimeni

atracția pe care o simțea față de Bram.

Ceea ce făcu următoarele ei cuvinte să fie cât de imprudente puteau să fie.

– Mai trebuie să vorbim despre o sarcină. Una care nu e pe listă. Ceva la care trebuie să lucrăm amândoi împreună. Singuri.

– Serios? Surpriza și dorința licăriră în ochii lui verzi ca jadul. Nu pot nega că sunt intrigat. Spune locul și ora. O să fiu acolo.

– În golf, șopti ea, rugându-se că nu făcea o greșeală enormă. După lăsarea întunericului. În seara asta.

Capitolul 20

Stelele erau presărate pe cerul nopții senine, iar luna atârna mare și galbenă pe cer. Asta spre norocul lui Bram, altfel nu ar fi avut nici o lumină care să-l ghideze spre golf. Se concentră pe drum, atent să nu pășească greșit. Ca urmare, ajunse pe țărm fără să știe unde sau măcar dacă o va găsi pe Susanna. Nu o vedea nicăieri de-a lungul plajei.

Poate nu reușise să se strecoare de acasă. Poate se răzgândise în privința întâlnirii lor. Poate oricum nu avusese de gând să se întâlnească cu el, ci doar să-i facă o farsă.

Un zgomot de val care se spărgea îi atrase atenția.

– Aici, o auzi spunându-i.

Se apropie de locul unde se spărgeau valurile.

– Susanna?

– Sunt aici. În apă.

– În apă?

Privirea i se adaptă la întuneric. Susanna era acolo, sirena lui ademenitoare, scufundată în mare până la gât.

– Ce porți pe tine?

– Vino aici ca să afli.

Bram nu se dezbrăcase niciodată atât de repede. Rămase în pielea goală. Asta nu era una din după-amiezile însorite și calde din Spindle Cove. La întoarcere va avea de parcurs un drum lung până la castel și nu voia să-l parcurgă în haine ude.

– La naiba, ce rece e apa! zise el, testând-o cu degetele de la picioare.

– Nu e chiar așa rău în seara asta, serios. O să te obișnuiești.

Bram intră în mare, știind că era mai bine să se scufunde cu totul dintr-odată decât să prelungească tortura. O întâlni pe Susanna la ceva depărtare de țărm, într-un loc unde apa ajungea până la mijloc. Nereușind să o vadă bine în întuneric, o prinse pe pipăite de umăr.

Când simți materialul aspru, mormăi.

– Nu afurisitul ăla de costum de baie iar!

Susanna râse. Un râset excitant, răgușit.

La naiba, știa că nu trebuia să ducă interacțiunea prea departe. Dar

Susanna era atât de aproape și erau în sfârșit singuri din nou. Nu putea rezista să facă ce dorise să facă toată ziua. Cu o mișcare rapidă, o trase aproape și-și înfășură mâinile și picioarele în jurul siluetei ei suple. O ținea strâns.

Aflată în brațele lui, Susanna nu se mai mișca. Bram îi simți fiecare mușchi devenind rigid ca oțelul.

– Bram, ce faci?

– Te îmbrățișez. E rece.

– Ești… Susanna șopti. Ești gol.

– Scuze, mi-am uitat costumul de baie. Bram chicoti. Ai văzut deja tot ce era de văzut. Și nu mai e nimeni aici, decât noi doi.

– *Exact.*

– *Atunci de ce șoptim?*

Iritată, tânăra spuse tare:

– Nu știu.

Bram îi tachină urechea cu respirația lui.

– Am putea să ne încălzim unul pe celălalt.

Tânăra scoase un zgomot frustrat și îl împinse.

– Fii serios, te rog! Suntem aici cu un motiv.

– O, crede-mă, știu că sunt aici pentru un motiv, și anume tu.

– Ba nu. Motivul e genunchiul tău.

– Genunchiul meu?

– Da. Știu că te doare. Dacă vrei să treci cu bine de următoarele săptămâni, va trebui să ai grijă de el. Și dacă ești hotărât să te întorci la comandă după asta… Ei bine, sunt la fel de hotărâtă să te trimit înapoi cu cât mai multă putere și rezistență posibile.

– Sunt puternic. Mândria îi fusese rănită. Și ar trebui să știi că am destulă rezistență.

Cu un zgomot indiferent, tânăra se îndepărtă. Susanna înotă până la un bolovan din apropiere, întinzându-se după ceva. După zornăitul obiectului misterios, bănuia că era un fel de lanț. Când Susanna se întoarse cu el, Bram observă strălucirea metalului în lumina lunii.

– Ce ai acolo? Un fel de dispozitiv medieval de tortură?

– Da, exact asta este.

– Dumnezeule, eu glumeam, dar tu nu, așa-i?

– Nu. L-am împrumutat din colecția tatălui meu. E o cătușă pentru glezne, de care e atașată bila asta. E foarte grea. Poftim.

Îi puse bila în mâini.

– Ai dreptate, zise el, tensiunea simțindu-se în vocea lui. E al naibii de grea.

Susanna scoase o cheie groasă de pe o sfoară legată la gâtul ei. Cu puțină insistență, reuși să potrivească cheia într-o gaură a cătușei de fier. Cele două jumătăți se deschiseră, ca o scoică.

– Asta vine în jurul gleznei, vezi? întrebă ea. Stai pe piciorul tău bun, ridică-l pe cel rănit și o să-ți pun cătușa.

– Stai un pic, să văd dacă am înțeles bine. M-ai chemat aici, în oceanul înghețat, unde sunt gol…

– Nu ți-am cerut să fii gol.

– Iar acum îmi propui să-mi pui o cătușă la picior.

– Doar la propriu.

– Tocmai asta mă îngrijorează. Faptul că o să am cătușă la picior e destul de rău, nu e nevoie de metafore. Bun, și după ce mă legi, de unde știu eu că nu o să mă lași aici, să înghețe, toată noaptea, și să fiu mâncat de pescărușii mâine-dimineață?

Susanna scoase cheia de la gât și îi puse lui lanțul.

– Poftim. Poți să ții tu cheia. Te simți mai bine acum?

– Nu chiar, dar tot nu înțeleg care e scopul tău.

– O să înțelegi în curând. Ridică-ți piciorul.

Bram o ascultă, înclinându-și capul pe spate, ca să se uite la noapte. Nimic nu se compara cu un cer plin de stele ca să-i reamintească unui om de propria lui smerenie. Mai exact cum ajunsese în punctul ăsta? Primea ordine de la o fată necăsătorită și era dispus să fie subiectul dispozitivelor ei medievale de tortură. Și ea nici măcar nu era goală.

– Nu poți să povestești nimănui despre asta. Vorbesc serios, Susanna. O să neg până în mormânt. Reputația mea nu și-ar reveni niciodată.

– Reputația ta? Chiar ai impresia că sunt nerăbdătoare să vorbesc despre scena asta? Îi legă cătușa la picior și o închise. Acum coboară-ți piciorul jos lent și lasă bila în apă.

Bărbatul o ascultă din nou. Bila se scufundă rapid spre fundul mării, trăgându-i piciorul după ea.

– Gata, acum ai și rezistență.

– Nu mi-am dat seama că-mi lipsea asta. Ba chiar credeam că-mi oferi provizii din plin.

– Rezistență fizică. Susanna se retrase fără să scoată nici un sunet, tăind marea calmă ca să pună distanță între ei. Vino spre mine, lent. O să vezi.

Bram păși în față cu piciorul lui bun. Când încercă să pășească cu cel rănit, trase bila după el. Era grea, dar, cu ajutorul apei, nu imposibil de mișcat.

– Foarte bine, zise ea, făcând încă un pas în spate. Continuă să mergi. Ai grijă să-ți ridici piciorul, nu să-l târăști. Ca și cum mărșăluiești.

Bram mai făcu câțiva pași, urmând-o prin apa care-i ajungea până la piept.

– Spune-mi, de ce fac asta?

O lipi cu spatele de bolovan, dar Susanna alunecă într-o parte, înotând.

– Acum vino aici și o să-ți explic, îi zise ea, în timp ce-și flutură părul, ca să scape de sare.

Bram înaintă.

– Explică-mi.

– Lucrurile stau așa, Bram. Tu ești un bărbat solid.

– Mă bucur că ai observat.

– Ce vreau să spun e că ești greoi. Ai perfectă dreptate că trebuie să-ți folosești piciorul ca să-ți recapeți toată forța. După ce ți s-a vindecat rana, nu a mai fost de ajutor să stai în pat. Dar când mergi, sau alergi, sau mărșăluiești, pe teren solid, îți lași greutatea întregului corp pe picior la fiecare pas. Și cum ești atât de solid, presiunea e prea mare. Aici, în mare, apa mai ușurează din presiunea asupra genunchiului. Iar bila îți oferă o greutate cu care să lucrezi.

Bram aproape ajunse la ea, doar că Susanna înotă, îndepărtându-se. Așa că eforturile lui fură răsplătite numai cu niște stropi de apă sărată.

– Dacă o să faci asta în mod regulat, o să îți recapeți forța fără ca genunchiul să fie și mai afectat, strigă ea, de la ceva distanță.

Bram trebuia să recunoască că teoria avea sens.

– Cine te-a învățat toate astea?

– Nimeni. Acum două veri, a venit aici o fată care-și revenea după o căzătură urâtă de pe cal. Își rupsese piciorul și șoldul. Chiar și după câteva luni, abia putea să se miște. Doctorul ei de acasă i-a spus că avea să fie invalidă. Săraca, a fost devastată. Avea doar 16 ani. A crezut că nu o să se bucure de nici un sezon, că nu o să se căsătorească niciodată. Din fericire, tatăl ei a decis să o trimită aici.

– Pentru o cură?

Bram se îndreptă spre ea. Acum prinsese ritmul exercițiului, iar de data asta, Susanna abia îi scăpă.

– Nu cred că spera la vreun leac. Probabil spera că tânăra avea să se adapteze la viața de fată necăsătorită invalidă. Dar băile în mare au ajutat-o enorm. Am făcut astfel de exerciții de mai multe ori pe săptămână. La sfârșitul verii, mergea deja fără ajutor. Chiar dansa.

Bram îi auzi mândria din voce.

– Chiar acum o lună am primit o scrisoare de la ea. E logodită cu moștenitorul titlului de baron. Am înțeles că e foarte chipeș.

– Bravo ei! Dar tu?

– Ce e cu mine?

– Cum de nu te-ai căsătorit niciodată?

Un zgomot mic în apă.

– E simplu. În fiecare zi mă trezesc, îmi văd de treabă și mă întorc noaptea în pat fără să fi recitat jurămintele de nuntă. După mai mulți ani, am perfecționat trucul.

Tonul remarcii ei era relaxat, dar Bram își dădu seama că era o emoție mai profundă în spatele lui.

– Nu poți să-mi spui că nu te-a cerut nimeni.

Susanna nu spusese asta.

– Nu am avut niciodată un motiv să mă căsătoresc. Sunt singurul copil al tatălui meu și nu există restricții. Averea lui și Summerfield îmi

vor rămâne mie, deși sper că nu prea curând.

– Dar siguranța nu e singurul motiv pentru care să te căsătorești. Nu vrei un soț și copii? Sau ești prea modernă pentru asta?

Susanna tăcu o perioadă. Când vorbi într-un final, spuse:

– Întoarce-te. Mergi până la bolovanul ăla, după care întoarce-te aici.

Bram nu se mișcă, doar își încrucișă brațele la piept.

– O, nu, nu o să faci asta cu mine!

– Ce anume?

– Să-mi distragi atenția de la o întrebare incomodă dându-mi un ordin. Nu o să funcționeze, nu cu mine.

– Nu știu ce vrei să spui.

Încercă să pară plictisită, însă nu-l păcălea pe Bram.

– Bineînțeles că știi, pentru că la un moment dat m-ai acuzat de același lucru. Bram dădu din cap. Nu am întâlnit niciodată o femeie ca tine. Semeni atât de mult cu mine. E ca și cum suntem două exemplare rare, exotice, ale aceleiași specii. Doar că eu sunt masculul și tu femela. La cât de isteață ești, știi ce înseamnă asta.

– Luminează-mă!

– Înseamnă că ar trebui să ne împerechem. Avem o responsabilitate față de natură.

Susanna râse și împinse un val de apă înspre el.

– Probabil ai învățat replica asta de la vărul tău. Funcționează cu alte femei?

– Ce alte femei?

Bram abia își aminti că mai existau și alte femei. În seara aia, erau varianta din apă a lui Adam și Evei, iar acest golf era grădina lor izolată a Edenului. Pentru el, ea era singura femeie din lume.

Dumnezeule, o dorea atât de mult! Susanna nici măcar nu-și dădea seama. Cu fiecare mișcare erotică a corpului ei suplu în apă, imaginația lui o lua razna. Bram și-i imagină pe amândoi, conectați în tot felul de îmbrățișări stranii, sărate. Mădularul i se întări într-un mod dureros, ieșind în față, în ciuda frigului, făcându-și drum prin apă ca prora unui vas. HMS Priapism.

– Bolovanul, îi reaminti ea. Du-te până acolo și înapoi.

– Uite ce o să fac. O să mă întorc, o să merg până la bolovanul ăla, zise el arătând spre unul mult mai îndepărtat, și înapoi în mai puțin de un minut. Dar tu trebuie să rămâi fix în locul ăsta. Și când o să ajung la tine, o să vreau o recompensă pentru eforturile mele.

– Serios? Și ce fel de recompensă, mă rog?

– Un sărut.

– Nu, în nici un caz.

– Haide. Bram se îndreptă, umerii și pieptul ieșindu-i din apă. Râuri reci îi curgeau pe piept și pe spate. M-ai tot dus cu zăhărelul, scăpându-mi printre degete de parcă jucăm vreun joc de salon. Merit o recompensă. Un sărut.

Tânăra dădu din cap.

– După noaptea trecută? Știu că nu există „doar un sărut“ când e vorba despre tine. Suntem aici ca să ne ocupăm de genunchiul tău.

– Ei bine, nu o să mă mișc până când nu mi se promite un sărut.

Susanna tăcu o clipă.

– Foarte bine. Un sărut. Dar nu o să mă săruți tu. Eu o să fiu cea care te sărută. Ai înțeles?

O, înțelesese foarte bine. Înțelesese că acest mic exercițiu al ei urma să devină foarte interesant.

Energizat, cu un proaspăt simț al motivației, Bram făcu exact ce promisese. Se întoarse, merse până la bolovanul îndepărtat, cu pași mari și puternici, apoi se întoarse la ea. Când termină circuitul, gâfâia.

– Acum sărută-mă, spuse el, luând-o de talie și trăgând-o aproape.

Luna ieșise din spatele unui nor, învăluind-o într-o lumină argintie. Era atât de frumoasă. Ar fi putut fi o nimfă de apă, sau un înger feroce, răzbunător. Tânăra îi luă fața în mâini. Acele mâini elegante. Și totuși atât de capabile. Bram se mișcă odată cu ea, umezindu-și buzele în așteptare, în timp ce Susanna îi trase capul în jos.

Apoi fata îl sărută, fix pe frunte. Buzele ei se lipiră de fruntea lui și stătură acolo mai mult, binecuvântându-l cu căldură și drăgălășenie.

– Poftim, zise ea, retrăgându-se.

Bram o privi. Nu știa dacă să urle, să râdă sau să plângă. Nu, sărutul ăla nu fusese întâlnirea pasională de limbi după care tânjea corpul lui. Fusese însă exact de ce avea nevoie corpul lui. Nu ar fi știut să ceară un astfel de sărut. Căldura lui îi intră în piele, odihnindu-se în inimă.

Susanna îi ținea în continuare fața în mâini și cu degetul mare, îi șterse o picătură sărată de pe obraz.

– Știu de ce ai nevoie, Bram.

Dumnezeule, poate chiar știa! De ce altceva mai avea nevoie și nu știa să verbalizeze? Era disperat să afle. Fără cuvinte, se îndepărtă de ea. Se duse până la bolovan cu pași mari, intenționați. Se întoarse la ea, făcându-și drum printre valuri și spumă, și stătu în fața ei plin de dorință și nevoie.

– Din nou.

De data asta, Susanna îl luă de mână. O ridică spre fața ei, așezându-i degetele peste curba obrazului ei. Apoi își întoarse fața și o culcuși în mângâierea lui. Respirația ei se revărsă peste pielea lui rece, trezindu-i fiecare nerv la viață. Apoi îl sărută exact în centrul palmei.

Un fior de extaz explodă din acel loc, alergând direct spre esența lui. La naiba! Un mic sărut în palmă. Îl simți peste tot. Genunchii i se înmuiară. Voia să cadă la picioarele ei și să stea cu capul în poala ei ore întregi. „Sunt sclavul tău.“

Bram își retrase mâna, flexând-o ca să disperseze senzația și să-și revină. Cine ar fi crezut că un bărbat în toată firea putea să fie copleșit de un asalt atât de mic și precis? Oare armata știa asta? Poate trebuiau

să facă o armură ca să protejeze palmele vulnerabile ale bărbaților.

– Susanna.

Se întinse după ea.

Rapidă ca un pește, tânăra se retrase.

– Dacă vrei mai mult, trebuie să muncești pentru asta.

Bram se retrase din nou, îndreptându-se spre bolovan mai lent de data asta. Parțial, pentru că era obosit, dar în mare parte pentru că avea nevoie de timp ca să se calmeze. Inima îi bătea cu putere în piept, lovindu-i coastele. Nu putea să o lase să vadă, nu îndrăznea să-i permită să afle că, prin intermediul acelor două mici săruturi, îl zguduise până în străfunduri.

Când se întorcea la ea, încercă să dea la o parte senzația și să găsească un mod de a-și recăpăta controlul. Își repetă că era un soldat. Nu genul care să implore. În timp ce își făcea drum prin apă, sângele îi fugea prin membre, fierbinte și puternic.

Dar tocmai când se apropie de ea, judecă greșit un pas. Lanțul se prinse de o piatră și își întoarse glezna. Căzu în față și scoase un strigăt involuntar de durere.

Susanna alergă spre el, luptându-se să înainteze prin apă.

– Ești bine? Te-ai rănit?

– Sunt bine, zise el, negând junghiul de durere. Nu genunchiul îl durea atât de tare, cât îi fusese rănită mândria. Sunt foarte bine.

– Ai făcut destul pentru seara asta.

Susanna îi luă cheia de la gât și dispăru sub apă.

După ce simți niște împunsături, Bram se simți eliberat.

– Pune-o înapoi, zise el, după ce Susanna ieși la suprafață. Pot mai mult. Nici măcar nu sunt obosit.

– Ai răbdare cu tine. Tânăra își șterse apa de pe față. Ai făcut o recuperare remarcabilă și o să devii și mai puternic. Dar ai fost împușcat, Bram. Trebuie să accepți faptul că piciorul tău nu o să mai fie niciodată la fel.

– O să fie la fel. Trebuie să fie. Nu accept nimic altceva decât o recuperare completă.

– De ce?

– Pentru că trebuie să conduc.

Susanna își opri un râset.

– Pentru asta nu ai nevoie de un genunchi perfect. Ai mai multă calitate de lider în degetul mare decât au majoritatea bărbaților în tot corpul.

Bram avea o expresie îndurerată pe față, care trebuia să indice modestie.

Susanna interpretă că i-ar fi spus „Continuă, te rog“.

– Vorbesc serios. Oamenii vor în mod natural să-ți facă pe plac. Ia-i ca exemplu pe Rufus și Finn. Nu-i cunoști încă destul de bine cât să vezi asta, dar eu îi știu și băieții ăia. Venerează pământul pe care șchiopătezi.

– Băieții ăia au doar nevoie de un bărbat pe care să-l respecte.

– Ei bine, nici că ar fi putut alege unul mai bun.

Susanna își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

Apa rece îi înconjura, subliniind căldura din locurile unde li se întâlneau corpurile. În acel moment, Bram se simțea mai apropiat de ea decât oricând și voia mai mult. Fiecare celulă din corpul lui tânjea după acea uniune perfectă a corpurilor de care se bucuraseră sub salcie. Dar dacă ignora larma frenetică din zona lui inghinală și își lua timp ca să asculte mesajul insistent și constant al inimii lui, era minunat și doar s-o țină în brațe. Liniștitor. Bine.

– Dacă sunt un lider atât de remarcabil, de ce nu pot să te fac să mă asculți?

– Pentru că nu vrei. Îți place de mine așa.

Susanna avea pe față micul zâmbet arogant al femeii convinse că avea dreptate.

Doar că se înșela. Nu o plăcea așa.

Credea că o iubea așa cum era.

La naiba. Iubire. Nu era ceva ce Bram să știe să gestioneze prea bine. Simpla idee părea periculoasă, nesigură. Așa că tră totul așa cum trata și alte lucruri periculoase, explozive. O închise într-un loc rece, întunecat, din el, ca să fie examinat și măsurat altcândva. Când mâinile nu-i tremurau și penisul nu-l durea din cauza dorinței neconsumate. Și inima nu-i bătea atât de tare.

– O să mă căsătoresc cu tine, spuse el.

– O, Bram.

Trăsăturile ei formară o expresie de uimire.

– Nu, nu. Nu face fața asta. De fiecare dată când te cer, faci fața asta nefericită. Să știi că își lasă amprenta asupra încrederii unui bărbat.

– Poate aș face altă față, una mult mai satisfăcută, dacă ai plănui să stai. Nu doar să te căsătorești cu mine înainte să pleci, după care să-ți vezi de restul vieții. Susanna se uită în depărtare, spre mare. Există un blestem aparte când stai într-o stațiune de vacanță. Prieteniile sunt abundente, dar scurte. Femeile stau o lună sau două, după care pleacă acasă. Tocmai când mă apropii de oameni, pleacă. E suportabil, pentru o prietenie. Îl fixă apoi cu privirea. Poate chiar și pentru o aventură scandaloasă, clandestină. Dar pentru o căsătorie?

– Nu pot să mă ofer să te iau cu mine. Modul în care ți-ai descris viața aici seamănă cu viața în campanie, cu o diferență notabilă. Când eu mă apropii de oameni, mor.

Mama lui fusese prima din acea succesiune, dar departe de a fi ultima. Nu putea să o expună pe Susanna riscului.

– Poate tu și cu mine am putea să ne apropiem foarte, foarte mult, spuse ea încet, în timp ce-și plimba degetele prin părul lui de la ceafă. Tu mi-ai putea promite că nu o să pleci. Iar eu ți-aș promite că nu o să mor. Nu ar fi o schimbare bine-venită pentru amândoi?

Bram oftă.

– Pot să-ți promit că o să mă întorc. La un moment dat.

– Din război? Bram, nimeni nu poate să facă o asemenea promisiune. Aș vrea să înțeleg de ce întoarcerea la comandă pe câmpul de luptă e atât de important pentru tine. E doar ca să-ți demonstrezi că poți?

– Parțial.

– Dar nu în întregime.

Susanna îl privi, ochii aceia albaștri răbdători strălucind în întuneric. Dacă nu putea să vorbească cu ea, nu putea s-o facă cu nimeni.

– Pur și simplu nu am nimic altceva. Sunt ofițer de infanterie, Susanna. Asta am fost de când mă știu, asta am vrut să fiu de când eram mic. Mi-am dorit asta atât de mult, că am plecat din Cambridge în luna când am împlinit 21 de ani. Atunci am putut să-mi preiau în sfârșit mica moștenire pe care mi-a lăsat-o bunicul meu și am folosit-o ca să cumpăr primul meu brevet de ofițer. Tata s-a dat în spectacol și s-a prefăcut că era supărat pe mine, dar știu că în secret era încântat că am făcut asta de unul singur. Nu m-am bazat niciodată pe influența lui. Mi-am plătit datoriile, am progresat. L-am făcut să fie mândru de mine. Când am aflat de moartea lui…

Se opri, nesigur cum să continue.

Dincolo de suprafața apei, mâna ei o găsi pe a lui.

– Îmi pare atât de rău, Bram. Nici nu pot să-mi imaginez cât de devastator trebuie să fie.

Nu-și putea imagina, iar el nu știa cum să explice. Bram se gândi la ultima scrisoare de la tatăl lui. O primise prin poștă, la o săptămână după ce fusese informat de moartea generalului-maior, prin poșta expres. Conținutul scrisorii nu era neobișnuit, dar Bram nu avea să uite vreodată încheierea.

Nu te simți obligat să îmi răspunzi. Știu că în ultimul timp ai scris prea multe scrisori.

Era evident că tatăl lui aflase de Badajoz, când forțele aliate preluaseră garnizoana cu un preț uman atât de mare, că Wellington însuși plânsese din cauza masacrului. Prin urmare, știuse că Bram scrisese zeci de scrisori de condoleanțe, pentru familiile bărbaților morți, până în punctul în care avea crampe la mână și vocabularul îi secase, ca și cerneala. Exista un număr limitat de cuvinte care să exprime „regretul“.

Tatăl lui nu încercase să-l consoleze cu vorbe goale și nici să proiecteze un înțeles morții lipsite de sens. Pur și simplu îi spusese lui Bram că îl înțelegea.

Bram nu putea verbaliza cât însemnase să știe că ajunseseră într-un punct în care se înțelegeau ca bărbați, ca ofițeri. Ca egali. Dacă se retrăgea de la comandă și devenea un simplu lord privilegiat care se

plimba prin Anglia, nu era sigur că tatăl lui l-ar fi înțeles pe acel bărbat. Bram nu era sigur că el s-ar fi înțeles pe sine.

– A fost greu să-l pierd pe tata, spuse el. Al naibii de greu. Dar ce a mai ușurat situația a fost că mi-am tot repetat că voi continua să-l fac mândru. Să duc mai departe steagul familiei. Să păstrez moștenirea vie. Expiră. Asta a durat câteva luni, după care am fost împușcat. Nu am putut să fiu atât de norocos încât să am o moarte glorioasă, nobilă, pe câmpul de luptă. Acum sunt doar un alt soldat jalnic, fără nici o șansă de a reveni la comandă.

– O, Bram!

Susanna îl mângâie pe față cu mâna ei liberă, dându-i la o parte picăturile de apă sărată de pe ambii obraji. Bram se temu că nu erau de la mare.

– Sir Lewis a fost ultima mea șansă. Am scris fiecărui general pensionat căruia i-am putut scrie, cerându-le să pună o vorbă bună. Am căutat fiecare colonel care ar putea avea nevoie de un aghiotant, sperând că unul dintre ei va face o cerere. Nimic. Nimeni nu mă vrea așa.

Tăcerea nopții era profundă.

– Eu te vreau.

La auzul cuvintelor ei, Bram simți cum inima i se oprește. O strânse în brațe, ca și cum acel golf mic era un ocean fără fund, iar ea era colacul de salvare.

– Te vreau exact așa cum ești, spuse ea din nou.

Își înclină capul și îl sărută pe obraz. Buzele i se opriră acolo pentru o clipă fierbinte și senzuală. Apoi își plimbă limba în josul gâtului lui și își lipi corpul de al lui.

– Exact cum ești. Aici și acum.

Capitolul 21

– Exact aici? întrebă el, surprins. Chiar acum?

Susanna nu-și putu opri un hohot de râs. Se simțea bine să-l prindă cu garda jos, să mai ușureze tristețea din vocea lui.

– Putem s-o facem în apă, nu?

El încuviință, amorțit.

– Da.

– Asta dacă nu ai ceva obiecții.

Bram clătină din cap, la fel de amorțit.

– Nu am.

– Foarte bine.

Mâinile ei se îndreptară spre nasturii din fața costumului de baie, începând să-i desfacă, unul câte unul. Își eliberă brațele și trase costumul jos, în apă, ca să poată ieși din el. Apoi îl aruncă pe o stâncă din apropiere.

– Stai un pic, Susanna… O luă de talie. Nu trebuie să faci asta doar pentru că…

– Nu o fac. Nu o fac.

Își ridică degetele la buzele lui. Când își lăsă mâna în jos, așezându-i-o pe piept, bătăile inimii lui o luară razna sub atingerea ei. Reacția lui anxioasă îi făcu propria inimă să tresară.

Avea nevoie de ea în acel moment. Avea nevoie să știe că cineva îi putea vedea toată slăbiciunea, toate defectele, și încă îl considera nu numai atrăgător, dar și puternic și vrednic. La cât de vulnerabilă era în acel moment, Susanna nu putea să-i nege acea garanție. Nu când era simplul adevăr.

În plus, și ea avea nevoie de el.

– Nu fi atât de șocat, îl tachină. Te vreau, Bram. Atât de mult. Tot timpul. Când vine vorba de tine, fata asta necăsătorită clocotește cu o pasiune sălbatică, insațiabilă. Susanna îl sărută, plimbându-și limba peste buzele lui. Nu ar trebui să te surprindă asta. Mi-ai spus de la bun început.

– Știu, zise el uimit. Știu. Surpriza e că ai ascultat.

Își puse o mână pe gâtul ei și îi revendică gura, cu un sărut apăsat, impunător.

Susanna se desfătă în cedarea senzuală câteva clipe. Apoi se îndepărtă ușor.

– Stai. În seara asta e rândul meu. Vreau să te ating, peste tot.

Bram își întinse brațele, ca invitație.

– Nu o să te opresc.

Tânăra începu plimbându-și mâinile peste acele brațe imense, musculoase, pipăind fiecare tendon. Apoi îl atinse pe umeri și în jos, pe piept. Era tare și acoperit cu fire de păr negru, umed. Își plimbă mâna în jos, pe abdomenul lui încordat, apoi printr-un desiș de păr, înainte să-și revendice premiul.

Cu un singur deget, pipăi coroana catifelată a erecției lui. Când își plimbă palma în partea de jos, mângâind coloana groasă și crestată, Bram tresări și se îndepărtă de atingerea ei.

„Vino înapoi.“ Susanna își înfășură ambele mâini în jurul lui, încercând să-l cuprindă în întregime. Nu putea, așa că îl desfătă cu o atingere lungă, voluptoasă, plimbându-și mâna de la bază la vârf.

– Dumnezeule, gemu el. Nu poți să mă și săruți când faci asta?

Susannei îi lăsă gura apă doar la auzul sugestiei. Se aplecă în față, ca să-i sărute maxilarul, gâtul. Cu limba, îi mângâie clavicula, apoi se lăsă puțin sub suprafața apei, ca să-i muște ușor sfârcul. Gustul sărat al apei se amestecă cu aroma de pământ a pielii lui.

Excitația se intensifică în ea, iar Susanna îi simțea erecția mărindu-se și mai mult în mâini. Dar luară decizia tăcută de a nu se grăbi. De a continua să se exploreze unul pe celălalt atâta timp cât puteau rezista tentației pentru mai mult.

În timp ce-l mângâia sub apă, el îi atingea sânii. Mai întâi îi frământă separat, apoi îi împinse aproape, ca să-și aplece capul și să poată să muște ambele sfârcuri. Gustă fiecare vârf cu atenție, tachinând-o cu senzații alternative de rece și cald.

Apoi Bram făcu un pas în spate, studiind-o în întuneric.

– Ai observat că sânul tău drept e puțin mai mare decât stângul?

Susanna era convinsă că obrajii îi străluceau probabil în întuneric, atât de repede se înroșise.

– Sunt sânii mei. Bineînțeles că am observat.

„Și am fost stresată din cauza asta doar toată viața mea de adult, mersi frumos.“

– E ca și cum au două personalități diferite. Unul e generos și iubitor. Îl ridică pe celălalt. Iar celălalt… e apetisant, nu-i așa? Cere să fie ciupit.

Îi ciupi sfârcul stâng.

– Bram!

Ce conversație! În speranța că îi va distrage atenția, Susanna își plimbă mâna în josul penisului, iar cu degetele, îl tachină mai jos, până prinse sacul catifelat și vulnerabil.

Bram gemu și tremură, încurajând-o în timp ce ea îl explora și-i mângâia cele două greutăți care atârnau.

Interesant. Nici el nu era simetric peste tot.

– Nu fi supărată, zise el, în timp ce continua să-i mângâie sânii. Am vrut să fie un compliment. Îi ador pe amândoi.

Asta era liniștitor, se gândi ea.

– Nu știam că există bărbați cărora le plac sânii inegali.

– Îi ador pentru că sunt ai tăi, Susanna. Ador tot ce ține de tine. Mâinile i se lăsară mai jos. Șoldurile astea mă înnebunesc. Fundul ăsta rotund, numai bun de mângâiat, e făcut pentru mâinile mele. Iar picioarele tale lungi și musculoase…

O sărută apăsat, plimbându-și o mână peste piciorul ei și ridicându-l peste șoldul lui, atrăgându-le corpurile într-un contact intim.

– Dumnezeule, ador că ești înaltă!

– Da?

Până acum, crezuse că înălțimea ei era cel mai mare minus în ceea ce-i privea pe pețitori. Mă rog, pe lângă pistrui. Și păr. Și obiceiul de a-și verbaliza opiniile contrare când ar fi trebuit să încuviințeze.

– De ce spui asta?

– Pentru că eu sunt înalt, zise el, mușcând-o de gât. Cu o femeie scundă, e mereu ciudat. Părțile nu se aliniază așa cum ar trebui.

Dumnezeule. Așa-i trebuia dacă întrebase. Cât ura imaginea cu Bram „aliniindu-și părțile“ cu frumuseți scunde și delicate. Simplul gând îi făcea rău.

– Și ador asta. Degetele lui îi găsiră despicătura, și o deschise, ca să alunece adânc înăuntru. Ador să simt cât de strâmtă ești. Mai ales să știu că nu a mai fost nimeni înaintea mea.

Susanna râse puțin, simțind o împunsătură de gelozie.

– Bineînțeles că nu au mai fost și alții. Ai putea să spui și tu același lucru?

Bram se retrase și o privi adânc în ochi, cu o sinceritate erotică ce o topi.

– Pot să-ți spun asta: nu a mai fost niciodată cineva ca tine.

– O, oftă ea, în timp ce degetele lui o pătrunseră mai adânc.

– Spune-o. Tonul lui de tachinare avea o nuanță mai dură. Spune cuvintele. Spune că ești a mea.

Panica îi învălui inima. Susanna știa că Bram avea nevoie să se simtă puternic în acel moment, dar exista ideea de posesiv, și mai exista și ideea de medieval.

– E atât de umilitor, Bram. Aș vrea să nu spui asta.

– Ba tu îți dorești să nu-ți placă așa de mult. Bram o pătrunse cu un al doilea deget. A mea. A mea. A mea.

Degetele o penetrau din ce în ce mai adânc, cu fiecare repetiție. Mușchii ei intimi se încordară în jurul lor, iar tânăra scânci, de la un șoc plăcut.

– Vezi? se mândri el.

La naiba! Pentru un bărbat, avea dreptate prea des. Chiar era foarte bine. Dar de când cu boala ei și tratamentele acelea oribile, găsise multă liniște în ideea că corpul ei era al ei. Al nimănui altcuiva.

– Spune-o, șopti el, mușcând-o de ureche. Degetul lui mare trasă cercuri peste perla ei. Susanna cea frumoasă, vreau să te aud spunând că ești a mea.

Tânăra îi luă fața între mâini și îl privi în ochi.

– O să-ți spun asta: revendic posesia unică a corpului meu, a inimii mele și a sufletului meu. Iar în seara asta, aleg să le împart cu tine.

Degetele lui alunecară din ea, făcând-o să se simtă goală.

– Dumnezeule. Asta e…

– Dezamăgitor? Intimidant? Prea mult și prea repede?

El scutură din cap, apropiindu-se pentru un sărut.

– Voiam să zic că e și mai bine. Limba lui îi atinse buza de jos. Mult mai bine.

Susanna simți cum inima îi crește în piept. Niciodată nu visase că putea să simtă atâta bucurie.

Când se sărutară, Bram o apucă de șolduri, ridicând-o în apă.

– E momentul, iubire. Înfășoară-ți picioarele în jurul taliei mele.

Susanna îl ascultă, unindu-și gleznele în spatele lui. În timp ce el îi susținea greutatea, Susanna își întinse mâna între ei, ca să-i ghideze erecția. Se uniră într-o mișcare lentă, senzuală.

Tânăra scânci când el o umplu, întinzând-o. Nu o mai durea, dar exact ca și prima oară, avea dubii că putea să-l primească pe de-a întregul. Însă Bram fu răbdător, pătrunzând-o treptat, până deveniră o singură persoană.

La cât de izolați și singuri erau în acest golf, ar fi putut să geamă sălbatic și să țipe în întunericul nopții. Însă ei se mișcau într-o tăcere ritmată. Singurele sunete care se auzeau erau clipocitul valurilor și respirațiile lor din ce în ce mai sacadate.

Susanna se ținea de gâtul lui. Restul corpului îi pluti în apă. Pentru moment, era fericită să-i dea controlul complet. Cu mișcări puternice, exacte, Bram îi ridică șoldurile iar și iar, ghidând-o în susul și josul lungimii lui erecte. Cu fiecare mișcare, o împingea din ce în ce mai aproape de extaz. Tendoanele din gâtul și umerii lui ieșeau în evidență ca niște sfori, iar maxilarul îi era încordat de la efort.

Susanna nu se simțise niciodată atât de puternică, atât de dorită. Se simțea atât de în siguranță, că renunțase la toate inhibițiile și grijile. Cedase forței puternice a penetrărilor lui, în timp ce el o împingea din ce în ce mai sus. Atât de aproape de acel vârf alunecos, excitant.

– Aici, gâfâi el, în timp ce-i luă una dintre mâini și i-o ghidă între ei, fix în punctul în care li se uneau corpurile. Atinge-te aici.

El o prinse de șolduri din nou și o pătrunse și mai adânc. În timp ce se mișca în ea, degetele ei frecau miezul umflat de pe creasta sexului ei,

oferindu-și fricțiunea de care avea nevoie. Orgasmul începea să i se contureze în depărtare, devenind din ce în ce mai intens. Susanna îl văzu apropiindu-se cu ochii minții, ca și cum privea un val de la țărm. Un val iminent și devastator de plăcere. O uimi, ba chiar o sperie, în timp ce se apropie, inevitabil și intens. Apoi valul se sparse, lovindu-se de corpul ei și trecând prin el, în timp ce Bram își menținea ritmul constant și puternic.

Susanna îi strigă numele și poate îi curseră și câteva lacrimi de bucurie.

Bram blestemă. Cu un icnet urgent, se retrase din ea. Susanna se întinse după el, prinzându-l în strânsoarea ei, în timp ce el se mângâia singur ca să termine. Sămânța lui se revărsă pe abdomenul ei, o explozie de căldură bine-venită în golful din ce în ce mai rece.

Își lipi tâmpla de a ei când o trase aproape. Respirația lui sacadată se lovi fierbinte de urechea ei.

– Ține-mă.

„O, Bram.“

Tânăra își înfășură brațele și picioarele goale în jurul corpului lui, ținându-l cât de aproape putea. Sărutându-l pe umeri, pe gât, pe maxilar și pe ureche. Trecându-și degetele prin părul lui umed, tuns scurt. Legănându-l doar puțin. Înainte și înapoi, în sincron cu valurile.

Un potop de tandrețe izbucni din inima ei și i se întinse în tot corpul, umplând cu căldură până și degetele de la mâini și picioare. Susanna îl trase și mai aproape, dorind ca el să simtă totul. Ca și cum putea să-l învăluie într-o pătură de afecțiune și să-l țină acolo pentru totdeauna. Întoarcerea lui la război implica atâta mândrie și onoare de familie. Cum îl putea convinge să rămână? Avea să încerce din răsputeri, dar era posibil ca, destul de curând, să vină ziua când va trebui să-i dea drumul.

Însă în acea seară, el îi ceruse să-l țină și exact asta avea să facă Susanna. Avea să se țină de acea conexiune pasională pe care o împărtășeau. Avea să se țină de această bucurie transcendentă, deși trecătoare.

Avea să se țină de el, atâta timp cât putea.

Capitolul 22

Omul acesta era cu adevărat imposibil. Când Susanna avea să pună mâna pe el, își pusese în gând să-l arunce chiar ea de pe una dintre stânci.

Era după-amiaza târziu, aproape pe seară. După o zi lungă, în care supraveghease progresul din sat, ar fi trebuit să o ia spre casă și să se asigure că tatăl ei mâncase ceva în acea zi. Însă ea urcă scările până la ruinele castelului. Pe drum, trecu pe lângă caporalul Thorne, care-i instruia pe majoritatea voluntarilor. Linii drepte, o postură mai dreaptă, o unitate respectabilă de ritm. Nu era perfect încă, dar progresaseră formidabil în ultima săptămână. La trasul la țintă, reușise să-i facă aproape pe toți să-și încarce armele și să tragă în sub 20 de secunde.

Mai merse câteva minute și ajunse la castel.

– Unde e milord? întrebă ea un voluntar singuratic.

Pe omul acela, care stătea de pază la intrarea antică, dărăpănată, îl recunoscu ca fiind unui dintre recruții fermieri ai lui Bram.

– Îmi cer scuze, domnișoară, dar nu cred că e disponibil.

– Cum adică nu e disponibil? Și-a găsit timp toată ziua să mă bată la cap cu ordinele lui. Susanna ținea în pumn cea mai recentă scrisoare din partea lui. Asta e a treia pe care mi-a trimis-o doar în după-amiaza asta. Știu că e aici.

– E aici, dar…

– Lord Rycliff! strigă ea, trecând pe lângă soldat.

Cină îi ieși în întâmpinare când traversă curtea, cu un behăit prietenos, și o împunse în buzunar.

– Cineva te-a răsfățat.

Se opri, ca să mângâie scurt mielul, iar apoi se duse spre centrul deschis al castelului, se opri și ridică vocea.

– Lord Rycliff, trebuie să vorbim!

– Sunt aici, sus, domnișoară Finch.

Tânăra își înclină capul, ca să vadă turnurile.

– Pe parapet, zise el.

Susanna își plimbă privirea și mai sus. Bram ridică o mână ca s-o

salute, de undeva din vârful turnului de sud-vest, între crestăturile crenelate. Soarele de chihlimbar, care apunea, îl lumina din spate, învăluindu-l într-o coroană strălucitoare de lumină, ca un halo de foc, care se potrivea de minune chipeșului diavol.

– Aș aprecia dacă ai coborî, milord. Trebuie să vorbim.

– E rândul meu să veghez.

– Ești comandantul. Nu poți să faci să fie rândul altcuiva?

– Nu întorc spatele datoriei așa de ușor, domnișoară Finch.

Susanna intră pe ușă, traversă holul antic, fără acoperiș, și se îndreptă direct spre scările în spirală ale turnului de sud-vest. Dacă Bram refuza să coboare și să vorbească cu ea, avea să urce pur și simplu ca să-l înfrunte.

În timp ce urca scările, strigă:

– Ce înseamnă toate scrisorile astea? Croitoresele lucrează întruna, încercând să-ți satisfacă cerințele absurde legate de uniforme. Mai întâi, ai trimis un bilet prin care ceri căptușeală din mătase de culoarea bronzului. După ce femeia a tăiat 12 bucăți, vine alt bilet: să nu mai fie bronz, ci albastre. Dar nu orice albastru, ci albastru iris. Ei bine, în clipa în care facem rost de material, vine următorul bilet: Vreau să fie roz. Roz, dintre toate culorile! Vorbești serios?

Dumnezeule, câte scări erau! O luă amețeala de la mersul constant în cerc. Se opri o clipă, rezemându-se de perete și adunându-și forțele pentru restul urcării. Precum și pentru restul plângerilor ei.

– E miliția mea, domnișoară Finch. Fac ce vreau.

– Nu e ca și cum nu avem nimic altceva de făcut. Nu e vorba numai de uniforme. Mai sunt doar câteva zile până la demonstrație. Fetele rulează cartușe. Domnișoara Taylor se străduiește cu curaj să-i facă pe Finn și Rufus să înțeleagă ce e ritmul. Exercițiile de tras la țintă vor dura până mâine-dimineață. Pur și simplu nu avem timp pentru mofturile tale legate de căptușeala uniformelor și…

În clipa în care ajunse în capul scărilor, Bram o luă în brațe și o ridică de jos.

Cu o mișcare rapidă, o duse în partea opusă a turnului și o lipi de piatra rece și tare a parapetului. Marginea de sus a zidului îi ajungea fix până la umeri. Din față, era blocată de căldura lui solidă și de forța primară. O excita. Deja respira greu, dar asta? Era amețitor.

– Ți-am spus, mormăi el pe un ton jos, posesiv. Fac ce vreau. Și ce vreau în momentul ăsta, atât de feroce că abia pot să văd bine, ești tu. Sărutul lui îi acapară apăsat gura. Nu-mi vine să cred că a fost nevoie de trei scrisori ridicole ca să vii aici. Încăpățânată mai ești!

– Ăsta a fost scopul tău? Bram, ai fi putut să-mi spui direct.

– Am făcut asta. Buzele lui urmăriră curba gâtului ei. Biletele astea erau toate despre tine. Părul ăsta strălucitor din bronz. Ochii de un albastru iris. O linse sub maxilar. Toate nuanțele tale delicioase de roz.

Un oftat de plăcere trecu de buzele ei.

– Bram.

Ar fi trebuit să fie furioasă, dar era așa bine în îmbrățișarea lui. Era atât de necesară. În săptămâna de la întâlnirea lor din golf, reușiseră să fure câteva ore împreună aproape în fiecare seară, să facă dragoste sub cerul nopții și apoi să vorbească despre fiecare subiect posibil. Cu toate astea, Susanna nu putea să fie departe de el nici un minut, fără să-i ducă dorul. Fără să ducă dorul acestor mâini mari și cuprinzătoare și acestor săruturi fierbinți, înfometate.

– Cum rămâne cu uniformele? întrebă ea.

– La naiba cu uniformele! Alege ce culoare vrei pentru căptușeală. Nu-mi pasă.

Mâna îi alunecă pe fundul ei și o trase aproape, lipindu-i abdomenul de erecția lui proeminentă. Foamea evidentă și intensă din ochii lui făcu dorința să alerge prin ea.

– Te vreau, zise Bram.

Destul de redundant.

Susanna își umezi buzele.

– Poate în seara asta pot să mă strecor din Summerfield.

– Nu, nu în seara asta. O mângâia pe spate cu ambele mâini, ridicându-i și adaptându-i corpul la al lui. Aici. Acum.

Ideea îi făcu inima să bată cu putere și-i umplu locurile intime cu dorință. Susanna se uită într-o parte și alta.

– Dar nu putem.

– Nimeni nu poate să ne vadă, zise el, ghicindu-i întrebarea. Nu în această parte a turnului. Sub noi nu sunt decât stânci și mare.

Celelalte trei parapete erau neocupate. Toți bărbații erau pe pantă, la instructaj. Avea dreptate, nu era nimeni care să-i vadă. O briză ușoară bătu între ei. Cerul violet atârna atât de aproape de ei, iar Susanna avea impresia că îl putea atinge. Stăteau pe acoperișul lumii, singuri.

Bram o mușcă ușor de lobul urechii.

– Știi, aseară am înotat singur. Am traversat golful ăla până mi s-au înmuiat mușchii. Îmi datorezi mai multe săruturi decât pot număra.

Susanna avu o viziune cu ei doi, îmbrățișați într-un pat cald, plin de perne. El era întins pe saltea, gol-goluț, iar părul ei era desfăcut, revărsându-se peste amândoi în timp ce ea îi oferea săruturile pe care i le datora. Își plimba buzele și limba peste fiecare parte fierbinte din el.

– Credeam… Gemu când palma lui alunecă ca să-i mângâie sânul. Credeam că stai de pază.

– Asta și fac. Frământă sfera cu atenție, mângâindu-i sfârcul. Foarte bine. Stai de pază cu noi.

Bram făcu un pas în spate, o prinse de talie și o întoarse, cât să fie cu fața spre parapetul din piatră. O mută într-o parte, poziționând-o în fața unui crenel, într-unul dintre golurile prin care trag arcașii.

– Poți să vezi golful și canalul de după el? întrebă el, aplecând-o în față, astfel încât coatele ei să fie rezemate de piatră, și ridicându-i fusta.

– Da.

Sub ei, Susanna vedea foarte clar golful stâncos și apa întinsă. În depărtare, se vedeau câteva pânze albe. Spre vest, soarele portocaliu-galben aluneca spre orizont.

– Foarte bine. Fii atentă. Tu te ocupi de pază acum.

Cu mișcări ferme, insistente, îi ridică fusta și jupa până în talie. Găsi deschizătura lenjeriei și o mări, rupând cu un zgomot puternic materialul, dezvăluindu-i pielea delicată în bătaia brizei răcoroase și atingerii lui calde și aspre.

O mângâie și o despărți, ca s-o vadă. Degetele lui trasară fiecare contur al zonei ei intime. Susanna nu se simțise niciodată atât de expusă. Dacă se gândea prea mult la ce vedea și făcea Bram, și-ar fi pierdut curajul. Așa că îl ascultă. Continuă să stea de pază, uitându-se la apa care strălucea și la orizontul sărutat de argint.

Un foșnet vag îi spuse că Bram își deschisese pantalonii, iar tânăra deveni nerăbdătoare din cauza nevoii, umedă datorită anticipării. Un mic icnet de ușurare îi scăpă când lungimea lui fierbinte și excitată o atinse pe deschizătură.

Bram îi mângâie fundul gol și coapsele.

– Dumnezeule, cred că înnebunesc. Nu-ți imaginezi cât de mult m-am gândit la asta. Tot timpul. Peste tot. Ieri, m-am oprit la magazin ca să iau cerneală și nu mă puteam gândi decât la tine, desfăcându-ți picioarele pentru mine pe tejghea. Sau aplecându-te peste vitrină. Apoi voiam să te posed pe rafturile de acolo, cu fusta ridicată până în talie și un picior proptit pe o ladă. În fiecare clipă când sunt treaz, mă gândesc la asta. În fiecare noapte, îmi doresc asta. Își frecă penisul tare și gros de ea, alunecând de-a lungul zonei ei sensibile. Spune-mi că și tu vrei asta.

Nu era îndeajuns că-i arăta? Susanna își undui șoldurile, devenind din ce în ce mai disperată după el.

– Spune-mi, iubire. Trebuie să te aud. Trebuie să știu că nebunia asta nu e numai a mea.

– Te… te vreau.

Susanna înghiți în sec. Entuziasmul îi alerga de-a lungul pielii. Doar faptul că rostise acele silabe o împinsese la un nou grad de excitare. Nebunia era clar reciprocă.

– Vrei asta. Își împinse coroana erecției ușor în ea. În tine, adânc și tare. Așa e?

Cuvintele acelea erau așa de indecente. Atât de grosolane. Atât de excitante.

– D… da.

O linse pe ureche.

– Ai spus ceva?

La naiba cu decența. Trebuia să-l aibă, și încă repede, altfel risca să moară de dorință.

– Da, spuse ea. Te vreau. Pe tot. În mine. Acum. Te rog.

Da.

Da. O pătrunse lent. O întinse. O umplu. Apoi se retrase pentru o pauză scuză și agonizantă, după care o penetră și mai adânc.

Bram stabili un ritm, lipind-o de parapetul antic, și în timp ce se mișcau împreună, o săruta pe gât și umeri. Nodurile tari ale sfârcurilor ei se frecau de corset. Extazul emana din centrul ei, întinzându-i-se în tot corpul.

Bram își trecu o mână peste șoldurile ei, căutând prin faldurile jupei. Degetele lui talentate știau exact cum s-o satisfacă, făcând cercuri peste acel mugure plin de dorință, în timp ce-și menținea penetrările constante și puternice.

– Bram, ține-mă. Strâns.

– Sunt aici.

Își înfășură brațele în jurul taliei ei, însă nu încetini ritmul.

– Sunt aici.

Susanna se uită, cu ochii mari și încețoșați, la dunga indigo a orizontului. Apoi Bram o împinse dincolo de ea. O trecu de pe harta senzațiilor cunoscute într-un extaz necunoscut, inimaginabil, care tot continua. Tânăra călări valul de plăcere cât de mult putu. Sunete uimite de plăcere îi ieșiră din gât, amestecându-se cu strigătele pescărușilor. Nu putea să le oprească.

– Dumnezeule!

Cu un geamăt profan, își lipi șoldurile de ale ei, pătrunzând-o cu totul. Mușchii ei intimi se încordară în jurul penisului lui. Gemură la unison. După o mică pauză, Bram începu să se miște din nou.

Era aproape de orgasm. Susanna simțea asta în accelerarea ritmului său și în unghiul nou și mai adânc de penetrare. În sunetele guturale de satisfacție. Dacă nu era atent…

– Bram, ai grijă.

– Nu vreau să am grijă. Se apropie de ea, șoptindu-i la ureche: Vreau să te fac a mea. Să te marchez. Să termin în tine și să simt cum mă ții strâns cât te umplu cu sămânța mea. Vreau ca întreaga lume să știe că ești a mea.

– Dumnezeule, acele cuvinte o înspăimântau și o excitau.

Susanna deschise gura ca să obiecteze, să-l roage să nu facă asta. Ai grijă, ai grijă. Ai grijă cu inima mea când spui asemenea lucruri. Dar apoi el se mișcă și o pătrunse și mai adânc, degetul lui mângâind-o exact acolo unde trebuia. Plăcerea îi străbătu corpul pentru a doua oară și singurele sunete din gura ei erau niște gemete primare, disperate.

Nu visase, nu știuse că se putea simți așa expusă. Cu fiecare cuplare de-a lor ascunsă, Bram dădea la o parte și mai multe straturi din femeia care crezuse mereu că era. O dezbrăca de replici istețe și virtute politicoasă. De toate capcanele în care cădea o fată necăsătorită și educată. O reducea la o senzație sălbatică, primară, și la o inimă deloc păzită, care bătea cu putere.

În timp ce ultimele pulsuri ale orgasmului ei încă o copleșeau, Bram se retrase din corpul ei. Susanna simți atingerea caldă a spermei lui pe coapsă. Apoi, Bram o ținu în brațe, presărându-i săruturi dulci pe tâmplă și obraz.

El respira sacadat. Își lipi fruntea de umărul ei și o trase aproape.

– Devine din ce în ce mai dificil de fiecare dată.

– Știu.

Susanna își trase în jos jupa și alunecă de sub el. După ce își aranjă hainele, se întoarse ușor spre el. Cuvintele îi erau blocate în gât, dar le forță să iasă.

– Poate asta ar trebui să fie ultima oară.

– Susanna, știu că nu ai vrut ca vorbele tale să sune cum au sunat.

Își ridică pantalonii și, cu mișcări nerăbdătoare, începu să se închidă la nasturi.

Susanna își aranjă părul.

– Ar trebui să plec.

– Stai. O prinse de încheietură, oprind-o. Cum adică? Doar nu ai de gând să fugi de mine. De asta.

– Nu fug, tu ești cel care pleacă și nu putem să tot facem asta. O să fim prinși.

– Și ce dacă? Știi că am de gând să mă căsătoresc cu tine. M-aș căsători cu tine chiar mâine.

– Da, și ai pleca la câteva zile după.

Cu o urmă de zâmbet ironic, Bram arătă spre ruinele castelului.

– Dacă eu nu sunt un stimulent destul de mare, atunci această grămadă măreață, dărăpănată, de pietre poate să fie a ta.

Tânăra pufni, uitându-se la amestecul de ziduri și turnuri care-i găzduiseră odată visele.

– Habar n-ai cât de dragă îmi e grămada asta măreață și dărăpănată de pietre. Mi-ar plăcea doar să vină la pachet cu lordul Rycliff.

Locul lui era acolo, în Spindle Cove. De când se adresase satului la picnic, Susanna era sigură de asta. Bram era puternic și capabil. Un lider bun, cu un simț înnăscut al loialității și onoarei. Locului ăstuia i-ar fi prins bine un om ca el. Dacă ar fi înlocuit viața militară cu un trai mai calm, mai pașnic, îl vedea atât de fericit trăind acolo ca Lord Rycliff.

Iar ea ar fi atât de fericită, atât de complet de fericită, ca soția lui.

– Nu vrei o casă reală, Bram? Știi tu, cu un acoperiș și ziduri și obiectele acelea de lux numite ferestre? Poate chiar și tapițerie. Covoare, draperii. Mese și un pat simpatic și cald.

– Niciodată nu am fost genul care să-și dorească astfel de conforturi casnice. Cinci feluri pe farfurii din porțelan fin, saloane cu tapet… Viața aia nu e pentru mine. Dar aș putea aprecia un pat, dacă tu ești cea care-l încălzește.

O trase de încheietură, încercând să o aducă aproape.

Tânăra i se opuse. Nu ar fi avut tăria să-i spună asta, dacă nu exista

oarecare distanță între ei.

– O casă nu e definită numai de ce ai tu nevoie, Bram, e vorba și de oamenii care au nevoie de tine. Eu ce ar trebui să fac după ce o să pleci? Și vărul tău? Cum rămâne cu toți bărbații și femeile din Spindle Cove, care lucrează din greu pentru tine chiar acum? Ești lordul lor. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ba da, înseamnă. Privirea îi deveni fermă, ca și strânsoarea. Înseamnă foarte mult. Și cel mai bun mod prin care știu să-i răsplătesc e terminând acest război. Protejând libertățile de care se bucură și suveranitatea pământului pe care-l numesc casă. Susanna, nu e ca și cum Anglia se ține cu dinții de o insulă pe care nu ar fi trebuit s-o invadeze. Știi că Bonaparte trebuie învins.

– Și asta nu are cum să se întâmple fără să fii tu prezent personal în Spania? E puțin arogant, nu crezi? Tata a făcut mai multe ca să învingă forțele lui Napoleon decât o să faci tu vreodată și nu a plecat din Sussex de un deceniu.

– Ei bine, nu sunt ca tatăl tău.

– Nu, nu ești. Tânăra ridică dintr-un umăr. Și după ce Napoleon o să fie învins, ce o să faci? Mereu o să existe alt conflict, altă campanie. Un avanpost undeva care are nevoie de apărare. Când o să se termine?

– Tocmai asta e treaba cu datoria. Nu se termină, strigă el.

Susanna îl privi, dând ușor din cap.

– Ți-e frică.

Bram scoase un sunet indiferent.

– Chiar îți e. Ești un bărbat mare și puternic, cu un picior rănit, care se simte inutil și terifiat. Spui că nu ai nevoie de o casă, de o familie, o comunitate sau iubire? Râse neîncrezătoare. Fii serios! Vrei toate astea atât de mult, că emani practic dorința pentru așa ceva. Dar ți-e frică să te întinzi după ele. Ți-e frică să nu eșuezi. Ai prefera să mori urmărinduți vechea viață, decât să-ți faci curaj să creezi una nouă.

Bram o strânse de încheietură.

– Cine a spus ceva despre murit sau eșuat? Dumnezeule, mereu limitezi oamenii, îi tragi în jos. Tatăl tău e prea bătrân ca să lucreze. Prietenele tale sunt prea delicate ca să danseze.

– Limitez oamenii? După tot ce ai aflat despre mine și locul ăsta, mă acuzi că le trag pe tinerele astea înapoi? Simți un nod în gât. Cum poți să spui așa ceva?

– După tot ce ai aflat despre mine, încă nu poți să ai încredere în mine? Să te căsătorești cu mine și să ai încredere că o să supraviețuiesc acestui război, pentru ca după aia să mă întorc la tine? Pentru numele lui Dumnezeu, Susanna… Vocea lui Bram tremură, iar el își întoarse privirea în altă parte pentru o clipă, înainte să continue. În ultimul an am aflat ce e dubiul, dar dintre toți oamenii, credeam că tu o să crezi în mine.

– Cred. O lacrimă îi curse pe obraz și o șterse cu palma mâinii libere.

Chiar cred în tine, Bram. Cred în tine mai mult decât crezi în tine tu însuți. Mă întrebi dacă cred că poți fii un comandant capabil? Bineînțeles că da. Dar mai cred și că ai putea fi mult mai mult de atât. Un lider și în afara câmpului de luptă, nu numai pe el. Un lord respectat, esențial comunității sale. Poate chiar o voce în Parlament pentru soldații tăi. Își lipi mâna de abdomen. Cred că ai fi un soț și un tată minunat.

Strânsoarea lui se relaxă.

– Atunci de ce…

– Pur și simplu nu pot să mă căsătoresc cu tine, nu așa.

Își trase mâna dintr-a lui. Cu cealaltă, frecă urmele roșii ale strânsorii lui și blestemă cicatricele care nu vor dispărea niciodată. Făcu un pas în spate.

– Nu înțelegi? Nu vreau să mai fiu abandonată din nou.

Dintr-odată, lumea deveni tăcută. Nu se auzeau valuri care să se spargă de țărm, briza sau țipetele pescărușilor.

Când Susanna își adună în sfârșit puterea să-l privească, ochii lui erau intenși. O analizau. Iar întrebarea lui o străpunse direct în inimă.

– Cui îi e frică acum?

Tânăra lăsă ca acțiunea ei să fie răspunsul. Se întoarse și plecă.

Capitolul 23

Peste câteva seri, Bram stătea de pază în același turn. Era o noapte înnorată și nu era nimic de văzut, decât ceață. Cum nu prea avea ce să-și ocupe mintea, Bram se trezi retrăind ultima lui întâlnire cu Susanna. Noaptea îi aducea în minte iar și iar cuvintele ei.

„Nu o să mai fiu abandonată din nou.“

Dumnezeule, nu voia să o abandoneze. Nu voia decât să se căsătorească cu ea, astfel încât oricât de mult avea să îi separe lumea, mereu va exista un fir care să-i lege viața de a ei.

Susanna avea nevoie de un bărbat ca el. Un bărbat destul de sigur pe el cât să se bucure de istețimea ei, în loc să fie intimidat de ea. Un bărbat destul de curajos încât să o provoace, să o împingă dincolo de limitele pe care și le impusese. Un bărbat destul de puternic cât s-o protejeze, dacă tânăra se aventura un pic prea departe. Toate erau lucruri de care avea nevoie, fiind femeia remarcabilă care era.

Dar undeva în acea femeie se ascundea o fată stângace, temătoare și rănită, care-și dorea cu disperare altceva: un bărbat care să se potrivească frumos în viața ei sigură și organizată și care să-i promită că nu avea s-o lase singură niciodată. Bram nu credea că putea, sau că ar fi trebuit, să fie acel bărbat pentru ea.

Când Thorne veni să-l înlocuiască la două noaptea, când era întuneric beznă, Bram luă torța pe care caporalul lui i-o oferi în tăcere și se îndreptă spre scări. Molii zburau în jurul lui, atrase de căldură și lumina flăcării.

Intră în curte și se uită la șirurile organizate de corturi. Sforăituri și tusete mai străpungeau noaptea. Fantoma pufoasă a unui animal se îndreptă spre el, ieșind din umbră.

Bram se uită la miel.

Mielul se uită la el.

Bram cedă și scoase un pumn de porumb din buzunar, așezându-l pe jos.

– De ce nu pot să te mănânc? întrebă el iritat, cu toate că știa răspunsul. Pentru că ea ți-a pus un nume, creatură mizerabilă. Iar acum

m-am procopsit cu un animal de companie.

De când venise în Spindle Cove, Susanna fusese ocupată ca un păianjen, creând mici legături sentimentale, conectându-l de acest loc în moduri în care nu voia să fie legat. Dacă nu pleca în curând, începea să se simtă captiv.

Se apropie de cortul lui Colin și tuși încet. Înăuntru se auziră foșnete. Apoi un zgomot înăbușit de lovitură și unul din stâlpii cortului tremură. Bun, era treaz.

– Sunt Bram, șopti el. Trebuie să vorbesc cu tine despre demonstrația de artilerie. Nici un răspuns. Nici o mișcare. Bram se aplecă și ridică torța la deschizătura din pânză, știind că lumina va pătrunde înăuntru. Colin! Împinse pânza cu cotul. Colin, trebuie să vorbim despre demonstrația de artilerie. Sir Lewis are un nou…

Cineva din spate îl bătu pe umăr.

– Ce vrei?

Bram tresări, aproape scăpând torța.

– Dumnezeule!

Se ridică în picioare, se întoarse și își ridică torța, ca să-l lumineze pe…

Colin.

Vărul lui stătea lângă el și era imaginea nonșalanței, îmbrăcat cu o cămașă deschisă la nasturi și pantaloni lejeri. Într-o mână, avea o sticlă de vin.

– Da, Bram? Cu ce pot să te ajut?

Bram îl privi, apoi se uită spre cort.

– Dacă tu ești aici cu mine, atunci cine e în cortul tău?

– O prietenă. Și dacă nu te deranjează, aș vrea să continui să o fac să se simtă bine.

Colin scoase dopul sticlei de vin cu dinții și îl scuipă într-o parte.

– Ce nu poate să mai aștepte până dimineață?

– Ce naiba faci cu o femeie în cort?

Colin își înclină capul.

– Mai exact cât de detaliat vrei să fie răspunsul meu?

– Oricine e, o iei de soție.

– Nu prea cred. Colin se îndepărtă de cort și-i făcu semn lui Bram să-l urmeze, apoi își coborî vocea și spuse: Doar așa pot să dorm, Bram. Fie mă odihnesc în îmbrățișarea unei femei, fie am parte de o noapte interminabilă de trezie. Când ți-am spus că nu dorm când sunt singur, nu era un moft, ci un fapt.

– După toți anii ăștia?

Bram ridică torța, ca să vadă expresia vărului său. Acesta ridică din umeri.

– Da.

Ridică sticla de vin și luă o gură.

Un fior de înțelegere îl luă pe Bram prin surprindere. Știa că vărul lui

avusese coșmaruri și insomnie în tinerețe, după accidentul tragic în urma căruia îi muriseră părinții. În primul an de școală al lui Colin, câțiva băieți din cămin îl tachinaseră din cauză că țipa și plângea noaptea. Bram, care atunci era cel mai mare băiat din clasa a patra, îi bătuse măr și cu asta se terminaseră discuțiile despre situația lui Colin. Nici unul nu mai îndrăznise să-l tachineze din nou, iar Bram presupusese că visele vărului lui se terminaseră la un moment dat.

Era evident însă că nu era așa. Persistaseră. Decenii întregi. La naiba!

– Deci cine e în cort? întrebă Bram. Sper că nu domnișoara Highwood.

Un liliac îi zbură pe lângă ureche și amândoi se lăsară în jos.

– Dumnezeule, nu. Colin râse. Nu mă înțelege greșit, domnișoara Highwood e minunată, dar e rafinată, inocentă. Și mult prea delicată pentru nevoile mele. Eu și Fiona ne înțelegem însă la un nivel mult mai primar.

– Fiona? Bram se încruntă, căci nu-și amintea de vreo femeie pe nume Fiona.

– Doamna Lange, îl lămuri Colin, în timp ce trecu pe lângă el. O să-mi mulțumești când o să scrie poezii mai bune.

Bram îl prinse de braț.

– Dar e căsătorită.

– Doar cu numele. Aruncă o privire strânsorii lui Bram. Sper că nu ai de gând să-mi ții o morală. De câte ori te-ai strecurat ca să te vezi cu domnișoara Finch?

Bram nu putu decât să-l privească. Crezuse că el și Susanna fuseseră atenți și nimeni nu-i observase. Dar era evident că vărul lui fusese atent.

– Așa că nu mă judeca. Eu și Fiona avem o înțelegere matură. Chiar dacă sunt un crai, nu sunt un nemernic. Nu am ruinat până acum o fată inocentă. Și niciodată nu am fost la un pas de a frânge inima unei femei.

– Nu vreau să o ruinez pe Susanna, insistă Bram.

„Și nu e numai inima ei în joc."

– A, deci o să te căsătorești cu ea?

Bram oftă.

– Nu știu.

– De ce nu? Aștepți ceva mai bun?

– Ce? Dumnezeule, nu!

Mai bun? Bram nu cunoștea pe nimeni care s-o întreacă pe Susanna în istețime, curaj, frumusețe, pasiune sau generozitate. Nu exista o femeie mai bună.

– A, deci ești speriat.

– Nu sunt speriat.

– Bineînțeles că ești. Ești om. Toți suntem speriați. Speriați de viață, de iubire, de moarte. Poate mărșăluitul în coloane organizate îți distrage atenția de la asta, dar când soarele apune, toți ne împiedicăm prin întuneric, încercând să supraviețuim unei alte nopți. Colin mai luă o

gură de vin, apoi se uită la sticlă: Excelent, vinul ăsta vechi! Mă face să par aproape inteligent.

– Ești inteligent. Ai putea să faci ceva cu viața ta, dacă nu ai fi atât de hotărât să-ți irosești talentele, odată cu averea.

– Nu-mi vorbi mie de irosirea darurilor, Bram. Dacă femeia aia te iubește, și tu dai asta la o parte… Nu vreau să mai aud nici o lecție de viață de la tine!

– Crede-mă, nu dau nimic la o parte. Dar nu știu dacă mă iubește.

– Fii serios! Colin flutură sticla de vin spre el. Ești bogat și acum ai și un titlu. Sigur, ai un genunchi problematic, dar toți dinții din gură sunt ai tăi. Ridică o sprânceană. Și dacă presupunem că dotările masculine impresionante sunt moștenire de familie…

Bram clătină din cap.

– O, zise Colin pe un ton plin de milă. Nu sunt?

– Nu contează!

Bram strânse pumnul. Era absurd. De când arunca vărul lui cu aforisme și sfaturi? La naiba, Bram trebuia să fie vocea rațiunii în această relație.

– Indiferent câți centimetri sunt în pantalonii unui bărbat, indiferent câți bani sunt în contul lui, toate cifrele astea nu aduc iubirea.

– Presupun că ai dreptate. Asta te face și mai demn de milă, zise Colin. Ei bine, hai să-ți prezint o idee nebunească. Dacă vrei să afli dacă domnișoara Finch te iubește, te-ai gândit să fii bărbat și, nu știu, s-o întrebi?

Bram îl fixă cu privirea.

– Bun. Stai aici atunci și gândește-te la asta. Colin o luă în direcția cortului și-i făcu un semn indiferent. Te rog să mă scuzi, dar mă așteaptă un pat cald.

– Există un mod mai rapid, Charlotte, spuse Susanna, în timp ce o trase de mănuși și o luă deoparte. În ritmul ăsta, o să stai aici toată ziua.

Charlotte și câteva alte femei petrecuseră fiecare după-amiază rulând praf de pușcă, umplând gloanțele cu pulbere, însă bărbații folosiseră atâtea la exercițiile lor zilnice de tras la țintă, că femeile abia puteau să țină pasul. Cum demonstrația era programată pentru dimineața următoare, sala de mese de la Summerfield devenise depozit temporar de praf de pușcă, în timp ce în restul casei se făceau pregătiri pentru balul ofițerilor. Nu aveau timp de pierdut.

– Petreci prea mult timp tăind foi mari de hârtie în bucăți mai mici. Am aflat acum mult timp că paginile astea au dimensiunea perfectă, spuse ea, în timp ce puse o carte cu coperte de piele albastră pe masă.

Charlotte o privi.

– Dar domnișoară Finch, asta e Mrs. Worthington's Wisdom!

– O, da, chiar așa.

– Dar ai spus că e o carte foarte utilă.

– Păi este. Are mărimea perfectă pentru sprijinirea ferestrelor deschise. Paginile ei devin cartușe perfecte, iar conținutul ei te face să râzi. Dincolo de asta însă, nu-ți irosi timpul cu ea, Charlotte.

Susanna deschise volumul și rupse o pagină aleatorie, așezând-o pe masă.

– Mai întâi, asigură-te că ai totul la îndemână și pregătit. Își trecu degetele peste fiecare obiect. Hârtie, diblu, bile, praf de pușcă, ață. Rulează hârtia în jurul diblului, formând un tub, zise ea, în timp ce-i demonstră. Apoi, folosește bila ca să împingi diblul prin interior. Când aceasta a ajuns aproape la capăt, ciupește-o și întoarce-o. Apoi toarnă praf de pușcă.

Luă sfera înfășurată în hârtie și umplu restul tubului subțire cu praf de pușcă, lăsând puțin în exces în vârf.

– Vezi, nu e nevoie să măsori! Oprește-te din turnat când praful de pușcă ajunge la marginea foii. Mai întoarce o dată, fă un nod mic și gata.

Cu un zâmbet satisfăcut, îi dădu cartușul lui Charlotte.

– Cu antrenament, o să înveți.

Charlotte luă cartușul și clipi.

– Pot să-ți pun o întrebare, domnișoară Finch?

– Sigur că da. Susanna mai rupse două pagini din carte și i le dădu fetei. Atâta timp cât muncim în timp ce vorbim.

Charlotte își înclină capul, ca un papagal, și se uită la încheieturile Susannei.

– Ce ai pățit acolo?

Susanna îngheță. Întoarse ușor mâna și se uită la cicatricele expuse. Atâția ani le ascunsese cu atenție sub mâneci și mănuși sau evitase subiectul, spunând câte o scuză jalnică atunci când cineva se uita la ele sau îi punea întrebări.

De ce?

Un deceniu mai târziu, era aici. Nu mai era o fetiță, ci o femeie în toată firea, educată și sensibilă. În acel moment, rupea, la propriu, toate învățăturile restrictive pe care societatea le impunea femeilor și-i arăta unei tinere educate arta fină de a face nu tăvi de ceai pictate, ci cartușe cu pulbere. Poate lumea îi lăsase câteva cicatrice, dar și ea își lăsase amprenta proprie asupra lumii. Acolo, în Spindle Cove, unde femeile erau în siguranță să fie cele mai bune și adevărate versiuni ale lor.

Își trecu degetele peste harta veche, familiară, a durerii. Aceste cicatrice erau o parte din ea. Nu erau tot ce era, dar erau o parte. Și, dintr-odată, nu mai găsi nici un motiv pentru care să le ascundă.

– Sunt niște răni vindecate, îi spuse lui Charlotte. De la scurs de sânge. S-a întâmplat acum mulți ani.

Tânăra scânci.

– Te dor?

– Nu. Propriul ei zâmbet o luă prin surprindere. Deloc. Știu că par

impresionante, dar adevărul e că uneori, uit de ele zile la rând.

În timp ce vorbea, se miră de adevărul vorbelor ei și de cât de ușurată se simțea acum, după ce le spusese. Se părea că aventura ei cu Bram se terminase. Bărbatul nu mai vorbise cu ea de câteva zile. Nu mai primise bilete. Cu toate astea, ce trăiseră o schimbase pentru totdeauna. Bram îi oferise acest dar prețios, eliberator, și anume curajul de a se accepta așa cum era. Cu cicatrice, pistrui, pasiune și nu numai.

Oare o inimă frântă se vindeca în timp? După un deceniu, va putea să nu se gândească la Bram zile la rând?

Cumva, se îndoia de asta.

– Domnișoară Finch! Violet Winterbottom apăru în ușă. Domnișoara Bright are nevoie de dumneata pe hol. Vrea să-ți ceară părerea despre perdele.

– O să vin imediat.

Susanna îi dădu lui Charlotte tot ce trebuia pentru realizarea unui cartuș, apoi se spălă în chiuvetă și ieși din cameră. Își lăsă mănușile în urmă.

Traversă salonul, unde voluntarii din miliție stăteau ca niște sperietori de ciori, cu brațele întinse, în timp ce femeile făceau ultimele modificări la uniforme.

Când Susanna ajunse pe hol, acesta era la fel de plin de activitate. Într-unul din capetele camerei lungi și înguste, Kate Taylor exersa la pian. De-a lungul ferestrelor, domnul Fosbury și doi servitori erau ocupați aranjând mesele pentru bufet. Femei și servitori cu flori și mobilă veneau în grabă în direcția ei, pașii lor auzindu-se pe podeaua de lemn. Până seara următoare, acest loc avea să fie un tablou al eleganței, sau cel puțin asta spera. Dar pentru moment, era imaginea haosului.

– Poftim, spuse Sally Bright, în timp ce-i aruncă Susannei în brațe un bebeluș care se tot foia. Ține-o pe Daisy cât urc scările. Avem câteva opțiuni pentru perdele.

Susanna așteptă răbdătoare în mijlocul camerei, uitându-se în sus, spre balustradă, și o legănă pe fetiță în ritmul rapid al melodiei cântate de Kate la pian. Daisy se împlinise în ultimele luni. Pe măsură ce trecea timpul, Susanna simțea că brațele aveau să-i cadă.

– Te iubește, domnișoară Finch! strigă Sally, în timp ce atârnă materiale peste balustradă. Deci, ăsta e roșul. E puternic, dar poate o să fie prea mult, având în vedere toate uniformele din cameră? Și mai avem și albastrul ăsta, dar e o idee prea închis pentru un eveniment de seară. Care crezi că e cel mai bun?

Susanna își înclină capul, gândindu-se.

– Sunt cu totul de acord, domnișoară Finch, zise domnul Keane, care apăru lângă Sally. Nici una din variante nu e bună. Avem nevoie de ceva mai strălucitor. Eu sugerez auriul.

– Ți-am spus deja că nu avem destul material pentru auriu.

– Ai dreptate, dar putem să… preotul pocni din degete. Știu ce

facem, o să-l combinăm cu tul.

– Tulul! exclamă Sally. Asta e inspirație divină. Stai un pic, domnișoară Finch, o să-ți arătăm ce înseamnă asta.

Amândoi dispărură, căutând în cutiile lor cu materiale.

Susanna oftă, mutând-o pe Daisy pe șoldul celălalt.

– Aici erai. Te-am căutat peste tot!

Dintr-odată, Bram era lângă ea.

Luată prin surprindere, jonglă cu copilul în brațe.

– Serios?

Cu excepția câtorva priviri aruncate prin curte, nu-l văzuse aproape deloc în ultimele trei zile. Bineînțeles că el apăruse atât de periculos de atrăgător, purtând doar o cămașă deschisă la gât pe sub haina nouă de ofițer. Încercă să nu se uite la el, dar nu reuși decât să evite contactul vizual. Privirea i se opri asupra unghiului puternic al maxilarului lui și asupra buzelor senzuale. Apoi coborî spre partea expusă a pieptului său și spre părul care se ondula acolo.

Oare încerca s-o tortureze?

– Spune-mi, te rog, ce sunt astea?

Bram întinse manșeta și arătă spre nasturii din bronz cusuți acolo.

– A, ăștia. Susanna încercă să nu zâmbească. Aaron Dawes a făcut mulajul și inscripția. Orice miliție are nevoie de un simbol.

– Da, dar milițiile adevărate nu aleg un miel.

– Din câte-mi amintesc, mielul te-a ales pe tine.

Bărbatul trasă mottoul cu degetul, o mică semilună formată din cuvinte latinești.

– Aries eos incitabit. O oaie o să-i ducă mai departe?

– Ai grijă, milord. Se vede că ai fost trei trimestre al Cambridge.

Gura lui se îmblânzi în acel zâmbet subtil pe care ea ajunsese să-l iubească.

– Lăsând nasturii la o parte, ai făcut o treabă remarcabilă. Tu și restul femeilor. Uniformele, antrenamentele… Se uită prin cameră. Toate pregătirile astea.

Aprobarea lui o încălzi pe dinăuntru.

– Am muncit din greu. Am văzut azi o parte din exercițiu. Foarte impresionant, milord. Mâine o să fie mai mult ca sigur un triumf.

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Daisy bolborosi ceva.

– Cine e ea? Arătă spre bebelușul din brațele ei. Nu cred că am fost prezentați.

– Ea e mica Daisy Bright, spuse Susanna, în timp ce o întoarse, ca s-o vadă mai bine.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama după păr.

Copilul cu păr bălai întinse o mână grăsuță spre Bram, dorind să atingă nasturii lucioși ai hainei lui. Susanna tânjea să se întindă și ea după ei. Din impuls, împinsă de stresul emoțional și de durerea brațelor, îi dădu copilul.

– Poftim, ține-o tu!

– Eu? Stai un pic, nu…

Însă Susanna nu-i dădu ocazia să obiecteze, așezând-o pe Daisy în brațele lui. Bebelușul încântat apucă un nasture și-l trase.

– Vezi, cuiva îi plac și nasturii! Susanna îl privi pe Bram care, bietul de el, încremenise copleșit de teroare. Încearcă să fii calm, îl tachină ea. E un copil, nu o grenadă.

– Am mai multă experiență cu grenadele.

– Te descurci bine.

Daisy lăsă nasturele și-l apucă strâns de degetul mare.

– Vezi, te adoră deja!

Susannei îi apăru un nod în gât în timp ce-l privea ținând copilul atât de tandru și când văzu degetele acelea mici înfășurate în jurul degetului lui mare.

Cum o tortura în continuare. Niciodată nu se gândise prea mult la asta, dar acum… Dumnezeule, cât de mult își dorea un copil. Adora imaginea cu ea având burta și sânii umflați de la sarcină. Adora ideea de a sta trează nopțile, de a simți copilul lovind. Adora să viseze cum avea să arate copilul, să se întrebe pe care dintre părinți îi va prefera. Adora tot ce ținea nu numai de ideea de a fi însărcinată, ci și de a fi însărcinată cu copilul lui Bram.

Pentru că-l iubea.

Îi iubea. Și poate el era prea încăpățânat ca să recunoască asta, dar avea nevoie de iubirea ei. Nu putea să-l lase să plece.

Mai avea însă o speranță. Rochia. O rochie mare, ca un nor de fildeș, brodată cu perle și pietre prețioase, care se afla momentan în camera ei de sus. Nu o purtase decât o dată, în urmă cu câțiva ani, în oraș. Dar când o probase săptămâna trecută, corsajul se întindea pe ea ca o a doua piele. Decolteul îi împingea sânii sus, iar corsetul îi subția talia.

Avu imaginea cu ea, plutind pe scări, în acea rochie minunată și diafană, seara următoare. În scenariul ei, Bram stătea la capătul scărilor și o privea cu un amestec de mândrie și mirare plină de dorință. În ciuda tuturor semnelor că, de fapt, nu era un dansator bun, Bram al ei din vis o conducea într-un vals lent și romantic. Și acolo, în fața tuturor celor prezenți, care-i priveau plini de admirație, o învârtea, o oprea și-i mărturisea că avea s-o adore pentru eternitate.

Era un vis minunat și prostesc.

Dar asta era înainte să se certe în turn. Înainte ca el s-o acuze că era neîncrezătoare și speriată. Era greu să-și imagineze că simpla purtare a unei rochii drăguțe avea să-i schimbe părerea. Și dacă totuși nu era nevoie decât de o rochie drăguță, nu era sigură că îl va mai respecta.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise el încet. Se uită prin camera aglomerată. Altundeva. Undeva mai intim.

– Intim?

Dintr-odată, Kate se opri din cântat la pian, iar Susannei începu să-i

bată inima mai repede ca oricând. Pereții cu panouri din lemn începură să o sugrume și simți privirile atente ale tuturor din camera aglomerată. Se uită prin hol, la prietenii, vecinii și servitorii ei. Exact cum suspectase, toată lumea se uita la ei. Îi observa. Își punea întrebări.

Bine, atunci. De fapt, nu doar bine. Excelent! Greutatea anxioasă din stomac i se dizolvă într-o explozie de bucurie jucăușă, care o străbătea ca șampania. Dintr-odată, știu exact ce să facă.

– Dansează cu mine.

Bram o fixă cu privirea.

– Ce?

– Dansează cu mine, repetă ea.

– Să dansez cu tine. Vrei să spui mâine-seară, la balul ofițerilor, nu?

Tânăra dădu din cap.

– Nu. Vreau să spun aici. Acum.

Ce fel de femeie modernă era, dacă nu încerca să-și îndeplinească propriul vis? Poate era timpul să-l cucerească ea pe el. Își desfăcu șorțul și-l ridică deasupra capului, aruncându-l peste balustradă și aranjând cutele rochiei ei roz. Nu era un nor voluminos și ametitor de mătase, dar mergea.

– Domnișoară Taylor, spuse ea, în timp ce-și dădu o șuviță din ochi, vrei să ne cânți un vals?

Bram se foi, privind-o cu ceva ce semăna cu panica.

– Nu prea știu să dansez.

– Nu e nici o problemă, nici eu nu știu.

O luă pe Daisy din brațele lui și i-o dădu unei menajere din apropiere.

– Te rog frumos să fie un vals lent, domnișoară Taylor.

– Nu am prea multă experiență. Nu aveam nici înainte de asta, spuse el, arătând spre genunchiul rănit.

– Nu contează. Îl luă de mâini și îl trase spre centrul holului. O să ne descurcăm.

În jurul lor se făcu liber, în timp ce privitorii curioși se așezau pe marginea camerei. Degetele talentate ale lui Kate creară primele măsuri ale unui vals melodios.

Susanna se așeză în fața lui, în centrul camerei, îi ridică mâna stângă într-a ei și îi puse cealaltă mână pe talie.

– Acum să vedem, cum era?

– Așa.

Mâna lui dreaptă alunecă, fermă și sigură, în spațiul dintre umerii ei, și o trase aproape, cu o flexare rapidă a brațului.

Susanna icni, încântată.

Bram părea să-și fi dat seama că avea numai două opțiuni, iar evitarea dansului nu se număra printre ele. Putea fie să se comporte forțat și stânjenit în fața tuturor, fie să preia controlul.

Nu era de mirare că alesese a doua variantă.

– Ești gata? întrebă el.

Tânăra reuși să încuviințeze.

Cu o eleganță impunătoare și un ușor șchiopătat, o valsă prin cameră.

Era un vis împlinit.

Se mișcau în sincron cu muzica. Susanna bănuia că asta se întâmpla pentru că Kate băgase o pauză la a treia bătaie a fiecărei măsuri, ca să le dea timp să intre în ritm. Deci poate muzica se mișca odată cu ei, dar chiar și așa, tot era magic.

O învârti o dată, apoi încă o dată. Fusta ei se răsuci în jurul gleznelor, iar soarele, care cobora lent spre orizont, tocmai atunci se lăsă o idee mai jos pe cer. Astfel, razele sale aurii se revărsau prin ferestrele aflate într-o parte a holului. Sticla veche, denivelată, luă acea lumină și o făcu de neprețuit, pictând camera și pe toți ocupanții săi cu coroane strălucitoare de raze.

Dar nimeni nu era învăluit mai magnific de lumină decât Bram. Raze rozalii de lumină străluceau prin părul care-i cădea pe frunte. După-amiaza se întindea ca o platoșă de aur pe umerii lui. O armură strălucitoare. Iar el se înălța minunat de sub greutatea ei, învârtind-o pe parchetul proaspăt lustruit. Susanna auzi mai multe tinere oftând.

Era ca într-un basm.

Bram o privi adânc în ochi. Mici licăriri dansau în pupilele lui mari și întunecate.

– O să-mi spui de ce facem asta?

Tânăra încuviință.

– Ai avut dreptate când m-ai acuzat că mi-e frică.

– Nu ar fi trebuit să spun…

– Nu. Ai avut dreptate. Mi-a fost frică. Vezi tu, mereu le-am spus femeilor că Spindle Cove e un loc sigur pentru ele. Un loc unde o femeie poate fi versiunea ei cea mai bună și mai adevărată, indiferent de ce crede oricine altcineva. Dar în ultimele săptămâni, nu a fost cazul meu. Am ascuns o parte autentică din mine. Această parte vitală, aflată în creștere, care conține sentimentele mele pentru tine. Am ținut-o secretă de toată lumea, convinsă că nu trebuia să îndrăznesc să spun nimănui.

Muzica continuă, dar ei se opriră.

– Dar asta e ridicol, nu-i așa? Și nedrept pentru amândoi. Când te-am privit acum, am știut. Am știut în adâncul inimii, că nu mai puteam să ascund asta nici un minut în plus. Am vrut să dansez cu tine. Am vrut să vadă toată lumea. Am vrut ca toți să ne vadă. Un nod îi apăru în gât. Să mă vadă pe mine, îndrăgostită de tine.

Deși ăsta era momentul ei să fie curajoasă și directă, dintr-odată nu mai putea să-l privească. În schimb, se jucă cu fireturile aurii ale noii lui haine roșii din lână. Își trecu degetul peste marginea lui. Îl mângâie cu atingerea ei.

– Nu sunt sigură ce să spun, nu am experiență cu lucrurile astea. Ți-

aș spune că ești cel mai bun și mai curajos bărbat pe care-l știu, dar având în vedere cât de puțini bărbați știu, pare un compliment prea mic.

În sfârșit, își adună curajul și își ridică ușor capul spre el.

– Așa că o să-ți spun pur și simplu că te iubesc. Te iubesc, Bram. Vreau ca toată lumea să vadă asta și vreau ca tu să știi, acum faci parte din locul ăsta. Oriunde te-ar duce datoria, Spindle Cove o să fie mereu aici pentru tine. Și eu.

El o îmbrățișă și o lipi de piept.

– Ființă minunată și curajoasă!

Apoi Bram tăcu, susținându-i privirea pentru ceea ce păru o eternitate. Emoțiile i se intensificară în stomac, cu fiecare secundă care trecea.

Susanna înghiți în sec.

– Nu ai nimic altceva de spus?

– Aleluia e primul lucru care-mi vine în minte. În afară de asta… O mângâie pe obraz. Asta înseamnă că dacă te cer în căsătorie acum, e posibil să nu mai faci fața aia tristă?

– Încearcă și o să vezi.

Apoi un zâmbet mare, cu subînțeles, apăru pe fața lui Bram. Era un zâmbet pe care Susanna nu-l văzuse niciodată, definind pentru totdeauna acea formă a buzelor ca fiind forma bucuriei pure. Tânăra simți cum un zâmbet asemănător apărea pe propria ei față.

Bram își puse un deget sub bărbia ei.

– Susanna Jane Finch, vr…

– Susanna Jane Finch, ce se întâmplă aici?

Vocea familiară îi luă pe amândoi prin surprindere.

„Tata!“

Tânăra își controlă impulsul de a se ascunde sau de a se îndepărta din îmbrățișarea lui Bram. Era prea târziu pentru acel subterfugiu și, oricum, nu era nevoie de așa ceva. Nu avea să ascundă de propriul ei tată ceva ce era nerăbdătoare să împărtășească cu lumea.

Încă zâmbind, Susanna îl luă pe Bram de mână și se întoarse cu fața spre tatăl ei.

– Tată, sunt atât de fericită că ești aici!

Dar pe fața tatălui ei nu se citea fericirea. Când se apropie de ei, traversând lent holul, cu pași egali, părea reticent, în cel mai bun caz. Bărbatul se uită prin cameră, analizând dezastrul pregătirilor pe jumătate terminate. Servitorii de la Summerfield făceau treabă, fiind mereu în mișcare. Într-o clipă, zgomotul mutatului de mobilă și atârnatului de perdele. Kate reîncepu să cânte.

Susanna își mușcă buza.

– Holul e de vină, tată? Știu că arată haotic acum, dar stai să-l vezi mâine. Totul o să fie perfect.

– Nu-mi fac griji pentru ziua de mâine.

Privirea lui albastră era fixată asupra lui Bram.

Dintr-odată, Susanna se simți protectoare față de bărbatul de lângă ea. Îl strânse pe Bram de braț.

– Tată, doar dansam.

Acesta ridică o sprânceană.

– Doar dansați?

– Ai dreptate, nu e doar dans, e mai mult de atât. Vezi tu, eu și Bram ne-am apropiat în ultimele săptămâni și… Îi aruncă o privire lui Bram. Îl iubesc. Era atât de fericită doar să spună asta. Nu voia să se oprească vreodată. Îl iubesc, tată. Îl iubesc.

Tatăl ei se uită în jos și expiră controlat. Susanna îl privi, ciudat de uimită. Cum putea cineva să respire într-un asemenea moment.

Apoi tatăl ei își ridică capul, iar inima ei se frânse.

Susanna tocmai îi spusese tatălui ei că era îndrăgostită. Pentru prima oară în viața ei, era îndrăgostită, iar el nici măcar nu se uita la ea. După expresia distantă de pe fața lui, tânăra își dădu seama că tatăl ei avea să primească vestea la fel cum primise toate celelalte secrete și emoții confesate ale ei.

Avea s-o ignore. Ca și cum nu auzise nimic.

Dumnezeule!

Așa fusese situația de fiecare dată? Oare atunci când ea credea că i se confesează unui geniu distras, chiar își deschisese sufletul în fața unei persoane căreia nu-i păsa? Ideea îi făcu rău. Era de neimaginat. Bineînțeles că tatăl ei ținea la ea. Îi salvase viața. Renunțase la foarte multe ca să trăiască la Summerfield.

Bram tuși.

– Sir Lewis, e evident că trebuie să vorbim.

– O, da, așa e. Calm, tatăl ei își băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase un plic. Voiam să aștept până după demonstrația de mâine, dar acum cred că e momentul potrivit.

Bram îi dădu drumul Susannei la mână și luă hârtia împăturită. Deschise plicul și aruncă o privire peste conținut.

– La naiba, astea sunt ce cred eu că sunt?

– Ordine scrise, spuse tatăl ei. Da. Am vorbit cu prietenii mei de la Biroul de Război. Mai degrabă am făcut niște sugestii puternice. Marțea viitoare o să plece un vas al marinei din Portsmouth.

Susanna pufni.

– Marți?

Atitudinea tatălui ei era calmă.

– Tu o să fii pe nava aia, Rycliff, și o să fii împreună cu regimentul tău din nou în doar câteva săptămâni.

– Asta e… Bram înghiți în sec, în timp ce se uita la hârtie. Sir Lewis, nici măcar nu știu ce să spun.

„Spune nu“, voia ea să țipe. „Spune că nu poți să pleci așa repede. Spune că te căsătorești cu mine.“

– Nu e nevoie să-mi mulțumești. Tatăl își aranjă părul grizonant. Mi

se pare un schimb corect. Dacă nu ar fi fost demonstrația ta cu miliția, nu aș fi avut ocazia să demonstrez noul tun.

– Noul tun?

Susanna se întoarse spre Bram, oripilată. Acesta îi dăduse cuvântul că nu îl va implica pe tatăl ei în miliție. Doar nu ar fi mințit-o!

– Da, Susanna, noul tun. O să fie dezvăluit mâine, ca parte din demonstrația miliției. Bărbatul se uită la Bram. Sper că ai reușit să-i aduci într-o formă respectabilă pe fermieri! Mă bazez pe o prezentare impresionantă, având în vedere toate favorurile pe care ți le-am făcut.

Atinse scrisoarea din mâna lui Bram.

– Dar…

Susanna dădu din cap.

Din capătul opus al camerei, notele muzicale ale lui Kate anunțară sfârșitul compoziției ei.

– Bram, te rog, spune-mi că înțeleg greșit. Spune-mi că ți-ai respectat cuvântul pe care mi l-ai dat și nu l-ai încălcat, într-un plan ascuns ca să recapeți comanda.

Bărbatul își coborî vocea.

– Nu e așa. Pot să explic.

– Spune-mi că pot să am încredere în tine, zise ea, pe un ton plin de emoție. Spune-mi că nu m-ai mințit tot timpul ăsta. Spune-mi că nu am făcut cea mai prostească și mai nefericită greșeală din viața mea sau… Sau că nu știu cum…

Vocea îi tremură.

– Susanna, spuse tatăl ei, pe un ton tăios. Nu te mai face de râs. Știu că ai tendința să fii copleșită de emoție. Orice infatuare prostească ai dezvoltat, o să treacă. Ziua de mâine nu e despre pasiunile tale copilărești, ci despre moșteniri, a lui Bramwell și a mea. Poate ți-am făcut pe plac până într-un punct, draga mea, dar vine un moment când bărbații trebuie să fie bărbați. Nu poți să ne tot ții pe loc.

Capitolul 24

„Afurisitul de tun.“

Colin se lupta cu frânghiile, în timp ce trăgea tunul în vagon. Pentru un prototip, chestia era al naibii de grea. Țeava era groasă cât piciorul lui și era făcută din alamă masivă.

Se îndreptă de spate.

– Hei, voi de colo! Nu atingeți alea! Din locul unde era cocoțat pe căruț, Colin le făcu semn gemenilor Bright să stea departe de o piramidă din lăzi pline cu paie. Nu le atingeți!

– Ce e în ele? întrebă unul din băieți.

– Artificii pentru mâine-seară. Nu le atingeți. Nici măcar nu respirați lângă ele. A durat mai bine de o săptămână să vină din oraș.

– Nu putem să te ajutăm cu ele?

– Nu, scrâșni el printre dinți.

Artificiile alea trebuiau să fie surpriza lui, propria amprentă asupra festivităților zilei. Colin își propusese să se ocupe personal de ele și avea s-o facă bine, demonstrându-i lui Bram că era bun la ceva. Nu părea să fie capabil de prea multe lucruri în viața lui, dar se pricepea la distrugeri artistice. Ce pânză mai bună să aibă decât cerul limpede al nopții?

Dar mai întâi, trebuia să se ocupe de opera lui Sir Lewis Finch. Afurisitul de tun.

Colin apucă frânghia cu ambele mâini și se lăsă pe călcâie, trăgând cât de tare putea. Faptul că era responsabil de artilerie păruse o sarcină ușoară, până când realizase cât trebuia să care. Toate ziua fusese pe drumuri. Le dusese praf de pușcă femeilor, apoi cartușe în sala de arme, strecurase artificii în Summerfield, iar acum ducea prototipul lui Sir Lewis la castel. Încărcarea chestiei dura mai mult decât plănuise. Începea să se înnopteze.

– Ce e asta? întrebă unul din gemeni.

Colin îl zări pe Finn atingând un pai dintr-o ladă.

Înainte să obiecteze, băiatul trase de funie. Artificiul explodă cu un zgomot puternic și lăsă fum în urmă.

– Vai! exclamă Rufus, zâmbind. Încearcă încă una.

– V-am zis să nu le atingeți, zise Colin.

Se ridică, exact la momentul potrivit ca să-l vadă pe Cină fugind cu un behăit speriat. Mielul se strecură sub gardul care încercuia grădinile de la Summerfield.

– Uite ce-ați făcut! Ați speriat amărâtul de miel. Știi cât ține Rycliff la el!

– Să mergem după el? întrebă Finn.

– Nu, o să mă duc eu, probabil e speriat deja de voi.

Colin sări într-o parte a căruței. Se scutură pe mâini de paiele pe care le mai avea și se șterse pe fruntea transpirată.

Se cățără pe gard și intră în grădina bucătăriei, unde creșteau legumele și plantele aromatice. Îl privi pe miel cum trecu printre două rânduri de napi și se strecură sub un al doilea gard, intrând pe un lot necultivat, delimitat de o pajiște.

– Cină! strigă el, urmărindu-l de nou până pe pajiște. Cină, întoarce-te! Când ajunse în mijlocul acesteia, se opri ca să se adune și să cerceteze zona după urme de lână. Când mielul nu apăru, își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii și încercă din nou. Cină!

De data asta, primi un răspuns. Mai multe, de fapt. Pământul se zgudui din cauza răspunsului colectiv al animalelor. Colin văzu mai multe siluete mari, întunecate, care se îndreptau spre el. Încercă să le deslușească. Astea nu erau oi, nu, erau…

Vaci. Ba chiar niște vaci mari. Niște vaci remarcabil de rapide și amenințătoare. O cireadă mică, ce se îndrepta în grabă spre el, în centrul pajiștii.

Colin făcu câțiva pași în spate.

– Stați un pic, zise el, ridicând mâinile. Nu m-am referit la voi!

Bestiile nu păreau să asculte de rațiune. Păcat, doar aveau urechi destul de mari. Sau alea erau… coarne?

Colin se întoarse și o luă la fugă spre gard.

„Al naibii idiot!“ se blestemă el, în timp ce traversa câmpul în grabă. „Fraier fără minte“. Ce fel de imbecil intra pe o pajiște la apus și striga „Cină“ cât îl țineau plămânii?

Unul care nu mai plecase din Londra de un deceniu.

– Nu suport zona rurală, bombăni el, în timp ce fugea din calea vacilor. O urăsc. O urăsc din plin! În graba lui, alesese un drum diferit decât cel pe care intrase pe pajiște. În loc să ajungă la un pârleaz simplu din lemn, ajunsese la un gard viu. Unul țepos. Urăsc zona asta, spuse el, strecurându-se printre ramuri. Al naibii teren mizerabil. Bleah!

Colin ieși pe cealaltă parte a gardului, ajungând din nou în grădinile de la Summerfield. Pe partea plăcută, de data asta. Era zgâriat, dar, din fericire, nu și călcat în picioare. Se uită la gardul viu pentru o clipă, scoțând ghimpi din haine și blestemând viața de la țară.

Apoi ceva straniu îi atrase atenția. O lovitură ușoară în cap.

Se întoarse, pipăind orbește cu mâna.

Următoarea lovitură fu peste față. O explozie roșie de durere îi înțepă obrazul deja zgâriat.

Dumnezeule, ce era asta? Cele Șapte Urgii ale lui Colin Sandhurst, toate înghesuite într-o singură oră?

Bărbatul își ridică mâinile, ca să se apere de loviturile repetate.

– Nemernicule! îl acuză o voce feminină. Pac. Ești un afurisit mincinos.

Colin își lăsă mâinile jos, ca să se uite mai bine la atacatorul lui. Era sora mijlocie Highwood. Cea cu părul brunet. Miriam o chema parcă, sau Melissa.

Oricine era, îl lovea. În mod repetat. Cu o mănușă.

– Ce naiba faci?

Se feri de o altă lovitură, înaintând și mai mult în grădină. Se împiedică însă de un pâlc de margarete și evită la milimetru o coliziune cu o tufă de trandafiri.

Tânăra îl urmă, lovindu-l în continuare.

– Vreau un duel.

– Un duel?

– Știu despre tine și doamna Lange, afuri… Aparent, îi lipsea imaginația sau curajul de a duce la capăt insulta, așa că merse mai departe. Sper că știi că niciodată nu mi-a plăcut de tine. Mereu am știut că ești un bădăran inutil, dar acum mama și surorile mele vor suferi durerea revelației. Le vei dezamăgi cumplit!

A, deci despre asta era vorba. Era tras la răspundere pentru… ce anume, mai exact? Pentru că flirtase?

– Diana nu are tată sau frați care să-i apere onoarea, așa că datoria asta îmi revine mie. Îl lovi din nou peste față. Spune cine o să-ți fie secund.

– Dumnezeule, vrei să termini cu mănușa? I-o luă din mână și o aruncă în tufișurile ghimpate cu trandafiri. Nu o să-ți accept provocarea, nu o să fie nici un duel.

– De ce? Pentru că sunt femeie?

– Nu! Pentru că am văzut cum mânuiți voi, fetele necăsătorite, un pistol. M-ai omorî pe loc. Colin își frecă nasul. Calmează-te. Nu m-am atins de sora ta. În nici un mod nepotrivit.

– Poate nu ai făcut asta, dar i-ai dat speranțe.

– I-am dat speranțe? Poate am dansat și am flirtat cu ea un pic, dar am flirtat cu fiecare tânără din satul ăsta.

– Nu chiar cu fiecare.

Colin se opri, șocat. În timp ce o privea, simți cum pe buze îi apare un zâmbet.

– Deci ești geloasă.

– Nu fi absurd, răspunse ea, mult prea repede ca să fie credibilă.

– Ba chiar ești geloasă. Își flutură degetul în fața ei, fără să se mai

retragă. Ești geloasă. Am flirtat cu fiecare tânără din sat, în afară de tine. Și ești invidioasă.

– Nu sunt invidioasă, doar că… Făcu un gest de frustrare. Nu vreau decât să te rănesc. Așa cum ai rănit-o pe sora mea.

La fel cum o rănise pe ea, mai exact. Dacă Diana Highwood suferise câtuși de puțin din cauza lui, Colin avea să înghită o armă chinezească. Dar fata asta, ea era cea rănită.

Și mai exact cum se așteptase să flirteze cu ea? Replici precum „un râu de mătase“ și „diamante strălucitoare“ nu ar funcționa niciodată la o asemenea femeie. Era prea deșteaptă. În plus, astfel de comparații ar fi fost foarte inexacte. Părul ei nu era deloc ca mătasea, iar ochii ei întunecați nu semănau deloc cu diamantele.

Poate mai degrabă cu sticla vulcanică răcită.

– Ascultă-mă, Melinda, lucrurile nu stau așa. Ești o fată tolerabil de drăguță.

– Tolerabil. Tânăra își dădu ochii peste cap și scoase un sunet indiferent. Tolerabil de drăguță. Ce fel de compliment e ăsta? Și apropo, numele meu nu e Melinda.

– Nu, nu tolerabil de drăguță, spuse el, înclinându-și capul ca să o privească mai bine. Ești cu adevărat drăguță, dacă ai…

– Nu spune asta. Toată lumea spune asta.

– Ce anume?

Tânăra vorbi pe un ton jos, imitându-i vocea.

– Ai fi minunată, dacă ți-ai scoate ochelarii.

– Nu asta voiam să spun, minți el. De ce aș spune așa ceva? E absolut stupid.

– Știu că minți. Te prefaci la fel de ușor cum respiri. Dar nu sentimentele mele sunt problema aici. E vorba de modul oribil în care ai folosit-o pe Diana.

– Te asigur că nici nu am fost pe aproape să-ți folosesc sora, nici oribil, nici altcumva. Mi-am cerut scuze pentru tot ce s-a întâmplat la ceainărie.

– O, da, ți-ai cerut scuze destul de frumos. Le-ai făcut să creadă că ești un bărbat decent. Că-ți pasă. După care ai început o aventură cu o femeie căsătorită.

Colin își frecă ceafa. Chiar nu avea timp pentru asta. Avea artificii de aranjat, un tun de urcat în căruț și un miel de prins.

– Nu știu ce speri să obții prin această conversație. Îți spun de acum, nu o să cer în căsătorie pe nimeni. Nici pe sora ta, nici pe nimeni altcineva.

– Pf, nu ți-aș da niciodată voie să te căsătorești cu ea.

– Atunci ce vrei de la mine?

– Vreau dreptate! Vreau să fii tras la răspundere pentru acțiunile tale, în loc să scapi numai cu câteva cuvinte drăguțe.

„Vezi?“ vru Colin să spună. „Tocmai de asta te evit.“

Era ca și cum acei ochelari îi dădeau puterea să vadă prin el.

– Începi să vorbești ca vărul meu, zise el. Sper că nu ai de gând să-mi oferi același tratament de care a avut parte și el.

Tânăra îl privi o clipă.

– Ce idee excelentă!

Cu o mișcare rapidă a brațului, își retrase geanta și îi dădu apoi drumul.

Colin se feri la timp cât să primească lovitura în umăr și nu în față. Cu toate astea, geanta de catifea ateriză cu foarte multă putere. Durerea îi explodă în umăr.

– Ce naiba ai în chestia aia? Pietre?

– Ce altceva?

Într-adevăr, ce altceva ar fi putut să aibă? Cum de uitase de obsesia ei ridicolă pentru geologie? Ce scorpie!

– Ascultă-mă, Marissa…

– Mă cheamă Minerva!

Tânăra își ridică din nou geanta plină cu pietre.

De data asta, Colin era pregătit. Cu o mișcare rapidă, o prinse de mână. O întoarse și o trase spre el. Spatele ei era lipit de pieptul lui, iar unul din brațele lui era în jurul taliei.

Tinerei îi căzură ochelarii pe iarbă.

Se zvârcoli în strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul!

– Nu încă. Dacă nu te potolești, o să calci pe ei!

Colin nu era convins că-și dorea cu adevărat ca tânăra să se oprească din zvârcolit. De unde stătea și se uita în josul corsajului ei, tot zvârcolitul avea un efect minunat asupra sânilor ei. Nici urmă de alabastru rece și perfect. Doar piele caldă, feminină. Și oricât de ademenitor arăta, era și mai plăcut să o simtă. Atât de furioasă și vie.

– Șșș! Își lipi buzele de urechile ei. Părul îi mirosea a iasomie. Parfumul îl ameți, amestecându-i gândurile. Fii calmă!

„Fii calm“, își repetă lui însuși.

– Nu vreau să fiu calmă, vreau un duel! Se zvârcoli în brațele lui, iar dorința pulsă prin el, pe cât de intensă, pe atât de înspăimântătoare. Vreau satisfacție!

– Da, își spuse el.

Asta era o femeie care cerea să fie satisfăcută. În viață, în iubire, în pat. Era genul de femeie care cerea onestitate, angajament și fidelitate, toate lucruri pe care nu era dispus să le ofere.

Tocmai asta fu scuza de care avea nevoie ca să-i dea drumul.

– Nu te mișca, altfel o să calci pe ochelari.

Se aplecă să-i ridice ochelarii de unde aterizaseră, în iederă. După ce îi curăță de pământ și mușchi, îi ridică în lumina lunii, ca să-i inspecteze de zgârieturi.

– Nu sunt rupți, nu-i așa?

– Nu.

Tânăra se întinse după ochelari, dar el își retrase mâna. Minerva se împiedică și căzu în față, lovindu-se de pieptul lui. Când își ridică privirea spre el, clipind în încercarea să vadă limpede, genele îi fluturară ca niște evantaie dese, din pene. Își scoase limba ca să-și umezească buzele.

Dumnezeule. Pentru o intelectuală rigidă, avea niște buze foarte apetisante. Voluptuoase, pline și de un roșu mai adânc la margini. Ca două bucăți dintr-o prună coaptă și dulce. Lui Colin îi lăsa gura apă.

Tânăra se rezemă de el, cu obrajii roșii. Ca și cum voia sărutul lui. Mai mult de atât chiar. Ca și cum îl dorea pe el. Fiecare bucățică incorigibilă și nesuferită a persoanei lui de crai.

Mai mult ca sigur că nu înțelesese bine.

– Știi, au dreptate, zise el. Chiar arăți diferit fără ochelari.

– Serios?

– Da. Pari sașie. Și confuză. Colin îi puse ochelarii la loc, apoi își puse degetul sub bărbia ei, înclinându-i fața. Gata, asta e o îmbunătățire.

Minerva clipi, privirea ei ascuțindu-se și devenind acea rază familiară și pătrunzătoare de neîncredere.

– Ești un bărbat groaznic. Te urăsc.

– Pe bună dreptate. Și doar pentru că știa că o s-o șocheze, îi atinse vârful nasului. Acum vezi clar.

Capitolul 25

Bram se uită la scrisoarea din mână. Această foaie împăturită care-i dădea înapoi comanda regimentului. Luni întregi, doar asta își dorise. Muncise neobosit ca să-și recupereze puterea, urmărind acest scop unic cu o hotărâre impresionantă. Nu ar fi putut visa că l-ar face ceva mai fericit decât acea foaie de hârtie.

Acum însă, voia s-o arunce în foc.

Și apoi să-l arunce și pe Sir Lewis Finch după ea.

– Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

Susanna scânci, apoi fugi din hol, înainte ca Bram să o poată opri.

– Susanna, stai!

Se duse după ea.

Sir Lewis își puse mâna pe pieptul lui, oprindu-l.

– Las-o în pace. Toate femeile fac așa. Am învățat că mereu își rezolvă singură situațiile asta, odată cu trecerea timpului. Trebuie doar lăsată în pace.

Bram îl privi supărat.

– Serios? Așa cum ai lăsat-o dumneata în pace, după moartea mamei ei? Ai trimis-o în locul ăla de tortură din Norfolk? Cu un deget curbat, lovi plicul care conținea noile lui ordine. De când ai asta, Sir Lewis? De câteva zile? Săptămâni? Poate chiar dinainte să ajung în Spindle Cove? E evident că nu era nevoie de o demonstrație. Ducele de Tunbridge chiar ți-a cerut să creezi o miliție aici sau și asta a fost o minciună? Mereu am știut că ești un inventator genial, dar poate ar trebui să încerci și niște spionaj.

Bătrânul sări ca ars.

– Sunt un patriot, mucos nerecunoscător ce ești! Mâine, în fața unui public format din duci și generali, o să prezint arma care ar putea să salveze viețile soldaților tăi. Și ce dacă am exagerat puțin? A fost nevinovat totul. Doar ai obținut ce ai vrut, nu?

– Adică asta? Bram flutură plicul în fața lui. Își coborî vocea, care deveni un mârâit. Bucata asta de hârtie nu are decât o singură calitate în momentul ăsta, care mă împiedică s-o calc în picioare.

– Serios? Care anume?

– Îmi dă libertatea să-ți spun să te duci naibii.

Bram îl lăsă pe bărbat împroșcând cu cuvinte și o luă în direcția în care se dusese Susanna. Când ajunse la capătul coridorului, văzu o ușă deschise spre grădină. Bram trecu repede prin ea și aproape se lovi de Minerva Highwood.

– Nu da! zise el, ridicându-și mâinile. Susanna a trecut pe aici?

Tânăra cu ochelari se uită pentru umăr.

– Eu nu…

– Mulțumesc.

Bram nu aștepta și restul răspunsului. Pur și simplu se duse în direcția în care se uitase tânăra, o alee pavată cu gresie, care dispărea în spatele unui tufiș înalt, tuns frumos. Când îl ocoli, văzu părul Susannei, când aceasta trecu pe sub o arcadă din depărtare.

– Susanna!

Tânăra se opri pentru o clipă, dar apoi își văzu de drum. Intră într-o grădină pătrată, decorată, înconjurată de tufișuri din toate părțile și cu gard viu în fiecare colț. Bram o urmă, închizând poarta în urma lui. Susanna auzi încuietoarea și se întoarse, știind că era blocată. Ochii ei mari erau plini de teamă și uimire. Bineînțeles că era terifiată. Dragul ei tată, singurul părinte și protector de atâția ani, tocmai se dăduse de gol ca fiind un nemernic ambițios, egoist, lipsit de sentimente.

– Susanna, draga mea, ascultă-mă, spuse ei, ridicând mâinile în semn de pace. Știu cât de supărată trebuie să fii acum.

– N-ai nici cea mai vagă idee! Nu știi!

Mâinile i se strânseră în pumni, iar tânăra le lipi strâns de stomac, ca și cum se temea că aveau să-i scape de sub control.

– Te-ar ajuta dacă ai lovi ceva? Poți să mă lovești pe mine. Bram se apropie de ea și-și lăsă mâinile în jurul corpului. Haide, iubire. Dă-mi tot ce poți.

În clipa în care pronunță cuvintele, pumnul ei îl lovi în stomac, ca un ciocan. Un ciocan cu un rând noduros de degete. Lovitura venise înainte să se pregătească, înainte să-și încordeze mușchii, ca să se apere.

– Au! Pentru numele lui Dumnezeu, Susanna, zise el, în timp ce-și ridică mâna peste lovitură.

– Tu ai cerut-o, strigă ea defensivă, în timp ce-și freca mâna. Mi-ai spus să dau ce am mai bun.

– Știu, știu. Bram se îndreptă, îndepărtând durerea și expirând adânc. Doar că a fost mai rău decât mă așteptam.

– Ar trebui să știi deja că sunt plină de surprize.

Tânăra scânci din nou, apoi se retrase, ca să-și ia avânt pentru o altă lovitură.

De data asta, Bram o interceptă, prinzându-i cu ușurință pumnul cu mâna.

– Stai un pic.

– Nu stau deloc. Îl lovi în genunchi. Din fericire, în cel bun. Ai stricat tot. Sunt foarte supărată pe tine!

– Pe mine?

Bram își ridică surprins capul. După modul dezgustător și insensibil în care o tratase Sir Lewis, Susanna era furioasă pe el?

– Cum ai putut să-mi faci asta? Mi-ai promis! Mi-ai promis că nu o să-l implici pe tata în nimic din toate astea.

– Nu cred că eu l-am implicat, nu așa cum crezi. Am fost doar de acord să fac o demonstrație a noii lui invenții. Nu e ca și cum l-am pus în uniformă.

– Dar nu înțelegi că asta e mult mai rău?

– Nu, deloc. Își puse mâinile pe umerii ei și încercă s-o liniștească cu o mângâiere scurtă. Susanna, îți jur că niciodată nu am vrut să te mint. Și indiferent ce părere am acum despre tatăl tău, până și eu trebuie să recunosc că tunul lui e o idee genială. Ar trebui promovată.

– Tunul e o idee genială, dar în practică, nu funcționează. Știi câte prototipuri a încercat? Câte dezastre am evitat? Ultimul a explodat, Bram, în fața lui. A suferit un atac de cord ușor și a stat în pat săptămâni întregi. A promis că o să termine experimentele și că o să le trimită schițele lui colegilor, ca să le testeze. Mi-a promis.

– Ei bine, și-a încălcat cuvântul. Față de amândoi. Se uită spre buzunarul de la piept, unde pusese plicul. Ar fi putut să-mi dea ordinele astea acum mai multe săptămâni, dar a hotărât să mă folosească cât putea. Evenimentul ăsta la care am lucrat din greu nu are nimic de-a face cu ducele de Tunbridge sau cu apărarea golfului, ci are de-a face numai cu dorința tatălui tău de a simți gustul gloriei. A vrut doar să atragă atenția asupra noii lui bijuterii. Ne-a manipulat pe amândoi. Nu numai pe noi, de fapt, ci întregul sat. Din cauza mândriei, ți-a riscat munca și prietenii.

Tânăra strânse ochii și își apăsă mâinile peste urechi.

– Termină! Nu mai spune nimic! Nu mai vreau să aud. Termină!

Bram știa că furia ei nu era de fapt îndreptată spre el. Trădarea și devastarea pe care le simțea Susanna aveau legătură numai cu tatăl ei. Acea senzație familiară, groaznică, de neajutorare îl copleși pe Bram, când realiză că nu putea face nimic ca să schimbe trecutul. Nu putea ispăși în locul ei.

Dar putea să fie acolo, alături de ea. Putea s-o asculte și s-o țină strâns în brațe.

Așa că asta și făcu. O înconjură cu brațele și o trase aproape, la piept. Tânăra își rezemă capul de umărul lui și plânse. Bram o ținu așa câteva minute, șoptindu-i cuvinte liniștitoare la ureche, oferindu-i căldura și forța corpului lui, până când ea se opri din tremurat.

Când își ridică capul și inspiră adânc, Bram o conduse spre una din băncile din colț.

– Hai să ne așezăm.

– Îmi pare atât de rău, am uitat de genunchiul tău.

– Nu, nu e vorba de asta.

O trase, să ia loc alături de el. Banca de lângă arbore era îngustă și nu era destul loc pentru amândoi, decât dacă Susanna stătea în poala lui. O luă de talie. Picioarele ei suple, acoperite de dres, se așezară peste ale lui, iar unul din pantofii ei căzu pe jos.

– Poftim. Cu mâna liberă, Bram își scoase sticla de metal din buzunar. Deschise capacul cu dinții, apoi îl scuipă într-o parte. Bea din asta. O să te ajute.

Bram o ridică spre buzele ei tremurânde, iar Susanna luă o înghițitură mare. Imediat, o apucă o criză de tuse.

– Îmi pare rău, spuse el, mângâind-o pe spate. Te pricepi atât de bine la trasul cu arma și la latină și nu numai, încât uit că nu stăpânești fiecare pasiune masculină.

Tânăra tuși și-i zâmbi.

– Pe asta nu am încercat-o încă. Cât despre celelalte, am vrut doar să am ceva în comun cu el.

– Știu, iubire. Știu asta foarte bine. Îi dădu la o parte o șuviță. Așa au stat lucrurile și cu mine.

Tânăra își frecă fața cu mâinile.

– Mi-a promis, Bram. Mi-a promis atâtea lucruri și am fost o fraieră să-l cred. Mi-a spus că o să aibă grijă de el, că nu o să-mi mai provoace atâtea griji. Iar acum aflu de toată treaba asta cu tunul. Un râset dulce-amărui îi apăru printre lacrimi. În urmă cu mult timp mi-a spus că tot castelul Rycliff e al meu. Știai asta? Mi-a spus că e premiul meu. Recompensa mea pentru că mi-am revenit. M-a încurajat să-mi îndrept toate speranțele și visurile în direcția aia, iar apoi… Se întinse după sticlă și luă încă o gură de whisky, strâmbându-se când înghiți. Iar apoi, într-o după-amiază, pur și simplu, l-a dat. Privirea ei înlăcrimată o întâlni pe a lui. Ție.

– Nu știam asta, îmi pare așa rău.

– Nu e nimic. E doar naivitatea unei fete. Dar se pare să sunt o fată naivă. Susanna își așeză capul pe pieptul lui. Mi-a promis că o să fiu în siguranță, vara aia în Norfolk. Că timpul petrecut acolo îmi va prinde bine. Acum știu că nu voia decât să scape de mine. L-ai auzit mai devreme, când a spus că mereu devin agitată, că-l trag înapoi. În vara aia, probabil am fost prea dificil de ignorat.

– Șșt, iubire, șșt. O sărută pe cap. Nu te mai stresa atât de mult.

Degetele ei îl apucară de rever.

– Și toate astea ar fi cumva suportabile, dacă te-aș avea pe tine. Dar acum o să pleci. Marți. Nu știu cum o să supraviețuiesc. Te iubesc atât de mult!

În acel moment, inima lui se mișca în pași de vals în piept.

Susanna îl iubea. Îi spusese asta în casă. De patru ori, dacă-și amintea corect. Dar cu fiecare repetiție, tânăra nu făcea decât să-i

intensifice bucuria. Acum Bram se desfăta în ea.

– Te rog, nu pleca, șopti ea, ținându-l de haină. Nu mă lăsa.

Privirea ei era plină de dubii. Ca și cum el era al doilea bărbat care avea să-i frângă inima azi. Bram nu știa dacă putea să găsească cuvintele ca s-o convingă de contrariu, așa că îi răspunse cu un sărut. Își coborî buzele spre ale ei, dorind să-i dea un sărut cast, liniștitor.

Dar Susanna avea alte idei.

Buzele ei se despărțiră, îmbietoare și voluptuoase, atrăgându-l. Chemându-l acasă.

Dumnezeule! Da. Acel prim gust al ei, după zile lungi de separare, îi trimise fiori prin tot corpul. Bram gemu.

Se sărutară înfometați, mușcându-se ușor și mângâindu-se cu limbile. Susanna se trezi la viață în brațele lui, cuprinsă de un fel de frenezie senzuală. Îl prinse de umeri. Îi dădu la o parte haina, ca să-și frece sânii de pieptul lui. Își plimbă degetele prin părul lui des, scurt, și se întoarse în poala lui, ceea ce le făcu săruturile și mai profunde.

Poate era de la whisky, dar în toate întâlnirile lor anterioare, nu o cunoscuse să fie atât de agresivă. Mâinile ei erau îndrăznețe. Buzele și limba ei aveau pretenții.

Lui Bram îi plăcea, chiar mult.

– Nu mă părăsi, îl îndemnă ea, sărutându-i încheietura mâinii, unde se simțea pulsul. Ține-mă strâns. Promite-mi că nu o să-mi dai drumul niciodată.

– Niciodată.

Își trecu o mână pe spatele ei și o trase mai sus în poala lui. Dar nu era destul. Cu o mână, Susanna își ridică fusta. Aceasta foșni senzual, în timp ce Susanna se împinse în genunchi și îl călări pe bancă.

Mâna lui alunecă pe coapsa ei. Susanna nu purta nimic pe sub jupă. Era goală și deja udă pentru el. Gemetele lor se amestecară, în timp ce Bram îi explora deschizătura înrourată cu degetele, găsindu-i și mângâindu-i zona umflată. Mirosul ei feminin se amestecă cu izul de trandafiri, umplând aerul cu un parfum amețitor, excitant.

Mâna ei alunecă spre deschizătura pantalonilor. Își mută greutatea, ca să aibă spațiu să deschidă nasturii. Mișcarea îi lipi decolteul de fața lui. Bram înclină capul și mușcă pernele moi ale sânilor ei, limba lui pătrunzând lacomă în valea întunecată, înmiresmată, dintre ei.

În timp ce Bram săruta și lingea curbele delicioase, un scâncet disperat îi scăpă Susannei.

– Am nevoie de tine, spuse ea, întinzându-se prin deschizătura pantalonilor ca să-i mângâie erecția. Am nevoie de tine acum.

Susanna nu trebui să-i spună de două ori. Bram își scoase penisul prin pantaloni, așezându-i capul umflat, nerăbdător, fix la intrarea spre valea plăcerii.

Tânăra se lăsă puțin în jos, apoi se retrase, căldura ei umedă mângâindu-i coroana erecției. Bram crezu că avea să-și piardă mințile,

dar se forță să mai aibă răbdare încă o clipă, lăsându-și capul pe spate, ca să se desfete cu priveliștea ei. Mișcarea părului ei ca bronzul topit, care i se revărsa pe umerii palizi. Acele buze pline, care aveau culoarea fructelor de pădure, umflate de la săruturile lui. Roșeața de pasiune de pe fața ei. Era atât de frumoasă, că-i făcea inima să tresară.

Îi ghidă șoldurile, până când Susanna se așeză în locul potrivit. Apoi o ajută să îl cuprindă, cu mișcări lente. Centimetru cu centimetru. Până când un extaz incandescent îl învălui, până la bază.

Stătură nemișcați, fiecare gâfâind, rezistând dorinței de a se mișca.

Când dorința deveni de nesuportat, tânăra își undui șoldurile. La început, lent, dar acceleră repede, ajungând la un ritm alert. Bram o ajută cu mâinile, ținând-o de fund și ridicând-o, apoi lăsând-o în jos, purtând-o peste lungimea lui rigidă, iar și iar. Mai repede, mai tare. Până când corpurile li se întâlniră în sunetele puternice, erotice, ale pielii lipite de piele.

Tânăra își lăsă fruntea pe umărul lui. Bram își dădu seama, de la gemetele neajutorate de plăcere pe care le scotea Susanna, că aceasta era aproape de orgasm. Și el atârna deja peste margine, ținându-se de ea și scrâșnind din dinți. Plăcerea îi alerga în sus și în jos pe șira spinării, disperată să-și găsească o cale de evadare.

„Mai rezistă“, își spuse el. „Încă un minut.“

Avea nevoie să-i simtă corpul având convulsii în jurul lui, să-i audă gemetele pe care le scotea când o copleșea plăcerea. Plăcerea lui ar fi neînsemnată fără a ei.

Știind foarte bine că asta îi va distruge ultimele rămășițe de control, Bram își arcui șoldurile, ca s-o poată pătrunde mai adânc, și intensifică penetrările. Susanna gâfâi în urechea lui. Își înfipse unghiile în ceafa lui, iar sânii ei se frecau de pieptul lui. Bram pierdea lupta cu autocontrolul, îndreptându-se cu viteză maximă spre ce se anunța să fie cea mai devastatoare plăcere a vieții lui.

– Iubire, nu te abține.

– Rămâi, spuse ea. Rămâi cu mine.

– Termină, scrâșni el printre dinți. Termină odată cu mine.

Rămaseră împreună și terminară împreună. Zbuciumându-se, gâfâind și ținându-se cu putere unul de celălalt. Cu primul puls strâmt și delicios al orgasmului ei, Susanna îl trase peste marginea prăpastiei, în extaz. Cumva, gura ei o găsi pe a lui și-și înghițiră gemetele de plăcere. Bram crezu că avea să-și iasă din minți datorită plăcerii. Plăcerea orbitoare a orgasmului lui fu eclipsată numai de bucuria feroce de a o umple cu sămânța lui.

Acum Susanna era a lui, pentru totdeauna. Iar el era al ei, trup și suflet.

Erau o singură persoană.

– Stai, șopti ea, lăsându-se în față și lipindu-și fruntea transpirată de bărbia lui. Stai cu mine.

Inima lui tresări. Nu avea s-o părăsească niciodată. Dar Bram avea ordine acum, iar ea trebuia să plece din acel loc.

– Vino, zise el. Vino cu mine.

Tânăra îl privi neîncrezătoare.

– Vorbesc serios. Știu că nu e chiar o călătorie de plăcere, dar săptămâna viitoare am bilet spre continent. Vino cu mine. Ca soția mea.

Susanna se încruntă.

– Dar credeam că ai impresia că locul femeilor nu e într-o campanie.

Bram își temperă explozia instinctivă de îngrijorare.

– Majoritatea nu au ce căuta acolo, dar tu ești mai puternică decât majoritatea. Știi cum să ai grijă de tine. O să plecăm din Portsmouth, iar căpitanul poate să ne căsătorească la bord. O să ne petrecem luna de miere în Portugalia. O mângâie ușor pe spate și-și înfipse degetele în părul ei. E frumos acolo, Susanna. Sunt podgorii și măslini. Un ocean atât de cald și de albastru. Livezi de citrice pline cu fructe. Imaginează-ți cum ar fi să mergi printre lămâi și portocali. Parfumul te bântuie zile întregi. O mușcă ușor de gât. O să luăm o vilă lângă mare. O să facem dragoste pe plajă.

– Mă gândeam că ar fi drăguț să facem dragoste într-un pat, măcar o dată.

– O să-ți cumpăr cel mai frumos pat pe care ți l-ai imaginat vreodată. Cu saltele groase. Cearceafuri de mătase și cele mai moi perne.

– Sună minunat, dar…

– Dar nimic. Spune da, atâta.

Susanna se ridică de pe mădularul lui acum flasc și i se așeză din nou în poală. Își mușcă buza și-și lăsă privirea în jos. Poate o împingea prea mult, prea repede. Bram își închise pantalonii, lăsând-o să se gândească pentru o clipă.

– Știu că ziua de azi a fost devastatoare pentru tine. Te simți confuză, copleșită, trădată. Dar sunt aici și-ți spun că nu trebuie să iei decât o singură decizie acum, și anume să ai încredere în mine. Ai încredere în mine că o să am grijă de fericirea ta, Susanna. Îți jur că nu o să te dezamăgesc.

– Am încredere în tine, mi-aș pune viața în mâinile tale. Dar gândește-te la sat, Bram. La toate tinerele.

El îi apucă fața în mâini, forțând-o să îl privească.

– Gândește-te la tine. Ești genială, frumoasă, remarcabilă. Faci lucruri grozave aici, în Spindle Cove, dar știu că ești capabilă de mult mai mult. Lasă-mă să-ți arăt lumea, Susanna. Și mai mult de atât, lasă-mă să te prezint lumii. Nu lăsa teama să te tragă înapoi.

– Nu am cum să nu fiu puțin speriată. Îmi ceri să las în urmă tot ce știu și pe toți, și nici măcar nu ai zis…

Tăcu.

A, deci asta era problema. Susanna aștepta să-i audă sentimentele. Ar fi trebuit să bănuiască atâta lucru. Nu tocmai asta fusese problema cu

ea, etichetarea acelor emoții?

În acel moment, aerul era plin cu forța unei emoții distante. Cu un scâncet surprins, tânăra se ascunse, căutând protecția hainei lui. Deasupra, cerul izbucni în dungi strălucitoare de auriu.

Tânăra le privi uimită.

– Am halucinații sau alea sunt artificii?

Bram blestemă, amuzat.

– Probabil asta e creația lui Colin.

O altă rachetă șuierătoare se ridică în aer, explodând în scântei argintii. Inima lui Bram se aprinse ca o lumânare. Era ca prima oară când se întâlniseră. Susanna era în brațele lui, atât de catifelată și de caldă. Era locul perfect pe care să aterizeze. Și avea încredere în el să o protejeze, în timp ce lumea exploda în jurul lor.

Bram îi întoarse fața spre a lui. Pupilele ei licăreau, oglindind artificiile de deasupra. Dar nici măcar acele reflexii strălucitoare nu puteau întrece emoția din ochii ei.

Era ridicol cât de emoționat se simțea. Doar era un bărbat mare și puternic. Susanna nu-i cerea decât trei mici silabe. Dar cumva, i se părea mai ușor să-și aranjeze viața în jurul acelui sentiment, decât să-l verbalizeze. Dacă spunea cuvintele și tot nu erau îndeajuns?

Își umezi buzele și își adună curajul.

– Susanna cea frumoasă, eu… Dumnezeule, cât de…

Bum!

Cuvintele îi fură furate de o nouă explozie, una mai puternică, zguduitoare.

După asta, nu mai auziră decât țipete.

Capitolul 26

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? întrebă Susanna, căreia i se opri inima în loc.

Era atâta zgomot și nu reușea să distingă nimic. Un țiuit puternic îi umplu urechile. Sângele îi pulsa în piept. Voci disperate se amestecau cu plânsete indescifrabile. Caii nechezau. Susanna o luă la fugă pe aleile pline de noroi.

Fugea. Când începuse să fugă?

Bram era lângă ea. Mâna lui era pe spatele ei, oferindu-i echilibru. Împingând-o înainte. Dădură colțul și se alăturară oamenilor care se îndreptau spre grajd.

Era sânge. Foarte mult. Susanna îi simți mirosul înainte să vadă petele roșii de pe pământul acoperit de paie. Mirosul puternic fu un antidot puternic pentru panica din ce în ce mai intensă. Tânăra nu putea să-și piardă capul. Cineva era rănit, iar ea avea de lucru.

– Cine s-a rănit? întrebă ea, dând-o la o parte pe Sally și intrând în grajd. Ce s-a întâmplat aici?

– E Finn. Lordul Payne era acolo, trăgând-o din aglomerație într-un grajd gol, luminat de un felinar. E rănit.

Să spună că Finn Bright fusese rănit era o subestimare. Piciorul stâng al băiatului era o oroare zdrențuită mai jos de genunchi. Piciorul lui, sau ce mai rămăsese din el, atârna într-un unghi grotesc. Bucăți albe de os se vedeau din rana deschisă.

Susanna îngenunche lângă băiat. După paloarea bolnăvicioasă a feței lui, își dădu seama că acesta pierduse deja mult sânge.

– Trebuie să oprim sângerarea imediat.

– Avem nevoie de un bandaj. O chingă din magazie o să meargă.

– Până atunci, dă-mi lavaliera ta. Susanna se întoarse spre lordul Payne.

Acesta o ascultă, desfăcând nodul lavalierei cu mișcări tremurânde și dând-o jos. Susanna o luă și o înfășură în jurul piciorului lui Finn, fix sub genunchi, trăgând cu toată forța ca s-o fixeze.

După ce făcu asta, își îndreptă atenția spre băiat. Acesta respira

superficial, iar privirea îi era încețoșată. Săracul, intra în șoc.

– Finn, spuse ea tare, mă auzi?

Băiatul încuviință, iar dinții îi clănțăniră când spuse:

– Da, domnișoară Finch.

– Sunt aici. Își așeză mâna pe obrazul lui și încercă să-i susțină privirea. Toți suntem aici. O să te punem pe picioare cât de repede putem.

Aaron Dawes apăru lângă ea.

– Pregătesc o căruță. Va trebui să-l ducem la fierar, să-i pună oasele la loc.

Susanna încuviință. Ea era cea care le dădea alifii și tincturi sătenilor, tot ce necesita forță brută, precum așezarea oaselor, scoaterea dinților și altele asemenea, cădea pe seama lui Dawes, fierarul satului. Deși, la cum arăta rana lui Finn, Susanna nu era sigură că fractura lui putea fi rezolvată. Exista o posibilitate destul de mare ca băiatul să-și piardă piciorul cu totul.

Asta presupunând că avea să trăiască.

Tânăra dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată a lui Finn.

– Ai dureri mari?

– N-n-nu, spuse el, tremurând. Doar mi-e frig.

Ăsta nu era un semn bun. Și Bram știa asta. Îi dădu o curea din piele puternică. În timp ce Susanna o legă în jurul piciorului lui, Bram găsi o pătură pentru cai și o așeză peste pieptul băiatului.

– Fii puternic, Finn.

Bram luă cureaua din mâna Susannei și o strânse și mai mult, mult mai bine decât ar fi putut s-o facă ea. Era evident că războiul îi oferise mai multă experiență cu rănile de genul ăsta decât cu atacurile de astm. Pierderea de sânge se diminuă imediat.

Rufus îngenunche lângă capul fratelui lui. Susanna realiză că acesta se străduia să nu plângă.

– O să fie bine, domnișoară Finch?

– O să fie bine, spuse ea, încercând să se convingă singură de asta. Dar cum s-a întâmplat așa ceva?

Lordul Payne dădu din cap, îngrozit.

– Artificiile. Am vrut să fie o surpriză pentru mâine, dar… Întoarse capul, ca să blesteme. Se pare că nu pot să ating nimic fără să-l stric. Eram distras, iar băieții au vrut să testeze câteva.

– Dar artificiile nu aveau cum să provoace o explozie așa puternică, nu-i așa?

– Nu, zise el. Aia a fost de la tun.

– De la tun?

Simți cum groaza i se afundă în stomac.

– După artificii, l-au convins pe Sir Lewis să le facă o demonstrație, dar asta s-a întors împotriva lor.

Dumnezeule!

– Unde e tata?

Susanna îi dădu drumul lui Finn și se chinui să se ridice în picioare. Se ridică pe vârfuri și se uită spre grup.

– Tată?

Bărbații se agitau, pregătind o căruță ca să-l transporte pe Finn la fierar. Susanna se zbătu să-și facă drum prin aglomerație. Îl găsi pe tatăl ei în curte, uitându-se prin rămășițele tunului.

– La naiba, zise el supărat. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

– Tată, nu face asta!

Îl apucă de braț tocmai când se întinse după un fragment din alamă. Folosindu-și toată forța, îl trase departe de toată scena.

– O să te arzi. Nu ar trebui să fii aici, cu atâta explozibil încă în jur.

Tocmai atunci, o scânteie aterizâ într-o ladă deschisă cu artificii, dându-i foc și trimițând un artificiu într-o parte.

– Atenție! strigă ea, împingându-și tatăl pe jos și aruncându-se după el.

Se împiedică și aterizâ într-o parte. O piatră pe jumătate îngropată îi intră în coaste. Ignorându-și coastele care o dureau, tânăra se târî lângă tatăl ei.

– Ești bine, tată? Te doare inima?

– Păi cum nu? Încercând să se ridice pe coate, bărbatul își șterse cu batista de pe față un amestec de lacrimi și transpirație. Ce distrugere inutilă!

– A fost un accident, tată!

„Unul care ar fi putut să nu aibă loc deloc.“

– Nu știu ce a mers prost, bombăni el. Prea mult praf de pușcă? O greșeală în mulaj? De data asta eram așa convins.

– Ai mai fost sigur de câteva ori.

– Dumnezeule, se plânse el. Ce tragedie! Tunul meu cel frumos!

Susanna îl privi, oripilată.

– Tată! Pac. La naiba cu tunul tău! Finn ar putea să moară!

Bărbatul o privi, uimit. Și Susanna era surprinsă. Dumnezeu s-o ajute, tocmai își înjurase tatăl și-l lovise în față. Era groaznic. Și satisfăcător.

– Îmi pare rău, tată, dar ai meritat-o!

Profită de șocul lui ca să-l atingă pe gât, ca să-i ia pulsul. Pentru câteva secunde îngrozitoare, nu găsi nici o bătaie a inimii. Însă într-un final, degetele ei localizară ritmul evaziv.

Bătaia era puternică, dar stabilă. Sănătoasă și puternică.

Lacrimi și ușurare îi înțepau ochii. Da, tatăl ei era un bătrân egoist, sclav al ambiției lui. Poate că nu o iubise niciodată așa cum și-ar fi dorit o tânără stângace, fără mamă, dar îi oferise o viață. Nu o dată, ci de două ori. Și îi oferise casa asta, pe care Susanna o adora. Era tatăl ei și-l iubea. Nu voia să-l piardă azi.

Vorbi cu un servitor.

– Du-l pe tata la menajeră. Spune-i că domnișoara Finch zice să Sir Lewis trebuie dus în pat, ca să se odihnească. Fără discuții.

După ce rezolvă asta, se întoarse înapoi în șopron, unde bărbații legau caii la căruță. Animalele nechezau, fiind agitate din cauza exploziilor și a mirosului de sânge.

Grăjdarul o ajută să se urce în căruță, lângă Finn. Fusta se strivi sub ea când se așeză pe paie. Caporalul Thorne și Aaron Dawes erau deja acolo, stând într-o parte și alta a lui Finn, ca să-l țină nemișcat. Thorne îl ținea de gambă, fix deasupra chingii. Apăsa, ca să încetinească fluxul de sânge.

– Ia-o înainte, îi spuse Bram birjarului. O să vă prindem din urmă.

El și vărul lui se pregăteau să încalece.

Căruța se puse în mișcare, ieșind de pe proprietatea Summerfield și luând-o pe un drum accidentat. Aproape ajunseseră la fierar când Susanna realiză că nu era singura femeie din căruță.

Diana Highwood era și ea acolo, ținându-i capul lui Finn în poală și ștergându-l pe frunte cu o batistă albă din dantelă.

– Gata, șșt. Te descurci așa bine. Aproape am ajuns.

Când intrară în curtea fierarului, Aaron Dawes sări din căruță și o luă înainte, ca să deschidă ușile. Bram descălecă și se grăbi să-l ia pe Finn în brațe, ducându-l înăuntru. Thorne și Payne îl flancară, ca să-l ajute.

Când Susanna se dădu jos din căruță, scânci când simți o durere ascuțită acolo unde căzuse. Se opri o clipă și-și duse mâna în zona învinețită, până când durerea se atenuă. Apoi îi urmă pe bărbați înăuntru, la fierar.

Domnișoara Highwood făcu la fel.

Susanna o prinse de braț.

– Domnișoară Highwood… Diana. O să fie o scenă neplăcută. Nu cred c-ar trebui să fii aici.

Susanna nu era nici ea sigură cum va reuși să facă față. Tot ce se întâmpla era dincolo de tărâmul ei de alifii și tincturi.

– Vreau să ajut, spuse tânăra, hotărâtă. Voi toți m-ați ajutat când mi-a fost greu. Tu, lordul Rycliff, domnul Dawes, Rufus și Finn. Vreau să vă răsplătesc bunătatea. Nu am forța unui bărbat, sau cunoștințele tale, dar nu sunt genul de fată delicată și o să fac tot ce pot.

Susanna o privi cu admirație pe tânără. Se părea că delicata domnișoară Highwood era mai puternică decât își imaginase cineva, inclusiv Susanna.

Bravo ei!

– Dacă o să fie prea mult, o să ieși singură?

Diana încuviință.

– Și am și tinctura, bineînțeles.

Susanna o strânse recunoscătoare de braț, apoi îi dădu drumul.

– Atunci hai să mergem împreună.

Aaron Dawes o luă înaintea tuturor, dând la o parte uneltele de pe o masă lungă, din lemn, mutând-o în centrul spațiului.

– Pune-l aici, milord.

Bram ezită o clipă, ca și cum nu voia să-i dea drumul lui Finn. Dar apoi înaintă în tăcere și îl așeză pe băiat pe suprafața netedă. Thorne încă îl ținea strâns pe Finn de piciorul rănit.

– Ușor, Finn, murmură Bram. O să avem grijă de tine. Apoi se întoarse spre Dawes: Ai laudanum?

– L-am trimis pe Rufus…

– Sunt aici. Rufus dădu buzna în cameră, cu o sticlă maro în mână. L-am luat de la All Things.

– O să aduc o lingură sau o cană, spuse domnișoara Highwood.

– Fă asta mai încolo, zise Dawes. E deja inconștient și nu putem aștepta să-și facă efectul. Fierarul atinse încet ce fusese până de curând un picior ușor de recunoscut. Nu poate fi salvat. O să pregătesc uneltele.

Susanna se întristă, dar nu fu surprinsă. Chiar dacă osul nu era rupt, rana era un haos îngrozitor, plin cu bucăți de metal, piele și alte resturi. Era imposibil de curățat temeinic. Dacă hemoragia nu-i lua viața lui Finn, infecția avea s-o facă.

– Ce pot să fac? întrebă lordul Payne, care stătea într-o parte a camerei, tras la față. Dawes, dă-mi ceva de făcut.

– Fă un foc, că se întunecă. Fierarul își ridică capul spre fierărie. Și în casă e un felinar.

– Mă duc să-l aduc, zise Diana.

– Toată lumea să se oprească! strigă Bram, care stătea deasupra lui Finn, cu o expresie dură și impunătoare. Nimeni nu se atinge de piciorul băiatului, m-ați auzit? Mă duc să aduc un chirurg.

Susanna scânci. Ar fi trebuit să știe cum va reacționa Bram la veste, după ce și el aproape își pierduse piciorul. Dar rana asta era diferită, avusese loc în circumstanțe foarte diferite.

Bram se îndreptă, se uită în cameră și spuse, cu o autoritate rece:

– Nimeni nu o să taie nimic din băiatul ăsta. Nu până când nu mă întorc. Ăsta e un ordin. Se întoarse apoi spre caporalul lui. M-ai auzit, Thorne? Nimeni nu se atinge de el. Ai permisiunea mea să folosești orice modalitate necesară.

Bărbatul se întoarse și ieși, lăsându-i pe toți șocați. Toți știau ce Bram refuza să accepte, și anume că păstrarea piciorului lui Finn putea să însemne pierderea vieții acestuia.

– O să vorbesc eu cu el, spuse lordul Payne, care se îndreptă spre ușă.

Susanna îl opri.

– Stai, milord. Lasă-mă să încerc eu.

Cei doi se priviră cu subînțeles. Bărbatul încuviință.

– Nemernicul ăsta încăpățânat nu mă ascultă niciodată. Nu ascultă niciodată pe nimeni. Dar te iubește, deci poate asta o să conteze.

Susanna îl privi uimită. Nu ți-a zis încă? Payne ridică din umeri. Lașul, nu te merită. Haide, du-te.

O împinse afectuos.

Susanna ieși în curte, unde Bram aranja șaua calului, pregătindu-se să încalece.

– Bram, stai, strigă ea. Știu că e groaznic pentru tine. E o adevărată tragedie, dar nu avem timp să așteptăm părerea unui chirurg. Dawes trebuie să-l opereze și încă repede, dacă vrem ca Finn să aibă o șansă.

– Nu o să vă las să-l ciuntiți. Are 14 ani, pentru numele lui Dumnezeu. Are o mulțime de planuri și visuri. Dacă-i luați piciorul ăla, îi luați tot viitorul. Familia Bright nu e una privilegiată. Toți muncesc din greu ca să-și câștige traiul. Ce fel de viață o să aibă Finn, cu un singur picior?

– Nu știu, dar cel puțin o să aibă o viață. Dacă mai stăm mult, Finn o să moară.

– Nu știi asta, Susanna. Am văzut mult mai multe răni ca asta decât tine. Chiar dacă te pricepi la plante și chestii de genul ăsta, nu ești chirurg.

– Eu… Făcu un pas în spate, simțind înțepătura reproșului lui. Durerea din coaste apăru din nou. Știu că nu sunt.

– Serios? Maxilarul lui se încordă când apucă chinga. Pentru că pari destul de nerăbdătoare să te dai drept unul. Ai condamna un băiat la o viață de invalid doar pentru că ai fost rănită în trecut. Îți lași teama de doctori să pună în pericol viața lui Finn.

Tânăra îl prinse de braț, forțându-l să se întoarcă cu fața spre ea.

– Nu fricile mele îl pun în pericol pe Finn, ci ale tale, nu vezi asta? Ești încă atât de prins în noțiunea asta. Că nu poți să fii un bărbat întreg, că nu valorezi nimic decât dacă demonstrezi că ai două picioare puternice, perfect funcționale, care să te poarte în bătălie. Ba chiar m-ai căra până în Portugalia înainte să recunoști asta. Dar ce se întâmplă nu e despre tine, Bram.

Bărbatul îi aruncă o privire defensivă.

– Nu aveam de gând să te car nicăieri, Susanna. Aveam de gând să te duc dacă voiai și tu și asta te făcea fericită, altfel nu. Îmi spui că nu vrei să vii?

Cum putea s-o pună să facă o asemenea alegere, chiar atunci?

– Te iubesc. Vreau să fiu cu tine. Dar să plec în Portugalia marțea viitoare, doar pentru că tata e un bătrân egoist, fără emoții? Sigur, sună romantic, dar și puțin copilăresc. Nu suntem cam mari ca să fugim de acasă?

– Asta poate e casa ta, dar nu o să fie niciodată și a mea.

– Te înșeli, Bram. Acasă e acolo unde oamenii au nevoie de tine. Arătă spre fierar. Iar în momentul ăsta, oamenii de acolo au nevoie disperată de tine. Aaron Dawes are nevoie de niște mâini puternice care să-l ajute. Finn are nevoie de tine să-i fii alături și să-l ajuți să fie

curajos. Să-i arăți că un bărbat poate să fie bărbat, fie că are două picioare bune sau doar unul. Și după ce se termină totul, o să am nevoie de tine să mă ții în brațe. Pentru că ajutatul în această operație o să fie cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Când Bram nu se opri din pregătit, un nod de teamă îi apăru în gât Susannei.

– Bram, zise ea, pe un ton tremurând, nu poți să faci asta! Acum nici o oră, mi-ai promis că nu o să mă părăsești.

Bram se opri din pregătit șaua și oftă, furios.

– Susanna. Acum nici o oră, mi-ai spus că ai încredere în mine cu viața ta.

– În cazul ăsta, nu am început cu dreptul, nu-i așa?

– Presupun că nu.

Se priviră, apoi Bram se întoarse, își puse piciorul pe scară și încălecă rapid calul.

Pe Susanna o apucă din nou durerea dintr-o parte. Deși, logic, tânăra știa că durerea era prea jos, tot bănuia că inima i se frângea.

– Nu-mi vine să cred că pleci!

– Niciodată nu am avut de gând să fac altceva, Susanna. Calul dansa sub el, simțindu-i nerăbdarea. Singura întrebare e dacă o să am un motiv să mă întorc. Dacă îi lași să taie piciorul acelui băiat cât o să fiu plecat, nu o să mai pot să te privesc vreodată.

Apoi, Bram întoarse calul și plecă.

Tânăra îl privi până când dispăru în noapte. Apoi se întoarse și se îndreptă, amorțită, spre fierărie.

Când intră singură, toți cei prezenți se întoarseră spre ea.

– Lordul Rycliff a plecat, spuse ea, deși nu mai era cazul. Cum se simte Finn?

– E din ce în ce mai slăbit. Expresia lui Aaron Dawes era sumbră. Trebuie s-o fac în scurt timp.

Toată lumea se uită la Thorne, căruia Bram îi dăduse ordin să-i oprească. Ofițerul aspru, voinic, care stătuse odată de veghe la căpătâiul lui Bram, cu pistolul armat, pregătit să tragă dacă vedea fierăstrăul de oase. Oare acum avea să-i înfrunte? Cum Dawes și Payne erau și ei prezenți, Susanna bănuia că bărbatul era întrecut numeric. Dar chiar și dacă ar fi avut o duzină de bărbați alături, soarta părea să fie tot de partea lui Thorne.

– Caporal Thorne, spuse ea, știu că îi ești loial lordului tău. Dar oricât de furios e acum, dacă atunci când se întoarce și-l găsește pe băiat mort, o să fie devastat. Trebuie să-l lăsăm pe domnul Dawes să opereze.

Susanna nu încetase să-l iubească pe Bram când acesta se îndepărtase de ea. Indiferent ce amenințări și ultimatumuri îi dăduse, prioritatea Susannei erau bunăstarea lui Finn și a lui.

– M-ai înțeles? întrebă ea. Trebuie să-i salvăm viața lui Finn, altfel Bram o să se simtă responsabil mereu. Toți ținem la el și nu vrem să

ducă povara asta.

O apreciere sclipi în ochii caporalului. Iar Susanna se întrebă exact ce poveri de vinovăție ducea pe umeri acest bărbat tăcut și necruțător.

Thorne încuviință.

– Fă-o, atunci!

Capitolul 27

Bram petrecu cele trei ore călare spre Brighton fierbând cu o furie justificată, simțindu-se ca un erou neînțeles, criticat.

Petrecu cele trei ore înapoi spre Spindle Cove copleșit de un regret intens, simțindu-se ca un nemernic.

Daniels nu-l ajutase cu nimic.

– Stai să înțeleg, acum că sunt pe jumătate treaz, spuse prietenul lui, când se opriră să schimbe caii, la jumătatea drumului.

Daniels se plimbă în zona luminată din fața grajdului, trecându-și mâna prin părul brunet.

– Piciorul unui băiat a fost distrus în explozia unui tun. Ai avut un fierar foarte capabil și o farmacistă cu experiență, pregătiți să-i amputeze piciorul, dar le-ai spus să aștepte opt sau nouă ore, ca să călărești până la barăcile din Brighton… Arătă spre dreapta. Să mă scoți din patul meu cald și să mă duci înapoi… Arătă cu aceeași mână spre stânga. Ca să fac ce, mai exact? Să pronunț decesul băiatului?

– Nu. O să-i salvezi piciorul, așa cum l-ai salvat și pe al meu.

– Bram. Privirea cenușie a chirurgului era neiertătoare. Un singur glonț a trecut prin genunchiul tău, pe o traiectorie dreaptă, clară. Sigur, ți-a distrus ligamentele, dar cel puțin a lăsat margini care puteau fi cusute împreună. Rănile provocate de artileria grea sunt ca atacurile de rechin. Tot ce rămâne e momeala. Ai văzut în război. Nu ar trebui să-ți spun eu asta.

Bram își trecu o mână peste față, procesând dojana.

– Taci și călărește.

Joshua Daniels și Susanna Finch erau doi dintre cei mai inteligenți oameni pe care-i cunoscuse Bram vreodată. Dacă ei doi cădeau de acord în privința unui lucru, atunci cel mai probabil, Bram se înșela. La naiba! Dacă nu ar fi plecat în grabă, cel mai probabil s-ar mai fi liniștit. Dar ideea de a sta pur și simplu, în timp ce Finn era schilodit, îl înnebunise. Susanna avea dreptate. După toate greutățile prin care trecuse ca să-și recupereze forța, ce se întâmplase atinsese o coardă sensibilă.

Dar Susanna era încăpățânată, își spusese. Căpoasă și curajoasă.

Niciodată nu-l ascultase atunci când nu-i convenea ceva, așa că de ce ar fi început s-o facă acum? Orice lucruri cumplite îi spusese, mai mult ca sigur că nu l-ar fi crezut. Nu când la mijloc era viața lui Finn. Dar pe de altă parte, îi spusese lui Thorne să folosească orice mijloace necesare ca să prevină o amputare. Iar Thorne avea niște mijloace formidabile și nemiloase la dispoziție.

Dumnezeule, ce făcuse?

Soarele începea să răsară când trecură creasta și văzură Spindle Cove. Inima îi tresări. Micul sat fermecător, adăpostit confortabil în valea lui. Ruinele castelului antic, care stăteau de pază pe stânci. Golful, calm și albastru, presărat cu mici bărci de pescuit. Lumina caldă, untoasă, a soarelui, care se topea peste culme.

Susanna avea dreptate. El era lordul acestui mic cotlon din Anglia, iar ăsta era motiv de mândrie. Spindle Cove îi revendicase onoarea și inima. Și pentru prima oară în viața lui, Bram știa că avea, cu adevărat, un cămin. Putea doar să spere că Susanna îl va primi înapoi.

Ajunseră la fierar în câteva minute. Bram sări din șa în clipa în care calul lui încetini. În timp ce caii beau apă din troaca din apropiere, Bram îl conduse pe Daniels prin ușa mică, cu cadru de lemn. În fierărie nu găsiră decât o singură persoană, pe Finn Bright. Acesta era întins pe masa lungă din centrul camerei, acoperit de la gât în jos. Avea ochii închiși.

Băiatul era la fel de palid precum cearceaful care-l acoperea. Mirosul de sânge și carne arsă atârna în aer. Pentru o clipă, Bram se sperie că se întâmplase ce era mai rău și că această nouă zi însemna c-o să aibă moartea băiatului pe conștiința lui.

– O să trăiască. Dawes stătea la ușa opusă. Părea să se fi spălat de curând. Părul umed îi era lipit de frunte și încă trăgea de o cămașă proaspăt spălată. Dacă nu o să facă septicemie, o să trăiască.

– Slavă Domnului! Slavă Domnului!

Știa că spunea asta tot timpul, dar de data asta vorbea serios. Chiar îi era recunoscător lui Dumnezeu și nu știa dacă va putea să plătească datoria.

– Dar piciorul nu a putut fi salvat, milord. Explozia oricum se ocupase de cea mai mare parte. Eu doar am făcut ce am putut ca să curăț locul.

– Înțeleg. Ai făcut bine.

Bram se uită la fața transpirată și palidă a băiatului. Din fericire, părea să fi primit destul laudanum cât să nu simtă durerea. Pentru moment. Când avea să se trezească, Finn avea să fie într-un iad intens, arzător. Bram trecuse prin asta.

Bărbatul tuși și-l prezentă pe Daniels.

– E un chirurg și prieten de-al meu. O să se ocupe de băiat de acum încolo.

Daniels trase cearceaful de pe piciorul lui Finn, iar Bram tresări.

– Nu arată bine, dar ar trebuie să se vindece frumos, spuse Daniels, care analiză ciotul. Ai lucrat bine, domnule Dawes.

Acesta încuviință, în semn de mulțumire, ștergându-și mâinile de un prosop mic. Bram se uită dincolo de bărbat, la casa alăturată. O femeie cu părul bălai dormea la masă, cu capul rezemat pe un braț întins.

Bram se duse spre Dawes, lăsându-i lui Daniels spațiu ca să-l examineze pe băiat.

– Aia e domnișoara Highwood?

Dawes se uită peste umăr și expiră.

– Da.

– Ce face aici?

– Sincer, milord, să fiu al naibii dacă știu. Dar a stat aici toată noaptea și nici țipetele, nici sângele n-au convins-o să plece. Are păr auriu și voință de fier. Lordul Payne s-a dus să împrumute docarul lui Keane, ca s-o ducă acasă.

– Și domnișoara Finch? Unde e?

– Lord Rycliff. O voce slăbită îl strigă. Tu ești?

– Da, Finn, eu sunt. Bram se duse la masă și se aplecă la nivelul băiatului. Cum te simți?

Ce întrebare stupidă.

– Îmi pare rău, zise tânărul, care făcu ochii mari. A fost vina mea. Nu ar fi trebuit să…

– Nu, nu. Vinovăția îl apăsă pe Bram pe piept. Nu tu ești vinovat, Finn. A fost un accident. Un accident care nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu încerca să vorbești. O să fie destul timp pentru asta mai târziu.

Bram se întinse după sticla de metal cu whisky din buzunarul de la piept, având de gând să i-o dea lui Finn. Îl ajutase pe Bram să treacă peste propria lui rană la picior, iar tânărul își câștigase dreptul să bea ca un bărbat. Dar apoi se gândi mai bine și luă în considerare greutățile absentului domn Bright cu alcoolul. Nu voia să-l împingă pe băiat pe același drum presărat cu obstacole.

În schimb, îl mângâie pe Finn pe umăr.

– Știu că treci prin iad, dar o să treacă. Ești puternic.

– Sunt îngrijorat, spuse Finn, scrâșnind. Cum o să le mai ajut pe mama și pe Sally acum la magazin?

– Într-o sută de feluri. O să ne asigurăm că o să ai parte de cel mai bun picior fals posibil, nu unul ca de pirat. O să mergi și o să lucrezi din nou în curând. Sau dacă vrei, o să te trimit la școală. Există multe moduri prin care un bărbat poate să fie util, care nu implică descărcarea lăzilor. „Sau mărșăluitul în luptă“, își spuse el.

– Ce, școală? Nu aș putea să accept…

– Nu discutăm, Finn. Eu sunt lordul, iar asta e miliția mea. Nu vreau să iasă vorbe că bărbații mei răniți nu au o pensie excelentă.

– A ieșit și ceva bun din toată treaba asta. Cu o licărire slabă de umor, Finn se uită în direcția piciorului lui amputat. Acum nimeni nu o

să mă mai confunde cu Rufus, nu-i așa?

– Nu. Pe fața lui Bram apăru un zâmbet. Nu, nu o să te mai confunde cu el. Și o să-ți mai spun ceva. Un soldat rănit li se pare nesperat de romantic femeilor. Vor roi după tine ca albinele în jurul florilor.

– Presupun că așa e. Chiar dacă Rufus are două picioare, tot eu sunt cel care a dansat cu domnișoara Charlotte. De două ori.

Se opri, tușind.

Bram luă cana cu apă pe care i-o întinse Dawes și o ridică la buzele lui Finn, ajutându-l să-și țină capul ridicat ca să bea.

– Mama știe? întrebă tânărul, întinzându-se din nou, cu un scâncet.

– Da, zise Dawes. A fost aici mai devreme, în timpul operației. Dar Sally și Rufus au trebuit s-o ducă acasă, era foarte afectată.

– O să-i trimit vorbă că ești bine și ai întrebat de ea, spuse Bram.

– Spune-i să se asigure că micuța Daisy nu o să bată în toba mea. Tânărul făcu ochii mari. Vai, demonstrația! Ar trebui să fie azi, nu-i așa?

– Nu-ți face griji în privința asta!

– Dar cum pot să mărșăluiască oamenii dacă nu pot să bat la tobă?

– Nu o vor face, îi zise Bram. O să anulăm demonstrația.

Nu pierdeau nimic. După revelația minciunii lui Sir Lewis, știa că miliția nu avusese niciodată vreun scop important, în afară de faptul că trebuia să creeze fanfară pentru debutul unui tun sortit eșecului.

– Dar demonstrația trebuie să meargă mai departe, spuse Finn. Nu o anulați din cauza mea. Toată lumea a muncit așa mult.

– Da, dar…

Cu o grimasă de durere, Finn se strădui să se ridice pe coate.

– Domnișoara Finch a zis că dacă miliția nu o să meargă bine, fetele vor fi chemate acasă. Au nevoie de locul ăsta și magazinul familiei mele are nevoie de ele. Am muncit prea mult ca să renunțăm acum, milord. Toți.

Se lăsă înapoi pe masă, epuizat de efortul de a vorbi.

– Odihnește-te, Finn.

Bram își trecu o mână prin păr. Era consumat de vinovăție. După cât munciseră, nu știa cât de bine vor primi sătenii vestea că sarcina fusese inutilă. Doar un exercițiu de mândrie umflată a unui bărbat egoist.

De fapt, a doi bărbați egoiști, dacă era să se includă și pe el însuși.

Din afara fierăriei, se auzeau pași grăbiți.

– Nu poți să faci asta.

Asta era vocea lui Thorne, dură și joasă.

– Ba pot.

O voce feminină, care se apropia.

– La naiba, femeie. Ți-am spus că nu!

– Ei bine, hai să vedem ce are de spus lordul Rycliff despre asta, ce zici?

Perechea intră în fierărie, iar Bram rămase cu gura căscată.

– Am încercat s-o opresc, spuse Thorne, făcând un gest de dezgust.

Pe ea?

Da, pe ea. O recunoscu cu ușurință, după semnul din naștere roșu de la tâmplă. Dar în celelalte privințe, domnișoara Kate Taylor era îmbrăcată ca un toboșar. Fiind scundă și cu o siluetă suplă, încăpuse cu ușurință în uniforma de miliție.

– Ce faci? întrebă Bram, arătând spre haina roșie și pantaloni. Ale cui sunt?

– Ale lui Finn, bineînțeles, spuse ea. Azi, sunt el. Ai nevoie de un toboșar, iar eu sunt singura care poate să-l înlocuiască.

– Domnișoară Taylor, nu pot să-ți cer să…

– Nu mi-ai cerut, eu m-am oferit.

Thorne se uită la Bram, iar bărbatul își încordă maxilarul.

– Nu, spuse el. Nu poți s-o lași.

Timp de mai bine de cinci ani, Thorne servise sub comanda lui Bram. Nu fusese doar mâna dreaptă a lui, ci și piciorul său drept, când avea nevoie de unul. Și niciodată, nici măcar o dată în acei cinci ani de instructaj, mărșăluit, săpat și luptat, Thorne nu ezitase să asculte până și cel mai mic ordin al lui Bram. Și clar nu dăduse un ordin propriu.

Până azi.

– Ne pierdem timpul aici, spuse domnișoara Taylor, apropiindu-se de el. Mai avem doar câteva ore ca să ne pregătim pentru demonstrație și trebuie să mă lași să mă alătur vouă. Spre deosebire de celelalte fete de aici, nu am familie sau tutore. Spindle Cove e singura mea casă și vreau să te ajut cum pot. Nu am făcut toate pregătirile astea pentru nimic.

Cu o mișcare dramatică, își scoase pălăria neagră ca să-și dezvăluie părul. Sau lipsa lui. Tânăra își tunsese pletele șatene până la umăr, și le prinsese în așa fel încât să imite o tunsoare băiețească.

– Dumnezeule, ce ți-ai făcut? exclamă Thorne.

Domnișoara Taylor își ridică un deget la lobul urechii și clipi curajoasă, ca să-și ascundă lacrimile din ochi.

– O să crească. E doar păr.

„E doar păr.“

Inima lui Bram tresări. Tânăra îi reaminti atât de mult de Susanna în acea zi, pe pajiște, când se oferise să-și tundă părul lung și minunat, doar ca să-i țină pe Finn și Rufus departe de înrolare. Ce bine ar fi fost dac-ar fi ascultat-o!

Ea unde era? Era din ce în ce mai disperat s-o vadă.

– Lord Rycliff, mai sunt și alții. Toată lumea s-a strâns la Bull and Blossom[12].

– Bull and Blossom?

– Ceainăria, îi spuse ea. Și taverna. Cum acum e ambele, familia Fosbury a făcut un semn nou. Oricum, având în vedere ce se întâmplă la Summerfield, ne-am gândit că cel mai bine e să mutăm petrecerea de diseară acolo. Și majoritatea satului s-a adunat de dimineață. Toată lumea îți așteaptă ordinul.

– Chiar nu e necesar, spuse Bram, cu jumătate de gură.

– Poate că nu, zise Aaron Dawes. Dar chiar și așa, vrem să ducem treaba până la capăt.

Ce idee! Să meargă mai departe cu demonstrația miliției și petrecerea, nu pentru mândria lui Sir Lewis sau pentru a lui Bram, ci pentru Spindle Cove.

– Toți am muncit atât de mult și am așteptat cu nerăbdare ziua de azi. Vrem s-o facem pentru noi și pentru Finn. Și pentru tine, Lord Rycliff.

Domnișoara Taylor își aranja mâneca.

– Domnișoara Finch a zis că o să te întorci și că trebuie să fim pregătiți să te facem mândru.

– Susanna a spus asta?

– Da. Tânăra își uni mâinile, încântată. O, Lord Rycliff! Știam că sunteți îndrăgostiți și că nu ai cum s-o părăsești! Kate țopăi. Totul o să fie atât de romantic.

– La cât gângurești, nimeni nu o să creadă că ești băiat, zise Bram, chicotind. Adevărul era că și el abia se abținea să nu țopăie. Unde e acum?

– S-a dus acasă ca să se odihnească și să-și schimbe rochia, dar mi-a promis că ne vedem la castel.

Bram își aranjă haina și-și trecu mâinile prin păr, uitându-se la ceilalți bărbați.

– Atunci ce mai așteptăm? Să mergem.

– Unde e?

Peste câteva ore, Bram stătea nerăbdător la poarta castelului, scrutând drumul după orice semn al sosirii Susannei.

Toată dimineața, oameni veniseră pe drumul vechi, călătorind cu căruța, călare, pe jos, unii venind de la mai bine de 16 kilometri. Dar nici unul nu erau femeia pe care Bram voia s-o vadă.

– Cel mai probabil a adormit, spuse Thorne. A muncit mult azi-noapte.

– Poate ar trebui să mă duc până în Summerfield.

– Deja am tras de timp cât de mult am putut, spuse Colin. Dacă ar fi vorba numai de o mulțime oarecare, aș putea să mai amân. Dar generalii și ducii nu sunt obișnuiți să aștepte. Și poate domnișoara Finch are nevoie să se odihnească.

Bram încuviință reticent. Demonstrația în sine nu avea să dureze mult. Dacă Susanna nu venea până la final, avea să se ducă până la Summerfield.

Se duse până în centrul pajiștii și le făcu semn bărbaților să se alinieze. Îi analiză, plin de mândrie. Erau cadrul lui de voluntari dornici, toți îmbrăcați în noile lor uniforme și adunați pentru a-i îndeplini comenzile. Ce formație! Oieri, pescari, preoți. Un fierar, un cofetar, un

băiat, o tânără…

Și un miel. Cină stătea lângă genunchiul lui, aranjat cu o panglică roșie și clopoțel.

Doar erau în Spindle Cove.

Sub copacii decorați, demnitarii veniți în vizită și femeile de la Queen's Ruby erau pregătiți să vadă demonstrația. Sătenii și ceilalți oameni de la țară stăteau pe perimetrul castelului. Copiii prea scunzi ca să vadă peste mulțime se cățăraseră pe ziduri. Steaguri vesel colorate fluturau de pe fiecare turn.

Cum toți erau la locul lor, Bram încălecă și le vorbi bărbaților lui. Și femeii.

– Vreau să țineți toți minte că nu suntem singuri când facem demonstrația. Mai sunt și alții care contează pe noi ca să reușim. Toate femeile de la Queen's Ruby. Finn. Și domnișoara Finch. Încrederea lor e cusută în hainele noastre, în fiecare cartuș. Și e în fiecare bătaie a inimilor noastre. Nu o să-i dezamăgim.

Privirea i se mută de la o expresie solemnă la alta, făcând contact vizual cu fiecare dintre bărbații lui. Domnișoarei Taylor îi zâmbi.

– Părinte, spune o rugăciune, te rugăm. Bram își înclină capul și bombăni: Vom avea nevoie de ea.

Între catastrofa de ieri și lipsa de somn, Bram nu era sigur cum vor executa bărbații demonstrația. Însă, în ciuda lipsurilor, totul merse surprinzător de bine. Manevrele, care le dăduseră bătăi de cap în ultimele săptămâni, ieșiră bine, chiar și cea cu spatele. La oblice fu o mică greșeală, din cauza lui Fosbury, care tot confunda stânga și dreapta. Dar terminară glorios, cu trasul la țintă. Datorită îndrumării Susannei, bărbații traseră la unison, rapid și impresionant, și individual, și ca o companie.

Așa cum plănuiseră, inseraseră în demonstrație și un feu de joie. Toți bărbații se aliniaseră într-o linie dreaptă, își încărcară muschetele și traseră rapid, în succesiune, ca niște dansatori de operă care loveau cu piciorul unul după altul. Valul de fum și foc trecu dintr-o parte a liniei, în cealaltă.

Când fumul se dispersă, mulțimea izbucni în urale și aplauze.

Privirea lui Bram se mută de la un bărbat la altul. Putea doar să-și imagineze că explodau în tăcere cu mândrie și ușurare, exact ca el. Un singur lucru putea să facă momentul și mai frumos.

– Bram!

Asta era. Vocea Susannei. Venise. Era în sfârșit acolo și ajunsese la timp cât să vadă triumful prietenilor ei.

– Bram! strigă ea din nou.

Vocea ei părea la fel de entuziasmată pe cât se simțea el.

Descălecă și se întoarse pe călcâie, scanând mulțimea după ea.

Era acolo, aproape de poartă, lângă arcada distrusă. Dificultățile de noaptea trecută își lăsaseră amprenta asupra ei. Era palidă și avea

cearcăne. Părul îi era ciufulit. Șalul ei indian căzuse în noroi. Dacă cineva i-ar fi prezentat imaginea asta în urmă cu un an și ar fi spus: „Într-o zi, o să vrei s-o săruți pe femeia asta mai mult decât o să vrei să respiri“, Bram ar fi râs și ar fi făcut o glumă despre artiști și opiu.

Dar azi, ăsta era adevărul.

– Susanna.

Când se apropie, tânăra se rezemă de arcada din piatră.

– Bram.

– Îmi pare rău. Trebuia să-i spună asta. Atât de rău. Nu ar fi trebuit să spun ce am spus. Nu ar fi trebuit să plec. Am fost un idiot și tu ai făcut ce trebuia pentru Finn. Mulțumesc.

Tânăra nu răspunse. Pur și simplu stătea în ușă, palidă și șocată. Oare o scuză din partea lui era ceva chiar atât de șocant?

Poate că era. Putea să fie un nemernic încăpățânat.

Mai făcu câțiva pași spre Susanna, oprindu-se la distanță de un braț de unde stătea ea. Îl omora să nu o ia în brațe.

– Ar fi trebuit să vin la Summerfield mai devreme, ca să-ți spun asta. Dar domnișoara Taylor a spus că voiai să ducem la capăt totul… Arătă în jur. Toată lumea a muncit așa mult și au făcut-o pentru tine, Susanna. A mers foarte bine și totul a fost pentru tine.

Tânăra înghiți în sec și-și apăsă mâna într-o parte. Tăcerea se prelungi atât de mult, că Bram începu să-și facă griji. Pe bună dreptate, se părea.

– Bram, eu… Tânăra făcu ochii mari și inspiră adânc. În locul în care își ridicase mâna, degetele i se înălbiseră. Bram, mă simt așa ciudat.

– Susanna.

Din fericire, era aproape de ea, așa că atunci când Susanna căzuse, Bram avu la dispoziție doar o fracțiune de secundă ca să o prindă.

Taurul și floarea

Capitolul 28

Susanna nu suporta să fie bolnavă. Ura asta și se temea de senzația că nu avea nici un control asupra corpului ei. Iar asta, un episod, o boală, sau orice era, era mai rău decât orice simțise de ani întregi.

Disconfortul îi dăduse târcoale toată noaptea, dar se înrăutățise destul de mult după ce plecase de la Summerfield. La un moment dat, se oprise să stea pe marginea drumului, nesigură dacă putea merge mai departe. Dar apoi zgomotele demonstrației ajunseră la ea. Tobe, pușți care trăgeau la unison.

Bram.

Încurajată de ele, cumva reușise să se ridice în picioare și să se târască până la arcadă, însă de acolo nu mai putu face nici un pas.

Nu putea să respire. O durea așa tare pieptul. Uitase că genul ăsta de durere exista. O durere care părea o entitate tangibilă de sine stătătoare. Ceva monstruos, din margini ascuțite și culori aprinse.

Dar Bram era acolo. Și, în ciuda cuvintelor furioase pe care i se spusese acesta când plecase, reușise să o privească din nou. Ba chiar îi zâmbise și-i ceru scuze. Brațele lui erau în jurul ei, iar șoaptele lui liniștitoare îi mai îndepărtau din teamă.

– E în regulă, iubire. Totul e bine. Tu doar odihnește-te și lasă-mă să te ajut.

O duseră sub un copac și o așezară pe jos. Iarba rece și gazonul se striviră sub greutatea ei. Susanna deschise ochii. Modelele înclinate ale coroanei o uimeau și o copleșeau.

Nu avea cum să fie real. Nu putea să moară. Nu acum.

Dar poate chiar asta se întâmpla. Îi auzi pe oameni vorbind despre ea. Asta făceau oamenii când credeau că o să mori. Discutau despre tine, în timp ce stăteau în apropiere. Mai trecuse prin asta și înainte.

– Biata domnișoară Finch! Ce s-a întâmplat?

– Poate e doar epuizată. A avut o noapte îngrozitoare.

– Domnișoara Finch, epuizată? Nu cred asta, nu ea. Este prea puternică.

Măcar dacă era să moară, avea s-o facă aici, în îndrăgitul ei castel, cu

Bram alături, înconjurată de atâția oameni pe care-i iubea. Le simțea îngrijorarea, învăluind-o ca o lână caldă.

– Sunt chirurg, spuse un nou-venit care vorbea cu accent nordic. Dacă vă dați la o parte, aș vrea s-o consult.

Dumnezeule, nu un chirurg. Căldura lui Bram se îndepărtă, iar ea strânse din mână. „Nu mă lăsa."

– E în regulă, spuse el. Nu plec nicăieri.

– Noaptea trecută, se forță ea să spună, strângându-l de mână. Fiecare respirație era o durere pură și înțepătoare, înrăutățită de cât de mult trebuia să se lupte pentru acest privilegiu chinuitor. Am căzut. Lângă grajduri. Mai luă o gură dureroasă de aer. Cred că sunt coastele.

– Coastele, spuse Bram. Spune că sunt coastele.

– Atunci lasă-mă să mă uit.

Cu coada ochiului, Susanna văzu o geantă din piele neagră deschizându-se. Simpla imagine o făcu să vrea să urle. Nimic bun nu ieșea din genții alea. Numai durere urmată de și mai multă durere.

Cineva îi tăie, apoi îi rupse corsajul în două. Se simțea așa de expusă. Instinctul de a se zbate o copleși.

– Fii calmă, iubire. Liniștește-te. Bram o mângâie pe păr. El e Daniels, un prieten de-al meu și un chirurg genial pe câmpul de luptă. El e cel care mi-a salvat piciorul. Poți să ai încredere în el. Eu am.

„Poți să ai încredere în el." Ba nu, nu credea că putea. Încercă să rămână calmă, luând guri scurte și rapide de aer, în timp ce domnul Daniels o asculta și o evalua. În tot acest timp, panica îi curgea prin vene.

– Ai spus că ai suferit niște răni la coaste, domnișoară?

Tânăra încuviință.

– Noaptea trecută.

– Dar atunci, durerea nu era așa mare.

Tânăra dădu din cap.

– Ce are? întrebă Bram.

– Ei bine, dacă vrei să-mi dau cu presupusul…

– Nu, nu vreau să-ți dai cu presupusul, spuse Bram furios. Vreau afurisitul de răspuns.

Domnul Daniels nu fu intimidat de ieșirea lui, ceea ce o liniști pe Susanna. El și Bram probabil chiar erau prieteni apropiați.

– Sunt sigur că are niște coaste rupte, spuse Daniels răbdător. Dar numai coastele rupte nu ar trebui să provoace genul asta de dificultate și durere. Nu dintr-odată și după atâtea ore. Dar dacă a continuat cu activitatea fizică de la lovitura inițială, probabil că oasele rupte i-au provocat hemoragie internă. De-a lungul orelor, sângele s-a strâns în piept, fără să aibă unde să iasă. Acum îi apasă pe plămâni și îi îngreunează respirația. Se numește hemo…

– …torax, termină Susanna.

Hemotorax. Da, își spuse ea. Citise despre asta. Avea sens.

– A, exclamă doctorul, surprins. Deci pacienta e și minunată, și deșteaptă.

– Și mai e și a mea, mârâi Bram. Nu-ți face idei. E a mea.

Susanna îl strânse de mână. Genul ăsta de replici erau atât de medievale și de posesive. Și îl iubea pentru asta.

– Da, ei bine, vestea bună e că e ceva foarte comun pe câmpul de luptă.

Daniels tuși și se întinse după geantă.

– Cum naibii e asta o veste bună? întrebă Bram.

– Permite-mi să reformulez. Vestea bună este că am văzut asta de multe ori și există un leac simplu. E un tratament mai nou, controversat, dar pe care l-am folosit cu mare succes. Nu trebuie decât să-i drenăm sângele din piept și o să se vindece.

– Nu. Copleșită de frică, Susanna încercă să vorbească mai clar. Bram, nu. Nu-l lăsa să-mi scoată sânge.

– Nu poți să faci asta, spuse el. A trecut prin asta de prea multe ori când era mică și aproape a ucis-o.

Îi întoarse încheieturile în sus, ca să se vadă cicatricele.

– Observ.

Atunci, domnul Daniels făcu ceva cu adevărat uimitor, ce nici unul dintre doctori și chirurgi nu mai făcuse. Se aplecă peste ea, astfel încât să îl poată privi în ochi, și vorbi cu ea, nu despre ea. Ca și cum avea un creier propriu și control complet asupra corpului ei.

– Domnișoară Finch, dacă pot să spun asta fără să risc o bătaie de la Bramwell, îmi pari o femeie foarte inteligentă. Sper că o să mă înțelegi atunci și o să mă crezi când îți spun că nu e vorba de scos sânge. Presiunea din pieptul tău nu o să se rezolve de la sine. Dacă nu facem nimic, sunt șanse mari să mori. Bineînțeles, cu o asemenea procedură există mereu riscul unei infecții. Dar ești tânără și puternică. Prefer șansele pe care le ai cu o febră decât împotriva chestiei ăsteia. O ciocăni ușor pe pieptul umflat, care suna înfundat. Însă nu o să fac nimic fără acceptul tău.

Susanna îl analiză. Părea să fie tânăr. Cu puțin mai mare decât ea. Părul lui era ciufulit, dar privirea îi era calmă și inteligentă. Cu toate astea, pentru că abia îl cunoscuse, nu știa dacă putea să mai aibă încredere într-un bărbat care purta una din acele genți groaznice din piele neagră.

Dar avea alături pe cineva. Cineva în care putea să aibă încredere că o va proteja. Se uită la Bram.

– Ai… încredere… în el… cu viața mea?

– Absolut.

– Atunci… Îl strânse de mână și inspiră din nou, dureros. Am încredere în tine. Te iubesc.

Trebuia să spună asta încă o dată.

Ușurarea i se citi pe față lui Bram.

– Fă-o, îi zise el prietenului lui.

Susanna putea să suporte asta. Atâta timp cât era alegerea ei și Bram era lângă ea, putea să suporte orice.

Sau cel puțin asta crezu, până văzu strălucirea argintie a lamei, pe pielea ei palidă. Imaginea o făcu să se retragă, întregul ei corp tresărind.

Daniels ridică bisturiul.

– Unde e fierarul? E posibil să fim nevoiți să o imobilizăm.

„Nu, te rog, nu. Dumnezeule, nu."

Toate amintirile de coșmar îi reveniră în minte. Servitorii, imobilizarea în pat. Durerea ascuțită provocată de lamă pe încheietură.

– Nu, spuse Bram cu fermitate. Nu o imobilizăm. Nimeni nu o atinge în afară de mine. Îi întoarse apoi fața spre el. Nu te uita la ce face. Uită-te doar la mine.

Susanna îl ascultă, plimbându-și privirea peste trăsăturile lui frumoase și afundându-se în ochii lui verzi ca jadul.

O luă de mână, iar cu cealaltă, o mângâie pe păr cu atâta tandrețe.

– Ascultă-mă, Susanna. Îți amintești prima noapte, când ne-am întâlnit în golf? Dacă e nevoie, pot să-ți reîmprospătez memoria. Purtai costumul ăla de baie groaznic și eu un dispozitiv medieval de tortură.

Tânăra zâmbi. Numai el putea s-o facă să zâmbească așa.

– În noaptea aia, ai sugerat să ne facem niște promisiuni. Ei bine, o să le facem acum. O să-ți promit că nu o să plec. Iar tu o să-mi promiți că nu o să mori. Bine?

Tânăra deschise gura, ca să vorbească, dar nu ieși nici un sunet.

– Promit să-ți stau alături până se termină toate astea. Și în viața care va urma după. Acum, fă-ți și tu promisiunea. Ochii lui sclipiră, iar vocea îi era plină de emoție. Promite-mi, Susanna. Spune-mi că nu o să mori. Nu pot să merg mai departe fără tine, iubire.

Susanna scrâșni din dinți și reuși să încuviințeze încet.

Apoi lama o străpunse. Dacă ar mai fi avut aer în plămâni, ar fi țipat.

Durerea era ca focul. Arzătoare și intensă. Dar la scurt timp urmă o ușurare ca ploaia răcoroasă.

Acea primă gură de aer în plămâni… Fu ametită de ea, răscolită. Lumea se îngustă, iar Susanna simți că tocmai căzuse într-un puț adânc și întunecat. În timp ce cădea, auzi voci distante. A lui Bram. A chirurgului.

– Cred că a leșinat.

– Poate e mai bine așa.

Da, se gândi ea, în timp ce se învârtea și cădea în întuneric.

Da, era, într-adevăr, mai bine.

Capitolul 29

„O să-și revină în curând, asta dacă nu o să facă febră.“

Astea fuseseră cuvintele lui Daniels pentru el, după ce termină procedura. Dar nu avea cum să fie așa simplu. Câteva ore mai târziu, aproape în clipa când o aduseseră înapoi la Summerfield, făcu febră.

Bram nu plecă de lângă ea zile întregi.

O veghe neîncetat. Petrecu orele îngrijind-o cu gesturi mărunte. Convingând-o să ia linguri cu ceai de scoarță de salcie sau ștergându-i fruntea de transpirație. Uneori, vorbea cu ea. Îi citea cu voce tare din ziar sau îi spunea povești din copilărie și din anii petrecuți în campanie. Orice îi trecea prin minte. Alteori, o implora direct să se trezească și să fie bine.

Mânca, atunci când era bătut la cap. Amânarea pe termen nedefinit a festivităților din sat făcuse ca Spindle Cove să rămână cu foarte multe din prăjiturile lui Fosbury. Mereu părea să fie o tavă cu prăjituri glazurate prin apropiere. Lui Bram începură să-i placă, într-un mod melancolic.

Dormea, rar și prost, dar se ruga, cu o regularitate și intensitate care ar fi făcut mândru și un călugăr benedictin.

Alții veneau și plecau. Daniels. Menajerele. Sir Lewis Finch. Până și Colin și Thorne. Toți îl îndemnau pe Bram să ia o pauză din când în când. Îi spuneau să se ducă jos să mănânce ca lumea. Să se odihnească în dormitorul pe care-l improvizaseră pe coridor.

El le refuza însă toate sugestiile binevoitoare. Pe toate. Îi promisese că nu avea s-o lase. Că avea să stea lângă ea, până trecea cu bine de toate. Și nu avea de gând să-i dea Susannei o scuză ca să nu-și respecte și ea promisiunea.

Atâta timp cât el stătea acolo, Susanna nu putea să moară.

Sir Lewis stătu cu el într-o după-amiază, pe scaunul din cealaltă parte a patului. Bătrânul își frecă ceafa.

– Mi se pare că arată mai bine azi.

Bram încuviință.

– E mai bine, credem noi.

În acea dimineață, în timp ce aranja pernele de sub capul lui, brațul lui îi atinse obrazul. În loc să fie copleșită de febră, pielea ei era rece. Îl chemă pe Daniels să confirme asta, deoarece nu mai avea încredere în simțurile lui, după atâtea ore de speranțe deșarte.

Dar părea să fie adevărat. Febra scăzuse. Acum mai rămânea de văzut și dacă tânăra se va trezi fără efecte secundare. Acum îi era mai ușor s-o vegheze, însă suspansul era insuportabil.

– Sir Lewis, ar trebui să afli ceva. Bram luă mâna Susannei. Aceasta era minunat de rece și moale în palma lui. Am de gând să mă căsătoresc cu ea.

– O, ai de gând să te căsătorești cu ea? Bărbatul îl fixă cu privirea lui albastră. Așa îi ceri unui gentleman fata în căsătorie? Bramwell, credeam că tatăl tău te-a crescut mai bine de atât.

– Binecuvântarea ta ar fi bine-venită, spuse el. Dar nu, nu îți cer mâna ei. Susanna e destul de înțeleaptă încât să ia propriile ei decizii.

Mai mult de atât nu avea de gând să facă pentru a obține aprobarea lui Sir Lewis. În nici un caz nu avea să-i ceară permisiunea. Din punctul de vedere al lui Bram, în clipa în care Sir Lewis aprinsese fitilul tunului, renunțase la toată responsabilitatea pentru bunăstarea Susannei. Bătrânul pusese în pericol munca fiicei lui, pe prietenii ei, chiar viața ei, totul în numele gloriei.

Bram avea s-o protejeze acum. Ca soț al ei, dacă ea va accepta.

– Singura mea fiică se căsătorește. A crescut, nu? Cu o mână tremurândă, Sir Lewis atinse părul fetei lui, care dormea. Parcă ieri era un bebeluș în brațele mele.

– Asta nu s-a întâmplat ieri, zise Bram, incapabil să se abțină. Ieri stătea întinsă în patul ăsta, arzând de febră și la un pas de moarte.

– Știu. Știu. Și mă învinovățești pe mine. Crezi că sunt un monstru egoist.

Făcu o pauză, ca și cum aștepta ca Bram să-l contrazică, însă acesta nu o făcu.

– Într-o zi, zise Sir Lewis, arătând spre el, cea mai măreață invenție a acestui monstru egoist o să fie perfecționată și o să fie folosită pe câmpul de luptă. Acel tun o să scurteze durata asediilor. O să permită trupelor să atace de la o distanță sigură. O să salveze viețile și picioarele multor soldați englezi.

– Poate.

– Îmi iubesc fiica. Vocea bătrânului deveni răgușită. Nu o să știi niciodată ce sacrificii am făcut pentru ea. Habar n-ai.

– Poate că nu, dar știu ce sacrificii a făcut ea pentru tine. Și habar n-ai ce persoană remarcabilă a devenit. Ești atât de absorbit de propria dumitale muncă, de propriile realizări. Nu am nici un dubiu că o iubești pe Susanna, Sir Lewis, dar nu te comporți bine deloc.

Sir Lewis păli.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

– Mi se pare că pot să-ți vorbesc cum vreau. Sunt contele de Rycliff, îți amintești?

– Nu ar fi trebuit să-ți dau niciodată titlul ăla.

– Nu ai puterea să-l iei înapoi. Eu sunt lordul acum.

Bram inspiră adânc, lent, încercând să-și calmeze mânia. Era furios pe Sir Lewis pentru că îi pusese pe Susanna și Finn și pe toți ceilalți în pericol. Dar cu puțin noroc, bărbatul ăsta avea să devină în scurt timp socrul lui. De dragul Susannei, trebuiau să facă pace.

– Tata te-a respectat foarte mult, spuse Bram. Și eu o fac, din punct de vedere profesional. Ești un inventator genial, nu există nici un dubiu în privința asta. Creațiile dumitale au ajutat armata britanică în multe lupte în război și de fiecare dată când mi-am ridicat pistolul Finch, ca să mă apăr, probabil îți datorez viața mea. Dar fiica dumitale, Sir Lewis…

Bram își îndreptă privirea spre Susanna, care dormea, și o strânse de mână.

– Fiica dumitale pune oamenii pe picioare. Ba chiar tinerele, care sfidează orice formulă logică. Și își mai face timp și pentru câte un ofițer rănit. Poate nu îi datorez viața, dar îi datorez inima.

Ochii îl ardeau și clipi.

– Dacă crezi că un tun cu țeava ghintuită e cea mai mare invenție a dumitale, ești un fraier. Cea mai reușită invenție e chiar aici, doarme în patul ăsta. Susanna e moștenirea dumitale. Și, din mândrie, aproape ai pierdut-o.

Și Bram aproape o pierduse. Mai devreme nu-și dăduse voie să se gândească cu adevărat ce ar însemna asta. Se concentrase prea mult pe următoarea lingură de ceai, următoarea schimbare a pansamentului, următoarea compresă pentru frunte. Dar acum, că febra îi scăzuse, și că Daniels îi dăduse șanse excelente pentru o recuperare completă, Dumnezeule! Posibilitățile îl străbătură ca un vânt rece. O rafală destul de puternică încât să dezbrace pământul de tot ce era cald și verde.

Aproape o pierduse. Dacă toată situația asta de coșmar îl învățase ceva, era să nu lase vreodată ca mândria lui să intervină între ei.

– Ai dreptate, Bramwell. Ochii bătrânului erau plini cu lacrimi. Știu că ai dreptate. Pot doar să sper că o să mă poată ierta.

– Bineînțeles c-o s-o facă, la cât de bună e. Dar să speri doar că te va ierta nu e singurul lucru pe care poți să-l faci, Sir Lewis. Poți încerca să-i și meriți iertarea.

Cearceafurile foșniră, iar privirea lui se îndreptă spre Susanna. Genele ei de culoarea bronzului fluturau.

Bram uită de păsări care cântă, clopote care sună, pâraie care susură peste pietre. Corurile de îngeri nu se comparau. Vocea ei, așa slăbită și ascuțită, era cel mai frumos lucru pe care-l auzise vreodată.

– Bram, tu ești?

Susanna deschise ochii spre ce păru un alt vis minunat. Bram era

acolo, alături de ea. Și aveau un pat ca lumea, în sfârșit. Se săturase să-l tot iubească prin golfuri și sub arbori.

– Bram, șopti ea.

– Eu sunt.

Bărbatul o sărută pe mână și o barbă de câteva zile îi zgârie pielea.

Tânăra încercă să se ridice pe coate, dar salteaua începu să se învârtească.

– Nu încerca să te ridici, spuse el. Ești slăbită.

Tânăra închise ochii până când camera se opri din învârtit.

– Vrei apă?

Bram se întinse după un pahar.

– Imediat. Mai întâi… Cu mare efort, se întoarse spre tatăl ei. Tată?

Mâinile aspre ale acestuia le atinseră pe ale ei.

– Sunt aici, draga mea. Sunt aici.

Susanna îl strânse de degete.

– Vreau să știi că te iubesc foarte mult, tată.

– Eu… Vocea lui tremură. Și eu te iubesc, Susanna Jane.

– Bun. Să audă acele cuvinte de la tatăl ei fu neașteptat și neașteptat de eliberator. Inspiră adânc. Acum poți să te duci până la bucătărie, să-i ceri bucătarului niște supă de vită?

– O trimit imediat pe Gertrude.

– Nu, tată, prefer să te duci tu. Aș vrea să rămân singură cu Bram.

Tatăl ei încuviință.

– Înțeleg.

– Mulțumesc.

Susanna aștepta până când acesta se ridică, ștergându-se la ochi cu dosul mâinii, și se îndreptă spre ușa dormitorului. Când auzi încuietoarea, se întoarse spre Bram.

– Ai auzit mult din acea conversație?

Privirea lui era îngrijorată.

– Destul din ea. O, Bram. Ai fost minunat. Nici măcar nu pot să-ți spun cât de mult am vrut…

– Avem destul timp pentru asta. Acum, bea. Îi ridică un pahar cu apă la buze, iar tânăra luă, atentă, câteva guri. Ai dureri mari?

– Nu groaznice, răspunse ea, după ce Bram lăsă paharul jos. Tânăra încercă să zâmbească. Mă doare doar când respir.

Răspunsul lui fu ferm.

– Nu glumi. Nu e amuzant. Nu suport să văd că ai dureri.

Ce drăguț era!

– O să fiu bine. Serios. Durerea e mult mai mică decât înainte. Cum e Finn?

– Daniels mi-a spus că-și revine bine. Are dureri mari, dar sunt atenuate de toată atenția pe care o primește din partea femeilor.

Susanna zâmbi.

– Îmi imaginez. Ce zi e?

Bram își frecă fața cu o mână.

– Cred că marți.

Marți. Se întâmpla ceva important marți.

– O, nu! Se ridică pe perne, scâncind. Bram, ordinele tale. Vasul. Credeam că pleacă azi.

Acesta ridică din umeri.

– Probabil c-a făcut-o.

– Dar… nu ai plecat.

– Și tu nu ai murit. Într-un final, Bram zâmbi puțin. O promisiune păstrată merită o alta.

Bram stătea acolo, nemișcat, lângă patul ei. Așa cum stătuse deja de câteva zile. Iar ea stătea întinsă acolo, privindu-l în lumina caldă a zilei. Bram avea părul ciufulit, cămașa șifonată, era neras și avea ochii înroșiți. Doar un bărbat putea să arate atât de neîngrijit și totuși să fie adorabil de chipeș.

– Dumnezeule, spuse ea dintr-odată, oripilată.

Își duse mâna la păr. Exact cum se temuse, dădu peste un haos. Și după toate acele zile de boală, pierderea sângelui, febra…

– Probabil arăt groaznic.

– Ai înnebunit? Susanna, trăiești și ești trează. Ești cea mai minunată ființă pe care am văzut-o vreodată.

Tânăra își lipi buzele crăpate.

– Atunci de ce nu mă atingi? De ce nu mă ții în brațe?

– Nu e pentru că nu vreau.

Întinse o mână spre fața ei, apoi ezită pentru o clipă, înainte să-și plimbe un singur deget peste obrazul ei.

– Iubire, ai cel puțin trei coaste rupte și o rană în piept. Nu am voie să te țin în brațe. De fapt, Daniels mi-a dat ordine stricte dacă te trezești. Nu am voie să te țin în brațe, să te sărut, să te ating. Nu o să te fac să râzi, să plângi, nu o să te înfurii și nici nu o să-ți excit emoțiile în vreun fel. Își apropie scaunul de capul patului. Ceea ce înseamnă că dacă o să vorbim acum…

– Bineînțeles c-o s-o facem.

– Trebuie să avem o conversație foarte calmă, lipsită de pasiune.

Susanna încuviință și spuse, pe un ton serios:

– Pot să fac asta.

– Vezi tu, am o întrebare pentru domnișoara Finch.

– A, și mai exact care ar fi asta, Lord Rycliff?

Tânăra adoptă un ton formal.

– Mă întreb dacă tu, domnișoara Finch, cu gusturi așa bune și ochiul format, ai fi atât de bună cât să mă ajuți să aleg niște materiale pentru tapițerie.

– Tapițerie?

Bram încuviință.

– Cred că ar fi o ocupație destul de sigură pentru tine, cât o să fii în

convalescență. O să trimit niște mostre.

– Foarte bine, zise ea, încet. Asta e tot ce voiai să mă întrebi?

– Nu, bineînțeles că nu. Dacă totul merge bine și recuperarea ta îți va permite, poate până săptămâna viitoare o să avansezi la draperii.

– Draperii. Tânăra îl fixă cu privirea. Bram, știu că nu ai voie să mă provoci, dar domnul Daniels nu a spus nimic despre pericolele care pot apărea dacă mă derutezi?

– O s-o iau de la început. Bram făcu o pauză și o luă de mâini. Le-am scris superiorilor mei.

– Despre tapițerie? Sau draperii?

– Nici unele. Despre comanda mea.

Susanna icni.

– Bram, doar nu ai făcut asta. Nu ai demisionat!

– Șșș, spuse el, strângând-o de degete. Fii calmă, complet lipsită de pasiune, îți amintești?

Tânăra încuviință, făcând o pauză ca să inspire.

– Nu am demisionat. Desenă un cerc cu degetul, pe spatele mâinii ei. Am acceptat o promovare pe care am primit-o acum ceva timp. O să lucrez la Biroul de Război, unde o să mă asigur că regimentele de infanteriști au pe front proviziile de care au nevoie. Nu e comanda pe câmpul de luptă, dar e ceva important.

– Chiar este și o să fii genial. Ai petrecut atâta timp pe front. Cine știe mai bine decât tine de ce au nevoie?

– Va trebui să călătoresc puțin. Dar în cea mai mare parte, o să lucrez din oraș. Deci presupun că o să am nevoie de o casă acolo. Nu am mai cumpărat o casă până acum. Când o să te pui pe picioare, sper că o să mă ajuți să aleg una. Apoi, speram că o să mă ajuți s-o transform într-un cămin adevărat. Știi tu, cu tapițerie. Și draperii. Și poate, la un moment dat, copii.

– O, copii. Tânăra chicoti. Ai de gând să-mi trimiți mostre și cu ei?

– Nu râde. Îi făcu semn să tacă, punându-și mâna pe umărul ei, ca s-o țină nemișcată. Nu râde.

– Nu pot să mă abțin.

Susanna încercă să se oprească pe cât de bine putea. Apoi, cu o mână tremurândă, își șterse lacrimile din ochi.

Panica i se întipări pe figură.

– La naiba! Acum plângi. Daniels o să mă omoare.

– E în regulă, îl asigură ea. E în regulă. Râsetele, lacrimile, merită orice durere. Sunt atât de fericită. Doar că durerea asta mizerabilă nu-mi dă pace.

Bram își lăsă sprâncenele în jos, iar sub ele, ochii lui căpătară o privire foarte gravă.

– Mi-ai provocat spaima vieții mele.

– Și eu am fost speriată, dar m-ai ajutat să trec prin asta. Și am ajuns aici. Dacă putem să supraviețuim acestei situații, îmi imaginez că putem

să trecem prin orice.

Bram nu răspunse, doar îi aruncă o privire lungă, plină de afecțiune.

Sigur o iubea. Nici măcar nu trebuia s-o spună. Fiecare acțiune a lui, de la acceptarea promovării în Londra, la compresele reci pe care i le punea acum peste frunte, îi arătau asta.

Nu trebuia s-o spună. Dar, cu toate astea, Susanna devenea teribil de nerăbdătoare să audă și cuvintele.

Bram se îndreptă și începu să aranjeze cearceafurile din jurul ei.

– Trebuie să te odihnești. Sau să bei ceai. Sau ceva. Nu știu, tu ești vindecătoarea. Dacă ai fi în locul meu acum, ce-ai face?

– E simplu. M-aș duce să-i spun lui Daniels că pacienta lui s-a trezit. Apoi aș mânca bine și m-aș bucura de un somn lung. După asta, aș face o baie și m-aș rade. Și nu mi-aș face griji pentru nimic.

Bram își trecu degetul peste nasul ei.

– Mincinoasă mică.

– Dar primul lucru pe care l-aș face ar fi să-i dau viitoarei mele soții un sărut.

Când Bram ezită, tânăra îi aruncă un zâmbet mai încurajator.

– Deja ai încălcat toate regulile. Nu deveni onorabil acum!

Bram se apropie de ea, dându-i la o parte părul de la tâmplă.

– Nu aș putea rezista niciodată să nu-ți fur un sărut. Nu după acea primă zi.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

Și exact ca acel prim sărut, era cald și ferm și apoi, se termină. La naiba cu el, era un exemplu de reținere.

– Bram, șopti ea, neputând să reziste. Crezi că m-ai putea iubi, doar puțin?

Bărbatul râse.

– Dumnezeule, nu.

– Nu? Susanna își mușcă buza, înfiorându-se. O!

Tânăra își coborî privirea spre reverul lui, analizându-și opțiunile. Oare se putea căsători cu el, dacă nu o iubea deloc?

Bineînțeles că da. Văzu alternativa în fața ochilor, un viitor care părea iremediabil de singuratic și de sumbru. Nu-și putea imagina totul foarte clar, dar simțea că includea multe pisici și ceaiuri de mentă.

Nu conta dragostea. Putea să se obișnuiască cu dorința, sau admirația, sau ce îi oferea el. Până și afecțiunea călduță era mai bună decât ceaiurile liniștitoare de mentă.

Bram o atinse pe obraz, ridicându-i privirea spre fața lui chipeșă și puternică.

– Nu, Susanna, spuse el. Nu pot să te iubesc doar puțin. Dacă asta îți dorești, trebuie să-ți cauți alt bărbat. Ochii lui erau uluitori în intensitatea lor. O mângâie pe buza de jos. Pentru că nu pot să te iubesc decât în întregime. Cu tot ce sunt și tot ce o să fiu vreodată. Trup, minte, inimă și suflet.

Inima ei crescu.

– O, exclamă ea într-un final. E mai bine așa. Mult mai bine.

Îl trase aproape pentru un sărut, dar el i se opuse.

– Ești sigură? întrebă el, cu o expresie serioasă. Gândește-te bine, iubire. Fii sigură că vrei asta. Îți ofer tot ce sunt. Și asta e mult de gestionat. O să te protejez cu ferocitate, o să te provoc zilnic și o să te doresc în fiecare noapte, cel puțin. Nu o să poți să mă tratezi cum îi tratezi pe ceilalți bărbați.

Tânăra zâmbi.

– O, cred că asta încă rămâne de stabilit.

– Pot să fiu o bestie, așa cum îți place atât de mult să îmi spui. Puternic ca un taur, încăpățânat ca un bivol…

– Dar, din fericire, mai chipeș decât amândoi.

– Eu vorbesc serios. Vreau să știi în ce te bagi.

– Știu foarte bine în ce m-am băgat. Asta e iubirea. Și am căzut atât de adânc în ea, că ar trebui să port un costum de baie. Îl mângâie pe obraz. Abia aștept să fiu soția ta.

Bram îi ridică mâna pe fața lui, apoi o sărută afectuos.

– Chiar dacă o să locuim, o perioadă, în Londra?

– Te-aș fi urmat și în Pirinei. Londra e aproape.

– O să venim aici des, îți promit. De Crăciun, Paște. În fiecare vară, evident, ca să-ți primești prietenele. Știu că pentru tine Spindle Cove o să fie mereu acasă.

– Dar nu și pentru tine?

Bărbatul dădu din cap.

– Tu ești casa mea, Susanna. Casa mea, inima mea, iubirea mea dragă. Locul meu e oriunde ești tu. Întotdeauna.

Epilog

Șase săptămâni mai târziu.

Era bine să fie acasă.

Întors după numai o săptămână de absență, Bram se opri în fața ușii roșii a localului cunoscut în trecut drept Rutting Bull, care înainte de asta fusese cunoscut drept Blushing Pansy.

Chiar dacă semnul cu litere aurii care atârna deasupra ușii era nou, când deschise ușa spre ce era acum Bull and Blossom, Bram văzu imediat dovada că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Vărul lui continua să fie un idiot care făcea probleme.

Întreaga tavernă fuseseră golită de scaune și mese. Colin stătea cu spatele la ușă, dând ordine bărbaților care se aflau în colțuri opuse ale camerei și trăgeau de un fel de ramă sudată spre tavan, folosind o rețea complexă de scripeți și funii. Bram nu știa ce făceau, dar știa că nu putea să fie ceva de bine.

– Țineți de funii! le ordonă Colin, gesticulând cu ambele brațe, ca un dirijor. Thorne, mai trage puțin în colțul tău. Nu prea mult! Spațiul ăla o să se micșoreze după ce o să fie puse perdelele, și trebuie să-i lăsăm lui Salome cea bălaie destul spațiu pentru Dansul celor Șapte Văluri. Nu putem să o lăsăm să ne ofere numai șase.

Bram tuși.

Colin se întoarse rapid pe jumătate. Expresia lui era în mod voit neutră.

Bram realiză că vărul lui voia să pară inocent, însă nu era păcălit.

– Salome și Cele Șapte Văluri? Ce se întâmplă aici, mai exact?

– Nimic. Colin ridică din umeri. Absolut nimic.

În spatele lui, cei doi bărbați se chinuiau să țină rama nemișcată. Le văzu expresiile vinovate. Nemernicii, nici măcar nu puteau să-l privească în ochi. Bram se uită la Thorne, la…

– Keane?

Preotul se înroși.

Bram se uită apoi la vărul lui.

– Îl tragi și pe preot în dezmăț acum? Dumnezeule, omule, chiar nu ai pic de rușine?

– Eu? Rușine?

Cu un glas aspru, le spuse bărbaților să-și securizeze funiile. Apoi se întoarse spre Bram, cu o expresie resemnată și frecându-se la ceafă. Bram, nu trebuia să fii aici până mâine.

– Ei bine, judecând după scena asta, e un mare noroc că am venit mai devreme.

– Îți dau cuvântul meu că nu se întâmplă nimic nepotrivit aici.

Fosbury intră în cameră, ștergându-și de șorț mâinile pline de făină.

– Am terminat tortul, milord. E o operă de artă. Am folosit pastă de migdale pentru nuanța pielii. A ieșit bine. Sâni drăguți și mari din bezea pufoasă. Mi-a fost greu să mă hotărăsc dacă să folosesc rozete sau picături de scorțișoară pentru sfârcuri. Când vine vorba de astea, fiecare bărbat are gusturile proprii… Într-un final, bărbatul observă gesturile disperate pe care i le făcea Colin ca să tacă. Privirea i se mută spre Bram și bărbatul înghiți în sec. O, Lord Rycliff. Ești… aici.

Bram își fixă vărul cu o privire acuzatoare.

– Nimic nepotrivit?

Colin își ridică mâinile deschise.

– Îți jur pe viața mea. Acum, dacă ai…

În acel moment, Rufus dădu buzna în cameră.

– Lord Payne, tocmai a venit livrarea ta. Unde vrei să pun tigrul?

De data asta, Bram nu se mai sinchisi să aștepte o negare. Sări și-l apucă pe Colin de reverul hainei.

– Nu ți-ai învățat lecția după acel prim dezastru? Exact de asta nu-ți dau nici un penny ca să trăiești altundeva, nevrednicule. Dacă provoci atâta haos într-un loc mic, precum Spindle Cove, naiba știe ce ai face altundeva. Își zgâlțâi vărul. Ce naiba crezi că faci?

– Îți planific petrecerea burlacilor, idiotule.

Bram îngheță, apoi se încruntă.

– Ah!

– Ești satisfăcut? Acum ai stricat surpriza. Colin ridică o sprânceană. Nu ți-a trecut prin minte că bărbații tăi vor vrea să-ți organizeze o petrecere? Sau ai uitat că te căsătorești peste câteva zile?

Bram dădu din cap, râzând. Nu, nu uitase că se căsătorea cu Susanna peste câteva zile. Petrecuse ultima luna gândindu-se doar la asta. Și cum tocmai se întorsese după o săptămână în Londra, devenea din ce în ce mai disperat să-și țină mireasa în brațe.

În cazul ăsta, de ce-l ținea pe Colin?

Bram îi dădu drumul vărului lui.

– Foarte bine. O să ies din camera asta așa cum am intrat și o să mă prefac că nu am văzut nimic.

– Excelent. Colin îl împinse, ca să-i dea un impuls. Bun venit înapoi! Acum pleacă.

Bram ieși de pe drumul șerpuit spre Summerfield și se hotărî s-o taie direct, peste terenurile fermierilor și pajiște.

Trecuse doar o săptămână de când o văzuse pe Susanna ultima oară, deși părea un an. Cum își imaginase că o va putea lăsa în urmă când se ducea în Peninsulă?

În ciuda durerii continue de la genunchi, grăbi pasul în timp ce traversa dealul acoperit cu iarbă. Aici, drumul trecu printr-o mică vale verde, traversată de un râu. Se uită în jos, ca să-și aleagă pașii cu grijă.

– Bram!

Pac.

De nicăieri, ceva îl atacă. O rachetă moale și caldă, care mirosea ca o grădină și purta o rochie albăstruie. Bram se dezechilibră și căzură amândoi. Făcu niște mișcări eroice, ca să se asigure că greul cădea pe umerii lui, lovindu-se destul de tare de deal.

Susanna ateriză pe el. Se împleticiră pe jos, în acea mică vale. Marginile joase acopereau orice priveliște din depărtare. Lumea lui întreagă era formată din cerul albastru, iarba verde și ea.

– Susanna!

Zâmbind, o înlănțui cu brațele și se rostogoli puțin, astfel încât să stea într-o parte, unul cu fața la celălalt în iarba înaltă.

– De unde ai venit? Își trecu mâna peste coastele ei. Nu ești rănită?

– Sunt bine. Mai mult decât bine. Tu cum ești? întrebă ea, în timp ce-i aranjă părul de pe frunte.

– Nu știu, cred că văd dublu. Două buze, doi ochi, o mie de pistrui.

– Nu e nimic ce nu poate fi vindecat cu un sărut. Un zâmbet îi apăru pe față, apoi buzele acelea dulci le atinseră pe ale lui. Am auzit că erai în sat și abia așteptam să te văd. De ce nu ai venit direct la Summerfield?

– A trebuit să mă opresc mai întâi în sat. Am avut de discutat ceva cu Colin și Thorne, apoi m-am oprit la fierărie.

– Te-ai dus să-l vezi pe fierar înainte să vii la mine?

Bram ridică o mână și mișcă din degete.

– A trebuit să iau asta.

Privirea ei se opri asupra inelului care se afla pe degetul lui cel mic. Icni.

– Dumnezeule!

Se întinse după el, dar Bram o tachină, retrăgându-l.

– Spune că-ți pare rău că ai avut dubii în privința mea.

Nuanța de iris a ochilor ei era însăși sinceritatea.

– Nu am avut niciodată dubii în privința ta, nici măcar pentru o secundă. Eram doar nerăbdătoare. Bram, fie că te duci la fierărie sau în Londra sau tocmai în Portugalia, știu c-o să te întorci acasă la mine.

– Mereu.

O sărută.

– Stai, stai, spuse ea, dându-l la o parte. Mai întâi inelul, săruturile mai târziu.

Bram pufni și bombăni ceva despre prioritățile femeilor. Își scoase inelul de pe deget și îl puse pe al ei, unde-i era și locul. Îi plăcea cum arăta acolo, strălucitor și fix.

– M-am gândit că o să-ți placă să ai un inel făcut aici, din moment ce o să petrecem atâta timp în oraș. Astfel, oriunde o să fim, o să ai mereu o bucată mică din Spindle Cove cu tine.

– O, Bram!

Tânăra clipi cu putere, ca și cum încerca să se abțină din plâns. Spera că erau lacrimi de fericire.

Dintr-odată nesigur, Bram arătă spre detaliile inelului.

– L-am pus să folosească aur și cupru, pentru că părul tău are ambele nuanțe. Iar safirul m-a dus cu gândul la ochii tăi, deși ei sunt mult mai frumoși, bineînțeles.

Dumnezeule, totul suna atât de stupid când o spunea cu voce tare.

– Cred că Dawes s-a descurcat foarte bine. Dar dacă preferi altceva, pot să te duc la un bijutier din oraș sau…

Susanna îi făcu semn să tacă.

– E perfect. Îl ador. Te ador.

„Mai întâi inelul, săruturile mai târziu“, spusese ea. Acum avea de gând să-și revendice recompensa, acaparându-i gura cu un sărut apăsat, pasional, care s-o facă să înțeleagă cât de dor îi fusese de ea, în fiecare minut al fiecărei ore al fiecărei zile în care fuseseră despărțiți.

Peste ceva timp, Susanna își odihni capul pe pieptul lui și oftă mulțumită.

– Știi ce zi e azi?

– E miercuri, domnișoară Finch. Îi mângâie părul ca bronzul topit. Dar nu ești în grădină.

Tânăra își ridică privirea.

– Nu m-am referit ce zi a săptămânii. Mă referam la semnificația acestei zile.

Bram se gândi.

– Mai sunt trei zile până la nuntă?

– Ce altceva?

– Mai sunt trei zile și două săptămâni până ne mutăm în casa din Londra.

– Da, și?

Dumnezeule, ce test groaznic era ăsta?

– Știu! Mai sunt trei zile și nouă luni până la nașterea primului nostru copil.

Tânăra râse, surprinsă.

– Ce? Am de gând să fiu foarte harnică în luna de miere. Sper că ești bine odihnit, pentru că nu o să dormi prea mult în acea primă săptămână. Doar nu voiai să vizitezi ceva în Kent, nu?

Aveau să închirieze o casă la țară pentru două săptămâni pline de extaz, înainte să se mute în Londra. În oraș, Bram aranjase o cazare temporară, în cel mai bun cartier, până când Susanna avea să aleagă casa. Abia aștepta s-o ducă în Londra pe soția lui. Abia aștepta să se mândrească cu ea în fața întregii lumi și să o vadă pe Susanna cum înflorea.

– Azi sunt exact șase săptămâni de când m-am rănit, spuse ea. Nu sunt doar odihnită, ci și vindecată, în mod oficial. Iar asta înseamnă… Mâna ei alunecă timidă pe pieptul lui, iar Susanna îi aruncă o privire pe sub gene. Că nu mai trebuie să fim atenți.

O parte din el tresări nerăbdătoare la auzul aluziei, dar încercă s-o ignore.

– Susanna, știi că nu e vorba de câte zile sau săptămâni au trecut.

– Domnul Daniels m-a consultat acum două zile. A spus că pot să mă implic în orice activitate. Unul din picioarele ei alunecă între ale lui și Susanna îl sărută pe ureche, plimbându-și limba pe marginea delicată. Ghici în ce activitate abia aștept să mă implic?

Ei bine, asta era o invitație pe care nu putea s-o ignore.

Se sărutară înfometați. Mâinile lui o atinseră peste tot, învățându-i corpul din nou. Mângâindu-i fiecare curbă voluptuoasă. Degetele ei porniră în propria lor explorare, iar Bram gemu, încurajând-o.

Dar când Susanna îi atinse șlițul de la pantaloni, Bram îi opri mâna.

– Serios, zise el, în timp ce încerca să respire. Mai sunt numai trei zile. Pot să aștept.

– Ei bine, eu nu pot. Mi-a fost așa dor de tine. Și m-am săturat să fac pe invalida. Vreau să mă simt vie din nou.

Un oftat răgușit îi scăpă. Cum putea s-o refuze?

Susanna își arcui spatele și-și frecă corpul de al lui. Îi găsi mâna pe gamba ei și i-o trase în sus, dincolo de genunchi și de jartiera din panglică. Până la mătasea coapselor ei goale și până la căldura ademenitoare dintre ele.

Bram gemu.

– O, Doamne, cât te iubesc!

– Și eu te iubesc. Susanna își întoarse șoldurile, împingându-se în atingerea lui. Și am nevoie de tine, Bram, atât de mult.

Apoi se mișcară împreună. Uniți în scop și nevoie, dând la o parte faldurile deranjante de piele de căprioară și jupă, până când nu mai era nimic între ei. Absolut nimic. Într-un final, o pătrunse, alunecând în acea zonă strâmtă și dulce unde știa că-i era locul, pentru totdeauna.

– Da, oftă ea, trăgându-l mai aproape.

Era atât de bine să fie acasă.